Autorul bestsellerului *HOȚUL DE CĂRȚI*

MARKUS ZUSAK

Podul de lut

„Devastatoare, impresionantă și profund emoționantă."
Wall Street Journal

„Una dintre acele cărţi monumentale care te transportă prin spaţiu şi timp în viaţa unei alte familii, în cel mai profund mod posibil."

The Washington Post

„Mistică şi cu o inimă mare, o altă poveste care vă va face să plângeţi, de la un maestru al genului în plină ascensiune."

Entertainment Weekly

ISBN: 978-606-006-206-6

9 786060 062066

www.rao.ro
www.raobooks.com

© Hugh Stewart

MARKUS ZUSAK este autorul a șase romane, inclusiv *Hoțul de cărți*, care a figurat mai bine de zece ani pe lista bestsellerurilor *New York Times* și a fost tradus în peste patruzeci de limbi, consacrându-l pe Zusak drept unul dintre cei mai de succes autori australieni.

Zusak a ocupat prima poziție în topul bestsellerurilor *Amazon.com, Amazon.co.uk* și *New York Times*, precum și în mai multe țări din America de Sud, Europa și Asia. Romanele sale au primit numeroase onoruri, de la distincții literare la premii din partea cititorilor și a librarilor. În 2014, Zusak a primit Premiul „Margaret Edwards" din partea American Library Association pentru opera sa.

Markus Zusak a crescut în Sydney, Australia, unde locuiește împreună cu soția și cei doi copii ai săi.

Facebook: /markuszusak
Instagram: @markuszusak
Tumblr: www.zusakbook.com

Un roman de amploare epică despre pierdere, suferință și împăcare.

O poveste impresionantă despre cinci frați adolescenți care se cresc unul pe celălalt după propriile reguli, după ce și-au pierdut mama, iar tatăl i-a părăsit, într-o casă cuprinsă de haos din suburbiile orașului Sydney, printre animale de companie neobișnuite și năbădăioase. Pe măsură ce se ceartă și se împacă, iubesc, se maturizează și învață să trăiască în lumea adulților, frații Dunbar descoperă secretul tulburător al dispariției tatălui lor. Iar când acesta își face apariția și le cere ajutorul pentru a construi un pod peste un râu, ca o mână întinsă, Clay, unul dintre frați, acceptă, hotărând, de fapt, să construiască o punte între copii și tatăl lor, între trecut și viitor – o punte peste greșeli știute și neștiute, pentru iertare și pentru împăcare. Un roman marcat de durere și de optimism în egală măsură, profund uman, care atinge unele dintre cele mai sensibile corzi ale sufletului.

MARKUS ZUSAK

Podul de lut

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ZUSAK, MARKUS

Podul de lut / Markus Zusak ; trad. din lb. engleză: Adriana Bădescu. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2019

ISBN 978-606-006-206-6

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MARKUS ZUSAK
Bridge of Clay

2019

ISBN 978-606-006-206-6

Pentru Scout, Kid și Little Small,
pentru Cate,
și în amintirea lui K.E.,
un mare iubitor al exprimării

Nota autorului:

În engleză, echivalentul pentru „lut“ este *clay* – un cuvânt cu două semnificații. Prima este o prescurtare a numelui Clayton. Cea de-a doua desemnează argila, materialul folosit în construcții, olărit și sculptură.

Ambele semnificații sunt importante în cartea de față: una fiindcă e numele protagonistului, cealaltă prin natura lutului ca material. Cartea poate fi citită și fără a ști acest lucru, însă explicația va conferi o semnificație mai profundă poveștii lui Clay și podului pe care îl construiește.

Cu sinceritate și cele mai bune urări, MZ

Înainte de început

Bătrâna MS

La început au fost un ucigaş, un catâr și un băiat, dar nu acesta e începutul, e înainte de început, e despre mine, iar eu sunt Matthew, și iată-mă aici, în bucătărie, în miez de noapte – în estuarul de lumină – unde bat și bat de zor pe taste. În jurul meu, casa e tăcută.

Fiindcă toţi ceilalţi dorm.

Stau la masa din bucătărie.

Sunt eu şi maşina de scris – eu şi bătrâna MS, aşa cum spunea demult pierdutul nostru tată că obişnuia să zică demult pierduta noastră bunică. De fapt, ea îi zicea *bătârna MS*, dar eu nu-s omul unor aşa amănunte. Eu... eu sunt știut pentru lovituri și simţ practic, pentru statură înaltă și mușchi și blasfemii, și pentru sentimentalism din când în când. Dacă sunteți şi dumneavoastră la fel ca mai toţi ceilalţi, vă întrebaţi probabil de ce mă sinchisesc să însăilez cuvintele într-o frază, ca să nu mai spun despre epopei ori despre greci. Uneori e bine să fii astfel subestimat, dar e și mai bine când cineva îşi dă seama. Eu unul am avut noroc.

Pentru mine a existat Claudia Kirkby.

Au existat un băiat, un fiu și un frate.

Da, pentru noi a existat mereu un frate, şi el a fost acela – el între noi cinci – care a luat totul pe umerii lui. Ca-ntotdeauna, mi-a spus liniştit, şi pe-ndelete, şi sigur că a nimerit-o la fix. Era, da, o veche maşină de scris îngropată într-o curte dosnică dintr-un oraș dosnic, dar trebuia să măsor cum trebuie, fiindcă altfel riscam să dezgrop un câine mort ori un şarpe în locul ei (ceea ce am și făcut – și

câinele, și șarpele). Și mi-am zis că dacă potaia era acolo, și dacă șarpele era acolo, atunci nici mașina de scris nu putea fi departe.

Și s-a dovedit a fi comoara perfectă, fără pirați care s-o apere.

Plecasem la o zi după ce m-am însurat.

Ieșisem din oraș.

În miez de noapte.

Pe câmpuri goale fără capăt și dincolo de ele.

Orașul în sine era un tărâm de poveste dur, îndepărtat; îl puteai vedea de la mare distanță. Totul era doar miriște și maratoane-ntregi de cer. În jur, o pârloagă de tufărișuri și eucalipți îl împresura, și era adevărat, era al naibii de adevărat: oamenii mergeau gheboșați și aplecați. Lumea în care trăiau îi cocoșase.

În fața băncii, lângă una dintre multele crâșme, o femeie m-a îndrumat. Era cea mai verticală femeie din oraș.

– O iei la stânga acolo, pe strada Turnstile, da? Pe urmă mergi drept cale de vreo două sute de metri și faci la stânga iar.

Avea părul castaniu, era bine îmbrăcată, cu blugi și ghete și o cămașă roșie simplă, și-și ținea un ochi strâns închis împotriva soarelui. Singurul lucru care o trăda era un triunghi de piele cu vârful în jos acolo, la baza gâtului: bătrân și obosit și zbârcit ca mânerul unui cufăr vechi.

– Ai priceput deci?

– Am priceput.

– Da' ce număr cauți?

– Douăzeci și trei.

– Oh, deci la Merchisoni vrei s-ajungi, așa-i?

– Păi, sincer să fiu, nu.

Femeia s-a apropiat mai mult și i-am văzut dinții, albi și lucitori și galbeni – la fel ca soarele în toată fala lui. Când a făcut un pas spre mine, am întins mâna, și eram doar eu și ea, și dinții ei și orașul.

– Mă cheamă Matthew, i-am spus, iar ea era Daphne.

Când am ajuns înapoi la mașină, ea se întorsese de la bancomatul din bancă. Își lăsase mașina în urmă și stătea în drum, cu o mână în

șold. Eu nici nu apucasem bine să mă așez la volan, că Daphne înclinase din cap, căci deja știa. Știa aproape totul, ca o femeie care citește știrile.

– Matthew Dunbar.

O spusese ca pe o afirmație, nu ca pe o întrebare.

Iată-mă deci, la douăsprezece ore de casă, într-un oraș în care nu călcasem vreodată în cei treizeci și unu de ani ai mei, iar într-un fel, cine știe cum, ei mă așteptau.

Mult timp apoi ne-am uitat unul la celălalt, câteva secunde cel puțin, totul fiind larg și deschis. Au apărut oameni, mergând pe stradă.

– Ce altceva mai știi? am întrebat. Știi că am venit pentru mașina de scris?

Ea a deschis și celălalt ochi.

A înfruntat soarele amiezii.

– Mașina de scris?

Acum o derutasem de-a binelea.

– Ce naiba vorbești acolo?

Aproape în același moment, un bătrân a început să strige, întrebând dacă idioata ei de mașină bloca idiotul de trafic în dreptul idiotului de bancomat, iar ea a dat fuga înapoi s-o mute. Poate că aș fi putut să-i explic că exista într-adevăr o veche mașină de scris în toată povestea asta, pe vremea în care cabinetele doctorilor foloseau mașini de scris, iar secretarele răpăiau pe taste. Dar n-o să știu niciodată dacă explicația ar fi interesat-o. Ceea ce știu este că indicațiile ei au fost la fix.

Strada Miller:

O linie de asamblare liniștită, de case mici, drăguțe, prăjindu-se în arșiță.

Am parcat mașina, am închis portiera și am traversat peluza imaculată.

Cam pe atunci am regretat că n-am adus-o și pe fata cu care tocmai mă însurasem – de fapt femeie, mama celor două fiice ale mele – și, desigur, pe cele două fiice. Le-ar fi plăcut locul ăsta, s-ar fi plimbat, s-ar fi hârjonit și ar fi dănțuit aici, amândouă numai picioare și păr însorit. Ar fi făcut roata pe peluză, strigând: „Și nu trage cu ochiul la chiloțeii noștri, bine?“

Ce mai lună de miere!

Claudia era la muncă.

Fetele erau la școală.

O parte din mine se bucura totuși de asta, firește; o mare parte din mine se bucura mult.

Am tras aer în piept, l-am dat afară și am ciocănit la ușă.

Înăuntru, casa era ca un cuptor.

Mobila era toată scorojită.

Tablourile abia ieșiseră de la copt.

Aveau un aparat de aer condiționat. Era stricat.

Erau ceai și biscuiți, iar soarele bătea tare în ferestre.

La masă transpirația era în floare. Picura de pe brațe pe țesătură.

Cât despre Merchisoni, erau oameni păroși și onești.

El, în maiou albastru, cu perciuni dolofani, ca niște satâre de blană pe obraji, iar ea, pe nume Raelene. Purta cercei cu perle, avea părul creț și ținea în mână o geantă. Era mereu în drum spre magazine, dar rămăsese locului. Din clipa în care am pomenit despre curtea din spate și despre faptul că ceva ar putea fi îngropat acolo, n-a mai putut să plece. Când ceaiul s-a terminat, iar din biscuiți a mai rămas un ciot, m-am întors spre perciuni. El mi-a vorbit direct, pe șleau:

– Cre' că ar trebui să trecem la treabă.

Afară, în curtea lungă și uscată, am luat-o spre stânga, spre uscătorul de rufe și spre un caprifoi ofilit, pe moarte. M-am uitat o clipă înapoi: casa mică, acoperișul de tablă. Soarele era încă

deasupra ei, dar cobora spre vest. Am săpat cu lopata și cu mâinile și am găsit.

– La naiba!

Câinele.

Din nou.

– La naiba!

Șarpele.

Amândoi, doar oase goale.

Le-am strâns și le-am așezat alături, cu grijă.

Le-am pus pe peluză.

– Ei, fir-aș!

Bărbatul a zis-o de trei ori, cel mai sonor atunci când, în sfârșit, am găsit vechea mașină Remington, gri ca glonțul. O armă în pământ, era înfășurată în trei straturi de plastic tare, atât de transparent, încât am putut vedea literele: mai întâi un Q și un W, apoi rândul de mijloc, cu F, G, H și J.

Pentru o vreme m-am uitat la ea; am stat și m-am uitat.

Tastele acelea negre, ca niște dinți de monstru, dar prietenoși. Într-un târziu, m-am aplecat și am ridicat-o cu mâini murdare, dar grijulii; am umplut la loc toate cele trei găuri. Am scos-o din plastic, m-am uitat și m-am lăsat pe vine, ca s-o cercetez.

– O drăcovenie, constată domnul Merchison, iar satârele din blană tremurară.

– Așa e.

Într-adevăr, era extraordinară.

– Azi-dimineață, când m-am trezit, nu bănuiam că *asta* o să se-ntâmple.

O ridică de jos și mi-o întinse.

– Vrei să rămâi la cină, Matthew?

Întrebarea venise de la bătrâna doamnă, încă pe jumătate uluită. Dar uluiala nu depășea cina în importanță.

Din poziția mea ghemuită, am ridicat privirea.

– Vă mulțumesc, doamnă Merchison, dar sunt sătul după toți biscuiții aceia, am spus și am studiat din nou casa, împachetată

acum în umbră. Ar trebui să plec, am adăugat, strângându-le mâna pe rând. Vă mulțumesc din suflet.

Am început să mă îndepărtez, cu mașina de scris în brațe.

Domnul Merchison - nici să n-audă. Strigă un sonor „Hei!"

Ce altceva puteam să fac?

Trebuie să fi existat un motiv bun pentru dezgroparea celor două animale, și m-am întors de unde ajunsesem, sub uscătorul de rufe – bătrânul și obositul Hills Hoist[1], la fel ca al nostru – și am așteptat să aud ce are de spus.

– N-ai uitat cumva ceva acolo, amice?

Apoi arătă cu bărbia spre oasele câinelui și spre șarpe.

Și așa am plecat.

Pe bancheta din spate a mașinii mele, în ziua aceea se aflau rămășițele scheletice ale unui câine, o mașină de scris și oasele subțiratice ale unui șarpe mulga.

Pe la jumătatea drumului, am tras pe margine. Era un loc pe care-l știam - abătut puțin din drum, cu pat și condiții bune - dar am hotărât să nu mă duc. M-am întins în schimb în mașină, cu șarpele acolo, lângă gâtul meu. Înainte să mă ia somnul, m-am gândit că momentele înainte de început sunt pretutindeni - fiindcă înainte și mai înainte de atât de multe lucruri, fusese un băiat în orașul acela dosnic, un băiat care se așezase în genunchi pe jos când câinele fusese ucis de șarpe, iar șarpele fusese ucis de câine... dar asta încă nu s-a întâmplat.

Nu, deocamdată, asta-i tot ce trebuie să știți:

M-am întors acasă a doua zi.

M-am întors în oraș, pe Archer Street, unde începuse totul și apoi continuase în multe și diverse feluri. Ciorovăiala privind „de ce naibii ai adus cu tine câinele și șarpele" se stinsese cu ore în urmă, iar cei care trebuiau să plece plecaseră și cei care trebuiau să rămână

---

[1] Uscător de rufe rotativ de fabricație australiană, format dintr-un stâlp central reglabil pe înălțime și brațe dispuse la partea superioară ca spițele unei umbrele, care se rotesc în bătaia vântului și permit uscarea rapidă a rufelor (n.tr.)

rămăseseră. Discuția cu Rory, la întoarcere, despre ceea ce se afla pe bancheta din spate a mașinii fusese cireașa de pe tort. Rory, tocmai el! El, mai mult decât oricine, știe cine, ce și de ce suntem:

O familie de tragedie șubrezită.

O caricatură de băieți, de sânge și de dobitoace.

Ne-am născut pentru relicve ca acelea.

În toiul întregii tevaturi, Henry rânjea, Tommy râdea, și amândoi spuneau „La fel ca-ntotdeauna". Al patrulea dintre noi dormea, și dormise tot timpul cât fusesem plecat.

Cât despre cele două fete ale mele, când au intrat, s-au minunat la vederea oaselor și au întrebat:

– De ce le-ai adus acasă, tata?

Fiindcă e un idiot.

L-am surprins pe Rory gândind asta chiar atunci, însă niciodată n-ar spune-o în fața copilelor mele.

Cât despre Claudia Dunbar – fostă Claudia Kirkby –, ea a clătinat din cap și m-a luat de mână, și era fericită, atât de-al naibii de fericită, încât m-aș fi putut frânge din nou. Motivul, sunt sigur, e că eram bucuros.

Bucuros.

„Bucuros" e un cuvânt cu aer stupid, dar îl scriu și vă povestesc toate astea pur și simplu fiindcă exact așa suntem noi. Eu mai cu seamă sunt așa, fiindcă iubesc acum bucătăria asta și întregul ei trecut mare și teribil. Trebuie s-o fac aici. E normal s-o fac aici. Mă bucur să aud că notițele mele sunt puse pe pagină.

În fața mea e bătrâna MS.

Dincolo de ea, tărâmul unei mese din lemn scrijelit.

Sunt solnițe desperecheate de sare și piper, și un regiment de firimituri de pâine încăpățânate. Lumina care vine din hol e galbenă, cea de aici e albă. Stau și mă gândesc și scriu aici. Bat și bat pe taste. Scrisul e întotdeauna dificil, dar devine mai ușor când ai ceva de spus.

Dați-mi voie să vă povestesc despre fratele nostru.

Al patrulea băiat Dunbar, pe nume Clay.

Lui i s-a întâmplat totul.

Și noi toți am fost schimbați prin el.

Partea întâi

Orașe

Portretul unui ucigaș ca bărbat de vârstă mijlocie

Dacă înainte de început (în scris, cel puțin) au fost o mașină de scris, un câine și un șarpe, începutul însuși – cu unsprezece ani înainte – a fost cu un ucigaș, un catâr și cu Clay. Chiar și la începuturi însă cineva trebuie s-o ia înainte, iar în ziua aceea, acel cineva nu putea fi decât Ucigașul. La urma urmei, el e cel care a pus totul în mișcare și pe noi să privim înapoi. Și a făcut-o sosind. A sosit la ora șase.

Întâmplător, era ora potrivită – o altă seară fierbinte de februarie; amiaza clocotise asfaltul, iar soarele era încă sus, dureros. Era o căldură de care să te-agăți și pe care să te bazezi, sau mai curând una care îl agățase pe el. În istoria tututor ucigașilor, de pretutindeni, ăsta era, cu siguranță, cel mai jalnic.

La cei un metru și șaptezeci ai lui, era de înălțime medie.

La șaptezeci și cinci de kilograme, o greutate potrivită.

Dar nu vă faceți iluzii – era doar o pârloagă în costum de haine; era adus de spate, era frânt. Se sprijinea de aer de parcă ar fi așteptat ca aerul să-l termine, numai că n-avea să-l termine, nu azi, fiindcă dintr-odată ziua nu părea una în care ucigașii să primească favoruri.

Nu, azi o simțea.

O adulmeca.

Era nemuritor.

Ceea ce rezumă lucrurile destul de bine.

Poți să te bazezi pe Ucigaș că va fi de neucis exact în clipa în care i-ar fi fost mai bine mort.

Un timp nesfârșit apoi, zece minute pe puțin, stătu nemișcat în capătul străzii Archer, ușurat fiindcă ajunsese în sfârșit, îngrozit să se afle acolo. Străzii nu părea să-i pese prea mult; aerul ei era dens, dar banal, mirosul ei de fum era palpabil. Mașinile erau trântite mai degrabă decât parcate, iar cablurile de curent atârnau de la greutatea porumbeilor tăcuți, înfierbântați și stingheriți. În jurul ei, un oraș se înălța, strigând:

Bine ai revenit, ucigașule!

Vocea era caldă, alături de el.

Ai o mică problemă, aș spune... Fapt este că „o mică problemă" e doar un vag eufemism – ești într-un necaz disperat.

Iar el o știa.

Și în scurt timp, arșița ajunse mai aproape.

Archer Street începu să se ridice la înălțimea situației, aproape frecându-și palmele de încântare, iar Ucigașul se aprinse. Simțea flacăra crescând, undeva în interiorul jachetei, și odată cu ea apărură întrebările:

Putea să se ducă și să termine începutul?

Putea duce totul la capăt?

Pentru un ultim moment își permise un mic lux – fiorul nemișcării – și apoi înghiți greu, își scărpină cununa de păr țepos și, cu o hotărâre înverșunată, porni către numărul optsprezece.

Un bărbat într-un costum de haine în flăcări.

Desigur, se ducea în ziua aceea la cinci frați.

La noi, băieții Dunbar.

De la cel mai mare la cel mai mic:

Eu, Rory, Henry, Clayton, Thomas.

Niciodată n-aveam să mai fim aceiași.

Sincer să fiu, nici el n-avea să mai fie, și ca să vă faceți măcar o idee vagă despre ce-l aștepta pe Ucigaș, ar trebui să vă spun cum eram.

Mulți ne considerau zurbagii.

Barbari.

În general, aveau dreptate.

Mama murise.

Tata plecase.

Înjuram ca niște lepădături, ne certam ca niște bătăuși și ne pedepseam reciproc la scaldă, la tenisul de masă (întotdeauna la mese de mâna a treia sau a patra, deseori așezate pe iarba noduroasă din curte), la jocul de Monopoly, la darts, la fotbal, la cărți și la toate cele pe care puteam pune mâna.

Aveam un pian la care nimeni nu cânta.

Televizorul ispășea o condamnare pe viață.

Canapeaua primise douăzeci de ani.

Uneori, când suna telefonul, unul dintre noi ieșea, ocolea în fugă veranda și se ducea la casa de alături; era doar bătrâna doamnă Chilman: cumpărase o sticlă cu suc de roșii și nu-i putea desface ticăloșia de capac. Pe urmă acela dintre noi care ieșise se întorcea și lăsa ușa de la intrare să se trântească, iar viața mergea mai departe.

Da, pentru noi cinci, viața întotdeauna mergea mai departe.

Era ceva ce ne administram reciproc cu vârf și îndesat, mai ales atunci când lucrurile decurgeau foarte bine sau foarte rău. Așa se întâmpla când ieșeam pe Archer Street în după-amiaza înserării. Băteam orașul. Turnurile, străzile. Copacii cu aer îngrijorat. Absorbeam dialogurile strigate în gura mare din cârciumi, din case și din blocurile de locuințe, fără să ne îndoim vreo clipă că locul ne aparținea. Pe undeva ne așteptam să-l înșfăcăm și să-l ducem acasă, strâns la subsuoară. Nu conta că aveam să ne trezim a doua zi constatând că a dispărut din nou, fugit în lume, tot numai clădiri și lumini strălucitoare.

Oh... și încă un lucru.

Poate cel mai important.

În mijlocul unei mici formațiuni de animale disfuncționale, noi eram singurii, din câte știam, care aveau în posesie un catâr.

Și ce mai catâr era!

Animalul în chestiune purta numele Ahile, iar povestea felului în care ajunsese dintr-o zonă de curse din oraș în curtea noastră din suburbie era lungă de o poștă. Pe de o parte, povestea includea grajdurile abandonate și pista de antrenament din spatele casei noastre, un regulament administrativ desuet și un bătrân gras și trist, cu vorba impiedicată. Pe de altă parte, în ea figurau răposata noastră mamă, tatăl nostru fugar și cel mai mic dintre noi, Tommy Dunbar.

Pe vremea aceea nu se obișnuia să fie consultați toți cei din casă; venirea catârului fusese controversată. După cel puțin o dispută încinsă, cu Rory...

(– Hei, Tommy, ce mai e ș'asta?

– Ce?

– Cum adică *ce*, mă iei la mișto? E un măgar la noi în curte!

– Nu-i măgar, e catâr.

– Și care-i deosebirea?

– Măgaru' e măgar. Catâru' e o corcitură de...

– Nu-mi pasă nici dacă-i un fund de cal corcit cu-n ponei de Shetland! Ce caută sub uscătorul de rufe?

– Mănâncă iarbă.

– Asta văd și eu!)

...am reușit până la urmă să-l păstrăm.

Sau mai bine zis catârul a rămas.

La fel ca în cazul celor mai multe dintre animalele lui Tommy, și-n privința lui Ahile au fost unele probleme. În primul rând, catârul avea ambițiile lui; cum ușa cu plasă din spate răposase și dispăruse, nu o dată intrase în casă pe ușa lăsată întredeschisă sau deschisă de-a binelea. Asta se întâmpla cel puțin o dată pe săptămână, și cel puțin o dată pe săptămână mie îmi sărea țandăra. Cam așa:

– I-su-se Hris*toase*!

Blasfemia era la ordinea zilei la mine pe atunci, recunoscut fiind pentru că despărțeam numele lui Isus și puneam accentul pe Hristos.

– Dacă nu v-am zis de-o sută de ori, nu v-am mai zis niciodată! Închideți ușa din spate!

Și așa mai departe.

Ceea ce ne aduce din nou la Ucigaș și la o-ntrebare: cum de-a știut?

Cum de-a ghicit că, atunci când avea să ajungă aici, niciunul dintre noi n-avea să fie acasă?

Cum de-a știut că va trebui să aleagă între a-și folosi vechea cheie și a aștepta pe verandă – ca să ne pună acea singură întrebare, ca să-și lanseze propunerea.

Dispreț și ridiculizare, la asta se aștepta, asta-și atrăgea, firește.

Dar nu la așa ceva.

Ce mai rafală:

Casa apăsătoare, asaltul tăcerii.

Și hoțul, tâlharul acela de catâr.

Undeva, cam pe la șase și un sfert, a luat în lung Archer Street, pas după pas, iar animalul de povară a clipit la el.

Și așa s-a întâmplat.

Prima pereche de ochi peste care a dat Ucigașul în casă fusese a lui Ahile, iar cu Ahile nu era de joacă. Ahile era în bucătărie la câțiva pași de ușa din spate, în fața frigiderului, având afișată pe fața lui lunguiață și inegală obișnuita expresie gen „Și tu la ce naiba te holbezi?" Cu nările umflate, mesteca agale. Nonșalant. Pe deplin în control. Dacă avea grijă de bere, atunci se descurca perfect.

Ei bine?

Ajunși în acest punct, Ahile părea să ducă greul discuției.

Mai întâi orașul, acum catârul.

Teoretic, avea un oarecare sens. Dacă vreun reprezentant al speciei cabaline avea să-și facă apariția undeva în acest oraș, apoi aici trebuia să fie – grajdurile, pista de antrenament, glasurile îndepărtate ale comentatorilor cursei.

Dar un catâr?!

Șocul fusese unul de nedescris, iar împrejurimile nu erau în niciun caz de ajutor. Bucătăria asta avea o geografie și un climat ale ei proprii.

Pereți întunecați.

Podea pârjolită.

Un țărm de vase murdare întinzându-se până la chiuvetă.

Și apoi căldura, căldura.

Chiar și ostilitatea vigilentă a catârului se domoli momentan, ca urmare a acestei călduri teribile, de categorie grea. Era mai rău înăuntru decât afară – o ispravă la care nu puteai strâmba din nas.

Totuși, nu-i trebui mult lui Ahile până să revină la chestiunea stringentă – sau cumva Ucigașul era atât de deshidratat, încât începuse să halucineze? Dintre toate bucătăriile din lume. Îi trecu fugar prin minte să-și vâre pumnii în ochi, să smulgă imaginea de acolo, dar n-avea niciun rost.

Fiindcă era real.

Era sigur că animalul – javra de catâr cenușiu, bălțat, roșcat, maro, cu mutră păroasă, ochi mari și nări umflate – stătea neclintit pe podeaua crăpată, victorios, lăsând perfect clar de înțeles un lucru:

Un ucigaș ar trebui, probabil, să facă multe lucruri, dar niciodată, în niciun caz, indiferent de circumstanțe, n-ar trebui să vină acasă.

Încălzirea
în stilul Clay

În celălalt capăt al orașului, în timp ce Ucigașul dădea ochii cu catârul, era Clay, iar Clay se încălzea. Ca să spunem adevărul, Clay se încălzea tot timpul. În momentul acela se afla într-o veche clădire cu apartamente, cu scările la picioarele lui, un băiat în cârcă și un nor de furtună în piept. Părul lui scurt, închis la culoare, îi stătea lipit de cap, iar în ochi îi ardea câte un foc.

Fugind alături de el, în dreapta, era un alt băiat – unul blond, cu un an mai mare –, străduindu-se să țină pasul și totodată împingându-l. În stânga alerga un câine border collie, ceea ce însemna că erau Henry și Clay, Tommy și Rosy, făcând ceea ce făceau întotdeauna:

Unul dintre ei vorbea.

Unul dintre ei se antrena.

Unul dintre ei se ținea cu ghearele și dinții.

Chiar și cățeaua dădea tot ce putea.

Pentru această metodă de antrenament, aveau o cheie și plătiseră un prieten; le era deci garantată intrarea în clădire. Zece dolari pentru un boț de beton îndesat. Deloc rău. O luară la fugă.

– Rahat de doi bani! exclamă Henry (cel care aducea banii, cel prietenos) de lângă Clay.

În fugă, cu salturi mari, râse. Zâmbetul îi alunecă de pe față; îl prinse în palmă. În momente ca ăsta, obișnuia să comunice cu Clay prin intermediul insultelor încercate și verificate.

– Ești un nimic, îi spuse. Ești moale.

Îl durea, dar trebuia să continue să vorbească.

– Ești moale ca un ou fiert două minute, băiete. Mi se face greață văzându-te cum alergi.

Și nu trecu mult înainte ca o altă tradiție să fie respectată.

Tommy, cel mai mic, strângătorul de animale pe lângă casă, își pierdu una dintre încălțări.

– Rahat, Tommy, parcă ți-am zis să-i legi mai bine. Haide, Clay, ești slab, ești ridicol. Ce-ai zice să-i dai bice?

Ajunseră la etajul al șaselea, iar Clay îi dădu drumul lui Tommy din cârcă și se ocupă de gura din dreapta. Se prăbușiră pe dalele prăfuite, Clay zâmbind pe jumătate, ceilalți doi râzând, fără să se sinchisească vreunul de transpirația care-i uda. În luptă, Clay își înfășură brațul pe după capul lui Henry. Îl ridică și-l luă la fugărit.

– Chiar trebuie să faci un duș, amice.

Tipic pentru Henry. Întotdeauna spuneam între noi că, dacă vrei să-l dovedești, trebuie să-i omori gura de două ori.

– De-a dreptul șocant!

Simțea forța din brațul lui Clay care-i strângea gâtul cu gură spurcată.

Ca să-i întrerupă, Tommy, cu toți cei treisprezece ani ai lui, făcu un salt din alergare și se prăvăliră toți trei, brațe și picioare, băieți și pardoseală. În jurul lor, Rosy sărea și țopăia; cu coada pe sus, corpul întins. Picioare negre. Labe albe. Lătră, dar ei continuară să se bată.

Când terminară, se întinseră pe jos, cu fețele în sus; era o fereastră acolo, la ultimul etaj din puțul scării, și o lumină palidă, și piepturi care se ridicau și coborau. Aerul era greu. Tone de aer pulsându-le din plămâni. Henry gâfâia tare, dar gura îl arăta așa cum era.

– Tommy, javră mică! zise uitându-se la el și rânjind. Cred că mi-ai salvat viața, puștiule.

– Mulțam.

– Ba nu, ție mulțam, spuse cu un gest spre Clay, care se ridicase deja într-un cot și își ținea mâna cealaltă în buzunar. Nu pricep de ce ne punem mintea cu țicnitul ăsta.

– Nici eu.

Dar pricepeau.

În primul rând, era un băiat Dunbar, iar în privința lui Clay, voiai să știi.

Și totuși, ce era?

Ce era de știut în privința lui Clayton, fratele nostru?

Întrebările îl urmăreau de ani întregi, de exemplu de ce zâmbea, dar nu râdea niciodată?

De ce se bătea, dar niciodată ca să câștige?

De ce-i plăcea atât de mult pe acoperișul nostru?

De ce alerga nu de plăcere, ci pentru disconfort – ca un fel de cale către suferință și durere, și niciodată nu dădea înapoi?

Dar niciuna dintre nedumeririle astea nu era preferata lui.

Astea erau întrebări de încălzire.

Nimic mai mult.

După ce stătură o vreme cu fețele în sus, o luară de la capăt în încă trei runde, Rosy culegând pantoful căzut din calea lor.

– Hei, Tommy!

– Ce?

– Strânge-i mai bine data viitoare, bine?

– Sigur, Henry.

– Cu nod dublu, altfel te spintec.

– Bine, Henry.

Ajunși jos, îi dădu o scatoalcă pe umăr – semnalul de a urca iar în spinarea lui Clay – și urcară iar scara în fugă, coborând cu liftul. (Trișând, după cum ar crede unii, dar de fapt mult mai dificil: se scurta timpul de odihnă.) După ultima urcare, Henry, Tommy și Rosy coborâră iar cu liftul, dar Clay o luă pe scări. Afară, se duseră spre fierătania de mașină a lui Henry și începură obișnuita procedură:

– Rosy, dă-te de pe scaunul din față!

Câinele ședea la volan, cu urechile ridicate, ca două triunghiuri perfecte. Părea gata să potrivească radioul.

– Hai, Tommy, ia-o de acolo, fă-ne favoarea asta!

– Vino, fetița, nu te mai prosti!

Henry își îndesă o mână în buzunar.

Un pumn de monede.

– Ia, Clay, ne vedem acolo.

Doi băieți plecară cu mașina; celălalt o luă la fugă.

Pe geamul deschis:

– Hei, Clay!

Continuă să alerge. Nu se întoarse, dar auzise bine. Același lucru, de fiecare dată.

– Ia margarete dacă poți, erau preferatele ei, ții minte?

De parcă el n-ar fi știut!

Mașina opri pe dreapta, cu avariile licărind.

– Și nu te lăsa fraierit cu prețul!

Clay alergă mai repede.

Ajunse la deal.

La început, eu îl antrenam, pe urmă Rory, iar dacă eu o făceam cu un soi de integritate aiurită de modă veche, Rory îl storcea de puteri, dar niciodată nu-l frângea. Cât despre Henry, el încropise un plan – o făcea pentru bani, dar și fiindcă-i plăcea, lucru pe care-l vom vedea în curând.

De la început fusese simplu, dar stupefiant:

Îi puteam spune ce să facă.

Iar el făcea.

Îl puteam tortura.

Iar el suporta.

Henry îl putea azvârli din mașină fiindcă văzuse câțiva amici mergând spre casă prin ploaie, iar Clay cobora și o lua la fugă. Apoi, când treceau pe lângă el și-i strigau pe geamul deschis al portierei „Nu mai tândăli!“, el alerga mai repede. Tommy, vinovat ca un păcătos, privea prin lunetă la Clay, care se uita până când mașina

dispărea din vedere. Îi vedea tunsoarea strâmbă devenind mai mică, și mai mică, și așa stăteau lucrurile.

Poate că părea ca și cum îl antrenam.

În realitate însă, nici pe departe.

Cu timpul, cuvintele au devenit tot mai puțin importante, metodele au devenit tot mai însemnate. Știam cu toții ce voia el, dar nu și ce avea de gând cu ce voia.

Pentru ce naiba se antrena Clay Dunbar?

La șase și jumătate, cu lalelele la picioare, se aplecă în față, peste gardul cimitirului. Era drăguț locul ăsta; lui Clay îi plăcea aici, sus. Se uită spre soarele care se strecura printre zgârie-nori.

Orașe.

Orașul ăsta.

Acolo jos, traficul se îndrepta spre casă. Luminile se schimbară. Ucigașul veni.

– Scuză-mă!

Nimic. Își strânse mai tare mâna pe gard.

– Tinere!

Ridică privirea acum; o femeie arăta cu degetul, sugându-și buzele. Probabil că erau gustoase.

– Te superi?

Avea ochi fără formă, o rochie obosită și purta ciorapi. Căldura nu însemna nimic pentru ea.

– Te superi dacă-ți cer una dintre florile alea?

Clay se uită la ridul adânc, o cută lungă deasupra ochilor ei. Îi întinse o lalea.

– Mulțumesc. Mulțumesc, tinere. Pentru William al meu.

Băiatul înclină din cap și o urmă pe poarta deschisă; navigă printre morminte. Când ajunse acolo, se ghemui, se ridică, își încrucișă brațele, ridică ochii spre soarele înserării. N-avea idee cât trecuse până când Henry și Tommy ajunseseră de-o parte și de alta, iar câinele cu limba scoasă, în dreptul epitafului. Fiecare dintre băieți stătea în picioare, cu umerii aduși, dar țeapăn, cu mâinile în

buzunare. Dacă ar fi avut buzunare, și-ar fi îndesat și câinele labele în ele. Toată atenția lor era îndreptată spre lespedea de mormânt și spre florile dinaintea ei, așteptând în fața lor.

– N-ai luat margarete?

Clay întoarse privirea.

Henry ridică din umeri.

– Haide, Tommy.

– Ce?

– Dă-i-l, e rândul lui.

Clay întinse mâna. Știa ce are de făcut.

Luă tubul și pulveriză pe placa de metal. Apoi luă mâneca unui tricou cenușiu și frecă monumentul cu osârdie.

– Ți-a scăpat un loc.

– Unde?

– Ești chior, Tommy? Acolo în colț, *uită-te* acolo, ce, ochii-ți sunt doar de decor?

Clay se uită la ei cum vorbeau, apoi lustrui circular, iar acum mâneca devenise neagră; gura spurcată a orașului. Erau îmbrăcați toți trei în maiouri și pantaloni scurți vechi. Toți trei strânseră din dinți. Henry îi făcu lui Tommy cu ochiul.

– Bună treabă, Clay, e vremea să mergem, ce zici? Nu vrem să întârziem la principalul eveniment.

Tommy și câinele îl urmară mai întâi, întotdeauna la fel.

Pe urmă, Clay.

Când li se alătură, Henry spuse:

– Cimitirele bune sunt vecini de treabă.

Sincer acum, rahaturile lui erau inepuizabile!

– Nu sufăr să vin aici, știi asta, nu? întrebă Tommy.

Dar Clay?

Clay – care era cel tăcut, zâmbărețul – se întoarse o ultimă dată și se uită spre cartierul însorit de cruci, lespezi și statui.

Arătau ca niște trofee pentru locul al doilea.

Fiecare dintre ele.

Barbarii

Înapoi pe Archer Street la numărul 18, relațiile în bucătărie erau într-un impas.

Ucigașul se trase încet înapoi, în casă. Tăcerea dintre pereţii ei era colosală – un enorm teren de joacă în care vinovăția să-și facă de cap, să-l termine – dar era totodată o păcăleală. Frigiderul bâzâia, catârul respira şi mai erau şi alte animale. Acum, că se retrăsese în hol, simțea mişcare. Fusese oare Ucigaşul adulmecat şi vânat?

Nu prea.

Nu, animalele nu erau nicidecum o amenințare; de cei doi frați mai mari dintre noi se temea el cel mai tare.

Eu eram cel responsabil:

Cel care aducea banul în casă.

Rory era cel invincibil:

Bila cu lanț[1] umană.

Pe la șase și jumătate, Rory era pe celălalt trotuar, rezemat de un stâlp de telegraf, zâmbind sec și rușinat, zâmbind așa, ca să zâmbească; lumea era mizeră, la fel ca el. După o scurtă căutare, își scoase dintre buze șuvița de păr lung a unei fete. Oricine ar fi fost ea, era pe acolo pe undeva, cu picioarele desfăcute în mintea lui

[1] Este vorba despre greutăţile legate de picioarele deținuților printr-un lanț. (n. red.)

Rory. O fată pe care noi n-o vom cunoaște niciodată și nici n-o vom vedea.

Câteva clipe mai devreme, dăduse peste o fată pe care chiar o cunoșteam, o fată pe nume Carey Novac. Imediat dincolo de aleea de acces.

Mirosea a cal și spusese „Bună".

Coborâse de pe bicicleta veche.

Avea ochi verzi și buni și părul arămiu – kilometri-ntregi de păr pe spatele ei – și-i dăduse un mesaj pentru Clay. Ceva în legătură cu o carte; una din cele trei importante întru totul.

– Spune-i că încă-mi place Buonarroti, bine?

Rory rămăsese surprins, dar nu se mișcase. Doar gura lui se mișcase.

– Buona-*cine*?

Fata râsese în drum spre garaj.

– Tu spune-i, bine?

Dar pe urmă i se făcuse milă și se întorsese, toată numai brațe cu pistrui și sigură pe ea. Avea un fel de generozitate, una a căldurii, a sudorii și a vieții.

– Știi tu, îi zisese apoi. Michelangelo.

– Ce?

Acum era și mai derutat. Fata-i țicnită, își spusese. Drăguță, dar razna de tot. Cui îi pasă de Michelangelo?

Dar gândul nu-l părăsise.

Pe urmă găsise stâlpul de telegraf, se rezemase de el pentru o vreme și apoi traversase strada spre casă. I se făcuse nițel foame.

Cât despre mine, eu eram înăuntru, acolo undeva, încremenit în trafic.

În jur, în față și în spate, mii de mașini erau înșirate, toate îndreptate spre diverse case. Un val de căldură intra pe geamul mașinii mele (cea pe care încă o am), și o cavalcadă nesfârșită de panouri, afișe, vitrine și frânturi de oameni. Cu fiece mișcare,

orașul se insinua înăuntru, dar pe lângă el era și izul meu personal de lemn, lână și email.

Mi-am lăsat antebrațul să atârne din mașină.

Corpul mi-l simțeam ca pe-un buștean.

Mâinile mi-erau lipicioase de la clei și terebentină, și tot ce voiam era să ajung acasă. Aş fi putut atunci să fac un duș, să organizez masa de seară și poate să citesc ori să mă uit la un film vechi.

Nu cerеam prea mult, nu-i așa?

Doar să ajung acasă și să mă relaxez!

Dar nicio șansă.

Bernborough

În zile ca asta, Henry avea reguli.

Mai întâi, trebuia să fie bere.

În al doilea rând, trebuia să fie rece.

Din motivele astea, îi lăsase pe Tommy, Clay și Rosy la cimitir, urmând să se-ntâlnească mai târziu cu ei la Bernborough Park.

(Pentru cei care nu cunosc zona, Bernborough Park e un stadion de demult. Pe atunci era o arenă pe jumătate dărâmată și o mare de cioburi cât o parcare. Era însă și locul celor mai teribile zile de antrenament ale lui Clay.)

Înainte să urce însă în mașină, Henry consideră necesar să-i dea lui Tommy câteva instrucțiuni de ultim moment. Le ascultă și Rosy:

– Dacă o să-ntârzii, zi-le să aibă răbdare, bine?

– Sigur, Henry.

– Și zi-le să aibă banii pregătiți.

– Sigur, Henry.

– Vorbești serios cu atâtea „Sigur, Henry“, Tommy?

– Vorbesc serios.

– Ține-o tot așa și-o să te scot și pe tine-n fața lui. Asta vrei?

– Nu, Henry, mulțumesc.

– Nu dau vina pe tine, puștiule.

Un zâmbet scurt la capătul unei minți jucăușe, bine antrenate. Trase o scatoalcă peste urechea lui Tommy, blândă și sigură, pe urmă se luă de Clay.

– Iar tu... fă-mi o favoare, îi zise și-i prinse fața în palme. Nu-i lăsa pe ticăloșii ăștia doi în urmă.

În valul de praf ridicat de mașină, câinele se uită la Tommy.

Tommy se uită la Clay.

Clay nu se uită la niciunul dintre ei.

Își controlă buzunarul și o parte mare din el ar fi vrut să... să țâșnească din nou, în fugă... dar cu orașul întins în fața lor și cimitirul în spate, făcu doi pași spre Rosy și o cuprinse cu brațul.

Se ridică în picioare și cățeaua zâmbi.

Avea ochii ca spicul de grâu și ca soarele.

Și râse la lumea de sub ea.

Erau pe bulevardul Entreaty – colina înaltă pe care tocmai urcase – când în sfârșit o lăsă jos. Trecură pe lângă arbuștii putrezi de plumeria, pe Poseidon Road: cartierul general al terenului de curse. Peste un kilometru și jumătate de prăvălii îmbătrânite.

Dacă Tommy jinduia la magazinul de animale, Clay ar fi dat orice pentru alte locuri: pentru străzi și monumente închinate *ei*.

Lonhro, își spuse.

Aleea lui Bobby.

Piațeta pietruită Peter Pan.

Avea părul arămiu și ochii verzi și buni, și era eleva lui Ennis McAndrew. Calul ei preferat era Matador. Cursa ei preferată era întotdeauna Cox Plate[1]. Preferatul ei între câștigătorii acelei curse era puternicul Kingston Town, laureat cu treizeci de ani în urmă. (Cele mai bune lucruri se întâmplă mereu înainte să te naști tu.)

Cartea pe care o citea era *Pietrarul*.

Una dintre cele trei importante întru totul.

---

[1] W.S. Cox Plate este o cursă hipică pentru cai pursânge care se desfășoară în Melbourne, Australia (n.tr.)

În arșița de pe Poseidon Road, băieții și câinele cotiră spre est și, în scurt timp, iată-l: stadionul.

Se apropiară până la gard și trecură apoi printr-o spărtură în el. Pe zona de sprint, în lumina soarelui, așteptară.

În câteva minute apăru mulțimea obișnuită – băieți-hoitari pe leșul unui stadion; culoarele erau năpădite de buruieni. Pista de tartan roșu se cojea la suprafață. Peluza se transformase într-o junglă.

– Uite! exclamă Tommy și arătă cu degetul.

Alți și alți băieți soseau, din toate direcțiile splendorii lor pubescente. Chiar și de la depărtare le puteai vedea zâmbetele arse de soare și le puteai număra cicatricele suburbane. Puteai să le simți deopotrivă mirosul: izul celor niciodată pe deplin bărbați.

Pentru o vreme, de pe culoarul exterior, Clay îi privi. Cum beau, cum se scărpinau la subraț. Aruncau cu sticle. Câțiva trăgeau șuturi în bubele de pe pistă. Până când, destul de curând, hotărî că a văzut destul.

Puse o mână pe umărul lui Tommy și se duse spre umbra tribunei principale.

Întunecimea de acolo îl înghiți.

L-au prins grecii

Pentru ucigaș era o consolare stânjenitoare să-i găsească pe toți în camera de zi – pe care noi o numeam deseori cotețul cu animale tâmpe ale lui Tommy. Apoi, mai erau și numele, firește. Unii ar zice că erau sublime, iar alții, ridicole. Prima dată văzu peștișorul auriu.

Aruncase o privire piezișă încolo, spre fereastră, unde acvariul era așezat pe un suport, iar peștele se trăgea înapoi și se repezea înainte, atacând peretele de sticlă.

Solzii lui erau ca penele.

Coada, ca o greblă aurie.

AGAMEMNON.

O etichetă care se jupuia, prinsă în partea de jos, îl vestea cu un scris copilăresc, înghesuit, cu markerul verde. Ucigașul cunoștea numele.

Alături, pe canapeaua erodată, adormită între telecomandă și o șosetă murdară, era o brută mare și gri: un motan tărcat, cu labe negre uriașe și coada ca un semn de exclamare, pe care-l chema Hector.

Din multe motive, Hector era cel mai detestat animal din casă, iar azi, chiar și pe o asemenea căldură, era încovrigat ca un C gras și blănos – cu excepția cozii, care stătea înfiptă în el aidoma unei săbii flocoase. Când își schimbă poziția, blana zbură din el în smocuri, dar el continuă să doarmă neafectat, torcând. Era suficient să se

apropie cineva de el, că motorul se punea în funcțiune. Chiar și un ucigaș. Hector n-avea prea mult discernământ.

În cele din urmă, sus pe bibliotecă era o colivie lungă și largă.

În ea era un porumbel care aștepta cu severitate, dar fericit.

Ușa era larg deschisă.

O dată sau de două ori, când se ridică sau începu să pășească încolo și-ncoace, capul movuliu îi bâțâi economicos, mișcându-se într-un ritm perfect. Asta făcea porumbelul zi după zi, cât timp aștepta să se cocoațe pe Tommy.

Pe vremea aia îi spuneam Telly.

Sau T.

Dar niciodată, oricare ar fi fost ocazia, nu-i spuneam pe numele întreg, enervant:

Telemah.

Doamne, ce-l mai uram pe Tommy pentru numele alea!

Unicul motiv pentru care scăpa cu fața curată era că înțelegeam cu toții:

Puștiul știa el ce face.

Făcând doi pași înăuntru, Ucigașul se uită.

Ăștia păreau să fie toți.

O pisică, o pasăre, un pește, un ucigaș.

Și catârul, desigur, în bucătărie.

O gașcă deloc periculoasă.

În lumina ciudată, în arșița grea și printre celelalte articole din camera de zi – un vechi laptop uzat și abuzat, brațele pătate de cafea ale canapelei, mormanele de manuale de pe covor – Ucigașul îl simți pândind în spatele lui. Doar că nu făcea *bau*:

Pianul.

Pianul.

Isuse, își spuse, pianul.

Din lemn de nuc, semeț, ședea în colț cu gura închisă și o mare de praf deasupra:

Profund și calm, senzațional de trist.

Un pian, atâta tot.

Dacă vă pare inofensiv, mai gândiți-vă puțin, fiindcă piciorul stâng începu să-i tresalte. Durerea din inimă era atât de puternică, încât ar fi putut s-o zbughească afară pe ușă.

Ce mai moment pentru primul sosit pe verandă!

Iată cheia, iată ușa, iată-l pe Rory, și nicio clipă ca să te aranjezi. Toate cuvintele pe care și le pregătise Ucigașul îi dispăruseră din gâtlej, și nici aer nu mai era prea mult acolo. Doar gustul inimii bătând. Izbutise să-l zărească numai fiindcă trecuse prin hol ca o rază. Cea mai mare durere era că nu putea spune cine fusese.

Rory sau eu?

Henry sau Clay?

Tommy nu, în niciun caz. Fusese prea mare.

Tot ce sesizase fusese un trup în mișcare și, acum, un strigăt de plăcere din bucătărie.

– Ahile! Lepădătură obraznică!

Frigiderul se deschise și se închise la loc, și atunci ridică Hector privirea. Sări jos, pe covor și își întinse labele din spate în felul acela pisicesc al lui. Și intră în bucătărie pe ușa cealaltă. Glasul se schimbă imediat.

– Tu ce naiba vrei, Hector, grămadă mare de rahat? Să te mai cocoți tu iar în patul meu diseară, și s-a terminat cu tine, îți jur!

Foșnetul pungii de pâine, borcane deschise. Și un alt hohot de râs.

– Dragul de Ahile, da?

Sigur că nu-l dăduse afară. Lasă-l pe Tommy să se descurce, își spusese el. Sau, mai bine, las' să-l găsesc eu mai târziu. O să fie aur curat – și gata.

La fel de repede pe cât intrase, o altă traversare grăbită a holului, ușa de la intrare trântită și gata, plecase.

Așa cum v-ați putea imagina, îi luă o vreme să-și revină după asta. Multe bătăi de inimă, multe guri de aer.

Capul i se aplecă în piept, gândurile îi rostiră mulțumiri.

Peștișorul auriu ataca acvariul.

Pasărea îl privi, apoi mărșălui de la un capăt la altul, ca un colonel, și în scurt timp, întoarcerea pisicii; Hector intră în camera de zi și se așeză, ca la o audiență. Ucigașul era sigur că-i putea auzi pulsul – zumzetul lui, fricțiunea. Îl simțea în propriile-i încheieturi.

Un lucru măcar era sigur acum.

Trebuia să se așeze.

Foarte repede, își găsi un refugiu pe canapea.

Pisica se linse pe bot și țâșni.

Ucigașul privi în spate și o văzu în plin salt – o halcă mare și cenușie de blană în dungi – și se oțeli și o primi. Pentru un moment, cel puțin, se întrebă: s-o mângâie sau nu? Pentru Hector, nu conta – torcea de se dărâma casa acolo, pe genunchii lui. Începu chiar jocul labelor mulțumite, măcelărind coapsele Ucigașului. Iar acum veni altcineva.

Aproape că nu-și crezu ochilor.

Vin ei.

Vin.

Băieții vin, iar pe mine uite-mă aici cu cea mai grasă pisică domesticită din istorie șezând pe mine. La fel de bine putea să fie prins sub o nicovală – una torcătoare.

De data asta era Henry, dându-și la o parte părul din ochi și intrând hotărât în bucătărie. Pentru el era mult mai puțin ilar, dar fără îndoială deloc mai urgent:

– Da, bravo ție, Ahile, mulțumesc pentru amintiri – Matthew sigur o să facă iar spume-n seara asta.

De parcă fac eu vreodată!

Pe urmă deschise frigiderul și de data asta dovedi ceva maniere.

– Poți să-ți miști mutra aici, amice, te rog? Mulțam!

Zornăi, luând și ridicând, punând doze de bere la răcitor – și în scurt timp o luă din nou la picior, spre Bernborough Park, iar Ucigașul și de data asta rămase.

Ce se întâmpla acolo?

Oare nimeni nu-l intuia pe ucigaş?

Nu, n-avea să fie atât de uşor, iar acum rămase singur, strivit pe canapea, să-şi contemple durata invizibilităţii naturale. Era prins undeva între uşurarea îndurării şi ruşinea neputinţei, şi rămase acolo, simplu şi nemişcat. În jurul lui, un ciclon de păr de pisică se învârteji în lumina serii. Peştişorul auriu îşi reluă războiul cu sticla acvariului şi porumbelul mărşălui cu paşi mari.

Iar pianul îl urmărea din spate.

Lanțul cu bilă uman

În Bernborough Park, când apăru și ultimul dintre ei, își strânseră mâinile și râseră. Se distrară. Băură în felul lor adolescentin, cu guri lacome și larg căscate. Strigară „Hei!" și „Oi!" și „Unde mama mă-sii ai fost, moacă mocofană?" Erau virtuozi ai aliterației și nici măcar nu știau.

Îndată ce coborî din mașină, primul lucru pe agenda lui Henry era să se asigure că Clay era în tribună și repara apărătorile. Acolo avea să întâlnească grupul de azi; aveau să fie șase băieți, toți așteptând, și iată ce avea să se întâmple:

Vor ieși din tunel.

Fiecare dintre cei șase băieți se va poziționa în jurul pistei de 400 de metri.

Trei la marcajul de 100 de metri.

Doi la cel de 200.

Și unul oriunde între cel de 300 și finiș.

În ultimul rând, și cel mai important, toți șase vor face tot ce le va sta în puteri ca să-l împiedice pe Clay să alerge fie și un singur tur de pistă. Mai ușor de zis decât de făcut.

Cât despre mulțimea care privea, ea făcea pronosticuri. Fiecare spunea un timp anume, și acolo intervenea Henry. De foarte bunăvoie, Henry se ocupa de pariuri. Un boț de cretă în mână, un vechi cronometru de școală la gât, și era gata.

Azi, mai mulți băieți se repeziră la el imediat, jos la poalele tribunei. Pentru Henry, unii dintre ei nici măcar nu erau reali – erau porecle cu băieți atașați. Cât despre noi, pe toți cu două excepții îi vedeam acolo, urma să-i lăsăm acolo, aveau să fie fraieri așa pentru totdeauna. E totuși amabil, dacă stai să te gândești.

– Ei bine, Henry? strigă Leper.

Nu poți decât să compătimești un tip cu așa o poreclă – Leprosu'; avea bube și coji de toate formele, mărimile și culorile peste tot pe corp. Se pare că-ncepuse să facă lucruri tâmpe cu bicicleta când împlinise opt ani, și nu se mai oprise de atunci.

Lui Henry aproape că i se făcu milă de el, dar optă pentru un rânjet.

– Ei bine ce?

– Cât de obosit e?

– Nu foarte.

– A urcat deja pe scara de la Crapper? întrebă de data asta Chugs; Charlie Drayton. Și tot dealul până la cimitir?

– Uite ce-i, e bine, în regulă, e în stare perfectă, zise Henry frecându-și palmele una de alta, anticipativ. Și-i avem pe șase dintre cei mai buni acolo. Chiar și pe Starkey.

– *Starkey!* Ticălosu' ăla s-a întors? Asta merită cel puțin încă treizeci de secunde, aș zice.

– Hai, las-o-ncolo, Trout, că numai gura e de Starkey! Clay o să-l întreacă.

– Câte etaje ziceai că a urcat în blocu' ăla, Crapps?

– Șase, răspunse Henry, iar cheia aia-i nițel ruginită, băiete. Fă-ne rost de una nouă și poate c-o să te las să pariezi pe degeaba.

Crapper, cu păr buclat, cu fața bucălată, își linse buzele.

– Ce? Serios?

– Bine, poate că doar pe jumate.

– Hei, interveni un băiat pe nume Spook, cum se face că tocmai *Crapps* poa' să parieze pe degeaba?

Henry îl întrerupse înainte să fie ceva de întrerupt.

– Regretabil pentru tine, Spook, potaie gălbejită, Crapps are ceva de care ne putem folosi; e util. Tu, pe de altă parte, ești *in*util. Pricepi?

– Bine, Henry, da' ce zici de asta? insistă Crapper. Poţi să iei cheia mea dacă-mi dai trei pariuri gratis.

– *Gratis?* Da' ce ești tu, vreun franțuz?

– Nu cred că franțujii zic „gratis", Henry. Cred că nemții zic.

Glasul venise dinspre gloată. Henry se uită într-acolo, căutându-i posesorul.

– Tu ai fost, Chewie, javră păroasă? Ultima dată când te-am auzit nu erai în stare să vorbești nici englezește!

Iar apoi, întorcându-se către ceilalți:

– Ce ziceți de limbricu' ăsta păcătos?

Ei râseră.

– Asta a fost una bună, Henry.

– Și nu cred că „Asta a fost una bună, Henry" o să-ți folosească la ceva.

– Hei, Henry!

Crapper fusese, cu o ultimă încercare.

– Ce-ai zice să...

– Oh, Isuse!

Glasul îi explodase mânios, dar Henry mima doar furia. La şaptesprezece ani ai lui, trecuse prin multe din ceea ce viața ca băiat Dunbar îi putea scoate în cale, și întotdeauna ieșise la liman zâmbind. În plus, avea o slăbiciune pentru zilele de miercuri la Bernborough și pentru băieții care-l priveau de la gard. Îi plăcea că toată chestia asta era principalul lor eveniment din mijloc de săptămână, iar pentru Clay era încă un antrenament.

– Bine, javrelor, cine-i primul? Facem zece-n cap sau ștergeți-o de-aici!

Și sări pe o bancă plină de crăpături.

De acolo, pariurile se lansară într-o parte și-n alta, de la 2:17 la 3:46 și pe urmă la 2:32. Cu boțul lui de cretă verde, Henry nota

numele și timpii pe asfalt, la picioarele lor, alături de pariurile din săptămânile anterioare.

– În regulă, Showbag, ajunge deja!

Showbag, cunoscut și ca Vong, sau Kurt Vongdara, cugeta îndelung. Obișnuia să ia în serios foarte puține lucruri, iar ăsta, după toate aparențele, era unul dintre ele.

– Bine, zise el. Cu Starkey în formă, pune, la naiba... 5:11.

– Isuse! zâmbi Henry de unde şedea pe vine. Și nu uitați, băieți, nu vă mai răzgândiți și nici nu încercați şmecherii cu creta...

Văzu ceva.

Pe cineva.

Acasă, în bucătărie, câteva minute lipsiseră ca să se-ntâlnească, dar acum îl zări – clar și de neconfundat, cu părul ruginiu-închis și ochii ca două țăndări de metal, mestecând gumă. Henry era super-încântat.

– Ce-i?

O întrebare colectivă, un cor de voci.

– Ce e? Ce s-a...

Și Henry își ridică bărbia, ca gestul să coincidă cu glasul, care căzu în mijlocul înscrisurilor cu creta.

– Domnilor...

Și doar pentru o clipă, fiecare băiat afișă o expresie de tip „ah, ne-am ars“ de neprețuit, după care toți intrară brusc în acțiune.

Fiecare își schimbă pariul.

Semnal de fum

Destul, deci, pân-aici!

Se săturase deja.

Oricât de crunt, de vinovat și de plin de remușcări era, Ucigașului îi ajunsese: puteam să-l disprețuim, dar nu să-l ignorăm. Şi totuși, următoarea lui mişcare fusese una politicoasă: fiindcă intrase în casă fără permisiune, trebuia să ne fi avertizat.

Și-l ridică pe Hector de pe genunchi.

Se duse spre pian.

În loc să ridice capacul de pe clape (nicicum n-ar fi putut să facă *asta*), îl îndepărtă pe cel care acoperea coardele, și ceea ce găsi acolo fu poate şi mai rău – fiindcă acolo, înăuntru, se aflau două cărți în culoarea cărbunelui pe o rochie veche, din lână albastră. Într-un buzunar era unul dintre nasturii ei, iar sub rochie găsi lucrul pentru care venise: un pachet de țigări.

Încet, îl scoase de dedesubt.

Corpul i se îndoi de la jumătate.

Se strădui din toate puterile să se ridice și să se-ndrepte.

Avu nevoie de efort ca să închidă pianul la loc şi să se întoarcă în bucătărie. Luă o brichetă din sertarul cu tacâmuri și se opri în fața lui Ahile.

– Șterge-o!

Pentru prima dată, îndrăznise să vorbească. Iar catârul, își dăduse seama acum, nu era pornit să atace, așa că Ucigașul aprinse o țigară și se duse spre chiuvetă.

– Aş putea să spăl şi vasele, dacă tot sunt aici.

Idioții

Înăuntru, pereții vestiarului erau oprimați de graffiti – genul de desen amatoricesc jenant la culme. Desculț, Clay îl ignoră. În fața lui, Tommy culegea smocuri de iarbă din blana de pe burta lui Rosy, dar câinele se sătură în scurt timp. El îi strânse ușor botul în palmă.

– Dunbar!

Așa cum era de așteptat, alți șase băieți erau acolo, fiecare în propria lui zonă de graffiti. Cinci râdeau și glumeau între ei. Unul se fălea cu o fată: un animăluț pe nume Starkey.

– Hei, Dunbar!

– Ce?

– Nu tu, Tommy, tolomacule.

Clay ridică privirea.

– Aici!

Starkey azvârli o rolă de bandă izolatoare, lovindu-l în piept. Când rola ateriză pe podea, Rosy o înhăță şi rămase cu ea în bot. Clay se uită la ea, cum o smotoceşte, în timp ce Starkey turuia.

-Nu vreau să vii cu vreo scuză când o să te dovedesc, asta-i tot. Asta, plus că mi-amintesc perfect cum îți jupuiai amărâta aia de bandă lipicioasă când erai mai mic. Și e multă sticlă spartă acolo. N-am vrea să-ți răneşti picioruşele delicate.

– „Perfect" ai zis? întrebă Tommy.

– Ce, un smardoi nu poa' să aibă un vocabular elevat? Am zis şi „tolomac", iar ăsta-i numai bun pentru alde voi.

Starkey și fata se veseliră, iar el își zise că nu poate să n-o placă. Se uită la rujul și la zâmbetul ei murdar. Îi plăceau și breteaua sutienului, și felul în care îi tot cădea de pe umăr. Nu-l deranja nici felul în care cei doi se atingeau și se smotoceau – prohabul lui pe coapsa ei, cu câte un picior de-o parte și de alta. Era o curiozitate, dar nimic mai mult. În primul rând, fata nu era Carey Novac. În al doilea rând, nu era nimic personal în chestia asta. Pentru cei de afară, băieții de aici erau rotițe într-o mașinărie superbă; un divertisment pătat. Pentru Clay, erau colegi de un fel aparte. Cât de rău îl puteau vătăma? La cât putea el rezista?

Știa că în curând vor ieși, așa că se lăsă pe spate acum, închise ochii și și-o imagină pe Carey lângă el: fierbințeala și luminozitatea brațelor ei. Pe fața ei, pistruii erau o spuzeală – foarte roșii, dar minusculi – ca o diagramă sau, mai bine, ca un joc de-a unește punctele. Pe genunchii ei era cartea cu coperte deschise la culoare pe care o împărțeau între ei, cu literele ei colțuroase, ca de bronz: PIETRARUL.

Sub titlu scria *Tot ce-ați vrut să știți vreodată despre Michelangelo Buonarroti – o carieră infinită de geniu.* În interior, chiar la început, era restul unei pagini rupte, cea cu biografia autorului. Semnul de carte era un tichet recent de la pariuri:

Royal Hennessey, Cursa 5
#2 – Matador
Câștigă doar pentru: 1 $

În curând, fata se ridică și se aplecă spre el.

Zâmbi în felul acela interesat al ei, ca și când lua totul de coarne. Veni mai aproape și începu; își puse buza de jos peste cea de sus a lui, cu cartea între ei. „În noaptea aceea înțelesese el că aceasta era lumea și că lumea nu era altceva decât o viziune."

În vreme ce cita de pe pagina ei preferată, gura i-o tot atingea pe a lui – de trei ori, de patru ori, hai, de cinci – iar acum, doar puțin mai departe de el.

„Sâmbătă?“

Încuviință, fiindcă sâmbătă-seară, peste numai trei zile, aveau să se întâlnească în realitate pe celălalt teren al lui preferat și uitat. Un loc numit Împrejurimile. Acolo, în locul acela, vor sta întinși. Părul ei putea să-l gâdile ore întregi. Dar nicicum n-avea să-l dea el la o parte sau să se așeze altfel.

– Clay!

Fata începu să se disipeze.

– E timpul!

Dar el nu voia să deschidă ochii.

Tot cam pe atunci, un băiat cu dinții ca de cal pe nume Ferret era afară, iar Rory, la fel ca întotdeauna, era înăuntru. Ori de câte ori venea de dragul vremurilor de demult, așa se întâmpla.

Trecea prin tunel și intra în vestiarul deprimant, și până și Starkey se oprea din falitul cu fata. Rory ridică un deget și-l duse la buze. Îi ciufuli aproape neprietenos părul lui Tommy și se opri în fața lui Clay. Îl studie zâmbind, nonșalant, cu ochii lui neprețuiți, ca de metal. Nu se putu stăpâni:

– Hei, Clay! Încă te bagi în rahaturile astea?

Iar Clay îi zâmbi și el; n-avea încotro.

Zâmbi, dar nu ridică privirea.

– Gata, băieți?

Henry, cu cronometrul în mână, îi anunță.

Când Clay se ridică, Tommy îl întrebă; totul făcea parte din ritual. Făcu un gest banal spre buzunarul lui.

– Vrei să ți-l repar eu, Clay?

Clay nu spuse nimic, dar îi răspunse.

Răspunsul era mereu același.

Nici măcar nu clătinase din cap.

După aceea, lăsară graffitiul în urmă.

Ieşiră în tunel.

Intrară în formă la lumină.

În arenă erau vreo douăzeci şi cinci de idioţi, câte o jumătate pe fiecare parte, ca să bată din palme la ei. Idioți care aplaudă alți idioţi, tare de tot. La asta se pricepea cel mai bine gașca.

– Haide, băieți!

Glasurile erau calde. Palme care aplaudau.

– Fugi cât te țin picioarele, Clay. Ia-le fața, fiule!

Lumina galbenă persista dincolo de tribună.

– Nu-l omorî, Rory!

– Dă-i tare de tot, Starkers, javră urâtă!

Râsete. Starkey se opri.

– Hei! strigă întinzând un deget și citând din filme: Poate o să m antrenez pe tine mai întâi.

„Javră urâtă" nu-l deranja, dar nu suferea să i se spună Starkers. Se uită în spate și văzu cum fata lui se îndrepta spre scaunele de lemn din tribună. N-avea ea ce să caute cu restul gloatei; unul, și era suficient de rău. Își scutură corpul masiv, ca să-și intre-n formă.

Pentru puțin timp au fost toți pe linia dreaptă, dar băieții din vestiar se îndepărtară repede. Primii trei aveau să fie Seldom, Maguire și Tinker: doi cu agilitatea și forța și al treilea ca o privată din cărămidă, ca să-i pună capac.

Perechea de la 200 de metri avea să fie Schwartz cu Starkey – unul un gentleman perfect, celălalt o fiară recunoscută. Chestia cu Schwartz era însă asta: deși perfect cinstit și echitabil, în cursă era devastator. După, avea să fie tot numai zâmbete largi și scatoalce amicale pe spate. Dar la plasa de la aruncarea discului îl va lovi ca un mărfar.

Acum și pariorii se puseră în mișcare.

Se risipiră în sus, spre ultimele rânduri ale tribunei, ca să vadă cât mai departe.

Băieții de pe pistă erau pregătiți.

Își frământau cvadricepșii.

Se întindeau și-și trăgeau palme peste brațe.

La semnul de 100 de metri, se așezară despărțiți de câte un culoar. Aura le strălucea, picioarele lor mâncaseră jar. În soarele care asfințea în spate.

La 200 de metri, Schwartz își întorcea capul dintr-o parte în alta. Păr blond, sprâncene blonde, ochi concentrați. Alături de el, Starkey scuipă pe pistă. Perii din barbă îi erau murdari și pe fază, perpendiculari pe obraji. Părul îi era ca pe un preș de ușă. Din nou se holbă și scuipă.

– Hei, zise Schwartz, fără să-și ia privirea de la semnul de 100 de metri. Putem ajunge acolo într-o secundă.

– Și?

Și apoi la final, pe linia dreaptă, poate la cincizeci de metri de finiș, Rory se ridică în picioare, fără grabă, ca și cum momentele ca asta ar fi fost firești; așa erau ei făcuți să fie.

Eșarfa magicianului

Într-un târziu, zgomot de motor.

Portiera mașinii răsună ca un capsator.

Ucigașul încercă să facă față, dar pulsul lui își luă avânt, sesizabil mai ales la gât. Aproape că era suficient de disperat încât să-i ceară lui Ahile să-i ureze noroc, dar într-un final catârul căpătase și el un aer ușor vulnerabil; adulmecă și își mută o copită.

Pași pe verandă.

O cheie în broască, întoarsă.

Am simțit imediat mirosul de fum.

În prag, un şir lung de blasfemii mi se revărsă din gură. Ca eşarfa de șoc și groază a unui magician, a fost urmat de mile întregi de nehotărâre şi de o pereche de mâini lipsite de sânge. Ce să fac? Ce mama dracului să fac?

Cât timp am stat oare acolo?

De câte ori am vrut să mă întorc și să plec?

În bucătărie (așa cum am aflat mult mai târziu), Ucigașul se ridicase tăcut în picioare. Trăsese în piept aerul sufocant. Și privi recunoscător spre catâr:

Să nici nu-ți treacă prin cap să mă lași baltă acum!

Zâmbitorul

– Trei... doi... unu... start!

Cronometrul porni, iar Clay plecă.

În ultimul timp procedau întotdeauna așa; lui Henry îi plăcea cum li se dădea startul schiorilor la televizor și adoptase aceeași metodă.

Ca de obicei, Clay începuse numărătoarea inversă de la o distanță față de linia de start. Era impasiv, cu fața lipsită de expresie, iar tălpile lui goale se simțeau excelent. Atinseră linia așteptând startul. Abia când țâșni simți două lacrimi arzânde și usturătoare crescându-i în ochi. Abia atunci strânse pumnii; acum era gata; pentru cursă, pentru gașca asta de idioți, pentru lumea asta adolescentină teribilă. Și niciodată n-avea s-o mai vadă sau să fie la fel.

Ierburile de la picioarele lui se legănau într-o parte și-n alta, se clătinau ca să i se dea la o parte din drum. Chiar și aerul părea să iasă din pieptul lui doar ca să evadeze din el. Pe fața lui nu se vedea încă nimic. Doar cele două dâre de lacrimi, uscându-se când luă prima turnantă spre Seldom, spre Maguire și Tinker. Clay știa cum să-i rănească. Avea câte una sau două bucăți din majoritatea lucrurilor, dar avea și vreo mie de coate.

– Ia de-aici!

Puși pe treabă, strânseră rândurile.

Îl ajunseră pe culoarul al patrulea, cu antebrațe și sudori puturoase, iar picioarele lui continuară să alerge, mișcându-se diagonal în aer. Ultimul avânt era al lui. Mâna dreaptă i se înfipse în

banda de cauciuc, apoi un genunchi, și îl împinse pe Maguire în spate; îi luă apoi fața lui Seldom. Într-o clipă îl văzu pe amărât îngălbenindu-se și-l puse la pământ.

Deja rotunjorul Brian „Tinker" Bell – care avea ca a doua poreclă Mr. Plump[1] – se năpusti cu un bufnet lacom. Un pumn de-a latul gâtului, un piept lat în spinarea lui. Șopti fierbinte, răgușit: „Al meu ești acum". Lui Clay nu-i plăcea să i se șoptească așa. Și nici nu-i păsa de *al meu ești*, așa că în foarte scurt timp, un foarte amărât sac de oase zăcea în iarbă. Unul cu o ureche sângerândă. „Rahat!" Puștiul era terminat.

Da, Tinker era dat uitării, dar ceilalți doi reveniră, unul rănit, altul forțos; insuficient. Clay îi dădu bătaie. Ieși la înaintare. Și puse șaua pe ei.

Acum îi văzu pe următorii doi; nu-i așteptase atât de repede.

Schwartz se pregăti.

Starkey scuipă iar. Tipu' ăsta era o adevărată fântână. Un gargui!

– Haide!

Asta fusese fiara din gâtlejul lui Starkey, lansând o chemare la arme. Ar fi trebuit să-și dea seama: Clay n-avea să se lase intimidat, și nici ațâțat. În jur, primii trei băieți ședeau ghemuiți, toți trei niște forme neclare, iar el fandă într-o parte, apoi schimbă. Ținti mai mult spre Starkey, care deja nu mai scuipa, ci se ferea. Reacționă doar atât de repede cât să atingă cu un deget marginea șortului lui Clay, iar apoi, desigur, veni Schwartz.

Așa cum promisese, Schwartz îl lovi ca un mărfar.

Expresul de 2.13.

Bretonul lui atent pieptănat se zburli când îl făcu una cu pământul, jumătate pe culoarul întâi, jumătate în peretele de iarbă, iar Starkey îl urmă, cu genunchii. Spintecă obrazul lui Clay cu părul acela de pe față. Chiar îl ciupi când se rostogoliră, zvâcnind din

[1] Domnul Dolofan (n.tr.)

picioare și icnind în sânge, în smucitură și în izul de bere al respirației lui Starkey. (Doamne, săraca fata aia din tribune!)

Ca și când s-ar fi sufocat, picioarele lor izbeau tartanul.

Parcă de la mare depărtare, o nemulțumire se iscă în tribune.

– La naiba, nu văd nimic!

Dacă mai continuau acolo, în zona de poartă, vor trebui să dea fuga la turnantă.

Pe iarba de la Bernborough Park, mâini zvâcneau și înșfăcau, dar Clay găsea întotdeauna o cale. Pentru el, nu avea să fie o victorie la final, nici o înfrângere, nici un timp anume și nici bani. Nu conta cât de tare îl răneau, fiindcă nu-l puteau răni. Și nici cât îl pironeau, fiindcă nu-l puteau pironi. Sau cel puțin nu-l puteau răni *suficient.*

– Ține-i genunchiul ăla!

O sugestie prudentă din partea lui Schwartz, dar venită prea târziu. O rotulă liberă însemna un Clay liber, și Clay izbuti să se elibereze, să azvârle jos suta de kilograme și să accelereze.

Urale izbucniră acum, și fluierături.

O turmă de porecle se năpusti dinspre tribună spre pistă. De la distanță, strigătele lor erau neclare – mai degrabă ca sunetele în dormitorul lui când venea seara vântul din sud –, dar erau cu toatele acolo, și la fel era Rory.

Cale de 150 de metri, Clay avu suprafața ocru-roșiatică doar pentru el. Inima îi duruia, dârele de lacrimi uscate se lățiră.

Alergă spre lumina rece, spre razele ei solide și obstinate.

Își analiză pașii și lățimea elastică a tartanului.

Alergă spe uralele băieților, care strigau din umbra tribunei. Undeva acolo era și fata aceea cu gura ei roșie, cu umărul capricios și lipsit de griji. Nu exista sex în gândul lui, doar acea urmă asemănătoare de amuzament. Se gândi la ea intenționat, fiindcă durerea avea să înceapă în curând. Nu conta că asta fusese cea mai rapidă cursă a lui. Nu. Asta nu însemna nimic, fiindcă acolo, la cincizeci de metri de finiș, stătea Rory acum, ca un zvon.

În fruntea lor, Clay știa că trebuie să fie hotărât. Ezitarea însemna devastare. Timiditatea l-ar putea ucide. Nu cu mult înainte să se reunească, la marginea din dreapta a câmpului lui vizual, răsunau strigăte variate din douăzeci și patru de gâtlejuri de băieți. Aproape că dărâmaseră tribuna – și înaintea lor, imaginea fugară a lui Rory. Crunt și înfierbântat ca de obicei.

Dar Clay?

Își stăpâni fiece impuls de a-l ocoli, pe la dreapta sau pe la stânga. Efectiv se cățără peste el și, într-un fel sau altul, trecu mai departe. Simți anatomia fratelui său: dragostea și furia lui seducătoare. Urmă o coliziune între băiat și pământ, și un singur picior îi fu agățat. Un braț încolăcit pe glezna lui era singurul lucru care stătea între Clay și ceva mult timp considerat imposibil de atins. De Rory nu se putea trece. Niciodată. Și totuși uite că trecea, târându-l în spate. Aplecându-se înapoi, să-l culeagă de pe el. Brațul îi înțepeni, dar la un deget sau două de fața lui Rosy, o mână se ridică aidoma unui titan din adâncuri. O strângere de mână din iad strivi degetele lui Clay cu o încleștare fără efort și, odată cu ea, îl trase în jos.

La mai puțin de zece metri, se prăvăli de-a binelea pe pistă, și cum rămânea cu lipsa de greutate a lui Rory? Asta era ironia poreclei lui. Bila cu lanț umană sugera o greutate copleșitoare, dar acum el era mai curând ca o pâclă. Te întorci și iată-l acolo, dar când întinzi mâna, nu mai e nimic. Deja ajunsese în altă parte, provocând daune undeva în față. Singurele cu masă și greutate erau desișul și ruginiul părului său, și ochii aceia duri de metal.

Acum îl înșfăcase bine, pe pista roșie, năpădită. Glasurile coborau spre ei, dinspre băieți și dinspre cerul care se apleca.

– Haide, Clay! Isuse, zece metri, aproape c-ai ajuns!

Tommy:

– Ce-ar face Zola Budd, Clay? Ce-ar face Scoțianul Zburător? Ține-i piept până la finiș!

Rosy lătră.

Henry:

– Chiar te-a luat prin surprindere, Rory, nu?

Ridicând privirea, Rory îi oferi un zâmbet zeflemitor din ochi.

O altă voce, a unui ne-Dunbar, către Tommy:

– Cine dracu-i Zola Budd? Și Scotomanul Zburător, dacă tot a venit vorba?

– Scoțianul.

– Mă rog!

– N-ați vrea voi să vă țineți gura? Aici e o cafteală!

Așa se întâmpla deseori când se lăsa cu bătaie.

Băieții zăboviră, uitându-se și dorindu-și pe jumătate să fi avut și ei curajul s-o facă, dar bucuroși ca naiba că n-o făcuseră. Vorbăria era o măsură de securitate, fiindcă era în ei ceva oarecum fioros, risipiți pe pistă, cu plămâni și răsuflare ca de hârtie.

Clay se răsuci, dar Rory era acolo.

Doar o dată, după câteva minute, aproape că reuși să se elibereze, dar fu înșfăcat din nou. De data asta putea vedea linia de sosire, aproape că simțea mirosul vopselei.

– Opt minute, spuse Henry. Hei, Clay, ți-a ajuns?

Un coridor strâmb, dar neîndoielnic, se formă; știau băieții să-și arate respectul. Dacă unul dintre ei ar fi scos un telefon să filmeze sau să facă o poză, ar fi fost găbjit și cotonogit cum se cuvine.

– Hei, Clay, insistă Henry, doar puțin mai tare. De-ajuns?

Nu.

Răspunsul fusese dat, ca întotdeauna, fără să fie rostit, fiindcă el însă nu zâmbea.

Nouă minute, zece, în scurt timp treisprezece, iar Rory se gândea să-l strângă de gât; pe urmă însă, aproape de limita de cincisprezece minute, Clay se relaxă în sfârșit, dădu capul pe spate și, foarte nonșalant, surâse. Ca o palidă răsplată, printre picioarele băieților, o zări pe fată sus, la umbră, cu tot cu breteaua sutienului, iar Rory oftă, „Slavă Domnului". Căzu pe o parte și se uită la Clay cum, foarte încet, cu o mână zdravănă și cealaltă atârnându-i, se târî peste linia de sosire.

Muzica asasină

Mi-am venit în fire.

Am intrat în bucătărie hotărât – și acolo, lângă frigider, stătea Ahile. Peste mormanul de vase spălate, m-am uitat de la ucigaş la catâr și înapoi, încercând să decid pe care să-l abordez mai întâi.

Pe cel mai mic dintre cele două rele.

– Ahile, am spus; trebuia să pun o doză bună de control în iritarea aceea, în acel „mi-a ajuns deja". Ce mama naibii, iar au lăsat potăile alea ușa deschisă?

Catârul, consecvent cu sine însuși, a făcut pe niznaiul.

Cu plictis, fără preambuluri, a lansat obișnuita pereche de întrebări:

Ce?

Ce-i atât de nefiresc în asta?

Avea dreptate; era pentru a patra sau a cincea oară în luna aceea. Nu departe de un record, probabil.

– Vino, am spus înfigându-mi mâna în coama lui și împingându-l rapid.

La ușă, i-am vorbt Ucigașului, cu spatele la el.

Cu spatele, dar într-o doară.

– Dacă vrei să știi, tu urmezi.

Ca un uragan

Orașul era întunecat, dar plin de viață.

În mașină era liniște.

Acum nu mai rămăsese nimic, decât drumul spre casă.

Mai înainte, fusese bere, trecută de la unul la altul.

Seldom, Tinker, Maguire.

Schwartz și Starkey.

Fiecare luă niște bani, așa cum făcu și puștiul căruia-i spuneau Leper și care pariase pe paisprezece minute. Când începuse să se umfle-n pene, îi ziseseră toți să se ducă să-și facă un transplant de piele. Henry păstră restul. Toate astea – sub un cer roz cu cenușiu. Cel mai bun graffiti din oraș.

La un moment dat, când Schwartz le spunea despre mișculațiile cu scuipatul de la 200 de metri, fata pusese întrebarea. Tândălise cu Starkey în parcare.

– Ce mama naibii are tipul ăla?

Dar nu asta era întrebarea cu pricina; aceea avea să fie pusă imediat.

– Ce are de aleargă așa? De se luptă așa?

Se gândi puțin și pufni.

– Și oricum, ce soi de joc prostesc e ăsta? Sunteți toți niște tembeli.

– Tembeli, repetă Starkey. Mulțumim frumos.

Își puse un braț în jurul ei, de parcă le făcuse un compliment.

– Hei, iubire!

Henry.

Se întoarseră și fata, și garguiul, iar Henry le servi un zâmbet.

– Nu-i un joc, e antrenament!

Ea își puse o mână în șold, și știți ce-a întrebat pe urmă fătuca aceea moale, iar Henry își dădu toată silința.

– Haide, Clay, luminează-ne! Pentru ce mama naibii te antrenezi?

Dar de data asta Clay își întoarse fața de la umărul ei. Își simți pulsul în atingerea de pe obraz – prin amabilitatea perilor din barba lui Starkey. Cu mâna sănătoasă scotoci în buzunar, cu mare concentrare, și apoi se lăsă pe vine.

Trebuie să menționăm acum că lucrul exact pentru care se antrena fratele nostru era un mister la fel de mare și pentru el. Știa doar că se străduia pentru ziua în care avea să afle, și o aștepta – iar acea zi, din întâmplare, era azi. Și aștepta acasă, în bucătărie.

Strada Carbine și aleea Empire, iar apoi bucata de pe Poseidon.

Lui Clay îi plăcea întotdeauna drumul spre casă.

Îi plăceau moliile care se adunau ciopor la diversele lor posturi de pe stâlpii de iluminat. Se întreba dacă venirea serii le agita ori le potolea și le liniștea; în cel mai rău caz, le dădea un scop. Moliile astea știau ele ce să facă.

În scurt timp ajunseră pe Archer Street.

Henry: ținând volanul cu o mână, zâmbind.

Rory: cu picioarele sus, pe bord.

Tommy: pe jumătate adormit, rezemat de Rosy care gâfâia.

Clay: fără să știe că acum era acum.

Până la urmă, Rory simți că nu mai suportă – tot calmul acela.

– La naiba, Tommy, câinele ăla chiar trebuie să gâfâie atât de tare?

Trei dintre ei râseră, scurt și sec.

Clay privi pe geam, afară.

Poate că n-ar fi fost nepotrivit ca Henry să conducă nebunește, să dea buzna pe alee, dar nu așa stăteau lucrurile cu el.

Semnalizare în dreptul doamnei Chilman, vecina de alături.

Viraj lin în fața casei – atât de curat pe cât putea mașina lui.

Farurile stinse.

Ușile deschise.

Singura care trădă liniștea deplină fu închiderea mașinii. Cu patru pocnete rapide, portierele își lansară rafala asupra casei, toate țintind direct spre bucătărie.

Traversară peluza împreună.

– Știe vreunul dintre voi, ticăloșilor, ce avem la cină?

– Resturi.

– Cred și eu.

Picioarele lor bocăniră pe verandă.

– Uite-i că vin, am spus, așa că ar fi bine să te pregătești să pleci.

– Înțeleg.

– Nu înțelegi nimic.

În clipa aia încercam să-mi dau seama de ce-l lăsasem să stea. Cu numai câteva minute înainte, când îmi spusese pentru ce venise, glasul îmi ricoșase din vasele murdare și zvâcnise direct spre beregata Ucigașului:

– *Ce* zici că vrei?

Poate că de vină fusese convingerea că lucrurile se puseseră deja în mișcare; că oricum avea să se întâmple, iar dacă momentul sosise deja, atunci așa să fie. În plus, pe lângă starea jalnică a Ucigașului, simțisem și altceva. O hotărâre și, sigur, ce plăcere ar fi fost să-l azvârl afară – oh, să-l înșfac de braț! Să-l salt în picioare. Să-l împing pe ușă afară. Isuse Hristoase, ar fi fost al naibii de frumos! Dar totodată ne-ar fi lăsat vulnerabili. Ucigașul ar fi putut lovi din nou când nu eram eu prin preajmă.

Nu. Mai bine așa.

Cea mai bună cale de a ține situația sub control era să oferim toți cinci împreună un spectacol de forță.

Bine, stai puțin.

Corecție: toți patru împreună, și un trădător.

De data asta, a fost instantaneu.

Poate că Henry şi Rory nu simţiseră pericolul mai devreme, dar acum casa era doldora de el. Plutea iz de ceartă în aer şi miros de ţigară arsă.

– Sst! şopti Henry şi braţul îi zvâcni spre spate. Atenţie!

Străbătură holul.

– Matthew?

– Aici!

Meditativă şi profundă, vocea mea confirmă totul.

Pentru o clipă toţi patru se priviră prudenţi, nedumeriţi, fiecare răsfoindu-şi un catalog interior în căutarea următoarei mişcări.

Din nou, Henry:

– Eşti în regulă, Matthew?

– Grozav, veniţi odată-ncoa!

Ridicară din umeri, cu palmele în sus.

Nu exista niciun motiv să nu intre şi, unul câte unul, păşiră spre bucătărie, unde lumina era ca un estuar. Schimbându-se din galbenă în albă.

Înăuntru, eu stăteam lângă chiuvetă, cu braţele încrucişate. În spatele meu erau vasele; curate şi strălucind, ca un exponat de muzeu rar şi exotic.

În stânga lor, la masă, era el.

Doamne, le puteţi auzi?

Inimile lor.

Bucătăria devenise un mic continent în sine, iar cei patru băieţi zăboviră pe un teritoriu al nimănui înainte să se dedea la un fel de migraţie în grup. Când s-au apropiat de chiuvetă, am rămas aproape unii de alţii, cu Rosy pe undeva printre noi. E ciudat cum sunt băieţii; nu ne deranjează atingerile – umeri, coate, degete, braţe – şi am privit toţi patru spre ucigaşul nostru, care şedea singur la masă. O epavă emoţională totală.

Ce puteai să gândești?

Cinci băieți și gânduri încâlcite, și două șiruri de dinți ai lui Rosy.

Da, cățeaua înțelese instinctiv că e cazul să-l disprețuiască, și ea sparse tăcerea; mârâi și făcu un pas spre el.

Am oprit-o, calm și dur.

– Rosy!

Se opri.

Curând, Ucigașul deschise gura.

Dar nimic nu răzbătu din ea.

Lumina era de un alb ca de aspirină.

Bucătăria începu să se deschidă, sau cel puțin o făcu pentru Clay. Restul casei se frânse, iar curtea se prăbuși în neant. Orașul și suburbiile lui și toate terenurile uitate – rase și pulverizate, dintr-o singură mișcare apocaliptică – negru. Pentru Clay nu mai exista altceva decât aici, bucătăria, care într-o seară trecuse de la climat la continent, iar acum – asta:

Un univers cu masă și prăjitor de pâine.

Un univers de frați și sudoare lângă chiuvetă.

Vremea apăsătoare continuă: o atmosferă fierbinte și rugoasă, ca aerul înainte de un uragan.

Ca și când ar fi cugetat la asta, chipul ucigașului părea îndepărtat, dar în scurt timp și-l readuse aproape. Acum, își spuse el, trebuie s-o faci acum, și o făcu – un efort colosal. Se ridică, tristețea lui având ceva terifiant. Își imaginase de nenumărate ori acest moment, dar sosise aici pustiit. O cochilie golită de tot ce fusese. La fel de bine ar fi putut să pice din vreun dulap ori să apară de sub pat.

Un monstru umil și confuz.

Un coșmar, dintr-odată înviorat.

Dar apoi, brusc, deveni prea mult.

O declarație tăcută fu lansată și anii de suferință stabilă deveniră insuportabili vreme de o altă secundă; lanțul se fisură, apoi se

rupse. Bucătăria văzuse tot ce putea îndura în ziua aceea, și se opri în loc aici: cinci trupuri în confruntare cu *el*. Cinci băieți fuseseră uniți, dar acum unul dintre ei era singur, detașat, expus – fiindcă nu mai atingea niciun frate –, iar lui asta îi plăcea și îi repugna. Îl bucura și îl jelea. Nu avea nicio altă soluție decât să facă pasul acela spre unica gaură neagră din bucătărie.

Duse mâna din nou la buzunar și, când o scoase, le avea în căușul palmei. Erau calde și roșii, din plastic – bucățile unui cârlig de rufe rupt.

Și ce mai rămăsese oare după asta?

Clay vorbi, iar glasul lui răsună în tăcerea din jur, dinspre întuneric spre lumină:

– Bună, tată!

Partea a II-a
Orașe
+
ape

Greșelnica

A fost odată, în urzeala trecutului Dunbar, o femeie cu multe nume – și ce mai femeie era!

Mai întâi, numele cu care venise pe lume: Penelope Lesciuzko.

Apoi, cel cu care fusese botezată la pian: Greșelnica.

În trecere, toți îi spuneau Sărbătorita.

Porecla ei autoasumată era: Mireasa cu nasul rupt.

În final, numele cu care a murit: Penny Dunbar.

Și, foarte adecvat, venea dintr-un loc ce putea fi descris cel mai bine printr-o frază din cărțile cu care crescuse.

Venea dintr-o pustietate a apelor.

Cu mulți ani în urmă, ca atâția alții înaintea ei, sosise cu o valiză și o uitătură ferită.

Fusese uluită de lumina izbitoare de aici.

De orașul ăsta.

Atât de fierbinte, de mare și de alb.

Soarele era barbar, ca un viking sus, pe cer.

Prăda și jefuia.

Înhăța tot ce prindea, de la cel mai înalt boț de beton până la cel mai mic ochi de apă.

În țara din care venea, în Blocul răsăritean, soarele era mai degrabă o jucărioară, un flecușteț. Acolo, pe tărâmul acela îndepărtat, stăpâni erau ploaia și norii, gheața și zăpada – nu

chestia aceea mică și galbenă care-și arăta fața când și când; zilele calde erau acolo raționalizate. Chiar și în după-amiezile cele mai zdravene și mai aride, tot exista o posibilitate de umiditate. Burniță. Picioare ude. Era Europa comunistă la apogeul ei în lent declin.

Și din multe puncte de vedere, o definise. Fugară. Singură.

Sau mai exact, singuratică.

N-avea să uite niciodată sosirea aici, într-o frică teribilă.

Din aer, din avionul care dădea roată, orașul părea să fie la mila propriei lui ape (una sărată), dar odată ajunsă la sol, nu i-a luat mult până să simtă forța deplină a adevăratului opresor; fața îi fusese năpădită imediat de sudoare. Afară, se pomenise în mijlocul unei cete, al unei grămezi – ba nu, al unei gloate – de oameni la fel de șocați și de asudați ca ea.

După o îndelungă așteptare, fuseseră adunați la un loc. Și mânați pe un fel de pistă interioară. Luminile erau toate fluorescente. Aerul era tot o arșiță din podea până-n tavan.

– Numele?

Nimic.

– Pașaportul?

– *Przepraszam?*

– Of, Doamne!

Bărbatul în uniformă se ridicase pe vârfurile picioarelor și privise peste hoardele de noi imigranți. Ce mai grămadă de mutre amărâte și nădușite! Îl zărise apoi pe cel pe care îl căuta.

– Hei, George! Bilski! Am aici pe cineva pentru tine!

Dar femeia care avea aproape douăzeci și unu de ani, dar părea de numai șaisprezece, își înfipsese mâna în fața lui. Ținea între degete cărțulia cenușie de parcă ar fi vrut să-i sugrume marginile de aer.

– Pașaport.

Un zâmbet de resemnare.

– Bine, scumpete. Deschise cărțulia și dădu cu ochii de misterul numelui ei: Leskazna... ce?

Penelope îl ajutase, timidă, dar orgolioasă.

– *Les-șuș-ko.*

Nu cunoștea pe nimeni acolo.

Cei care fuseseră în lagăr cu ea timp de nouă luni în munții Austriei se duseseră pe drumurile lor. În vreme ce ei fuseseră trimiși, familie după familie, spre vest peste Atlantic, Penelope Lesciuzko făcuse o călătorie mai îndelungată, iar acum era aici. Tot ce mai avea de făcut era să ajungă în lagăr, să învețe engleza mai bine și să-și găsească ceva de lucru și un loc în care să stea. Iar pe urmă, cel mai important lucru, să cumpere o bibliotecă. Și un pian.

Aceste câteva lucruri erau tot ce-și dorise de la lumea asta nouă care se întindea fierbinte în fața ei și, pe măsură ce timpul trecuse, le căpătase. Le căpătase, într-adevăr, și mult mai multe altele pe deasupra.

Sunt sigur că ați întâlnit mulți oameni pe lume și le-ați auzit poveștile despre nenoroc, și v-ați întrebat ce-au făcut ca să merite așa ceva.

Mama noastră, Penny Dunbar, a fost unul dintre acei oameni.

Adevărul e că niciodată nu s-ar fi gândit la sine ca fiind lipsită de noroc; și-ar fi dat pe după ureche o șuviță de păr blond și ar fi spus că nu regretă nimic – că primise mult mai mult decât ceea ce pierduse, și o parte zdravănă din mine e de acord cu asta. Cealaltă parte știe că nenorocul s-a priceput întotdeauna să dea de ea, în general în diverse momente ale vieții.

Mama ei murise aducând-o pe lume.

Își rupsese nasul cu o zi înainte de nuntă.

Și apoi, desigur, moartea.

Moartea ei fusese un spectacol.

Când se născuse, problema fusese una de vârstă și de presiune. Părinții ei erau, amândoi, prea bătrâni pentru a mai avea copii și, după ore de chin și operații, din mama ei nu mai rămăsese decât o cochilie frântă și moartă. Tatăl ei, Waldek Lesciuszko, era frânt, dar viu. Și o crescuse cât de bine putuse. Vatman de meserie, avea multe tipicuri și ciudățenii, iar oamenii îl asemuiau nu cu Stalin, ci cu o

statuie a lui. Poate că de vină era mustața. Sau poate că mai mult de atât. La fel de bine putea fi inflexibilitatea lui, sau tăcerea, fiindcă era o tăcere mai vastă decât viața însăși.

În intimitate însă, altele erau lucrurile aparte – de pildă că avea în total treizeci și nouă de cărți și că de două dintre ele era obsedat. E posibil ca motivul să fi fost faptul că se născuse și crescuse în Szeczin, în apropiere de Marea Baltică, ori că îi plăcea mitologia greacă. Oricare ar fi fost cauza însă, întotdeauna Waldek revenea la ele – două epopei ale căror personaje băteau mările. În bucătărie, erau așezate la îndemână, pe un raft strâmb, dar lung, la litera H.

Iliada. Odiseea.

Dacă alți copii adormeau seara legănați cu povești despre cățeluși, pisoi și căluți, Penelope crescuse împeună cu *Ahile cel iute de picior*, *Ulise cel descurcăreț* și toate celelalte nume și supranume.

Ca *Zeus stăpânul norilor.*

Afrodita iubitoarea de veselie.

Hector cel care stârnește spaima.

Tiza ei: *răbdătoarea Penelopa.*

Și unul dintre preferații ei dintotdeauna:

Agamemnon, regele între oameni.

Multe fuseseră serile în care, întinsă în pat, plutise purtată de imaginile homerice și de numeroasele lor reiterări. Iar și iar oștile grecești își năpusteau corăbiile pe *marea întunecată ca vinul* sau în pustietatea ei lichidă. Se îndreptau către *zorii cu degete trandafirii*, iar fetița tăcută era captivată, chipul ei alb ca hârtia se ilumina. Vocea tatălui ajungea până la ea în valuri tot mai mici până când, într-un târziu, fata adormea.

Troianii aveau să se reîntoarcă a doua zi.

Aheii cu plete lungi aveau să-și năpustească din nou corăbiile și s-o poarte cu ei în seara următoare.

Pe lângă asta, Waldek Lesciuszko îi dăruise fiicei lui o altă abilitate stimulatoare: o învățase să cânte la pian.

Știu la ce vă gândiți acum.

Că mama noastră a avut o educație aleasă.

Capodoperele Greciei antice seara la culcare?

Lecții de muzică clasică?

Dar, nu.

Acestea erau ecouri ale unei alte lumi, ale unui alt timp. Cele câteva cărți ajunseseră la ea ca fiind aproape unica posesiune a familiei ei.

Pianul fusese câștigat la un joc de cărți. Ceea ce nici Waldek și nici Penelope nu știau încă era faptul că amândouă aveau să se dovedească de o importanță capitală.

Aveau s-o apropie și mai mult de el.

Și s-o trimită departe pentru totdeauna.

Locuiau într-un apartament la etajul al treilea.

Într-un bloc ca toate celelalte.

De la depărtare, era doar o luminiță într-un Goliat de beton.

De aproape, era sărăcăcios, dar ferit de lumea de afară.

La fereastră se afla instrumentul – negru și robust și neted ca mătasea – și la intervale regulate, seara și dimineața, bătrânul se așeza alături de ea, cu un aer strict și stăpân pe sine, cu mustața încremenită înfiptă ferm între nas și gură. Se mișca doar pentru a-i întoarce ei paginile.

Cât despre Penelope, cânta și se concentra, fără să clipească, asupra notelor. La început doar cântecele pentru copii, iar mai apoi, când o trimisese la lecții pe care nu și le putea permite, erau Bach, Mozart și Chopin. Deseori, doar lumea de afară clipea în intervalul de timp în care exersa ea. Se transforma de la înghețată la vântoasă, înseninându-se până la sumbră. Fetița zâmbea când începea. Tatăl își dregea glasul. Metronomul ticăia.

Uneori ea îi auzea răsuflarea, undeva între notele muzicale. Iar asta îi amintea că era viu, nu statuia despre care glumeau ceilalți. Chiar și atunci când îi putea simți mânia crescând, la ultima ei înșiruire de greșeli, tatăl ei era mereu captiv undeva între solemn și enervat la culme. I-ar fi plăcut să-l vadă măcar o dată izbucnind –

altoindu-și una peste coapse sau trăgându-se de părul des și încărunțit. Dar n-o făcea niciodată. Aducea doar o nuia de molid și-i lovea încheieturile degetelor cu o zvâcnitură scurtă, economică, ori de câte ori mâinile ei se relaxau ori când făcea vreo altă greșeală. Într-o dimineață de iarnă, pe când era încă doar o copilă palidă și timidă, folosise nuiaua de douăzeci și șapte de ori, pentru douăzeci și șapte de păcate muzicale. Și tatăl ei îi dăduse atunci o poreclă.

La încheierea lecției, în vreme ce afară cădea zăpada, o oprise din exersat și îi luase mâinile într-ale lui – mici și calde și bătute. I le strânsese, dar cu blândețe, între degetele lui ca de obelisc.

– *Juz wystarczy*, îi spusese, *dziewczyna błędów*.

Ceea ce, în traducerea ei, însemna:

„Destul, greșelnico."

Asta se întâmpla pe când avea opt ani.

Iar când împlinise optsprezece, el luase hotărârea de a o trimite afară.

Dilema, desigur, era comunismul.

O idee unică, măreață.

Cu o mie de limitări și erori.

Crescând, Penelope nu remarcase niciodată.

Care copil remarcă?

Fiindcă nu exista niciun termen de comparație.

Ani de-a rândul nu-și dăduse seama ce loc și ce timpuri bine păzite erau. Nu văzuse că, deși toți erau egali, ei de fapt nu erau. Niciodată nu se uitase la balcoanele de ciment și la felul în care oamenii erau cu ochii-n patru.

Sub umbrela mohorâtă a politicului, guvernul se ocupa de toate, de la locul de muncă și de la portofelul tău până la ceea ce gândeai și ce credeai: și dacă erai chiar și vag suspectat să faci parte din *Solidarność* – Solidaritatea –, puteai fi sigur că avea să te coste scump. Așa cum spuneam, oamenii erau cu ochii-n patru.

Adevărul e că întotdeauna fusese o țară dificilă, una tristă. Un pământ pe care invadatorii veniseră din cele mai variate direcții, în

cele mai variate secole și timpuri. Dacă ar fi trebuit să alegi însă, ai fi zis că fusese mai degrabă dificilă decât tristă, iar perioada comunistă nu era deloc altfel. La urma urmei, era o epocă în care treceai de la o coadă lungă la alta, pentru orice, de la medicamente la hârtie igienică și la alimentele pe cale de dispariție.

Și ce puteau face oamenii?

Stăteau frumos aliniați.

Și așteptau.

Temperatura cobora sub limita înghețului. Și nimic nu se schimba.

Oamenii stăteau frumos aliniați.

Fiindcă nu aveau încotro.

Ceea ce ne aduce înapoi la Penelope și la tatăl ei.

Pentru fetiță, nimic din toate astea nu avea prea mare importanță, sau cel puțin nu încă.

Pentru ea, totul era doar copilăria ei.

Erau un pian și terenuri de joacă înghețate și Walt Disney în serile de sâmbătă – una dintre multele mici concesii din partea lumii aflate pe o cale greșită și la vest de ei.

Cât despre tatăl ei, el era precaut.

Vigilent.

Ședea cu capul plecat, își ținea toate ideile politice în umbra gurii, însă nici asta nu aducea prea multă alinare. Faptul că-ți țineai nasul doar în oala ta în vreme ce un întreg sistem se prăbușea în jur îți garanta doar că vei supraviețui mai mult timp – nu și că aceea era supraviețuire. Iarna nesfârșită avea să cedeze în sfârșit, doar pentru a reveni în timp-record, și iată-te din nou, la serviciu:

Program scurt, bine stabilit.

Prietenos fără prieteni.

Iată-te apoi acasă:

Tăcut, dar întrebându-te.

Există oare o cale de scăpare?

Răspunsul se conturase și era analizat.

Cu certitudine, nu pentru el.

Poate, totuși, pentru fetiță.

Despre anii intermediari, ce altceva poate fi spus?

Penelope creștea.

Tatăl ei îmbătrânise vizibil, mustața căpătându-i nuanța cenușii.

Sinceri să fim, uneori erau vremuri bune, vremuri grozave – și așa bătrân și ursuz cum era el, Waldek își lua fata prin surprindere o dată pe an, poate, provocând-o la o întrecere până la stația de tramvai. De obicei atunci când mergeau la una dintre lecţiile acelea de muzică plătite, sau la un recital. Acasă, în primii ei ani de școală, juca rolul partenerului scorțos și statornic, pe ringul de dans al bucătăriei. Oalele zăngăneau. Un taburet șubred se răsturna. Cuțitele și furculițele cădeau pe jos, fetița râdea, iar bărbatul se înmuia; și zâmbea. Cel mai mic ring de dans din lume.

Pentru Penelope, una dintre cele mai persistente amintiri era cea din ziua în care împlinise treisprezece ani, când se întorseseră acasă trecând pe la terenul de joacă. Se simțea deja mult prea mare pentru asemenea lucruri, dar se așezase, oricum, în leagăn. Decenii mai târziu, avea să-i povestească, încă o dată, despre acea amintire celui de-al patrulea dintre cei cinci băieți ai ei, cel căruia îi plăceau poveștile. Era în ultimele luni ale vieții ei, când pendula între semivisare și amețeala morfinei, pe canapea.

„Când și când", spunea ea, „văd și acum zăpada topindu-se și clădirile alburii, neterminate. Aud lanțurile scârțâind. Îi simt mănușile pe șalele mele." Zâmbetul ei avea deja cârje, fața îi era în descompunere. „Îmi amintesc cum țipam de teamă că ajung prea sus. Îl imploram să se oprească, dar de fapt nu voiam s-o facă."

Și de asta fusese totul atât de greu.

Inima plină de culoare în tot cenușiul acela.

Pentru ea, privind înapoi în timp, plecarea nu fusese atât o eliberare, cât un *abandon*. Atât cât îi iubea, nu voia să-și lase tatăl singur, doar cu liota lui de prieteni greci călători pe mare. Până la

urmă, la ce era bun Ahile cel repede alergător pe tărâmul acela al zăpezii și gheții? Ar fi murit și el înghețat, într-un sfârșit. Și cum putea Ulise să fie îndeajuns de descurcăreț încât să-i ofere compania necesară pentru a-l ține în viață?

Răspunsul îi fusese limpede.

Nu putea.

Dar în cele din urmă, desigur, se întâmplase.

Împlinise optsprezece ani.

Evadarea ei fusese pusă în mișcare.

De doi ani lungi avusese el nevoie.

La suprafață, totul decurgea bine: ea terminase școala cu rezultate bune și lucra într-o fabrică din zonă, ca secretară. Lua notițe la toate ședințele, era răspunzătoare pentru fiece creion. Răsfoia toate hârtiile și dădea socoteală pentru fiecare capsator. Asta era treaba ei, locul ei, și cu certitudine erau multe altele mai rele.

Tot cam pe atunci începuse să se implice în mai multe programe muzicale, acompaniindu-i pe unii ici și colo și interpretând de asemenea piese solo. Waldek o încuraja în mod activ, astfel că în scurt timp Penelope ajunsese să călătorească pentru reprezentații. Restricțiile deveniseră cu timpul mai slab monitorizate, ca urmare a dezorganizării generale, dar și a faptului bine cunoscut (și mult mai amenințător) că oamenii puteau pleca oricând, însă rudele lor *rămâneau*. În orice caz, uneori Penelope primea aprobare pentru a ieși din țară, o dată chiar pentru a trece dincolo de Cortina de Fier. Și nicio clipă nu-i trecuse prin minte că tatăl plantase sămânța pentru fuga ei; în sine însăși, era fericită.

Dar țara fusese deja îngenuncheată.

Rafturile magazinelor erau aproape goale.

Cozile se lungeau.

De multe ori, în ninsoare, în zloată și apoi în ploaie, stăteau amândoi cu orele așteptând pâinea, și când ajungeau în față, se terminase deja. Așa că în scurt timp el înțelesese. Știuse.

Waldek Lesciuszko.

Statuia lui Stalin.

Era o ironie, de fapt, fiindcă nu rostise niciun cuvânt; decisese el *pentru* ea, forțând-o să fie liberă sau, cel puțin, silind-o să aleagă.

Își clocise planul zi după zi, iar acum venise clipa.

Avea s-o trimită la Viena, în Austria, să cânte la un concert – un festival de muzică și poezie – și-i spusese clar că nu trebuia să se mai întoarcă niciodată.

Așa a început, pentru mine, povestea băieților Dunbar.

Împrejurimile

Aşa deci, ea era mama noastră.
Zăpadă şi gheaţă, cu atâţia ani în urmă.
Şi iată-l aici pe Clay, în viitorul îndepărtat.
Ce putem spune despre el?
Unde şi cum a început viaţa din nou a doua zi?
Era destul de simplu, de fapt, cu o mulţime care aştepta.
S-a trezit în cel mai mare dormitor din oraş.

Pentru Clay, era perfect, un alt loc bizar, dar sacru: era un pat, pe un teren, cu zorii aprinzându-se şi acoperişuri în zare; sau, mai bine zis, era o saltea veche, zăcând decolorată pe pământ.

Adevărul fie spus, obişnuia să se ducă des (şi întotdeauna în serile de sâmbătă), dar trecuseră multe luni de când rămăsese până dimineaţă, pe terenul din spatele casei noastre. Chiar şi aşa, tot era un privilegiu reconfortant; salteaua aceea supravieţuise mult mai mult decât ar fi fost îndrituită.

Acestea fiind zise, totul părea normal când deschise el ochii.
Totul era liniştit, lumea era neclintită ca o pictură.
Pe urmă însă, totul se năpusti, prăvălindu-se.
Ce-am făcut?

Oficial, locul se numea Împrejurimile.
O pistă de antrenament şi grajdurile alăturate.

Dar asta a fost cu ani în urmă, într-o altă viață.

Pe atunci, aici veneau să muncească și să se roage proprietarii înhămați la bani, antrenorii în devenire și jocheii de doi bani.

Un alergător leneș. Un armăsar cinstit. Pentru numele Domnului, nu s-ar putea ca măcar unul dintre ei să se ridice deasupra turmei?

Ceea ce au primit a fost un dar special din partea National Jockey Club.

Executare silită. Devastare.

Planul era să fie vândut, dar asta a durat aproape un deceniu și ca de obicei când venea vorba despre municipalitate, nimic nu fusese încă ridicat în loc. Tot ce rămăsese era o pustietate – un padoc uriaș, desțelenit, și o grădină de troace de prin casă.

Televizoare cu probleme. Mașini de spălat hărtănite.

Cuptoare cu microunde catapultate.

O saltea rezistentă.

Toate acestea plus altele erau împrăștiate ici și colo pe teren și, în timp ce majoritatea oamenilor considerau locul doar o altă imagine a neglijenței suburbane, pentru Clay era ceva de neprețuit, era o amintire. La urma urmei, aici era locul în care Penelope se uitase peste gard și hotărâse să locuiască pe Archer Street. Aici era locul în care toți șezuseră laolaltă într-o zi, cu un chibrit aprins în vântul dinspre vest.

Un alt punct de remarcat era acela că, de când zona fusese lăsată în părăsire, iarba de la Împrejurimi nu prea mai crescuse; era un anti-parc Bernborough: joasă și firavă în unele locuri, înaltă până la genunchi și ațoasă în altele, și într-unul dintre acestea din urmă tocmai se trezise Clay.

Ani mai târziu, când l-am întrebat despre asta, a rămas tăcut o vreme. Și m-a privit de peste masă.

– Nu știu, a răspuns. Poate că a devenit prea tristă ca să mai crească...

Și nu și-a mai continuat ideea. Pentru el, asta fusese o tiradă sentimentală.

– De fapt, uită că am spus asta, a adăugat apoi.

Dar nu pot.

Nu pot să uit fiindcă n-o să înțeleg niciodată.

Într-o seară avea să găsească acolo frumusețea pură.

Și avea să comită cea mai mare greșeală a lui.

Dar să revenim la dimineața aceea: prima zi de după Ucigaș, când Clay ședea făcut ghem, apoi s-a îndreptat. Soarele făcuse mai mult decât să se ridice, îl purtase și pe el în sus, iar în buzunarul stâng al blugilor lui, lângă cârligul de rufe rupt, era ceva ușor și subțire. Deocamdată, alese să ignore acel ceva.

Ședea întins de-a latul saltelei.

Crezu c-o auzise...

Dar e dimineață, își spuse, și e joi.

În momente ca acesta, gândul la ea îl durea.

Părul ei atingându-i gâtul.

Gura ei.

Oasele ei, sânii și, în sfârșit, răsuflarea.

– Clay! se auzi puțin mai tare acum. Eu sunt.

Dar trebuia să aștepte ziua de sâmbătă.

Plânsese tot drumul până la Viena

În trecut, iat-o din nou acolo, complet neştiutoare, fiindcă Waldek Lesciuszko nici măcar nu respirase în vreun fel care să sugereze ce punea la cale.

Omul era meticulos.

Total apatic.

Un concert în Viena?

Nu.

Deseori mă întreb cum trebuie să fi fost pentru el – să cumpere obligatoriul bilet de întoarcere, ştiind că ea avea să meargă numai dus. Mă întreb cum s-a simțit mințind și obligând-o să aplice din nou pentru pașaport, așa cum era procedura de fiecare dată când plecai din țară, chiar și pentru scurt timp. Iar Penelope le-a făcut pe toate, la fel cum făcea întotdeauna.

Așa cum am menționat mai devreme, mai fusese la concerte și înainte.

Se dusese la Cracovia. La Gdansk. În Germania de Est.

Fusese o dată și într-un oraș mic care se numea Nebenstadt, la vest de Cortină, însă chiar și acela se afla la doar o aruncătură de băț de Est. Concertele erau întotdeauna de ținută, dar nu foarte înaltă, fiindcă ea era o pianistă bună, una strălucită, dar nu una *strălucită*. De obicei pleca în deplasări singură și de fiecare dată se întorcea la ora stabilită.

Până acum.

De data asta, tatăl o încurajase să ia cu ea o valiză mai mare și încă o jachetă. Noaptea adăugase el ciorapi și lenjerie de corp în plus. Totodată, strecurase un plic între paginile unei cărți – una cu coperte tari, negre, primul volum din două. În plic erau cuvinte și bani.

O scrisoare și dolari americani.

Cărțile fuseseră înfășurate în hârtie maro.

Deasupra, cu o caligrafie fermă, scria: PENTRU GREȘELNICA, FATA CARE INTERPRETEAZĂ CEL MAI BINE CHOPIN, APOI MOZART ȘI BACH.

Când își luase valiza dimineață, imediat își dăduse seama că era mai grea. Începuse să-i desfacă fermoarul și să verifice, când el îi spusese:

– Am pus înăuntru un mic cadou, pentru drum... Și pe urmă, te grăbești, adăugase împingând-o ușor spre ușă. Poți să-l deschizi în tren.

Iar ea îl crezuse.

Era îmbrăcată cu o rochie din lână albastră, cu nasturi mari și plați.

Părul blond îi ajungea până la mijlocul spatelui.

Pe față avea o expresie sigură pe sine și dulce.

Și-n cele din urmă, mâinile îi erau agile și reci și perfect curate.

Nu arăta deloc ca o refugiată.

La gară fusese ciudat, fiindcă omul care nu arătase niciodată vreo frântură de emoție se arătase dintr-odată tulburat, cu ochii umezi. Mustața îi era vulnerabilă pentru prima dată în viața lui statornică.

– *Tato?*

– Frigul ăsta e de vină.

– Dar azi nu e chiar atât de rece.

Avea dreptate, nu era rece, ci plăcut și însorit. Lumina strălucea sus, argintând orașul în toată splendoarea lui cenușie.

– Mă contrazici acum? N-ar trebui să ne certăm când unul dintre noi pleacă.

– Da, *Tato.*

Când trenul se apropiase de peron, tatăl ei se depărtase. Privind înapoi, e limpede că abia își mai ținea firea, sfâșiindu-și buzunarele pe dinăuntru. Le frământa ca să-și distragă atenția, să-și controleze emoția.

– *Tato*, a venit.

– Văd și eu. Sunt bătrân, nu orb.

– Credeam că n-ar trebui să ne certăm.

– Acum tu te cerți iar cu mine!

Niciodată nu ridica vocea așa la ea, nici acasă și cu atât mai puțin în public, și părea cu totul deplasat.

– Îmi pare rău, *Tato.*

Pe urmă se sărutaseră pe ambii obraji și a treia oară pe dreptul.

– *Do widzenya.*

– *Na razie.* Pe curând.

Ba deloc.

– *Tak, tak. Na razie.*

Tot restul vieții apoi simțise o ușurare imensă știind că, atunci când urcase în tren, se întorsese spre el și spusese:

– Nu știu cum voi cânta dacă nu vei mai fi tu să mă plesnești cu nuiaua aia.

Același lucru i-l spunea de fiecare dată.

Bătrânul încuviințase, abia lăsând-o să-i vadă fața schimonosindu-se, la fel de udă ca Marea Baltică.

Baltica.

Așa explica ea de fiecare dată. Susținea că fața tatălui ei se transformase într-o întindere de apă. Ridurile adânci, ochii... Chiar și mustața. Totul se înecase în lumina soarelui și în apă rece, foarte rece.

Vreme de o oră se uitase pe geamul vagonului, la Europa de Est care defila prin fața ei. Se gândise de multe ori la tatăl ei, dar abia când văzuse un alt bărbat – unul care semăna oarecum cu Lenin – își amintise de cadou.

Valiza.

Trenul pufăia mai departe.

Privirea ei căzuse pe lenjeria de corp mai întâi, pe ciorapi și apoi pe pachetul maro, dar ea tot nu se dumirise. Hainele în plus puteau fi explicate probabil prin excentricitățile bătrânului; un val de bucurie o cuprinsese când citise notița despre Chopin, Mozart și Bach.

Pe urmă desfăcuse însă pachetul.

Văzuse cele două cărți negre.

Scrisul de pe coperte era în engleză.

Pe ambele era tipărit sus *Homer*, iar mai jos *Iliada* pe una, *Odiseea* pe cealaltă.

Când o răsfoise pe prima și găsise plicul, înțelegerea o lovise brusc și dureros. Se ridicase în picioare și șoptise *Nie* către vagonul pe jumătate plin.

Dragă Penelope,

Îmi închipui că citești această scrisoare în trenul spre Viena, și îți spun de la început: nu te întoarce. Nu veni înapoi. Nu te voi primi cu brațele deschise, ci te voi împinge departe de mine. Cred că îți dai seama deja că există acum o altă viață pentru tine, un alt mod de a trăi.

În acest plic sunt toate documentele de care ai nevoie. Când vei coborî la Viena, să nu iei un taxi spre tabăra refugiaților. E foarte scump și vei ajunge prea devreme. Există un autobuz care te va duce acolo. De asemenea, să nu spui că vrei să pleci din motive economice. Spune doar atât: ți-e teamă de represaliile autorităților. Nu mă aștept să fie ușor, dar vei reuși. Vei supraviețui și vei trăi, și sper că într-o zi ne vom revedea și îmi vei citi aceste cărți în engleză – fiindcă mă aștept că engleza va fi limba pe care o vei vorbi. Dacă până la urmă nu te vei mai întoarce niciodată, te rog să le citești copiilor tăi, dacă așa se vor întâmpla lucrurile acolo, pe marea întunecată ca vinul.

Ultimul lucru pe care ți-l voi spune este acela că am învățat o singură persoană în lume să cânte la pian, și cu toate că ai fost o

mare greşelnică, a fost pentru mine o plăcere şi un privilegiu. Asta am iubit cel mai mult și mai adânc.

Al tău sincer, cu multă dragoste,
Waldek Lesciuszko

Ei bine, dumneavoastră ce-ați fi făcut?

Ce-ați fi spus?

Penelope, Greșelnica, a mai rămas în picioare vreme de câteva secunde și apoi s-a așezat greoi înapoi pe banchetă. A stat tăcută și tremurând, cu scrisoarea în mâini și cu cele două cărți negre în poală. Fără un sunet, a început să plângă.

În fața Europei care se perinda afară, Penelope Lesciuszko și-a plâns lacrimile mute și răzlețe. A plâns tot drumul până la Viena.

Forțele sunt expuse

Clay nu fusese niciodată beat, și deci nici mahmur, dar își închipuia că așa s-ar fi simțit, probabil.

Capul îi era parcă așezat alături; și-l puse la loc.

Rămase o vreme în șezut, apoi se târî jos de pe saltea și dădu peste folia grea din plastic, în iarbă lângă el. Cu oase ostenite și mâini tremurânde, își făcu patul cu ea, o așeză bine, apoi se duse spre gard – un obligatoriu divizor pe terenurile de sport, numai stinghii, fără pari – și își lipi fața de lemn. Trase în piept mirosul bârnelor înfierbântate.

Un timp îndelungat, încercă să uite.

Bărbatul așezat la masă.

Zgomotul de fond abia auzit al fraților și al trădării resimțite.

Se conturase în momente numeroase podul acela al lui, dar acolo, la Împrejurimi, în dimineața aceea, se conturase în mare parte noaptea trecută.

Cu opt ore înainte, când Ucigașul plecase, urmaseră zece minute de tăcere stânjenitoare. Ca să le întrerupă, Tommy spusese:

– Isuse, arăta ca moartea reîncălzită.

Îl ținea pe Hector la piept. Motanul torcea, un boț dungat.

– Merita să arate mult mai *rău*, replicasem eu.

„Ce costum aiurea!" și „Cui îi pasă? Eu mă duc la bar!" rostiseră Henry și Rory unul după altul.

Şedeau ca nişte componente amestecate, ca nisipul şi rugina combinate.

Clay, celebru fiindcă nu spunea mai nimic, nu spusese nimic, desigur. Probabil că vorbise suficient pentru o seară. Vreme de o clipă se întrebase: de ce acum? De ce venise acasă *acum*? Pe urmă, işi dăduse seama de dată. Era 17 februarie.

Îşi pusese mâna rănită într-o găletuşă cu gheaţă, iar pe cealaltă o ţinu departe de julitura de pe faţă, care ispitea la pipăit. La masă eram eu şi el, în dezacord tăcut. Mie unul, un lucru mi-era clar: pentru un singur frate trebuia să-mi fac griji, şi acela era cel din faţa mea.

Bună, tată, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă uitasem la gheaţa care plutea în jurul mâinii lui.

O să ai nevoie de o găleată cât tine de mare, băiete.

Nu zisesem asta, dar eram sigur că el mi-o citise pe faţă, când pierduse bătălia şi îşi pusese două degete, ca două trăgaciuri, pe rana de sub ochi. Secătura taciturnă chiar înclinase uşor din cap, imediat înainte ca mormanul de vase curate, în toată înălţimea lui exagerată, să se prăbuşească în chiuvetă.

Dar nu făcusem nimic ca să-ntrerup impasul, nicidecum.

Îi dădusem înainte cu zgâitul.

Clay îşi văzuse de treabă cu degetele pe faţă.

Tommy dăduse drumul lui Hector din braţe, strânsese vasele la loc şi se întorsese fuga cu porumbelul (T uitându-se de pe umărul lui), după care abia dacă reuşise să iasă de acolo suficient de repede. Trebuia să vadă ce fac Ahile şi Rosy – amândoi exilaţi afară, pe verandă. Avusese grijă să închidă uşa.

Fireşte, mai devreme, când rostise Clay cuvintele acelea fatidice, noi ceilalţi stătuserăm în spatele lui, ca martorii la scena unei crime. Una grotescă. Lovit şi buşit, erau multe de gândit, dar eu îmi amintesc doar unul.

L-am pierdut de-a binelea acum.

Însă eram gata să mă opun.

– Ai două minute, spusesem, iar Ucigașul încuviințase înclinând încet din cap și se lovise de scaun, care se prăvălise la podea. Atunci, dă-i drumul! Două minute trec repede, bătrâne.

Bătrâne?

Ucigașul lansase întrebarea și se resemnase totodată, ambele în cuprinsul aceleiași răsuflări. Chiar era bătrân, o amintire veche, o idee uitată – și oricât de în floarea vârstei ar fi fost, pentru noi era ca și mort.

Își pusese palmele pe masă.

Își readusese glasul la viață.

Și vorbise sacadat, în rate, adresându-se încurcat tuturor.

– Am nevoie, sau mai bine zis mă întrebam...

Nu mai părea deloc el însuși, pentru niciunul dintre noi. Ni-l aminteam ușor mai stângaci, sau dreptaci.

– Am venit să vă întreb...

Și slavă cerului pentru Rory, fiindcă pe un ton sfârâitor, care suna la fel cum sunase întotdeauna, slobozise o replică viguroasă la bâlbâiala timorată a tatălui nostru.

– Mama mă-sii, zi odată ce vrei să zici!

Încremenisem.

Toți, temporar.

Dar Rosy lătrase din nou, și se auzise glasul meu și ceva de genul *fă-l pe câinele ăla idiot să tacă* și undeva, la mijloc, cuvintele astea:

– Bine, uite ce-i. (Ucigașul găsise deci o cale.) N-o să mai pierd timpul și știu că nu am niciun drept, dar am venit fiindcă acum locuiesc departe de aici, la țară. E o bucată de pământ și un râu, și construiesc un pod. Am aflat pe pielea mea că râul se revarsă. Poți rămâne izolat pe unul dintre maluri și... (Glasul îi era plin de așchii, cu o bârnă întreagă înfiptă în gât.) Voi avea nevoie de ajutor ca să-l construiesc și mă întreb dacă unul dintre voi ar...

– Nu.

Eu fusesem primul.

Din nou, Ucigașul încuviințase.

– Da știu că ai ceva tupeu, nu-i așa?

Rory fusese ăsta, în caz că nu v-ați dat seama.

– Henry?

Henry îmi urmase exemplul și rămăsese calm și afabil în fața ultragiului.

– Nu, amice, mersi.

– Nu-i amicul tău. Clay?

Clay clătină din cap.

– Tommy?

– Nu.

Unul dintre noi mințise.

După aia, se așternuse un soi de tăcere violentată.

Masa era un pustiu între tată și fii și o droaie mare de firimituri de pâine. O solniță și o piperniță desperecheate ședeau în mijloc, ca un fel de duo comic. Una durdulie. Cealaltă înaltă.

Ucigașul dăduse din cap și plecase.

În drum, scosese o bucată mică de hârtie și i-o dăduse regimentului de firimituri.

– Adresa mea. Pentru cazul că vă răzgândiți.

– Du-te acum! îi cerusem încrucișându-mi brațele la piept. Și lasă țigările.

Adresa fusese ruptă imediat.

O aruncasem în lada de lemn de lângă frigider, în care zăceau diverse sticle și ziare vechi.

Am stat apoi, ne-am ridicat și ne-am aplecat.

În bucătărie, tăcere.

Ce era de spus?

Am avut cumva o discuție serioasă despre cum să fim și mai uniți în aceste momente?

Sigur că nu.

Ne-am rostit cele câteva fraze, iar Rory, cu gândul la bar, plecă primul. La Brațele Goale. În drum spre ușă, puse o mână caldă și umedă, doar pentru o clipă, pe creștetul lui Clay. La bar, avea să stea

probabil unde stătuserăm toţi cândva – chiar şi Ucigaşul – într-o seară pe care n-o vom uita vreodată.

Apoi ieși Henry, probabil ca să-și aranjeze niște cărți vechi sau niște discuri pe care le luase de la târgurile de vechituri din weekend.

Tommy îl urmă la scurt timp.

După ce am stat o vreme, eu şi Clay, el s-a dus tăcut la baie. A făcut duș și a zăbovit apoi la chiuvetă. Era înfundată cu păr și pastă de dinți, încleiate cu zgură. Poate doar de atâta era nevoie ca să dovedești că din orice puteai obține lucruri mari.

Dar oglinda o evită.

Mai târziu, s-a dus acolo unde începuse totul.

Acumularea lui de locuri sacre.

Fireşte, Bernborough Park.

Salteaua de la Împrejurimi.

Cimitirul de pe deal.

Cu ani în urmă însă, dintr-un motiv bun, totul începuse aici.

Urcă spre acoperiș.

În seara asta ieși pe ușa din față și ocoli casa doamnei Chilman – gard, contor, dale. Așa cum îi era obiceiul, se așeză pe la jumătate, confundându-se cu peisajul – un lucru pe care-l făcea tot mai mult pe măsură ce creștea. La început, se ducea acolo de cele mai multe ori pe timp de zi, dar acum prefera să nu fie văzut de trecători. Doar când urca împreună cu cineva se așeza pe margine.

Pe cealaltă parte a drumului, în diagonală, ținu sub observație casa lui Carey Novac.

Numărul 11.

Cărămidă maro. Ferestre galbene.

Știa că ea citește *Pietrarul.*

O vreme se uită la siluetele diverse, dar nu după mult timp se întoarse cu spatele. Oricât de mult i-ar fi plăcut s-o zărească fie și

doar fugar, nu urcase pe acoperiș pentru Carey. Stătuse aici, sus, cu mult înainte să vină ea pe Archer Street.

Acum se mută zece dale mai la stânga și se uită peste întinderea orașului care se ițise din abisul în care se aflase până atunci, mare, vast și bine luminat. Privi totul pe îndelete.

– Salut, orașule!

Uneori îi plăcea să-i vorbească – să se simtă mai puțin singur și totodată mai singur.

Poate că trecuse deja o jumătate de oră când Carey ieşi pentru o clipă. Puse o mână pe balustradă, iar pe cealaltă o ridică încet în aer.

Bună, Clay!

Bună, Carey!

Și apoi intră la loc în casă.

Mâine, pentru ea, avea să fie un început brutal, la fel ca de fiecare dată. Avea să străbată peluza, pe bicicletă, la ora patru fără un sfert, ca să meargă la muncă la Grajdurile McAndrew de la Royal Hennessey.

Spre final veni Henry, direct de la garaj, cu o bere și o pungă cu alune. Se așeză la margine, lângă un *Playboy* aruncat la rigolă; o Miss Ianuarie moartă şi muribundă. Îi făcu semn lui Clay să se apropie, iar când el veni, își prezentă ofranda: alunele și o bere transpirată.

– Nu, mulțumesc.

– Vorbește! exclamă Harry altoindu-l pe spate. A doua oară în trei ore; asta chiar e o seară de înscris în calendar! Aș face bine să mă duc mâine la chioșc și să iau un alt bilet la loto.

Clay privi în zare, tăcut:

Conglomeratul întunecat de suburbii și zgârie-nori.

Apoi se uită la fratele lui și la siguranța înghițiturilor lui de bere. Îi plăcea ideea biletului la loto.

Numerele lui Henry erau de la unu la șase.

Mai târziu, Henry făcu semn spre stradă, unde Rory se apropia greoi, cu o cutie poştală pe umăr. În spatele lui, stâlpul de lemn se târa pe jos; îl azvârli, triumfător, pe peluza noastră.

– Ei, Henry, dă-ncoa' o alună, potaie slăbănoagă!

Se gândi pe urmă o clipă, însă uită ce voia să spună. Trebuie să fi fost ceva simpatic totuşi, trebuie să fi fost tare haios, fiindcă râse în drum spre verandă. Urcă treptele şi se aşeză cu zgomot pe podea.

Henry oftă.

– Hai, e cazul să-l luăm de acolo.

Clay îl urmă pe latura cealaltă a casei, unde Henry proptise o scară. Nu se uită la Împrejurimi şi nici la fundalul imens de acoperişuri înclinate. Nu, tot ce văzu era curtea şi pe Rosy care dădea ture pe sub uscătorul de rufe. Ahile stătea şi ronţăia în lumina lunii.

Cât despre Rory, el era greu cât o tonă beată, dar reuşiră să-l aburce în pat.

– Javră murdară, spuse Henry. Cre' că are două'j de halbe în el.

Nici pe Hector nu-l văzuseră vreodată ştergând-o atât de repede. Expresia lui alarmată era de milioane când sări de pe o saltea pe alta şi afară pe uşă. Pe celălalt pat, Tommy dormea lipit de perete.

În dormitorul lor, mai târziu, mult mai târziu, ceasul cu radio al lui Henry (şi el luat cu târguială de la un talcioc) arăta 1.39, iar Clay stătea în picioare, cu spatele spre fereastră. Mai devreme, aşezat pe podea, Henry scrisese la foc continuu o lucrare pentru şcoală, dar acum nu se mai clintise de câteva minute; şedea deasupra aşternuturilor, iar Clay era în siguranţă spunându-şi:

Acum.

Muşcă tare.

Se duse în hol, spre bucătărie – şi mai repede decât se aştepta, ajunse lângă frigider, cu mâna în coşul de gunoi.

De niciunde, se făcu lumină.

Isuse!

Era albă și grea și-l plesni peste ochi ca un huligan pe stadion la fotbal. Ridică mâinile la ochi când lumina se stinse la loc, dar tot îl usturau și-i pulsau. În noul întuneric atotcuprinzător era Tommy; stătea acolo, doar în chiloți, flancat de Hector. Motanul era o umbră neclară a lui însuși, cu ochii șocați de lumină.

– Clay?

Tommy se duse spre ușa din spate. Cuvintele îi ieșiră tărăgănate, pierdute undeva între somn și mers.

– Hil' vra-d 'care.

La a doua încercare, aproape că descifră întregul cod al frazei intenționate:

– Ahile vrea de mâncare.

Clay îl luă de brațe și-l întoarse invers, privindu-l în timp ce se depărta pe hol. Chiar se aplecă și mângâie nițel pisica, stârnindu-i câteva momente de tors. Pentru o clipă, se așteptă ca Rosy să latre sau ca Ahile să ragă, dar niciunul dintre ei n-o făcu, așa că se apropie de ladă.

Nimic.

Nici când riscă și deschise frigiderul – doar de-un deget, să împrumute nițică lumină – tot nu găsi nicio frântură din hârtia criminală. Ce șoc avu când se întoarse apoi și o găsi, peticită la loc cu bandă adezivă, pe patul lui.

Sărbătorita

E de la sine înțeles că Penelope nu se mai dusese la Eisteddfod; nu mai repetase și nici nu pășise în orașul cu acoperișuri verzui. Rămăsese la Westbahnhof, pe peron, șezând pe valiză, cu coatele proptite pe genunchi. Cu degetele ei agile și curate, se jucase cu nasturii rochiei de lână albastră și își schimbase biletul de întoarcere cu unul mai devreme spre casă.

Câteva ore mai târziu, când trenul se pregătea să plece, se ridicase în picioare. Un conductor se aplecase pe ușa vagonului, obez și nebărbierit.

– *Kommst einer?*

Penelope nu făcuse decât să se uite la el, paralizată de nehotărâre, răsucind unul dintre nasturii aceia, de pe la mijlocul pieptului. Valiza era așezată în fața ei. O ancoră la picioare.

– *Nah, kommst du jetzt, oder net?*

Era ceva fermecător în neorânduiala lui. „Haide, vii sau nu?“ Chiar și dinții îi erau rar așezați. Stătea aplecat aidoma unui elev de școală, și nu fluierase, ci strigase spre locomotivă:

– *Geht schon!*

Și surâsese.

Surâsese arătându-și dinții spațiați, iar Penelope ședea acum cu nasturele în mână, în palma dreaptă.

Așa cum prevestise tatăl ei, reușise.

Era toată doar valiză și vulnerabilitate, dar, exact așa cum prezisese Waldek, reușise.

Exista o tabără într-un loc numit Traiskirchen – o armată de paturi suprapuse și o toaletă cu podea întunecată ca vinul. Cea dintâi problemă fusese să găsească unde era capătul șirului. Noroc că avea antrenament; Europa de Est o învățase să stea la coadă. Cea de-a doua problemă, odată ce intrase, fusese să traverseze balta de mizerie adâncă până la gleznă. O pârloagă apoasă – un test al nervilor și al rezistenței.

Oamenii de la rând aveau fețe lipsite de expresie, obosite, și fiecare se temea de multe urmări, dar de una mai presus de celelalte. Cu niciun chip, nu se puteau lăsa trimiși acasă.

Când sosise, Penelope fusese luată la întrebări.

Fusese amprentată și tălmăcită.

Austria era în esență un teren de popas și, în majoritatea cazurilor, dura douăzeci și patru de ore până să fii procesat și trimis la un cămin. Acolo așteptai să vină aprobarea de la o altă ambasadă.

Tatăl ei se gândise la multe lucruri, dar nu și la faptul că vinerea nu era o zi bună în care să sosești. Fiindcă însemna să reziști peste weekend în tabără de refugiați, ceea ce nu era floare la ureche, însă ea rezistase. La urma urmei, așa cum ea însăși spusese, nu fusese nici iadul pe pământ. Nu, dacă stăteai să compari cu ce înduraseră alții. Cel mai rău lucru era să nu știe.

O săptămână mai târziu luase un alt tren, de data asta spre munți, către un alt șir de paturi suprapuse, și pentru Penelope începuse așteptarea.

Sunt sigur că, în nouă luni acolo, noi ne-am fi orientat, dar ce știu eu de fapt despre perioada aceea? Ce știa Clay? După cum s-a dovedit, viața lui Penelope în munți fusese unul dintre acele puține momente despre care nu vorbea prea mult – dar când o făcea, vorbea simplu și fermecător și într-un fel pe care cred că l-ați numi melancolic. Așa cum îi explicase ea într-o zi lui Clay:

Fusese un apel telefonic scurt și un cântec vechi.

Câteva părți mici, pentru a spune întregul.

În primele două zile îi văzuse pe alții dând telefoane de la o cabină veche, pe marginea drumului. Stătea acolo ca un obiect nelalocul lui, pe lângă întinderea vastă a pădurii și a cerului.

Era evident că oamenii telefonau acasă; aveau lacrimi în ochi și deseori, după ce închideau, le era greu să iasă din cabină.

Ca mulți alții, Penelope ezitase.

Se întrebase dacă nu era periculos.

Circulaseră destule zvonuri despre convorbiri telefonice ascultate de guvern pentru a determina pe oricine să se gândească de două ori. Așa cum am spus și mai înainte, rudele rămase acasă erau cele pedepsite.

Avantajul pe care-l aveau cei mai mulți era faptul că plecaseră pentru perioade îndelungate. De ce să nu sune acasă în săptămânile cât erau departe? Pentru Penelope lucrurile nu erau chiar atât de simple: ea trebuia să se fi întors deja. Oare un apel telefonic l-ar pune pe tatăl ei în pericol? Din fericire, zăbovise un timp suficient de îndelungat pentru ca un bărbat pe nume Tadek să dea de ea. Un bărbat cu voce și trup ca niște copaci.

– Vrei să suni acasă, fetițo?

La ezitările ei de a răspunde, se apropiase și atinsese cabina telefonică, pentru a-i dovedi că nu-i putea face rău.

– Ai pe cineva din familie în mișcare? În *Solidarność*? adăugase apoi, mai precis.

– *Nie.*

– Ai mers vreodată pe partea greșită a drumului, dacă înțelegi ce vreau să zic?

Clătinase din cap.

– Nici nu credeam, râsese el, de parcă luase cu împrumut dinții conductorului de tren austriac. Bine, atunci dă-mi voie să întreb. Părinții tăi au făcut-o?

– Tata.

– Și ești sigură acum? Că n-ai făcut nimănui probleme?

– Sunt sigură.

– Iar el?

– E un vatman bătrân, care vorbește foarte puțin.

– Ei bine, atunci, cred că ești în regulă. Partidul e într-o stare chiar atât de jalnică acum, încât nu cred că are timp să-și facă griji pentru un tramvaist bătrân. E greu să mai fii sigur de ceva în ziua de azi, dar cu privire la asta nu am îndoieli.

În clipa aceea, povestea ea, Tadek întorsese privirea spre pini și spre coridoarele de lumină.

– Ți-a fost un tată bun?

– *Tak.*

– Și se va bucura să primească vești de la tine?

– *Tak.*

– Păi, bine, zisese el, după care se întorsese și-i aruncase câteva monede. Salută-l din partea mea, mai spusese și apoi se îndepărtase.

Conversația telefonică fusese o sumă de zece cuvinte – în traducere:

– Alo?

Nimic. Doar zgomotul de fond.

El repetase cuvântul.

Glasul acela, ca de ciment, ca de piatră.

– Alo?

Ea era pierdută printre pini, pe coasta muntelui, cu încheieturile degetelor albe ca osul.

– Greșelnica? întrebă el. Greșelnica, tu ești?

Și-l imaginase pe el în bucătărie, și raftul cu treizeci și nouă de cărți. Cu fruntea lipită acum de sticla cabinei, rostise cumva:

– Da.

Și apoi închisese telefonul cu un gest ușor.

Munții se îndepărtaseră.

Și acum despre cântec, câteva luni mai târziu, seara, în casa de oaspeți.

Luna la fereastră.

Data era ziua de naștere a tatălui ei.

În Est, onomasticilor li se dădea mai multă importanță pe atunci, dar departe de țară, simțeai totul mai greu. Cuvintele îi scăpaseră către una dintre femei.

Votcă nu aveau, dar șnaps era mai tot timpul acolo, și iată că sosise o tavă cu pahare. După ce fiecare luase câte unul, proprietarul îl ridicase pe al său în aer și se uitase către Penelope. Erau acolo vreo douăsprezece persoane, și când auzise cuvintele, rostite în limba ei – „În cinstea tatălui tău" – ridicase privirea, zâmbise și abia dacă reușise să-și țină firea.

În clipa aceea, un alt bărbat se ridicase în picioare.

Sigur că Tadek fusese, Tadek care începuse să cânte, foarte trist – și foarte frumos:

Sto lat, sto lat,
niech żyje, żyje nam.
Sto lat, sto lat,
niech żyje, żyje nam...

Era deja prea mult.

Se adunase și crescuse încă din primele zile de după apelul telefonic, și deja nu se mai putea stăpâni. Penelope se ridicase și cântase, dar înlăuntrul ei, ceva se prăbușise. Îngânase cântecul de noroc și tovărășie din țara ei, și se întrebase cum putuse să-l părăsească. Versurile se revărsau în valuri mari de dragoste și dispreț de sine, și când se încheiase, mulți dintre ei plânseseră. Se întrebau dacă-și vor mai revedea familiile vreodată; ar trebui oare să fie recunoscători sau să se simtă damnați? Singurul lucru pe care-l știau cu siguranță era că acum nu mai depindea de ei. Începuse și trebuia să se termine.

Și apropo, primele versuri ale cântecului aceluia sună așa:

O sută de ani, o sută de ani,
Să trăiești o sută de ani.

Şi în vreme ce cântase, ştiuse că el nu va trăi o sută de ani.

Nu avea să-l mai vadă niciodată.

Pentru Penelope fusese greu să nu retrăiască acel sentiment şi să nu devină una cu el cât timp mai rămăsese acolo, mai ales că trăia atât de bine.

Toată lumea se purta cu ea foarte frumos.

O plăceau – le plăceau tăcerea ei, nesiguranţa ei politicoasă – şi îi spuneau acum Sărbătorita, mai ales pe la spate şi prin părţi. Când şi când, bărbaţii mai ales i-o spuneau în faţă, în variatele lor limbi, când ea făcea curat, spăla rufe sau lega şireturile vreunui copil.

„Dzięki, Jubilatko."

„Vielen Dank, Geburtstagskind."

„Děkuji, Oslavenkyne..."

Mulţumesc, Sărbătorită.

Un zâmbet se străduia să răzbată din ea.

Între timp, totul era aşteptare şi amintiri despre tatăl ei. Uneori i se părea că se descurcă în ciuda lui, dar asta se întâmpla în momentele ei negre, când ploaia năvălea din munţi.

În zilele acelea, mai ales, muncea mai îndelung, şi mai greu.

Gătea şi deretica.

Spăla vasele şi schimba aşternuturile.

Trecuseră nouă luni de speranţă plină de regrete şi fără pian, când în cele din urmă o ţară acceptase. Şedea pe marginea patului, cu plicul în mână. Privea pe fereastră, la nimic; sticla era albă şi afumată.

Nici acum nu mă pot împiedica s-o văd acolo, în munţii aceia pe care mi-i închipui des. O văd aşa cum era, sau aşa cum a descris-o Clay odată:

Viitoarea Penny Dunbar, aşezându-se la încă o coadă pentru a zbura departe spre sud, şi oarecum direct, către soare.

Cu Ucigașul în buzunar

Penelope traversase lumea, iar Clay trecuse gardul.

Străbătea aleea îngustă dintre Împrejurimi și casă, unde ulucile erau de un cenușiu fantomatic. Acum exista acolo o poartă din lemn, pentru Ahile – pentru ca Tommy să-l scoată și să-l aducă înapoi. În curte, era recunoscător fiindcă nu fusese nevoit să se cațere peste gard; diminețile de după erau, evident, urâte de tot, iar secundele care urmau aveau să fie ilustrative.

Mai întâi, se lansă în slalomul printre merele catârului.

Pe urmă prin labirintul rahaților de câine.

Ambii împricinați dormeau încă; unul în picioare pe iarbă, celălalt tolănit pe verandă.

Înăuntru, în bucătărie mirosea a cafea – i-o luasem înainte cu asta, și evident că în multe alte feluri.

Acum venise rândul lui Clay să-mi asculte melodia.

Așa cum mai făceam din când în când, îmi mâncam micul dejun afară.

Ședeam lângă balustrada de lemn, cu cer copt și fulgi de porumb reci. Luminile de pe stradă erau încă aprinse. Cutia de scrisori a lui Rory zăcea pe peluză.

Când Clay a deschis ușa și s-a oprit la câțiva pași de mine, am continuat să-mi mănânc cerealele.

– O altă cutie de scrisori, pentru numele cerului!

Clay zâmbi, un zâmbet încordat, l-am simțit, dar cam aici se sfârșeau amabilitățile mele. La urma urmei, adresa era în buzunarul lui, o lipisem cât de bine putusem.

Inițial, nu m-am clintit.

– Deci, ai luat-o?

Din nou, l-am simțit încuviințând.

– M-am gândit să te scutesc de efortul de a o scoate tu de acolo, am spus și lingura mi-a zăngănit în farfurie; câțiva stropi de lapte au sărit peste margine. O ai în buzunar?

O altă încuviințare tăcută.

– Te gândești să te duci?

Clay mă privea.

Mă privea în timp ce eu încercam, așa cum făceam deseori în ultima vreme, să-l înțeleg oarecum. Ca înfățișare, suntem aproape la fel, numai că eu sunt tot cu aproape două palme mai înalt. Părul îmi e mai des, și corpul mai îndesat, dar numai fiindcă am ani în plus. În timp ce eu munceam în fiecare zi, în patru labe, pe covoare, podele și pardoseli de beton, Clay se ducea la școală și alerga kilometri întregi. Supraviețuia propriului regim de flotări și genuflexiuni; era încordat și bine făcut – zvelt. Cred că s-ar putea spune că suntem versiuni diferite ale aceluiași lucru, mai ales în privința ochilor. Amândoi avem foc în priviri, și nu conta ce culoare erau, fiindcă focul din ei era tot ce conta.

Deodată, am zâmbit, dar a durere.

Am clătinat din cap.

Luminile de pe stradă s-au stins.

Întrebasem ce trebuia întrebat.

Acum aveam să spun ce trebuia spus.

Cerul s-a lărgit, casa s-a chircit.

Nu m-am apropiat, nu l-am fixat și nici nu l-am intimidat.

N-am zis decât „Clay".

Mai târziu, mi-a povestit că asta fusese ceea ce-l descumpănise.

Calmul.

În toiul acelui ton straniu melodios, ceva în el răsună. Coborî, treptat, din gât spre stern și plămâni, iar lumina plină a dimineții inundă strada. Pe cealaltă parte a ei, casele ședeau jerpelite și tăcute, ca o bandă de pușlamale agresive, așteptând cuvântul meu. Știam toți că nu aveam nevoie de ele.

După o clipă sau două, mi-am luat coatele de pe balustradă și mi-am îndreptat privirea spre umărul lui. Puteam să-l întreb despre școală. Cum faci cu școala? Dar știam amândoi răspunsul. Cine eram eu, tocmai eu, ca să-i cer să rămână la școală? Eu însumi renunțasem înainte s-o termin.

– Poți să pleci, i-am zis. Eu n-o să te opresc, dar...

Restul a rămas nerostit.

O frază la fel de dificilă ca fapta însăși – și la urma urmei, ăsta era adevărul. Plecare și apoi întoarcere. Crimă și apoi pedeapsă.

Întoarcere și permisiunea de a reveni.

Două lucruri complet diferite.

Putea pleca din Archer Street, lăsându-și frații pentru cel care ne părăsise – dar venirea acasă presupunea să treacă de mine.

– Grea decizie, i-am spus pe urmă mai direct, privindu-l în față, nu pe lângă umăr. Și, bănuiesc, niște consecințe date naibii.

Iar Clay întoarse privirea, mai întâi drept spre mine, apoi în altă parte.

Îmi recunoscu încheieturile robuste, brațele, mâinile și jugulara de la gât. Observă reticența degetelor mele strânse, dar și voința de a merge până la capăt. Și mai important, văzu focul din ochii mei și rugămintea din ei:

Nu ne părăsi pe noi pentru el, Clay!

Nu ne părăsi!

Dar dacă o faci...

Chestia e că acum sunt convins.

Clay știa că trebuie s-o facă.

Doar că nu era sigur că putea.

Când eu am intrat înapoi în casă, el a mai rămas o vreme, eșuat pe verandă, cu povara întreagă a hotărârii luate. În fond, ceea ce-i promisesem fusese un lucru pe care nu izbutisem nici măcar să-l rostesc. Fiindcă, la urma urmei, care e totuși cel mai rău lucru pe care i-l poți face unui băiat Dunbar?

Pentru Clay, măcar asta era limpede; existau motive pentru a pleca, existau motive pentru a rămâne, și toate erau unele și aceleași. Era prins undeva în mijlocul curentului – de a distruge tot ce avea, de a deveni tot ce simțea nevoia să fie – și trecutul, tot mai aproape, se prăvălea asupra lui.

Stând în picioare, privi gura străzii Archer.

Case de hârtie

Valurile sorții vin cu triumf și cu zbateri la pachet – fiindcă probabil cel mai drăguț lucru pe care-l putem spune despre intrarea lui Penelope în viața orașului este acela că era mereu sfâșiată și uimită.

Simțea recunoștință față de pământul ăsta fiindcă o primise.

Apoi, teamă față de noutatea lui și față de căldură.

Și pe urmă, firește, vinovăția:

O sută de ani el n-avea să trăiască niciodată.

Cât egoism și câtă nepăsare în plecarea ei!

Era noiembrie când ajunsese aici, și cu toate că în mod normal nu era cea mai fierbinte perioadă din an, uneori oferea o săptămână sau două de mementouri brutale că vara se apropia. Dacă exista un moment în care era preferabil să nu ajungi aici, ăsta era – o hartă meteorologică binară: căldură, umiditate, căldură. Chiar și localnicii păreau să sufere.

Pe deasupra, era, în mod evident, o intrusă; camera ei din lagăr aparținea fără îndoială unui batalion de gândaci și – Doamne atotputernice! – niciodată nu văzuse jigănii atât de înfiorătoare. Atât de mari! Ca să nu mai spunem că erau neobosite. Zi de zi luptau pentru teritoriu.

Deloc surprinzător, primul obiect pe care îl cumpărase aici fusese un tub de Baygon.

Pe urmă, o pereche de șlapi.

Un lucru măcar înțelesese: puteai ajunge departe în țara asta cu niște încălțări de rahat și câteva tuburi zdravene de insecticid. Ceea ce o ajutase să reziste. Zile. Nopți. Săptămâni.

Tabără de refugiați în sine era îngropată adânc în stratul turbulent al suburbiilor.

Acolo fusese învățată, de la nivelul elementar, să vorbească limba locului. Uneori se plimba pe străzi, pe lângă șirurile de case ciudate – fiecare dintre ele așezată în mijlocul unei uriașe peluze tunse. Casele acelea păreau făcute din hârtie.

Când îl întrebă despre ele pe profesorul de engleză, desenându-i una și arătând spre foaia de hârtie, acesta izbucnise într-un râs zgomotos.

– Știu, știu! exclamase, dar apoi îi dăduse un răspuns. Nu, nu-i hârtie. E *Fibro*.

– Fi-bro.

– Da.

Un alt amănunt despre tabără și despre multele ei apartamente mici este acela că semăna bine cu orașul: se întindea, chiar și într-un spațiu atât de îngust.

Erau oameni de toate culorile.

Și de toate graiurile.

Erau unii mândri, cu nasul pe sus, dar și unii care păreau să se târască la firul ierbii. Apoi erau unii care zâmbeau tot timpul, pentru a ține îndoielile nevăzute. Și ceea ce aveau în comun era faptul că toți păreau să graviteze, în varii proporții, către cei de-un neam cu ei. Țara era mai importantă decât multe alte lucruri, și așa se legau oamenii unii de alții.

În privința asta, Penelope găsise și ea oameni de prin partea ei de lume, și chiar din orașul ei. Deseori erau foarte primitori, însă aveau familii, și sângele era mai important decât țara.

Din când în când, era invitată la o petrecere de aniversare sau de onomastică – ori doar la o agapă cu *wódka, pierogi, barszcz* și *bigos* –, dar era ciudat cât de repede pleca de acolo. Mirosul acelor mâncăruri în aerul înăbușitor... se potrivea cu locurile acelea tot atât cât se potrivea și ea.

Dar nu asta era ceea ce o deranja cu adevărat.

Nu, lucrul care îi repugna era să-i vadă și să-i audă pe cei din jur ridicându-se în picioare și dregându-și glasurile pentru o altă intonare a cântecului *Sto Lat*. Cântau pentru casă ca fiind o idee perfectă – de parcă n-ar fi existat niciun motiv să plece de acolo. Strigau către prieteni și rude ca și când cuvintele i-ar fi putut aduce mai aproape.

Dar pe de altă parte, așa cum spuneam, simțea și recunoștință pentru alte momente, cum ar fi ajunul Anului Nou, când se plimba prin tabără în miez de noapte.

Undeva în apropiere bubuiau artificii; le putea vedea printre clădiri. Erau izbucniri mari de roșu și verde, și urale îndepărtate, iar în scurt timp se oprea și se uita la ele.

Zâmbea.

Vedea roadele luminii pe cer și ședea pe drumul pietruit. Întindea brațele în lateral și se legăna, abia simțit. *Piękne*, își spunea, e minunat – și acolo avea să trăiască ea. Gândul la asta o făcea să închidă ochii, să strângă pleoapele tare și să vorbească spre pământul fremătător.

– *Wstań*, spunea.

Și din nou:

– *Wstań, wstań.*

Ridică-te!

Dar Penelope nu se mișca.

Încă nu.

Dar în curând avea s-o facă.

Mișcă-fund
și minotaurul

– Trezește-te, pentru numele cerului!

Dacă Penny abia vine, Clay începe procesul de retragere treptată.

În prima zi de după ultimatumul meu de pe verandă, și-a croit drum spre pungile cu pâine și spre restul de cafea rămasă. Mai târziu s-a șters pe față la baie și m-a auzit când plecam la muncă. Ședeam aplecat deasupra lui Rory.

Eu, în salopeta mea murdară de lucru.

Rory, pe jumătate adormit, pe jumătate mort, după seara din ajun.

– Hei, Rory! l-am scuturat. *Rory!*

A încercat să se miște, dar n-a reușit.

– Rahat, Matthew, ce vrei?

– Știi ce vreau. Am văzut o altă nenorocită de cutie de scrisori.

– Și asta-i tot? De unde știi că eu sunt de vină?

– Nu-ți răspund la o asemenea întrebare. Dar îți spun s-o iei de acolo și s-o pui înapoi, la locul ei.

– Nici măcar nu știu de unde o am.

– Are un număr pe ea, nu-i așa?

– Da, dar habar n-am de pe ce stradă.

Acum era momentul pe care-l aștepta Clay.

– Isuse Hristoase!

Mă simțise prin perete clocotind de furie, însă la mine intervenise simțul practic.

– Bine, nu-mi pasă ce faci cu ea, dar când mă întorc acasă, mai târziu, vreau să n-o mai găsesc acolo, pricepi?

Peste puțin timp, când intră, Clay constată că toată discuția fusese purtată în vreme ce Hector ședea încolăcit pe ceafa lui Rory, ca un concurent la lupte libere. Motanul năpârlea și torcea simultan, hârâitul torsului atingând tonalități ca ale uguitului de porumbel.

Când remarcă o prezență în pragul ușii, Rory întrebă, înăbușit:

– Clay? Tu ești? Poți să-mi faci un serviciu și să iei amărâta asta de pisică de pe mine?

Așteptă să se desprindă și ultimele două gheare obstinate și apoi – „Ahhh*hhh*!" – slobozi un oftat prelung, de ușurare. Fire de păr de pisică se iscară în aer și căzură la loc. Alarma de pe telefonul lui Rory suna; dormise pe telefon, prins sub Hector.

– Cred că l-ai auzit pe Matthew, pisălogul ofuscat! spuse el și în ciuda durerii de cap crunte, schiță o părere de zâmbet obosit. N-ai vrea să arunci tu cutia aia de scrisori la Împrejurimi?

Clay încuviință.

– Mulțam, băiete. Ia dă o mână de ajutor aici, că trebuie să trec la treabă.

Dar în ordinea firească a lucrurilor, se duse mai întâi la Tommy și-i arse o scatoalcă, tare, peste cap.

– Iar tu... ți-am zis să-ți ții pisica aia... DEPARTE DE PATUL MEU! strigă el după ce mai găsi un surplus de forță.

Era joi, iar Clay se duse la școală.

Vineri plecă de la ea de-a binelea.

A doua zi dimineață intră în cancelaria profesorilor, unde erau postere lipite pe pereți și tabla întreagă era scrisă. Posterele erau amuzante. Jane Austen într-o rochie cu volănașe, ținând deasupra capului o halteră. În legenda pozei scria: CĂRȚILE SUNT TERIBIL DE GRELE. Celălalt semăna mai degrabă cu o pancartă cu mesajul: MINERVA McGONAGALL E DUMNEZEU.

Profesoara aceea avea acum douăzeci și trei de ani.

O chema Claudia Kirkby.

Clay o plăcea fiindcă în ultima vreme, de câte ori venea el s-o vadă, renunța la regulile de politețe cuvenite. Clopoțelul suna, iar ea se uita la el.

– Hai, băiete, du-te de aici... Mișcă-ți fundul în clasă!

Claudia Kirkby se pricepea la poezie.

Avea părul castaniu-închis, ochii căprui-deschis și o pată mai închisă la culoare în mijlocul obrazului. Avea un zâmbet cu care să facă față, gambe, gambe frumoase, tocuri înalte, și ea era înălțuță și întotdeauna bine îmbrăcată. Dintr-un motiv oarecare, ne-a plăcut pe toți de la bun început; chiar și pe Rory, care fusese un coșmar.

Când intră Clay înainte de începerea orelor în vinerea aceea, ea stătea în fața catedrei.

– Salut, domnule Clay!

Corecta niște lucrări.

– Plec.

Se opri imediat și ridică privirea.

Gata cu „mișcă-ți fundul în clasă" în ziua aceea.

Se așeză, cu o expresie îngrijorată, și spuse:

– Hmm.

La ora trei, eram deja la școală, în biroul doamnei Holland, directoarea, unde mai fusesem de câteva ori înainte – înainte de exmatricularea lui Rory (în ape care încă nu curseseră la vale). Era una dintre femeile acelea cu părul scurt, aranjat elegant, cu șuvițe albe și cenușii, cu pleoapa de jos creionată.

– Cum se descurcă Rory? mă întrebă.

– Are o slujbă bună, dar nu s-a schimbat prea mult.

– Păi, ăăă, salută-l din partea noastră.

– Îl salut. O să-i facă plăcere.

Sigur că da, potaia!

Claudia Kirkby era și ea acolo, cu fusta neagră, bluza crem și tocurile ei cuminți. Îmi zâmbi, ca de fiecare dată, și am știut atunci că ar fi trebuit s-o spun – îmi pare bine să te văd – dar n-am putut. La urma urmei, asta era o tragedie. Clay renunța la școală.

Doamna Holland:

– Păi... ăăă... așa cum spuneam... ăăă... la telefon...

Era una dintre cele mai teribile ăăitoare din câte cunoscusem eu vreodată. Știam zidari care ăăiau mai puțin decât ea.

– Tânărul Clay... ăăă... aici de față, vrea să... ahh... să ne părăsească.

La naiba, acum a băgat pe fir și un *ahh*; lucrurile nu arătau deloc bine.

Am aruncat o privire spre Clay, care ședea lângă mine.

El ridică ochii, dar nu spuse nimic.

– E un elev bun, adăugă doamna Holland.

– Știu.

– Așa cum ai fost și tu.

N-am reacționat, iar ea a continuat:

– Are șaisprezece ani. Prin lege... ăăă... nu prea avem cum să-l împiedicăm.

– Vrea să se ducă să locuiască împreună cu tatăl nostru, am spus.

Voisem să adaug „pentru o vreme", dar nu știu de ce, nu mi-a ieșit.

– Înțeleg, bun... ăăă... putem găsi școala cea mai apropiată de locuința tatălui...

Dintr-odată, mi-am dat seama.

O tristețe teribilă, toropitoare, m-a cuprins în biroul acela, în lumina lui oarecum fluorescentă, oarecum întunecată. Nu avea să mai existe o altă școală, nimic altceva. Asta era tot, şi o ştiam cu toţii.

M-am întors și am privit în altă parte, dincolo de Claudia Kirkby, care și ea avea o expresie tristă și atât de conştiincios și amarnic de dulce.

Mai târziu, când mergeam împreună cu Clay spre mașină, ne-a strigat și a venit după noi, alergând silențios. Își lăsase pantofii cu tocuri înalte lângă birou.

– Ține, spuse ea, întinzând un teanc mic de cărți. Poți să pleci, dar trebuie să citești astea.

Clay încuviință înclinând din cap și-i răspunse recunoscător:

– Mulțumesc, doamnă Kirkby.

Ne-am strâns mâinile și ne-am luat rămas-bun.

– Succes, Clay!

Și erau mâini tare drăguțe; palide, însă calde; și o lucire în ochii ei trist-zâmbitori.

În mașină, Clay s-a întors cu fața spre geam și a spus, pe un ton indiferent și plat:

– Știi? Te place.

A spus-o în timp ce ne îndepărtam.

Ciudat, dacă stai să te gândești, dar într-o zi aveam să mă însor cu fata aia.

Mai târziu s-a dus la bibliotecă.

A ajuns la patru și jumătate, iar la cinci ședea între două coloane mari de cărți. Tot ce putuse găsi despre poduri. Mii de pagini, sute de tehnici. Fiecare tip, fiece dimensiune. Toate jargoanele de specialitate. Le citea și nu înțelegea nimic din ele. Dar îi plăcea să se uite la poduri: la arce, console și grinzi.

– Băiete?

Ridică privirea.

– Vrei să împrumuți vreuna dintre cărțile astea? E ora nouă. Închidem.

Acasă, intră cu greu pe ușă fără să aprindă lumina. Sacul de sport, albastru, dădea pe afară de cărți. Îi spusese bibliotecarei că avea să fie plecat mult timp și ea îi oferise o prelungire de termen.

Norocul a vrut ca, atunci când a intrat, eu să fiu primul pe care l-a văzut, bătând holul în sus și-n joc ca Minotaurul.

Ne-am oprit. Amânoi am lăsat privirile în jos.

Un sac atât de greu își vestea singur sosirea.

În semiîntuneric trupul mi-era greoi, dar ochii îmi străluceau. Eram obosit în seara aceea, și mult mai bătrân decât cei douăzeci de ani; eram străvechi, copleșit și încărunțit.

– Du-te!

Trecând pe lângă mine, a văzut că țineam în mână o cheie franceză; reparam robinetul din baie. Nu eram nici un Minotaur, eram un amărât de *instalator*. Și totuși stăteam amândoi cu privirea la sacul acela cu cărți și holul părea să se strângă în jurul nostru.

A venit apoi sâmbăta, cu așteptarea lui Carey.

Dimineață, Clay a urcat cu Henry în mașină, ducându-se după cărțile și discurile lui de la târgul de vechituri; îl urmărea în timp ce se tocmea. Pe aleea unei case transformată în bazar găsi o culegere de povestiri intitulată *Alergătorul în cursa cu obstacole*, o carte drăguță, cu un atlet desenat în relief pe copertă. Plăti un dolar și i-o dădu lui Henry, care o luă, o deschise și zâmbi.

– Puștiule, îi spuse el, ești un gentleman.

De aici încolo, orele se revărsară.

Numai că trebuiau totodată cucerite.

După-amiază ne-am dus la Bernborough, pentru câteva ture pe pistă. El și-a citit cărțile în tribuna principală și a început să înțeleagă. Termeni ca *grinzi, compresie, contrafort* deveneau treptat mai inteligibili.

La un moment dat sprintă pe canalul de trepte, printre băncile supte. Își amintise de fata lui Starkey și zâmbise datorită buzelor ei. O adiere sufla peste teren când el plecă, mărind pasul pe porțiunea dreaptă a pistei.

Deja nu mai era mult.

În scurt timp avea să fie la Împrejurimi.

Trofeul libertății

Penelope trecu vara cu bine.

Încercarea ei fusese alegerea de a se bucura de ea.

Primul ei efort la plajă fusese o tipică lovitură dublă; un amestec de insolație și vânt din sud. Niciodată nu văzuse atâția oameni mișcându-se atât de repede ori fiind înconjurați de atâta nisip. Partea bună era că ar fi putut fi mai rău; la început, când văzuse meduzele plutind delicat în apă, i se păruseră nepământești, o întruchipare a purității. Abia când copiii ieșiseră din valuri fugind, în grade variate de teamă și durere, își dăduse ea seama că fuseseră urzicați. *Biedne dzieci*, își spusese, bieții copii, în timp ce ei alergau spre părinții lor. Majoritatea se zgribuleau sub apa dușurilor, plângând și hohotind fără zăgazuri, o mamă își împiedica fetița să frece locul cu nisip. Copila își umpluse panicată palmele cu nisip, pe care și-l întindea pe piele.

Penelope le privea neajutorată.

Mama avea grijă de tot.

Își alinase fetița, o strânsese lângă ea și, când o liniștise, știind că greul trecuse, ridicase ochii spre imigranta din apropiere. Gata cu vorbele; ghemuită, mângâia părul încâlcit al fetiței. O văzu pe Penelope și înclină din cap, după care își luă copila și se îndepărtă. Aveau să treacă ani înainte ca Penelope să afle că zilele cu meduze rele erau rare.

Celălalt lucru care o uimise fusese faptul că majoritatea copiilor se întorseseră în apă, dar de data asta nu pentru mult timp, din

cauza vântului șuierător; se iscase aparent de nicăieri, aducând cu el boțuri de cer întunecat.

Și ca să pună capac la toate, în noaptea aceea nu dormise, palpitând înfierbântată de la insolație și de la fojgăiala insectelor.

Dar lucrurile urmau să se îmbunătățească.

Prima reușită fusese aceea că-și găsise o slujbă.

Devenise o muncitoare necalificată cu patalama.

Tabăra de refugiați avea legături cu ceea ce se numea CES – un birou de plasament administrat de guvern – și când se dusese la sediul lui, avusese noroc. Sau, cel puțin, un noroc în stilul ei obișnuit. După un interviu lung și un ocean de formulare guvernamentale, îi fusese acordată permisiunea pentru muncă scârboasă.

Pe scurt, facilități sanitare publice.

Știți dumneavoastră care.

Cum era posibil ca atâția bărbați să se ușureze greșind ținta? De ce le plăcea oamenilor să mânjească și să se răhățească oriunde altundeva, numai în closet nu? Ăsta să fie oare trofeul libertății?

În cabine, citea mâzgălelile de pe pereți.

Cu mopul în mână, își amintea o lecție recentă de engleză și o recita cu ochii în podea. Era o modalitate excelentă de a-și aduce omagiile acestui loc nou – de a răzbi prin arșița lui, de a-i freca și a-i lustrui părțile mizere. Dar era și mândria personală de a ști că era dispusă s-o facă. Dacă odinioară stătuse într-o magazie înghețată și mai mult goală, ascuțind creioane, acum trăia șezând în mâini și genunchi; trăgea în piept izul de înălbitor.

După șase luni, era aproape concretizat.

Planul ei prindea formă.

Sigur, lacrimile îi umpleau încă ochii în fiecare seară, uneori și în timpul zilei, dar cu certitudine făcuse progrese. Din pură necesitate,

engleza ei se contura binișor, deși deseori cu sintaxa aceea hidoasă, zăpăcită, a falsurilor începuturi și a finalurilor frânte.

Zeci de ani mai târziu, chiar și atunci când preda engleza la un liceu din celălalt capăt al orașului, uneori acasă vorbea cu un accent mai puternic, și nu ne puteam stăpâni, întotdeauna ne plăcea și ne bucuram și mai ceream. Niciodată n-a reușit să ne învețe limba ei maternă – era suficient de greu să exersăm la pian –, dar ne încânta faptul că ambulanța putea fi ămbulănță și că ne spunea să ne *sinem gura* în loc de să ne-o ținem. Și că sucul era adesea șuc. Sau: „Liniște! Nici nu-mi pot auzi *gânsurile*!" Pe undeva pe primele locuri era și fericire. Dar nouă ne plăcea mai mult *ferșire.*

Da, în zilele de început totul se reducea la aceste două lucruri sacrosancte.

Cuvintele și munca.

Îi scria acum scrisori lui Waldek și îi telefona atunci când își permitea, înțelegând în sfârșit că el era în siguranță. Îi mărturisise tot ce făcuse pentru a o scoate din țară și cum, stând pe peronul gării în dimineața aceea, trăise punctul culminant al vieții lui, oricât de scump îl costase. Odată îi citise chiar, din Homer, într-o engleză suferindă, și fusese sigură că-l aude icnind; zâmbea.

Ceea ce nu putea să știe era faptul că anii urmau să treacă, aproape prea repede, la fel. Avea să frece câteva mii de closete și să spele gresie crăpată cu hectarele. Avea să facă față mișeliilor din toalete și să aibă și alte slujbe, făcând curat în sumedenie de case și apartamente.

Dar, ceea ce de asemenea nu putea să știe:

Că viitorul ei avea să fie în curând decis de trei lucruri interconectate.

Unul era un comerciant de muzică tare de urechi.

Pe urmă, un trio de pianiști inutili.

Dar mai întâi, era o moarte.

Moartea statuii lui Stalin.

Carey și Clay și matadorul dintr-a cincea

Niciodată n-avea să uite ziua în care o văzuse prima dată pe Archer Street, sau mai bine zis ziua în care ea ridicase privirea și îl văzuse *pe el*.

Era la început de decembrie.

Făcuse șapte ore pe drum venind de la țară cu mama și cu tatăl ei; ajunseseră după-amiază târziu. În spatele mașinii lor venea camionul unei firme de mutări, și la scurt timp după aceea cărau cutii, mobilier și electrocasnice pe verandă și în casă. Erau și șei acolo, câteva frâie și căpestre; munca la grajduri era importantă pentru tatăl ei. Fusese jocheu cândva, într-o familie de jochei, și jochei erau frații ei mai mari; călăriseră în orașe cu nume greu de pronunțat.

Trebuie să fi fost la vreo cincisprezece minute bune după ce ajunseseră, când fata se oprise și rămăsese nemișcată, în mijlocul peluzei. Sub un braț ținea o cutie, iar sub celălalt, prăjitorul de pâine, care pe drum se cam dezmembrase. Cablul îi atârna până la pantofi.

– Uite, spusese ea și arătase cu degetul peste drum. E un băiat acolo, pe acoperișul acela.

Acum, un an și câteva luni mai târziu, sâmbătă-seară, veni la Împrejurimi în foșnet de picioare.

– Hei, Clay!

El îi simți gura și sângele, inima și fierbințeala. Toate într-o singură răsuflare.

– Bună, Carey!

Era nouă și jumătate, sau cam așa ceva, iar el așteptase pe saltea. Erau și fluturi de noapte acolo. Și luna.

Clay ședea întins pe spate.

Fata se opri o clipă la margine, puse ceva jos, pe pământ, și apoi se întinse pe o parte, cu un picior adus lejer peste el. Simți gâdilătura castanie a părului ei pe obraz și, la fel ca întotdeauna, îi plăcu. Își dădu seama că ea îi observase zgârietura de pe obraz, dar știa bine că nu era cazul să întrebe ori să se uite după alte răni.

Și totuși, trebuia s-o facă.

– Ah, voi, băieții! exclamă ea și-i atinse julitura, după care așteptă ca el să vorbească.

– Îți place cartea?

Întrebarea îi păru vag greoaie la început, de parcă ar fi fost trasă cu scripetele.

– E bună și când o citești a treia oară?

– Chiar mai bună. Nu ți-a spus Rory?

El încercă să-și amintească dacă Rory îi spusese ceva în sensul ăsta.

– L-am văzut pe stradă acum câteva zile, adăugă ea. Cred că era chiar înainte de...

Clay aproape că se ridică în capul oaselor, dar se stăpâni.

– Înainte de ce?

Știa. Știa că el se întorsese acasă.

Deocamdată Clay ignoră problema, preferând să se gândească la *Pietrar* și la decoloratul semn de carte / tichet de pariuri de la *Matador în a cincea.*

– Și unde ai ajuns? S-a dus deja să lucreze la Roma?

– Da. Și la Bologna.

– Ai citit repede. Încă îți mai place de nasul lui rupt?

– Oh, da, știi că nu mă pot stăpâni.

El îi oferi un zâmbet larg, fugar.

– Și eu la fel.

Lui Carey îi plăcea faptul că Michelangelo se alesese cu nasul rupt în adolescență fiindcă fusese gură spurcată – o dovadă că era și el om. O emblemă a imperfecțiunii.

Pentru Clay, era ceva puțin mai personal.

Fiindcă el știa și despre un alt nas rupt.

Pe atunci – atunci demult, la câteva zile după ce se mutase ea – Clay ședea afară, pe verandă și mânca pâine prăjită, dintr-o farfurie sprijinită de balustradă. Aproape că terminase când Carey traversase Archer Street, în blugi uzați și o cămașă din flanel, cu mânecile suflecate până la coate. Ultima frântură de soare în spatele ei:

Aura antebrațelor ei.

Înclinarea feței.

Până și dinții ei – nu erau tocmai albi, nu erau tocmai drepți, dar aveau ceva anume, o calitate; ca sticla de mare netezită de apă, fiindcă și-i scrâșnea în somn.

La început se întrebase dacă el o văzuse, dar pe urmă Clay coborâse treptele verandei, timid, cu farfuria încă în mână.

De la distanța aceea scurtă, dar precaută, ea îl urmărise; interesat, cu o curiozitate veselă.

Primul cuvânt pe care i-l adresase fusese acesta:

– Scuze.

Îl rostise privind în jos, în farfurie.

După o tăcere confortabilă, cum se cade, Carey vorbi din nou. Bărbia ei îi atingea clavicula, iar de data asta îl va obliga să răspundă.

– Deci, spuse ea, a venit...

Glasurile lor nu erau niciodată șoptite aici – doar joase, ca între prieteni, netemătoare. Iar acum îi mărturisi:

– Matthew mi-a spus.

Clay simți înțepătura în zgârietura de pe obraz.

– L-ai văzut pe Matthew?

Ea încuviință cu o înclinare abia schițată a capului, lipit de gâtul lui, și continuă, pentru a-l liniști:

– Veneam încoace joi seara, iar el tocmai scotea gunoiul. Știi, e cam greu să vă evite omul pe voi, băieții Dunbar.

Iar Clay aproape că ar fi putut izbucni în clipa aceea.

Numele Dunbar și faptul că în curând avea să plece.

– Trebuie să fi fost destul de dur, spuse ea, să-l... să-l vezi.

– Există lucruri și mai dure.

Da, existau, și amândoi știau asta.

– Matthew a zis ceva despre un pod.

Avea dreptate, zisesem. Asta era una dintre trăsăturile deconcertante ale lui Carey Novac; îi cam spuneai mai multe decât știai că trebuie.

Tăcere din nou. O molie dădea târcoale.

Mai aproape de el când vorbi din nou, îi simți propriu-zis cuvintele, de parcă le-ar fi așezat acolo, pe gâtul lui.

– Pleci să construiești un pod, Clay?

Molia nu voia să se dea dusă.

– De ce? întrebase ea atunci, pe peluza de demult. De ce te scuzi?

Strada se întunecase complet.

– Păi, știi, ar fi trebuit să vin și să te ajut să despachetezi în ziua aia. Și n-am făcut decât să stau acolo.

– Pe acoperiș?

Fata îi plăcea deja.

Îi plăceau pistruii ei.

Felul în care îi erau risipiți pe față.

Îi vedeai doar dacă te uitai atent.

Acum Clay manevră spre un loc lipsit de tatăl nostru.

– Hei, spuse el și privi spre ea. Poți să-mi arăți în sfârșit în seara asta trucurile tale?

Carey se ghemui mai strâns, dar lăsă să treacă de la ea.

– Să nu-mi vorbești mie așa! Poartă-te frumos, pentru numele cerului!

– *Trucuri* am zis, nu sfâr...

Vocea i se stinse și totul era ca de obicei, ca de fiecare dată la Împrejurimi. Nu conta că seara de sâmbătă era cel mai prost moment ca să ceri sfaturi pentru pariuri, dat fiind că toate cursele mari se încheiaseră în aceeași după-amiază. Cealaltă cursă, mai puțin prestigioasă, era miercuri, dar așa cum am mai spus, întrebarea era doar un ritual.

– Ce vorbește lumea acolo, la hipodrom?

Carey îi oferi acum o jumătate de zâmbet, dornică să intre în joc.

– Oh, da, am trucuri și ponturi destule. Am unele pe care nici nu poți să le duci, declară ea și degetele ei îi atinseră clavicula. Îl am pe Matador într-a cincea.

Clay știa că, deși i-o spusese cu plăcere, închisese ochii ca să-și oprească lacrimile, așa că o strânse o idee mai tare – iar Carey prinse momentul pentru a se lăsa în jos și a-și pune capul pe pieptul lui.

Inima lui Clay intrase deja în cursă.

Iar el se întrebă cât de tare o auzea ea.

Pe peluză, continuaseră să vorbească. Ea ajunsese la statistici.

– Câți ani ai?

– Aproape cincisprezece.

– Da? Eu am aproape șaisprezece.

Făcuse un pas spre el apoi și arătase cu bărbia, ușor, spre acoperiș.

– În seara asta de ce nu ești acolo, sus?

El se animase – întotdeauna prezența ei îl anima, și nu într-un fel care îl deranja.

– Matthew mi-a zis să-mi iau o zi liberă. Zbiară la mine destul de mult pe tema asta.

– Matthew?

– Poate că l-ai văzut. E cel mai mare dintre noi. Se pricepe să zică Isuse Hristoase.

Atunci Clay zâmbise, iar ea profitase de ocazie.

– Dar de ce urci acolo, totuși?

– Păi, știi tu, începuse el gândindu-se la cel mai bun mod de a-i explica. Poți să vezi de acolo până departe.

– Pot să urc și eu într-o zi?

Îl șocase faptul că întrebase, dar nu se putuse împiedica să glumească puțin cu ea.

– Știu eu? Nu e chiar așa de ușor să urci acolo.

Iar Carey râsese; înhățase momeala.

– Aiurea! Dacă tu poți, pot și eu.

– Aiurea?

Zâmbiseră amândoi, pe jumătate.

– N-o să-ți distrag atenția, promit.

Pe urmă îi venise însă o idee:

– Dacă mă lași să urc, aduc un binoclu.

Întotdeauna părea să fie mai iute de minte decât el.

Când era acolo împreună cu Carey, Împrejurimile păreau mai mari.

Troacele din jur arătau ca niște monumente în zare.

Suburbiile păreau mai îndepărtate.

În seara aceea, după ponturile lui Carey și după Matador, ea continuase să vorbească liniștit, despre grajduri. El întrebă dacă participa în ziua cursei sau dacă doar stătea la antrenamente și la teste. Carey răspunse că McAndrew nu zisese nimic, dar știa el ce făcea. Dacă îl bătea la cap, avea s-o dea înapoi cu câteva luni.

Tot timpul, desigur, ședea cu capul pe pieptul lui sau lipit de gât, preferatul lui dintre lucrurile preferate. În Carey Novac, Clay găsise pe cineva care-l cunoștea, care *era* el însuși din toate punctele de vedere, cu excepția unuia crucial. Și știa că, dacă ar fi putut, ea ar fi dat orice ca să împărtășească și acel lucru cu el:

Motivul pentru care purta la el cârligul de rufe.

Ar fi renunțat pentru asta la ucenicia ei de jocheu, la prima ei reușită în Group One, ca să nu mai zicem de participarea la o cursă oficială. Ar fi renunțat chiar și la un loc în Cursa care oprește o țară în loc[1], sunt sigur de asta, sau în cursa care-i plăcea ei și mai mult: Cox Plate.

Dar nu putea.

Ceea ce *putea* să înțeleagă totuși, fără nicio clipă de ezitare, era felul în care avea să se despartă de el și, încet, insistă. Delicat, dar realist:

– Nu te duce, Clay! Nu pleca, nu mă părăsi... dar du-te.

Dacă ar fi fost un personaj din vreo epopee a lui Homer, atunci i s-ar fi zis *Carey Novac cea cu ochii limpezi*, sau *Carey cu ochii prețioși*. De data asta, îi arătă cu exactitate cât de dor avea să-i fie de el, dar și că se aștepta – ba nu, cerea – ca el să facă ce avea de făcut.

Nu te duce, Clay, nu mă părăsi... dar du-te.

Când să plece atunci, demult, își dăduse seama.

În mijlocul străzii Archer, fata se întorsese spre el.

– Hei, cum te cheamă?

Iar băiatul, din fața verandei:

– Clay.

Tăcere.

– Și? Tu nu vrei să știi cum mă cheamă pe mine?

Dar rostise cuvintele ca și când l-ar fi cunoscut dintotdeauna, iar Clay își venise în fire, întrebase, iar fata venise din nou spre el.

– Carey mă cheamă, îi spusese și plecase iar, când Clay o strigase, amintindu-și ceva.

– Hei, cum se scrie numele ăsta?

Acum se întorsese în fugă și luase farfuria din mâinile lui.

---

[1] Numele sub care mai e cunoscută Cupa Melbourne, cea mai urmărită cursă hipică anuală pentru cai pursânge din Australia (n.tr.)

Cu degetul, își scrisese numele încet, printre firimituri, apoi râse când văzuse că e greu de descifrat – dar știuseră amândoi că literele erau acolo.

Pe urmă ea îi zâmbise, scurt, dar cald, și traversase strada, spre casă.

Încă douăzeci de minute stătură în tăcere: iar Împrejurimile erau tăcute în jurul lor.

Și ăsta era întotdeauna cel mai rău lucru:

Carey Novac se depărtă de el.

Se trase la marginea saltelei, dar când se ridică să plece, se lăsă pe vine. Îngenunche apoi lângă pat, acolo unde se oprise o clipă când venise, și întinse un pachet înfășurat în hârtie de ziar; încet, îl puse jos, îl așeză lipit de el. Niciun alt cuvânt nu fu rostit.

Nu *Uite, ți-am adus asta.*

Nici *Ia-l.*

Ori vreun *Mulțumesc* din partea lui Clay.

Doar când ea plecă luă el pachetul și-l deschise, tresărind la vederea conținutului.

Moarte după-amiaza

Pentru Penelope, totul era bine.

Anii veneau și treceau.

Plecase deja de mult din lagăr și locuia singură într-un apartament la parter, într-un loc numit Pepper Street. Îi plăcea numele.

Lucra acum împreună cu alte femei: o Stella, o Marion, o Lynn.

Munceau în perechi, schimbându-se între ele, bătând orașul ca să facă curat. Sigur, în tot timpul ăsta pusese bani deoparte pentru un pian la mâna a doua, așteptând răbdătoare să se ducă să-l cumpere. În micul ei apartament de pe Pepper Street ținea sub pat o cutie de pantofi cu bani făcuți sul înăuntru.

Continua de asemenea să-și desăvârșească engleza, simțindu-și-o mai aproape cu fiecare seară. Ambiția ei de a citi *Iliada* și *Odiseea* din scoarță-n scoarță părea din ce în ce mai realizabilă. Deseori stătea până târziu după miezul nopții, cu un dicționar alături. De multe ori adormise așa, în bucătărie, cu fața boțită, într-o parte, lipită de căldura paginilor; ăsta era Everestul ei permanent de imigrant.

Ce tipic, deci, și perfect.

Ea era, la urma urmei, o Penelopă.

În vreme ce reușita se înălța ca un munte în fața ei, lumea se prăbuși înaintea acesteia.

Exact ca în perechea aceea de cărți.

Tocmai când un război era pe cale să fie câștigat, un zeu i se punea în cale. În cazul ei, o nimicire:

Primise o scrisoare.

Informația: el murise afară.

Trupul îi fusese găsit prăbușit lângă o bancă veche din parc. Fața îi era pe jumătate acoperită cu zăpadă, iar mâna îi stătea strânsă pumn, ridicată în dreptul inimii. Nu fusese un gest patriotic.

Înmormântarea predatase scrisoarea.

O ceremonie simplă. Tatăl era mort.

Bucătăria ei era plină de soare în după-amiaza aceea, și când o scăpase din mână, scrisoarea fluturase într-o parte și-n alta, ca un pendul din hârtie. Alunecase sub frigider, iar ea petrecuse multe minute în patru labe, scormonind dedesubt ca s-o găsească.

Isuse, Penny!

Acolo erai.

Acolo erai, cu genunchii juliți și masa încărcată în spatele tău. Acolo erai, cu privirea încețoșată și pieptul siderat, cu fața lipită de podea – un obraz și o ureche – și cu spinarea osoasă în sus.

Slavă Domnului pentru ce ai făcut după aceea!

Ne-a plăcut mult ce ai făcut după aceea.

Podul
lui Clay

Așa a fost în seara aceea, când Carey a plecat de la Împrejurimi, iar Clay a desfăcut hârtia de ziar.

– A dezlipit cu grijă banda adezivă.

A împăturit pagina din *Herald* cu date despre curse și și-a pus-o sub picior. Abia după aceea s-a uitat la cadoul în sine – o cutie veche din lemn pe care a luat-o în ambele mâini: maro-castanie și zgâriată. Era cam cât o carte cu coperte groase, cu balamale ruginite și cu o închizătoare ruptă.

În jurul lui Împrejurimile erau vaste și diafane.

Abia dacă sufla o adiere.

Imponderabilă.

Deschise capacul mic din lemn de deasupra, iar acesta scârțâi ca o scândură din dușumea și căzu.

Înăuntru era un alt cadou.

Un dar în interiorul unui dar.

Și o scrisoare.

De obicei, Clay ar fi citit scrisoarea mai întâi, dar ca să ajungă la ea, trebuia să ridice bricheta; era o Zippo din alpaca, de mărimea și de forma unei cutii de chibrituri.

Înainte de a se gândi măcar s-o ia, o ținea deja în mână.

Apoi o întoarse.

Și o împinse spre palmă.

Îl mira cât de grea e și, când o răsuci pe partea cealaltă, le văzu. Își trecu un deget peste cuvintele gravate pe pieptul de metal:

Matador într-a cincea.

Fata asta era grozavă.

Când deschise scrisoarea, se simți tentat să aprindă bricheta, s-o facă să lumineze, însă luna era suficientă ca să poți citi.

Scrisul ei de mână era mic și îngrijit:

Dragă Clay,

Când vei citi această scrisoare, vom fi vorbit deja... dar voiam doar să-ți spun că știu că vei pleca în curând, și îmi va fi dor de tine. Deja mi-e dor de tine.

Matthew mi-a povestit despre un loc îndepărtat și un pod pe care s-ar putea să-l construiești. Încerc să-mi imaginez din ce va fi podul, dar la urma urmei, nu cred că va conta. Aș vrea să pretind că ideea îmi aparține, dar sunt sigură că o știi deja, de pe supracoperta de la Pietrar:

„TOT CE A FĂURIT VREODATĂ A FOST FĂCUT NU DOAR DIN BRONZ, DIN MARMURĂ ORI CU VOPSELURI, CI DIN EL ÎNSUȘI... DIN TOT CE SE AFLA ÎN FIINȚA LUI."

Un lucru știu:

Podul acela va fi făcut din tine însuți.

Dacă nu te deranjează, păstrez cartea deocamdată – poate ca să mă asigur că te vei întoarce după ea, și că vei reveni totodată la Împrejurimi.

Cât despre brichetă, se zice că niciodată nu trebuie să dai foc podurilor, însă eu ți-o ofer oricum, fie și numai ca să-ți poarte

noroc și să-ți amintească de mine. În plus, o brichetă pare într-un fel potrivită. Știi ce se spune despre lut[1], nu-i așa? Sigur că știi.

Cu dragoste,
Carey

P.S. Scuze pentru starea cutiei din lemn, dar cred că totuși îți va plăcea. Mi-am spus că rău nu are cum să facă – să-ți ții în ea câteva lucruri de preț. Mai mult decât un singur cârlig.
P.S.2 Sper că-ți place inscripția.

Ei bine, voi ce-ați fi făcut?

Ce-ați fi spus?

Clay rămase nemișcat pe saltea.

Și se întrebă:

Ce se spune despre lut?

Însă imediat știu.

De fapt, înțelese înainte chiar de a termina de formulat întrebarea, și rămase pe urmă mult timp la Împrejurimi. Citi scrisoarea iar și iar.

În cele din urmă, când ieși din neclintire, o făcu doar pentru bricheta mică și grea. O duse la buze. Și pentru o clipă, aproape că zâmbi.

Podul acela va fi făcut din tine însuți.

La Carey, important nu era doar că făcea lucrurile în stil mare sau atrăgea imperativ atenția, dragostea ori chiar respectul. Nu, la Carey contau gesturile ei mărunte, apropierea facilă de adevăr – și din punctul ăsta de vedere, la fel ca întotdeauna, reușise și acum:

Îi oferise lui un plus de curaj.

Și dăduse numele acestei povești.

---

[1] Și aici, la fel ca în titlu, autorul apelează la cele două sensuri ale cuvântului *clay* în limba engleză – nume masculin și „lut“ (n.tr.)

Cărăușii

Pe podeaua bucătăriei, Penelope luase decizia.

Tatăl ei dorise ca ea să aibă o viață mai bună, și exact asta va face.

Va renunța la modestie, la amabilitate.

Se va duce și va scoate cutia de pantofi de sub pat.

Va lua banii din ea și-i va strânge în mână.

Își va umple buzunarele și se va duce la calea ferată, având mereu în minte scrisoarea lui și Viena:

Există un alt mod de a trăi.

Da, exista, iar azi avea să-l adopte.

Bez wahania.

Fără întârziere.

Deja avea magazinele schițate în minte.

Mai fusese înainte la ele și știa bine toate magazinele de muzică, după amplasare, prețuri și diversele niveluri de specializare. Unul dintre ele mai cu seamă o atrăsese întotdeauna. În primul rând, prețurile; mai mult de atât nu-și putea permite. Dar îi plăcea și aerul lui dezordonat – partiturile îndoite la colțuri, bustul prăfuit al lui Beethoven care se încrunta într-un colț și vânzătorul gheboșat în spatele tejghelei. Era vesel, cu trăsături ascuțite, și aproape întotdeauna mânca felii de portocală. Striga ca să se audă, surd fiind.

– Piane? urlase prima dată când intrase ea în magazin.

Aruncase o coajă de portocală spre coșul de gunoi și ratase. („La naiba, de la un metru!“) Tare de urechi cum era, îi sesizase însă accentul.

– La ce-i trebuie pian unei turiste ca tine? E mai rău decât cu o piatră legată de gât!

Se ridicase și se dusese spre cea mai apropiată muzicuță Hohner.

– O fată slăbuță ca tine are nevoie de așa ceva. Douăzeci de dolari.

Deschisese cutia și își trecuse degetele de-a lungul muzicuței. Era oare ăsta felul lui de a-i spune că nu-și putea permite un pian?

Poți s-o iei cu tine oriunde, adăugase.

– Dar nu plec nicăieri.

Bătrânul schimbase foaia. Își umezise degetele cu limba și se îndreptase ușor de spate.

– Firește. Câți bani ai?

– Nu prea mulți, până acum. Trei sute de dolari, cred.

El râsese până ce dăduse în tuse. Un rest de portocală căzu pe tejghea.

– Drăguța mea, visezi. Dacă vrei unul bun, sau cel puțin pe jumătate ca lumea, întoarce-te când o să faci rost de un miar.

– Un miar?

– O mie.

– Oh! Pot să încerc unul?

– Sigur.

Dar până atunci nu cântase la niciunul dintre piane, nici din magazinul acela, nici din altele. Dacă trebuia să aibă o mie de dolari, trebuia să aibă o mie de dolari și gata, și doar atunci va căuta un pian, va cânta la el și îl va cumpăra – toate în aceeași zi.

Iar ziua aceea se întâmpla să fie azi.

Chiar dacă îi lipseau cincizeci și trei de dolari.

Intrase în magazin cu buzunarele doldora.

Fața vânzătorului se luminase.

– Ai venit!

Da.

Respira greu și transpira din abundență.

– Ai o mie de dolari?

– Am... răspunsese ea, scoțând bancnotele. Nouă sute... patruzeci și șapte.

– Da, dar...

Penny izbise cu mâinile în tejghea, lăsând urme în praf cu palma și degetele umede și lipicioase. Își apropiase fața de a lui; omoplații amenințau să i se disloce.

– Vă rog! Trebuie să cânt la unul astăzi. Voi plăti restul de bani când îi voi avea... dar trebuia să încerc unul azi, vă rog!

Pentru prima dată, vânzătorul n-o tratarisise cu zâmbetul lui. Buzele i se deschiseseră doar pentru a vorbi.

– Bine, atunci. Vino-ncoa', îi spusese făcându-i semn să-l urmeze.

Sigur că o dusese spre cel mai ieftin pian, și era unul drăguț, în culoarea lemnului de nuc.

Penelope se așezase pe taburet; ridicase capacul.

Se uitase la promenada de clape:

Câteva dintre ele erau fisurate, însă printre crăpăturile disperării ei, se îndrăgostise deja – și totuși pianul nu scosese încă niciun sunet.

– Și?

Penny se întorsese încet pentru a-l privi, și era pe punctul de a se prăbuși în ea însăși; devenise din nou Sărbătorita.

– Ei, dă-i drumul!

Iar ea încuviințase.

Concentrată asupra pianului, își amintise de o țară veche. Își amintise de un tată și de palma lui pe spatele ei. Era în aer, sus în aer – o statuie în spatele leagănelor – și Penelope cântase la pian și plânsese. În ciuda unei secete muzicale atât de îndelungate, se descurcase minunat (una dintre Nocturnele lui Chopin) și simțise gustul lacrimilor pe buze. Le înghițise, își trăsese nasul și cântase totul corect, perfect.

Greșelnica nu făcuse nicio greșeală.

Și alături de ea, mirosul de portocale.

– Înțeleg, spusese el; stătea lângă ea, în partea dreaptă. Înțeleg. Cred că știu ce vrei să zici.

I-l vânduse pentru nouă sute de dolari și se ocupase de livrare.

Singura problemă era că, pe lângă auzul teribil și magazinul de doi bani, vânzătorul avea și un scris crâncen. Dacă ar fi fost mai lizibil, eu și frații mei nici n-am mai fi existat – fiindcă în loc să citească 3/7 Pepper Street, așa cum notase cu propria-i mână, îi trimisese pe cei de la firma de livrări la numărul 37.

După cum vă puteți imagina, oamenii își ieșiseră din pepeni.

Era sâmbătă.

La trei zile după ce-l cumpărase Penelope.

Unul dintre ei bătuse la ușă, iar ceilalți doi începuseră să-l descarce. Coborâseră pianul din camion și-l așezaseră pe alee. Șeful discuta cu un bărbat pe verandă, dar în scurt timp strigase către cei doi.

– Ce dracu' faceți acolo?

– De ce?

– Am greșit casa!

Intrase în casă, dăduse un telefon de la aparatul omului și ieșise bombănind.

– Idiotul! Limbricu' tâmpit mâncător de portocale!

– Ce e?

– E un apartament. Blocul trei. Colo, la numărul șapte.

– Dar, uite, acolo nu e loc de parcare.

– Atunci o să oprim în mijlocul drumului.

– Asta n-o să le placă vecinilor.

– *Tu* nu le placi vecinilor.

– Ce vrea să-nsemne asta?

Șeful își contorsionase gura în variate forme care indicau nemulțumire.

– Bine, așteptați să mă duc eu acolo. Voi doi scoateți căruciorul. Rotițele pianului or să-și dea duhul dacă-l ducem pe drum, și deci

așa o să facem. Mă duc să bat la ușă. Ultimul lucru de care avem nevoie e să-l cărăm până acolo și să nu fie nimeni acasă.

– Bună idee.

– Da, chiar e o idee bună. Acu', nici măcar să nu v-atingeți de pianul ăla, bine?

– Bine.

– Nu înainte să vă zic eu.

– Bine!

În lipsa șefului, cei doi se uitaseră la bărbatul de pe verandă. Cel care nu voia un pian.

– Ce mai ziceți? îi întrebase el.

– Nițel obosiți?

– Vreți ceva de băut?

– Nuu. Probabil că șefului nu i-ar plăcea.

Tipul de pe verandă era de înălțime medie, cu părul negru, ondulat, ochii albăstrii și o inimă încercată – iar când șeful se întorsese, în mijlocul străzii Pepper era și o femeie cu aer cuminte, cu fața albă și brațele arse de soare.

– Haideți, spusese bărbatul și coborâse de pe verandă în timp ce ei urcau pianul pe cărucior. Apuc și eu de un capăt, dacă vreți.

Și așa s-a întâmplat că, într-o după-amiază de sâmbătă, patru bărbați și o femeie duseseră un pian de lemn de culoarea nucului pe o bucată bună din Pepper Street. În colțurile opuse ale mijlocului de transport erau Penelope Lesciuszko și Michael Dunbar – iar Penelope nici n-ar fi putut bănui. Nici când remarcase amabilitatea lui față de cărăuși și grija pentru bunăstarea pianului, tot n-ar fi avut cum să știe că venise fluxul către restul vieții ei, plus un ultim nume și o ultimă poreclă.

Așa cum îi spusese ea lui Clay când îi povestise:

„Ciudat dacă stai să te gândești, dar aveam să mă mărit cu bărbatul acela într-o zi."

Ultimul val

Așa cum v-ați putea aștepta într-o casă locuită de băieți și tineri bărbați, nu se vorbea mult despre faptul că unul dintre noi pleca. Pleca și gata.

Tommy știa.

Și catârul.

Clay rămăsese iar peste noapte la Împrejurimi, trezindu-se duminică dimineață, când încă ținea cutia în mâini.

Se ridică în capul oaselor și reciti scrisoarea.

În palmă avea bricheta și pe *Matador într-a cincea*.

Ajuns acasă, aduse cutia înăuntru și puse în ea adresa Ucigașului, lipită cu bandă adezivă, și o îndesă adânc sub pat, după care își făcu în liniște flotările pe covor.

Cam pe la jumătatea lor apăru Tommy; îl vedea cu coada ochiului ori de câte ori se lăsa la podea. Porumbelul, T, ședea pe umărul lui și o adiere de vânt flutura posterele lui Henry. Cu muzicieni, în mare parte; unele vechi. Plus câteva actrițe; tinere și feminine.

– Clay?

Tommy se apleca de fiecare dată ca să-i rămână în câmpul vizual.

– Poți să mă ajuți mai târziu, pentru treaba cu picioarele?

Termină flotările și ieși după el în curte; Ahile era lângă uscătorul de rufe. Clay se apropie și-i dădu un cub de zahăr, din palmă, după care se ghemui și-l bătu pe un picior.

Prima copită se ridică; era curată.

Apoi a doua.

Când terminară cu toate patru, Tommy era rănit ca de obicei, dar Clay nu avea nimic de făcut. Nu poți să schimbi gândurile unui catâr.

Pentru a-l înveseli, scoase încă două cuburi de zahăr.

Îi dădu unul lui Tommy.

Curtea era cotropită de dimineață.

O pungă goală zăcea pe verandă; alunecase de pe marginea canapelei. În iarbă era o bicicletă fără ghidon, iar uscătorul de rufe ședea înalt, în lumina soarelui.

În scurt timp, Rosy ieși din adăpostul pe care-l construisem pentru Ahile în spatele curții. Se duse la uscătorul rotativ și începu să-l rotească, iar zahărul i se topea pe limbă.

Spre final, Tommy lansă întrebarea:

– Cine o să mă ajute cu chestia asta când o să pleci?

La care Clay făcu ceva care-l surprinse până și pe el:

Îl înșfăcă pe Tommy de ceafa tricoului și-l aburcă pe Ahile, fără șa.

– Rahat!

Tommy fusese luat pe neașteptate, dar imediat se relaxă; se aplecă peste catâr și râse.

După prânz, când Clay dădu să iasă pe ușa din față, Henry îl opri.

– Da' unde dracu' crezi că te duci?

O pauză scurtă.

– La cimitir. Poate la Bernborough.

– Stai, replică Henry, înhățându-și cheile. Vin cu tine.

Când ajunseră, își lăsară greutatea pe gard și navigară printre morminte. La cel dorit se lăsară pe vine, se uitară, încrucișară brațele la piept, zăboviră în soarele amiezii; întoarseră privirea spre leșurile lalelelor.

– Nu-s margarete?

Râseră, pe jumătate.

– Hei, Clay?

Amândoi erau aplecați, dar țepeni, iar Clay se întoarse acum spre el; Henry era afabil ca întotdeauna, dar și altfel oarecum, privind în zare pe deasupra statuilor.

La început zise doar „Doamne!" O tăcere îndelungă. „Doamne, Clay!" Și scoase ceva din buzunar.

– Ține.

Mână-n mână.

O halcă frumoasă de bani.

– Ia-i!

Clay se uită mai bine.

– Sunt ai tăi, Clay. Îți amintești de pariurile de la Bernborough? N-o să crezi ce mult am câștigat. Și nu te-am plătit niciodată.

Dar nu, aici era mai mult, era prea mult, un prespapier de bani.

– Henry...

– Haide, ia-i!

Și când îi luă, ținu hârtiile în mână.

– Hei, zise Henry și-l privi de-a dreptul, în ochi. Hei, Clay, poate-ți cumperi naibii un telefon, așa cum fac oamenii normali – să ne spui și nouă când ajungi acolo.

Iar Clay, cu un zâmbet, în zeflemea:

– Nu, mulțumesc, Henry.

– Bine... atunci, folosește fiecare amărât de cent pentru pod.

Și, cu cel mai șiret zâmbet copilăresc:

– Doar să ne dai restul când termini.

În Bernborough Park făcu o serie de ture și, după ce dădu ocol resturilor plasei de la aruncarea discului, avu parte de o surpriză drăguță – fiindcă acolo, la semnul de 300 de metri, aștepta Rory.

Clay se opri, sprijinindu-se cu mâinile în cvadricepși.

Rory îl privea cu ochii lui ca de șpan.

Clay nu ridică privirea, dar zâmbi.

Departe de a se simți furios sau trădat, Rory oscila undeva între amuzament pentru apropiata violență și înțelegerea perfectă.

– Ce-i al tău e al tău, puștiule, îi spuse. Ai curaj!

Iar Clay se ridică acum, drept, tăcând în vreme ce Rory continuă.

– Indiferent c-o să lipsești trei zile sau trei ani... Știi că Matthew o să te omoare, nu-i așa? Când o să te-ntorci.

O încuviințare.

– O să fii gata să-i faci față?

– Nu.

– Dar vrei să fii? întrebă și, după ce se mai gândi, adăugă: Sau poate că n-o să te mai întorci niciodată.

Clay se zburli, în el însuși.

– O să mă întorc. Îmi va fi dor de momentele astea calde dintre noi.

Rory rânji.

– Da, bună poanta. Uite ce e... spuse și începu să-și frece palmele una de alta. Vrei să exersezi nițel? Crezi că eu am fost dur? Matthew e cu totul altă mâncare de pește.

– E-n regulă, Rory.

– N-o să reziști nici cincisprezece secunde.

– Dar știu cum să-ncasez o bătaie.

Rory, doar cu un pas mai aproape:

– Asta știu și eu, dar cel puțin pot să-ți arăt cum să reziști un pic mai mult.

Clay îl privi, drept în mărul lui Adam.

– Nu-ți face griji, e prea târziu.

Și Rory înțelese mai bine decât oricine altcineva: Clay era *deja* pregătit; se antrena de ani întregi pentru asta, iar eu puteam să-l omor cât voiam.

Clay însă n-avea să moară.

Când se întoarse acasă, cu banii în mână, mă uitam la un film, primul *Mad Max* – că tot vorbeam despre brutalitate. La început, Tommy stătuse cu mine și mă tot rugase să ne uităm la altceva.

– Nu putem să vedem și noi o dată un film care n-a fost făcut în anii optzeci?

– Îl vedem acum. Ăsta a fost făcut în 1979.

– Exact asta voiam să spun eu! Optzeci sau chiar mai înainte. Niciunul dintre noi nu se născuse măcar atunci! Nici pe departe! De ce nu putem să...

– Știi de ce, l-am întrerupt.

Dar pe urmă i-am văzut privirea aia, de parcă era gata să-nceapă să plângă.

– La naiba... Îmi pare rău, Tommy!

– Ba nu-ți pare.

Avea dreptate. Nu-mi părea rău; asta făcea parte din a fi un Dunbar.

Când Tommy ieși, intră Clay, după ce depozitase banii în cutie. Veni și se așeză pe canapea.

– Hei, spuse și se uită la mine, dar eu nu mi-am luat ochii de la televizor.

– Mai ai adresa?

Încuviință și ne-am uitat mai departe la *Mad Max*.

– Anii optzeci, iar?

– Să nu-ncepi!

Am rămas tăcuți până la partea în care fiorosul șef de bandă zice „Iar Cundalini îi vrea mâna înapoi!“, după care m-am uitat la fratele meu, lângă mine.

– Vorbește serios, nu-i așa? l-am întrebat.

Clay zâmbi, dar nu reacționă.

La fel și noi.

Noaptea, când toți ceilalți erau în pat, el rămase treaz și lăsă televizorul deschis, cu sonorul oprit. Se uită la Agamemnon, peștișorul auriu, care îi întoarse calm privirea înainte de o ultimă lovitură de cap zdravănă în peretele acvariului.

Clay se apropie de colivie și rapid, fără niciun avertisment, îl înșfăcă. Îl strânse în mână, cu blândețe.

– Hei, T, ești în regulă?

Porumbelul dădu ușor din cap, iar Clay îl simți respirând. Îi simțea bătăile inimii prin pene.

– Stai cuminte, băiete...

Și brusc, pe negândite, cu o zvâcnitură la gâtul lui, rămase cu o pană mică în mână; era curată, gri cu marginea verzuie, în palma lui stângă.

Puse apoi pasărea înapoi în colivie.

T îl privi cu seriozitate, după care patrulă de la un capăt la altul.

Pe urmă, rafturile și jocurile:

Careers, Scrabble, Connect Four.

Sub ele, cel pe care îl voia.

Îl deschise și atenția îi fu distrasă, pentru o clipă, de filmul de la televizor. Părea unul bun – în alb și negru, o fată se certa cu un bărbat la un local – dar pe urmă, averile de la Monopoly. Găsi zarul și hotelurile, dădu apoi peste punga pe care o voia și în scurt timp, între degetele lui, fierul.

Clay, zâmbitorul, zâmbi.

Aproape de miezul nopții, era mai ușor decât ar fi putut să fie; curtea scăpase de câine și de rahații de catâr, slavă Domnului pentru șosetele de bumbac ale lui Tommy.

În scurt timp se opri sub uscătorul de rufe, cu cârligele prinse deasupra lui, în șiruri de culori schimbătoare. Întinse mâna și desfăcu unul, ușor. Fusese cândva albastru-aprins, acum era decolorat.

Îngenunche lângă stâlpul uscătorului.

Sigur, veni și Rosy, iar Ahile stătu de pază, cu picioarele și copitele într-o parte. Coama îi era pieptănată, dar încâlcită, iar Clay se aplecă și puse o mână la marginea chișiței.

Apoi o prinse pe Rosy, foarte încet, de o labă alb cu negru:
Auriul din ochii ei, rămas-bun pentru el.
Îndrăgea privirea aceea piezișă, de câine.
Pe urmă plecă mai departe, spre Împrejurimi.

Așa se face că nu stătu foarte mult; plecase deja, așa că nu îndepărtă plasticul. Nu, nu făcu altceva decât să-și ia la revedere și să promită că se va întoarce.

Acasă, în camera lui și a lui Henry, se uită în cutie; cârligul era obiectul final. În întuneric, privi conținutul, de la pană la fier, de la bani la cârlig și la adresa peticită a Ucigașului. Și, firește, bricheta metalică, inscripționată de ea pentru el.

În loc să se culce, aprinse lumina. Își făcu bagajul din nou. Citi din cărțile lui, iar orele se scurseră pe lângă el.

La puțin după trei și jumătate, știa că în curând va ieși Carey:

Se ridică și puse cărțile în sacul de sport, iar bricheta o ținu în mână. În hol, pipăi iarăși inscripția gravată în metal.

Deschise ușa fără zgomot.

Se opri lângă balustradă, pe verandă.

Cu o veșnicie în urmă, stătuse acolo împreună cu mine. Ultimatumul de la ușă.

În scurt timp ieși Carey Novac, cu un rucsac în spate și o bicicletă alături.

Mai întâi zări el o roată: spițele.

Apoi, fata.

Avea părul despletit și pașii repezi.

Era îmbrăcată în blugi. Cu obișnuita bluză din flanel.

Prima dată se uită peste drum, și când îl văzu, își lăsă bicicleta jos – sprijinită pe o pedală, cu roata din spate învârtindu-se, iar fata se apropie de el, mergând încet. Se opri chiar în mijloc, pe stradă.

– Hei, spuse ea. Îți place?

Era liniștită, însă întrebarea îi răsună strigată.

Un fel de sfidare încântată.

În nemișcarea străzii Archer înaintea zorilor.

Cât despre Clay, el se gândi la multe lucruri pe care să i le spună, pe care să i le povestească și să i le împărtășească, dar nu spuse altceva decât „Matador“.

Chiar și de la distanță îi putea vedea dinții nu tocmai albi, nu tocmai drepți, când zâmbetul ei stărui în stradă; și în cele din urmă fata ridică o mână în aer, iar chipul ei îi deveni străin – fiindcă nu știa ce să spună.

Când plecă, îl privi din mers și apoi îl privi încă o clipă.

La revedere, Clay.

Abia când și-o imagină pășind deja pe Poseidon Road se uită el din nou la propria-i mână, în care bricheta ședea abia deslușindu-se. Încet, cu calm, o aprinse și flacăra țâșni drept în sus.

Așa stătuseră lucrurile.

În întuneric venise la fiecare dintre noi – de la mine, întins în pat, la zâmbetul somnoros al lui Henry și la absurditatea lui Tommy și Rory. Ca un ultim act de bunăvoință (față de ambii), îl ridică pe Hector de pe pieptul lui Rory și și-l puse de-a latul pe umăr, ca pe încă o piesă de bagaj. Pe verandă, îl lăsă jos, iar motanul tărcat torcea, cu toate că și el știa: Clay pleacă.

Ei bine?

Mai întâi orașul, apoi catârul, iar acum pisica rostiră tot ce era de rostit.

Sau poate că nu.

– La revedere, Hector.

Dar nu plecă, încă nu.

Nu. Un timp îndelungat, câteva minute cel puțin, așteptă ca răsăritul să inunde strada, și când o făcu, totul fu auriu și glorios. Se cățără pe acoperișurile de pe Archer Street și cu el veni un val în treacăt:

Acolo, undeva, erau o greșelnică și o îndepărtată statuie a lui Stalin.

O aniversară împingând un pian.

O inimă de culoare în tot acel cenușiu, și case plutitoare din hârtie.

Totul se revărsă în oraș, peste Împrejurimi și Bernborough. Se înălță pe străzi și când Clay plecă, în sfârșit, era lumină și apă care creștea. Mai întâi îi ajunse până la glezne, apoi până la genunchi, iar când coti după colț, îi ajungea la înălțimea taliei.

Iar Clay privi înapoi, o ultimă dată, înainte să plonjeze – înăuntru și spre afară – către un pod, printr-un trecut, către un tată.

Înotă în apa luminată în auriu.

Partea a III-a

Orașe + ape
+
criminali

Coridorul

Deci aici îl adusese apa la mal.

În copaci.

Ani de-a rândul își imaginase Clay un moment ca ăsta – când avea să fie puternic, sigur pe el și pregătit –, dar imaginile acelea dispăruseră; acum era doar un înveliș gol a ceea ce fusese.

Încercând să-și regăsească hotărârea, rămase nemișcat pe acest coridor format din eucalipți. Simți presiunea în plămâni: o senzație de valuri care vin mereu, dar care acum erau formate doar din aer. Trebuia să-și reamintească să le tragă în piept.

Undeva, acolo, era locul în care duceau apele.

Undeva acolo era locul în care fugeau ucigașii.

În urma lui rămăseseră somnul și cititul și zonele îndepărtate ale orașului. Un lanț de metal și mile nenumărate de pământ pur și accidentat. Pentru Clay, în ignoranța lui, era un loc de o mare simplitate. O linie de cale ferată, pământ și mormane de spațiu gol. Era un oraș numit Silver și nu, nu era cel la care care v-ați putea gândi (cel cu câinele, mașina de scris și șarpele); era un oraș pe undeva la mijloc.

Case mici. Peluze îngrijite.

Și traversându-l șerpuit, secat și crăpat, era un râu lat și diform. Avea un nume ciudat, care lui însă îi plăcea:

Amahnu.

După-amiază, când ajunse, pentru o clipă se gândi să lase râul să-l ducă la tatăl lui, dar optă până la urmă pentru oraș. Cumpără o hartă pliantă de la o benzinărie. Trecu de indicatoarele stradale ruginite și de dozele de bere împrăștiate, gata îmbătate. Găsi un drum spre nord și vest; lăsă orașul în spate.

În jurul lui, în timp ce mergea, lumea devenea tot mai goală; părea să țâșnească mereu în afară, iar apoi mai era și cealaltă senzație – că venea totodată spre el. Domnea o liniște evidentă, care se apropia tiptil, și o simțea la fiecare pas. Cu cât mai goală devenea lumea, cu atât mai aproape era drumul spre casa singuratică a tatălui nostru.

Undeva, pe la nicăieri, se făcea un drum la dreapta. O cutie poștală indica numărul, pe care Clay îl știa de la adresa din cutia de lemn. Coti pe aleea neasfaltată.

La început era deschisă și largă, dar după câteva sute de metri și un deal cu pantă lină, intră pe un coridor de copaci. La nivelul ochilor, trunchiurile semănau cu niște coapse musculoase – ca niște uriași care-i stăteau în jur. Pe pământ erau grămezi de scoarță și dâre lungi de rumeguș care i se sfărâma sub tălpi. Clay rămase; n-ar fi plecat.

Dincolo de ele, o mașină era parcată, dar pe partea asta, deocamdată:

O berlină Holden, ca o cutie lungă și roșie.

Mai departe, dincolo de râul secat, era o poartă, în lumină. Iar dincolo de poartă era o casă; gârbovă, cu gură și ochi triști.

Afară, printre buruienile înalte, era viață. Chircit în pălămidă și bălării și iarbă ca la Bernborough, aerul era copleșit: un zumzet îndesat de insecte, electric și erudit. Un întreg vocabular într-o singură notă. Facil.

Clay, pe de altă parte, se căznea. Găsise în el însuși o nouă hemoragie de frică, vinovăție și îndoială. Șerpuia prin el, tripartită.

De câte tergiversări putea să treacă?

De câte ori putea să deschidă cutia de lemn și să țină în palmă fiecare obiect din ea?

Sau să scotocească prin sacul de sport?

Câte cărți putea să-și dorească și să citească?

Câte scrisori către Carey putea să formuleze, fără să le scrie vreodată?

Deodată, mâna i se opri pe o dâră lungă din soarele după-amiezii târzii.

– Haide!

O spusese.

Îl șocase faptul că vorbele îi ieșiseră din gură. Cu atât mai mult a doua oară.

– Haide, băiete!

Du-te, Clay!

Du-te și spune-i de ce ai venit. Privește-l drept în fața lui ofilită și în ochii criminali, înfundați în cap. Lasă lumea să te vadă așa cum ești:

Ambițios. Încăpățânat. Trădător.

Azi, nu ești un frate, își spuse el.

Nici un frate, nici un fiu.

Du-te, du-te acum!

Și se duse.

Ucigașul nu fusese întotdeauna Ucigaș

Da, Clay se duse, dar către cine mergea el mai exact în după-amiaza aceea? Cine era el cu adevărat, de unde venise, ce decizii și ce indecizii luase pentru a deveni cel care era, și cel care nu era? Dacă ne imaginăm trecutul lui Clay venind pe valul acela, atunci ucigașul călătorise spre el de pe un tărâm constant și îndepărtat, iar el nu fusese niciodată un înotător foarte puternic. Poate că cel mai bine ar fi să rezumăm așa:

În prezent, era un băiat care se îndrepta spre ceea ce era până acum doar un superb pod imaginat.

În trecut fusese un alt băiat, a cărui cale – la capătul unei distanțe mai lungi și a mai multor ani – se sfârșise și ea acolo, dar la maturitate.

Uneori trebuie să-mi reamintesc singur.

Ucigașul nu fusese întotdeauna Ucigaș.

La fel ca Penelope, și el venise de departe, dar dintr-un loc aflat în *acest* loc, unde străzile erau fierbinți și largi, iar pământul era gălbui și uscat. În jur, o pârloagă de ierburi joase și eucalipți, iar oamenii se aplecau și se gheboșau; trăiau într-o stare continuă de asudare.

Mai tot ce avea locul acela, avea într-un singur exemplar:

O școală primară, un liceu.

Un râu, un medic.

Un restaurant chinezesc, un supermarket.

Și patru cârciumi.

În capătul îndepărtat al orașului, o biserică plutea în aer, iar oamenii se coceau în ea: bărbații în costume, femeile în rochii înflorate, copiii cu cămăși, pantaloni scurți și nasturi, toți jinduind să-și scoată încălțările.

Cât despre Ucigaș, își dorise în copilărie să fie dactilograf, ca mama lui. Ea lucra pentru singurul doctor al orașului și își petrecea zilele bătând la clape în cabinet, la vechea mașină Remington, gri ca glonțul. Uneori își lua de lucru și acasă, de scris scrisori, și-i cerea fiului ei s-o ajute la transport. „Hai, arată-ți mușchii", îi spunea. „Poți să-mi dai o mână de ajutor cu mașina?" Băiatul zâmbea, cărând-o.

Ochelarii ei erau de un roșu-recepționer.

Corpul îi era durduliu în spatele biroului.

Avea un glas afectat, iar gulerele îi erau ferme și apretate. În jurul ei, pacienții ședeau cu sudoarea și cu pălăriile lor, cu sudoarea și cu florile artificiale, cu sudoarea și cu copiii lor smiorcăiți; ședeau cu sudoarea în poală. Ascultau clămpănitul și zornăitul lui Adelle Dunbar în timp ce ea scria la mașină într-un colț. Pacient după pacient, doctorul Weinrauch ieșea, aidoma țăranului cu furca în tabloul acela, *American Gothic*[1], și le zâmbea, de fiecare dată: „Cine e următorul la tăiere, Adelle?" Din obișnuință, ea se uita la lista de programări. „Doamna Elder", spunea și persoana în cauză, oricine era ea – o femeie care șchiopăta, cu tiroida în piuneze, un bătrân scăldat alcoolic, cu ficatul vai de el, sau un copilandru cu bubă în genunchi și o erupție misterioasă în pantaloni – se ridica și mai asuda în drum spre ușă, și își deșerta problemele... Iar printre ei toți, așezat pe podea, era băiețelul secretarei. Pe covorul rărit, construia turnuri și rătăcea printre nenumărate reviste de benzi desenate, cu

[1] Pictură realizată în 1930 de artistul american Grant Wood, reprezentând un fermier cu o furcă în mână și o femeie considerată a fi sora lui (n.tr.)

fărădelegile, cu haosul și cu *bum*-urile lor. Lăsa deoparte chipurile tuturor tiranilor pistruiați de la școală și pilota nave spațiale prin sala de așteptare: un uriaș sistem solar miniatural într-un uriaș oraș miniatural.

Orașul se numea Featherton[1], deși nu aducea cu o pasăre mai mult decât aducea oricare altul din lume. Firește, dat fiind că locuia pe strada Miller, aproape de râu, dormitorul lui era plin – cel puțin pe timp de ploaie – de sunetele stolurilor de păsări, de variatele lor strigăte și chicote. La amiază, ciorile își luau prânzul din animalele ucise de mașini, țopăind în urma camioanelor. Spre seară țipau papagalii – cu ochi negri, cap galben, albi pe fondul cerului fierbinte.

Dar, cu păsări sau fără, Featherton era renumit pentru altceva.

Era un tărâm al fermelor și cirezilor de vite.

O serie de puțuri de mină căscate.

Dar mai mult decât orice, era un tărâm al focului:

Era un oraș în care sirenele urlau, iar bărbați de toate felurile, plus câteva femei, îmbrăcau salopete portocalii și intrau în flăcări. De cele mai multe ori, după ce peisajul rămânea gol și de un negru țeapăn, se întorceau toți, dar din când în când, când focul era și mai pustiitor, treizeci și ceva de oameni intrau în el și douăzeci și opt ori douăzeci și nouă ieșeau; toți cu priviri triste, îndoiți de tuse, dar tăcuți. Acelea erau momentele în care copiilor cu brațe și picioare slăbuțe, cu chipuri îmbătrânite, li se spunea: „Îmi pare rău, băiete" sau „Îmi pare rău, drăguța mea".

Înainte să fie Ucigașul, fusese Michael Dunbar.

Mama lui era unic părinte, iar el era unic copil.

Așa cum vă dați seama, din multe puncte de vedere, Michael era jumătatea aproape perfectă a lui Penelope; erau identici și opuși, ca simetria programată. Dacă ea venea dintr-un loc îndepărtat, al apei,

[1] Joc de cuvinte intraductibil în română – *feather* însemnând „pană" (n.tr.)

al lui era uscat și izolat. Dacă el era singurul fiu al unei mame singure, ea era singura fiică a unui tată singur. Și în cele din urmă, așa cum vom vedea imediat – iar asta era cea mai clară oglindă, cea mai clară paralelă a destinului – dacă ea exersa Bach, Mozart și Chopin, el era pasionat de o formă de artă proprie.

Într-o dimineață în vacanța de primăvară, pe când avea opt ani, Michael ședea în sala de așteptare de la cabinet și erau 39°C; așa arăta termometrul de pe tocul ușii.

Nu departe de el, bătrânul domn Franks mirosea a pâine prăjită.

Mustața lui încă mai avea urme de gem.

Alături era o fată de la școală, pe nume Abbey Hanley.

Avea păr negru, moale, și brațe puternice.

Băiatul tocmai reparase o navă spațială.

Poștașul, domnul Harty, se chinuia să treacă pragul, iar Michael își lăsase jucărioara cenușie la picioarele fetei și se dusese să-l ajute pe bolnavul care stătea ca un mesia năpăstuit, având în spate lumina de coșmar.

– Hei, Mikey!

Dintr-un motiv oarecare, nu suferea să i se spună Mikey, însă tânărul viitor ucigaș se lipise de tocul ușii ca să-l ajute să intre. Și se întorsese exact la timp ca s-o vadă pe Abbey Hanley ridicându-se să intre în cabinet și strivind sub talpă nava spațială; avea o pereche de șlapi zdraveni.

– Abbey! râsese mama ei, în câteva note stânjenite. N-a fost foarte drăguț din partea ta.

Băiatul, martor la trista întâmplare, închisese ochii. Chiar și la opt ani ai lui știa ce înseamnă ștoarfa dracului, și nu-i era frică s-o gândească. Dar la urma urmei, gânditul nu era o mare realizare și, în plus, știa și ce înseamnă *asta*. Fata zâmbise, cu un „scuze" lipsit de jenă și pășise spre cabinetul bătrânului doctor Weinrauch.

La un metru distanță, poștașul ridicase din umeri. Îi lipsea un nasture acolo unde burdihanul îi țâșnea în față cu vădită hotărâre.

– Ai deja probleme cu fetele, hai?

Al naibii de amuzant!

Michael surâsese și răspunsese încet:

– Nu chiar. Nu cred că a făcut-o intenționat. Ștoarfa dracului.

Harty îl zgândărise:

– Ba da, a făcut-o intenționat.

Bătrânul Franks pâine prăjită cu gem schițase o strâmbătură de încuviințare, iar Michael încercase să schimbe subiectul:

– Ce e în cutie?

– Eu doar le distribui, puștiule. Ce-ai zice s-o pun aici și să faci tu onorurile? Destinatarul e mama ta, pe adresa de acasă, dar m-am gândit s-o aduc aici. Hai, dă-i drumul!

Când ușa se închisese, Michael aruncase încă o privire.

Dăduse ocol cutiei cu suspiciune, fiindcă își dăduse seama ce e – mai văzuse cutii din astea și înainte.

În primul an era adusă personal, cu condoleanțe și un vraf de biscuiți vechi.

În al doilea an era lăsată pe verandă.

Acum o puseseră la poștă.

Milostenie pentru copiii care se arseseră.

Sigur, Michael Dunbar în sine nu se arsese câtuși de puțin, dar viața lui, după toate aparențele, da. În fiecare an la începutul primăverii, o ceată filantropică locală pe nume Last Supper Club lua asupră-și misiunea de a susține victimele incendiilor, indiferent dacă acestea suferiseră arsuri fizice sau nu. Adelle și Dunbar îndeplineau criteriile, iar în anul acela totul decurgea tipic – părea aproape o tradiție ca pachetul să fie atât bine intenționat, cât și plin până la refuz cu nimicuri jalnice. Jucăriile de pluș erau întotdeauna oribil schilodite. Jocurilor de puzzle le lipseau, garantat, câteva piese. Omuleții de Lego erau ciungi, șchiopi sau decapitați.

De data asta, când Michael se dusese să ia foarfeca, o făcuse fără entuziasm, dar când se întorsese cu ea și deschisese cutia, nici

măcar domnul Frank nu se putuse abține să arunce o privire înăuntru. Băiatul scosese un soi de montagne-russe cu mărgele de numărătoare la un capăt și apoi un joc de Lego – cel cu piese uriașe, pentru copiii de doi ani.

– Da' ce-au făcut, au jefuit banca? exclamase Franks, care scăpase în sfârșit de resturile de gem.

Mai departe din cutie ieșise un ursuleț cu un singur ochi și o jumătate de nas. Vedeți? Agresat. Brutalizat în vreo alee dosnică de țânc, undeva între dormitor și bucătărie.

Urmase o colecție de reviste *Mad*. (Bun, cinstiți să fim, astea erau în regulă, chiar dacă pagina dublă de la sfârșit fusese smulsă la fiecare.)

Și în cele din urmă, în mod bizar... ce mai era și asta?

Ce naiba mai era și asta?

Oare oamenii ăia se prăpădeau de râs?

Fiindcă acolo, pe fundul cutiei, ținându-i baza laolaltă, era un calendar, unul intitulat *Bărbați care au schimbat lumea*. Trebuia oare ca Michael Dunbar să-și aleagă de acolo un nou prototip de tată?

Sigur, se putea duce direct la ianuarie, la John F. Kennedy.

Sau la aprilie: Emil Zatopek.

Mai: William Shakespeare.

Iulie: Fernando Magellan.

Septembrie: Albert Einstein.

Sau decembrie: aici pagina reda un scurt istoric și activitatea unui omuleț scund, cu nasul rupt, care avea să devină cu timpul tot ce admira viitorul ucigaș la o persoană.

Firește că era Michelangelo.

Al patrulea Buonarroti.

Cel mai ciudat lucru în privința calendarului nu era atât conținutul lui, cât faptul că era depășit: de anul trecut. Foarte probabil, fusese pus acolo doar pentru a conferi un plus de rigiditate cutiei și era evident că fusese folosit din plin: când îl deschideai, la fiecare pagină cu ilustrația care-l reprezenta pe omul

lunii respective, datele erau de multe ori mâzgălite cu activități sau lucruri de făcut.

4 februarie: Înmatriculează mașina.

19 martie: *Maria M. – zi de naștere.*

27 mai: *Cină cu Walt.*

Persoana căreia îi aparținuse calendarul, oricine ar fi fost ea, luase cina cu Walt în ultima vineri din fiecare lună.

Câteva cuvinte acum despre Adelle Dunbar, secretara cu ochelari roșii:

Era o femeie practică.

Atunci când Michael îi arătase cutia cu Lego și calendarul, se încruntase și își coborâse ochelarii pe nas:

– Calendarul ăla e... *folosit*?

– Da.

Deodată simțise un soi de plăcere.

– Pot să-l păstrez?

– Dar e de anul trecut...! Ia, dă-mi să văd!

Răsfoise calendarul. Fără să reacționeze exagerat. Poate că îi trecuse prin minte să se ducă la femeia care le trimisese rahatul ăsta caritabil, dar n-o făcuse. Își înghițise stropul de mânie. Îl înfășurase în tonul ei afectat și, la fel ca fiul ei, trecuse mai departe.

– Crezi că există și un calendar cu *femei* care au schimbat lumea?

Băiatul o privise confuz.

– Nu știu.

– Păi, crezi că *ar trebui* să existe?

– Nu știu.

– Cam multe lucruri nu știi, așa-i? replicase ea, dar pe urmă se înmuiase: Uite ce e. Chiar vrei să păstrezi chestia asta?

Acum, că exista riscul să-l piardă, îl voia mai mult decât orice altceva. Încuviințase dând din cap de parcă ar fi avut baterii noi.

– Bine. (Doar că acum veneau și regulile.) Ce-ar fi să găsești tu douăzeci și patru de femei care au schimbat lumea? Să-mi spui cine sunt și ce au făcut. Iar pe urmă vei putea să păstrezi calendarul.

– Douăzeci și *patru*?

Băiatul se arătase siderat.

– Ai vreo problemă?

– Dar aici sunt doar doisprezece!

– Douăzeci și patru de femei, repetase Adelle, care începuse să se simtă foarte bine. Ai terminat cu revolta, sau trecem mai bine la treizeci și șase?

Își așezase mai bine ochelarii pe nas și reluase lucrul, iar Michael se întorsese în sala de așteptare. La urma urmei, erau câteva mărgele de abac de mutat într-un colț și revistele *Mad* de apărat. Femeile aveau să mai aștepte.

Un minut mai târziu, se dusese înapoi, pentru o nouă rundă bună cu Adelle, la mașina ei de scris.

– Mama?

– Da, băiete.

– Pot s-o pun pe listă pe Elizabeth Montgomery?

– Elizabeth care?

Era serialul lui TV preferat, de fiecare după-amiază.

– Știi tu... *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea.*

Iar Adele nu se mai putuse stăpâni. Izbucnise în râs și terminase treaba cu un punct hotărât la capăt de rând.

– Sigur.

– Mulțumesc.

În toiul dialogului, Michael fusese prea absorbit ca să remarce că Abbey Hanley revenise, cu brațul înțepat și ochii înlăcrimați, din infamul cabinet de tăiere al doctorului.

Dacă ar fi remarcat, și-ar fi spus:

Ei bine, un lucru e sigur: pe tine nu te pun pe listă.

Fusese un moment cam ca pianul, sau ca parcarea de la școală, dacă știți ce vreau să zic – fiindcă oricât de ciudată ar fi fost ideea, avea să se însoare într-o zi cu fata aceea.

Mâna băiețoasă

Se apropie de râu, care era secat și scobit. Trecea prin peisajul înconjurător ca o rană.

La margine, când coborî, observă câțiva butuci de lemn răzleți, amestecați în pământ. Erau ca niște așchii supradimensionate, colțuroși și loviți, aduși așa de râu – și simți o nouă schimbare.

Nu cu mai mult de un sfert de oră înainte, își spusese că nu mai era nici fiu, nici frate, dar aici, în ultimele rămășițe de lumină, în ceea ce-i părea acum a fi gura unui uriaș, toate ambițiile sinelui pieriseră. Fiindcă, la urma urmei, cum te duci spre tată fără să fii fiu? Cum pleci de acasă fără să conștientizezi de unde ești? Întrebările urcau alături de el, pe malul celălalt.

Avea oare tatăl nostru să-l audă?

Avea el să vină către străinul sosit la albia lui de râu?

Când găsi răspunsul, încercă să nu se gândească la el; tremura. Sacul de sport îi era greu în spate, iar geanta îi dârdâia în ceea ce devenise deodată doar o mână băiețoasă de băiat.

Michael Dunbar – Ucigașul.

Nume și poreclă.

Clay îl văzu stând pe câmpul întunecat, în fața casei.

Îl văzu, la fel ca noi, de departe.

Bărbați și femei

Trebuie să-i dai tânărului Michael Dunbar ce-i al lui:

Avea un sănătos simț al consecvenței.

Primise calendarul cu bărbați de seamă, dar numai după ce-și asigurase ajutorul mamei pentru a găsi cele douăzeci și patru de femei necesare – incluzând-o pe Adelle însăși care, zisese el, era cea mai grozavă dactilografă din lume.

Avusese nevoie de câteva zile și un teanc de enciclopedii, dar găsiseră cu ușurință femei care schimbaseră lumea:

Marie Curie, maica Teresa.

Surorile Brontë.

(Fac cât trei?)

Ella Fitzgerald.

Maria Magdalena!

Lista era nesfârșită.

Dar la urma urmei, avea doar opt ani și era sexist atât cât putea să fie un băiețel; doar bărbații ajungeau în dormitorul lui. Doar bărbații erau afișați pe perete.

Totuși, trebuie să recunosc.

Era plăcut într-un mod straniu – un băiat trăind o viață reală în ritm cu tic-tacul ceasului unui oraș asudat, dar având totodată un alt cadru temporal, în care lucrul cel mai apropiat de un tată pe care-l avea era o cărare de hârtie către unele dintre cele mai mari

personalități din istorie. În decursul anilor, oamenii aceia aveau să-i incite, cel puțin, curiozitatea.

La unsprezece ani, când a aflat despre Albert Einstein, a căutat date despre el. N-a aflat nimic despre teoria relativității (știa doar că omul era un geniu), dar îi plăcea de bătrânelul cu păr zburlit, care scotea limba de la mijlocul paginii din calendarul lui. La doisprezece ani se culca seara și se închipuia antrenându-se la sărituri în înălțime cu Emil Zatopek, legendarul atlet cehoslovac. La treisprezece era impresionat de Beethoven, care la bătrânețe nu auzea nicio notă din ceea ce cânta.

Iar apoi, la paisprezece ani:

Adevărata revelație venise la începutul lui decembrie, când luase calendarul din cui.

Câteva minute mai târziu, se așezase jos, cu el în mână.

Peste alte câteva minute, încă se uita la el.

– Dumnezeule!

În anii care trecuseră, pe această ultimă pagină a calendarului se uitase multe seri și multe dimineți la Uriaș, mai cunoscut ca *Il David*, sau statuia lui David – dar acum, pentru prima dată, o vedea cu adevărat. Și în clipa aceea hotărâse cui avea să-i fie credincios. Când se ridicase din nou, nu știa bine nici măcar cât stătuse acolo, privind expresia de pe fața lui David – o statuie în chingile deciziei. Hotărâre. Teamă.

În colț era și o imagine mai mică. *Crearea lui Adam*, din Capela Sixtină. Curbura plafonului.

Din nou, exclamația:

– Dumnezeule...!

Cum putea cineva să creeze asemenea lucruri?

Împrumutase apoi cărți, iar în librăria publică din Featherton și în cea a liceului erau în total trei titluri despre Michelangelo. Prima dată le citise pe rând, unul câte unul, apoi două concomitent. Le citea în fiecare seară, cu veioza aprinsă până târziu, spre dimineață. Următorul lui obiectiv fusese acela de a trasa contururile unora

dintre lucrările lui Michelangelo, de a le memora și apoi de a le desena din nou.

Uneori se întreba de ce simțea așa.

De ce Michelangelo?

Se surprindea traversând strada și rostindu-i numele.

Sau enumerându-i lucrările preferate, într-o ordine aleatorie:

Lupta Centaurilor.

David.

Moise. Pietà.

Prizonierii sau, așa cum mai erau numiți, *Sclavii.*

Aceștia din urmă îl intrigaseră întotdeauna ca urmare a caracterului lor neterminat – siluete uriașe, captive în marmură. Într-una dintre cărți, cea intitulată *Michelangelo: Maestrul*, erau descrise în detaliu exact acele patru sculpturi, cu tot cu locul în care se aflau acum, pe unul dintre coridoarele de la Galleria dell'Accademia din Florența; ele deschideau calea către David (deși alte două ajunseseră la Paris). Sub o cupolă de lumină stătea un prinț – o perfecțiune – iar lângă el, flancându-l, erau acești prizonieri triști, dar cât de minunați, toți zbătându-se, la nesfârșit, să scape din strânsoarea marmurei:

Fiecare dintre ei alb, cu cicatrice.

Cu mâinile închise în piatră.

Erau doar coate, coaste și membre torturate și toți erau crispați în efort; o luptă claustrofobică pentru viață și pentru aer, în vreme ce turiștii treceau prin fața lor... toți concentrați și focalizați pe *el*:

Regalul, strălucind în față.

Unul dintre prizonieri, botezat Atlas (ilustrat în multe fotografii în cartea aceea, din variate unghiuri), încă ducea pe ceafă prisma de marmură și se chinuia sub mărimea și greutatea ei: brațele îi erau o spuzeală de marmură, iar torsul, o conflagrație pe picioare.

La fel ca majoritatea celorlalți, adolescentul Michael Dunbar fusese fermecat de David însuși, însă avea un sentiment aparte pentru acei sclavi splendizi și torturați. Uneori (iar asta îl cam stânjenea) își dorea să poate fi el Michelangelo, să devină Michelangelo pentru o zi sau două. Adesea ședea treaz noaptea,

cochetând cu ideea, dar știind că întârziase cu câteva secole și că Featherton se afla departe de Italia. În plus (și asta cred că era cea mai bună parte), rezultatele lui la orele de artă de la școală fuseseră întotdeauna destul de slabe, iar deja la paisprezece ani arta nu mai era una dintre materiile lui de curs.

Pe lângă asta, plafonul lui era plat, și de trei metri pe patru.

În ceea ce o privea pe Adelle, ea îl încuraja.

În anii care trecuseră, ca și în cei care aveau să vină, îi cumpărase calendare și cărți noi: marile minuni naturale ale lumii, dar și cele create de mâna omului. Alți artiști: Caravaggio, Rembrandt, Picasso, Van Gogh – iar el citise cărțile și reprodusese lucrările. Îi plăcuseră mai cu seamă portretele în care Van Gogh înfățișa un poștaș (poate ca un omagiu adus bătrânului Harty), și decupase pozele din calendar odată cu trecerea lunilor, lipindu-le pe pereți. Se înscrisese din nou la orele de artă de la școală și, treptat, îi depășise pe ceilalți.

Dar la primul calendar nu putuse să renunțe.

Rămăsese mereu centrul camerei lui.

Când Adelle glumise o dată despre el, Michael replicase:

– Ei, ar fi cazul să plec acum.

– Și încotro te duci?

Răspunsese atunci cu ceea ce era pentru el cea mai bună aproximare a unui zâmbet cunoscător, amintindu-și de cina lunară:

– La Walt, normal.

Se ducea de fapt să plimbe câinele.

– Și ce gătește în seara asta?

– Spaghetti.

– *Iar?*

– Îți aduc și ție câteva.

– Nu te obosi. Cel mai probabil, o să mă găsești dormind aici, la masă.

Și bătuse tandru cu palma vechea mașină de scris.

– Bine, dar nu sta să scrii prea mult, bine?

– Cine, eu? ripostase ea, introducând o altă coală de hârtie în măruntaiele mașinii. N-ai să vezi! Le scriu câtorva prieteni și asta-i tot.

Râseseră amândoi, aproape fără niciun motiv – poate doar de fericire.

El plecase.

La șaisprezece ani, trupul îi crescuse, părul își schimbase forma. Nu mai era băiețelul care se chinuia să ridice mașina de scris, ci un puștan arătos, cu ochi albaștri, păr ondulat închis la culoare și corp bine făcut. Părea să fie promițător la fotbal și la tot ceea ce era considerat important, adică, dacă e s-o spunem, la sport.

Numai că Michael Dunbar nu era interesat de sport.

Intrase în echipa de fotbal a școlii, desigur, juca fundaș și se descurca bine. Îi bloca pe atacanți. De obicei se oprea să verifice că celălalt e bine, și putea să dea câte o lovitură; putea da pasă de gol cuiva sau putea marca el însuși.

În afara terenului de sport, avea o gentilețe care îl deosebea de restul, dar și o stranie perseverență. Se adapta cu greutate, incapabil fiind să se deschidă cu ușurință; întreținea o speranță înaltă – aceea de a găsi pe cineva care să-l înțeleagă pe deplin.

Așa cum era tradiția (în domeniul sportiv, cel puțin), urmaseră fetele – previzibile toate, cu pantofii lor, cu fustițele și băutura asortată. Mestecau gumă. Beau alcool.

– Hei, Mikey!

– Oh... bună!

– Hei, Mikey, noi ne ducem diseară la Astor.

Mikey nu era interesat – fiindcă dacă Michelangelo era singurul bărbat pe care îl iubea cu adevărat, brațele îi erau deja ocupate cu trei fete.

Mai întâi dactilografa grozavă – contraatacanta din sala de așteptare.

Apoi era bătrâna cățea de turmă, roșcovană, care ședea pe canapea uitându-se cu el la episoadele din *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea* și *Scăpați de Smart*, și care dormea tolănită în timp ce făcea el curat în cabinetul medical, de trei ori pe săptămână.

Și în ultimul rând, era cea care stătea în față, în colțul din dreapta al sălii lui de clasă la orele de engleză, aplecată asupra băncii și superbă, suplă ca un vițel. (Ea era cea despre care el spera că-l va observa.) Pe atunci avea ochi cenușii și purta o uniformă în carouri, iar părul îi ajungea până la noadă.

Distrugătoarea de nave spațiale din sala de așteptare se schimbase și ea.

Seara, se plimba prin oraș cu cățeaua roșcovană pe care o chema Luna – după luna plină atârnată deasupra acoperișului când o adusese mama lui acasă.

Luna avea blana cenușiu cu roșcat și dormea pe podeaua șopronului din curte, în vreme ce băiatul moșmondea la standul de lucru al tatălui lui sau picta la șevalet – cadoul lui de la Adelle când împlinise șaisprezece ani. Cățeaua se rostogolea cu labele în sus și zâmbea către cer când o freca el pe burtă, în mijlocul peluzei. „Hai, fetițo!“ – și venea. Pășea alături mulțumită, în timp ce el străbătea zile și luni de dor și schițe, dor și portrete, dor și peisaje; artă și Abbey Hanley.

Întotdeauna, într-un oraș care se îndrepta cu încetul spre întuneric – îl simțea venind de la mile depărtare – o vedea în fața lui. Trupul ei era o tușă de penel. Părul lung – o potecă.

Indiferent pe ce străzi din oraș apucau, băiatul și câinele lui ajungeau la autostradă. Și se opreau la pânza unui gard.

Luna aștepta.

Gâfâia și își lingea botul.

Michael își lipea degetele de nodurile gardului de sârmă ghimpată; se apleca în față, cercetând din priviri acoperișul ondulat, în mijlocul unei proprietăți îndepărtate.

Doar câteva dintre lumini erau aprinse.

Ecranul televizorului licărea albăstrui.

În fiecare seară, înainte de a pleca înapoi, Michael stătea nemișcat, cu mâna pe capul cățelei. „Hai, fetițo!“ – și ea venea.

Abia după ce Luna murise trecuse el în sfârșit gardul.

Biata Luna!

Era o după-amiază obișnuită, după școală:

Orașul era scăldat în soare.

Ședea culcată lângă scara din spate, cu un șarpe mulga, și el mort, la picioare.

Pentru Michael, totul se redusese la un „Oh, Doamne!" și pași mai repezi. Venise în curtea din spate și auzise hârșâitul sacului de școală căzut când îngenunchease lângă ea. N-avea să uite niciodată asfaltul fierbinte, mirosul cald de câine și fruntea lui în blana ei roșcovană. „Oh, Doamne, Luna, nu...!"

O implorase să respire.

Nu respirase.

O rugase să se rostogolească și să zâmbească, sau să fugă spre bolul ei cu mâncare. Ori să danseze de pe un picior pe altul în așteptarea unui potop de bobițe pentru cățel.

Nu făcuse nimic din toate astea.

Nu mai era acum nimic altceva decât un leș și un bot căscat, ochi deschiși morți, iar el rămăsese în genunchi, în soarele din curte. Băiatul, câinele și șarpele.

Mai târziu, nu cu mult înainte ca Adelle să vină acasă, dusese cățelul dincolo de uscătorul de rufe și îl îngropase lângă trunchiul unui banksia.

Luase două decizii.

Mai întâi, săpase o groapă separată – un metru și ceva la dreapta – și în ea pusese șarpele; prieten și dușman, unul lângă celălalt. În al doilea rând, avea să treacă gardul spre casa lui Abbey Hanley în seara aceea. Va merge până în fața ușii bătrâne și a luminii albastre licăritoare a televizorului.

Seara, pe autostradă, în spatele lui erau orașul și muștele, și durerea pierderii câinelui – aerul acela pustiu, în care nimeni nu gâfâia. Dar mai era și cealaltă emoție. Acea durere dulce de a face să se întâmple ceva: noutatea. Și Abbey. Acel „totul duce la ea".

Pe drum se dădăcise singur să nu se oprească la gardul de sârmă ghimpată, dar ajuns acolo, nu reușise să reziste. Viața lui se redusese

la minute, până când își înghițise nodul din gât și se apropiase de ușă – iar Abbey Hanley o deschisese.

– Tu! spusese ea și cerul era doldora de stele.

O abundență de colonie.

Un băiat cu brațe arzătoare.

Cămașa lui era prea mare într-o țară care era prea mare, iar ei doi stăteau pe o alee năpădită de buruieni. Ceilalți membri ai familiei mâncau înghețată în casă, iar acoperișul de tablă se profila deasupra, aplecându-se spre el în vreme ce își căuta cuvintele și umorul. Cuvinte găsise. Umor, nu.

Către gleznele ei, spusese:

– Azi mi-a murit câinele.

– Mă întrebam de ce ești singur, zâmbise ea, aproape arogant. Eu sunt înlocuitoarea?

Îl ironiza!

El persevera.

– A fost mușcată. De un șarpe, adăugase după o pauză.

Iar pauza aceea schimbase, într-un fel, totul.

În vreme ce Michael se întorsese să privească întunericul care se adâncea, fata trecuse de la trufie la stoicism în decurs de numai câteva secunde; făcuse un pas mai aproape, iar acum stătea lângă el, privind în aceeași direcție. Suficient de aproape ca brațele să li se atingă.

– Aș despica un șarpe în două înainte să-l las să te atace și pe tine.

După asta, deveniseră inseparabili.

Se uitau împreună la atât de des reluatele seriale din anii anteriori – *Ce vrăji a mai făcut nevasta mea* al lui și *Visând la Jeannie* al ei. Ședeau pe malul râului sau mergeau pe autostradă, afară din oraș, privind cum lumea părea să devină mai mare. Făceau curat în cabinetul medical și își ascultau reciproc bătăile inimii cu stetoscopul lui Weinrauch. Își verificau unul altuia tensiunea până când brațele le erau gata să explodeze. În șopronul

din curte, el îi desena mâinile, gleznele, picioarele. Devenea timid când ajungea la față.

– Ei, haide, Michael... râdea ea, înfigându-și o mână în pieptul lui. Nu poți să mă surprinzi cum trebuie?

Putea.

Putea găsi fuioarele de fum din ochii ei.

Zâmbetul zeflemitor și brav.

Chiar și pe hârtie părea gata să vorbească.

– Hai să vedem cât de bun ești. Pictează cu mâna cealaltă.

La casa de lângă autostradă, într-o după-amiază, îl luase înăuntru. Pusese o cutie cu manuale în dreptul ușii de la dormitor, îl luase de mână și-l ajutase cu toate: nasturii, închizătorile, coborârea până la podea. „Vino aici", îi spusese, și nu mai fusese decât covorul și căldura umerilor, spinări și șale. Era soare la fereastră, și cărți, și lucrări pe jumătate scrise peste tot. Era răsuflare – răsuflarea ei – și prăbușire, atâta tot. Și stinghereală. O față întoarsă într-o parte și adusă înapoi.

– Uită-te la mine! Michael, uită-te la mine!

Și se uitase.

Fata, părul ei și fuioarele de fum.

– Știi... spusese ea. (Sudoare între sâni.) Nu ți-am spus niciodată că îmi pare rău.

Michael se uitase la ea.

Cu brațul amorțit, sub trupul ei.

– Pentru ce?

Ea zâmbise.

– Pentru câine și... Acum aproape plângea: ...și pentru că ți-am strivit nava spațială în sala de așteptare, în dimineața aia.

Iar Michael Dunbar și-ar fi putut lăsa brațul acolo pentru totdeauna; era împietrit și amuțit, uluit.

– Îți amintești de asta?

– Sigur, răspunsese ea, vorbind acum cu fața în sus, spre tavan. Nu înțelegi? (Jumătate din ea în umbră, dar cu soarele pe picioare.) Te iubeam deja de atunci.

Casa Ucigașului

Imediat dincolo de albia secată a râului, Clay dădu mâna cu Michael Dunbar în întuneric, amândoi cu inima bătându-le în urechi. Pentru o clipă își închipui râul revărsându-se, doar ca să facă un zgomot, să atragă atenția. Pentru un subiect de discuție.

Unde naiba era apa aia?!

Mai devreme, când se văzuseră, se cercetaseră reciproc o clipă, apoi plecaseră privirile. Abia când fuseseră la câțiva metri distanță se uitaseră unul la celălalt mai mult de o secundă.

Pământul sub ei părea viu.

În sfârșit căzuse întunericul, și totuși niciun sunet nu se auzea.

– Pot să te ajut cu bagajele?

– Nu, mulțumesc.

Mâna tatălui fusese scârbos de jilavă. Ochii îi erau agitați, clipind aiurea. Fața i se alungise, mersul îi era obosit, iar glasul și-l folosea rareori; Clay putea auzi asta. O știa prea bine.

Când se apropiară de casă și se așezară pe prima treaptă a scării, Ucigașul aproape că se prăbușise. Ședea cu antebrațele depărtate și cu fața în palme.

– Ai venit.

Da, își spuse Clay; am venit.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, ar fi întins brațul și i-ar fi pus o mână pe umăr, ca să-i arate că totul e în regulă.

Dar nu putea s-o facă.

Nu avea decât un gând și repetarea acelui gând.

Am venit. Am venit.

Pentru azi, asta avea să fie tot.

Când Ucigașul își revenise, o vreme îndelungă zăboviră încă acolo, înainte de a intra. Cu cât te apropiai de ea, casa părea și mai nerăbdătoare:

Streșini ruginite, vopsea scorojită.

Înconjurată de bălării virulente.

În fața lor, luna strălucea pe aleea hârbuită.

Înăuntru erau pereți în culoarea untului și o pală uriașă de pustietate; totul mirosea a singurătate.

– O ceașcă de cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Ceai?

– Nu.

– Ceva de mâncat?

– Nu.

Se așezară în tăcerea camerei de zi. O măsuță de cafea era acoperită de cărți, ziare și schițe pentru un pod. O canapea îi înghițea pe amândoi, tată și fiu.

– Isuse!

– Îmi pare rău... Cam șocant, nu-i așa?

– E-n regulă.

Chiar începeau să se înțeleagă.

În cele din urmă se ridicară iar în picioare, iar băiatul fu condus într-un tur al casei.

Nu dură foarte mult, dar îi era util să știe unde avea să doarmă și unde era baia.

– Te las să despachetezi și să faci un duș.

În dormitor era un birou din lemn, unde aranjă el toate cărțile, până la ultima. Își puse hainele în dulap și se așeză pe pat. Tot ce-și dorea era să fie din nou acasă – ar fi izbucnit în hohote fie și numai

dacă ar fi intrat pe ușă. Sau dacă ar fi stat pe acoperiș cu Henry. Ori dacă l-ar fi văzut pe Rory împleticindu-se pe Archer Street, cu un cartier întreg de cutii de scrisori în spate...

– Clay?

Ridică privirea.

– Vino să mănânci ceva.

Stomacul îi ghiorăia.

Se aplecă înainte, cu tălpile lipite de podea.

Puse mâna pe cutia de lemn, pe brichetă, și se uită la *Matador* și la cârligul recent adus.

Pentru o serie întreagă de motive, Clay nu reuși să se miște.

Încă nu, dar în curând.

Vântul din sud
pe timp de noapte

Firește, Abbey Hanley nu avusese de gând să-l distrugă.

Doar că așa se întâmplau uneori lucrurile.

Însă un lucru duce la altele, iar ele deschid calea altor coincidențe, care se soldează ani mai târziu cu băieți și bucătării, băieți și ură – iar fără fata aceea demult pierdută n-ar mai fi fost nimic:

Nici Penelope.

Nici băieții Dunbar.

Nici pod, nici Clay.

Cu atât de mulți ani în urmă, dacă e să vorbim despre Michael și Abbey, totul era limpede și minunat.

O iubea cu tușe și culori.

O iubea mai mult decât pe Michelangelo.

O iubea mai mult decât pe David și toți acei sclavi statuari.

La finalul școlii, terminaseră amândoi cu note bune, note de mers la oraș, cu numeroase escapade și mirări.

Pe strada principală, câte o bătaie pe umăr.

Câteva felicitări.

Uneori însă, mai era și un ușor dispreț, o senzație de „pentru ce naibii ai vrea să pleci?“ Bărbații excelau la asta, mai ales cei

vârstnici, cu chipurile lor coapte și un ochi mijit în soare. Cuvintele răsunau piezișe:

– Așa deci, te duci la oraș, da?

– Da, domnule.

– *Domnule?!* Ho, că n-ai ajuns încă acolo!

– Rahat... Scuze.

– Păi, vezi să nu devii și tu vreo lepădătură pe-acolo.

– Poftim?

– Ai auzit bine... Nu-i lăsa să te schimbe cum le-au schimbat pe mai toate lichelele care au șters-o. Să nu uiți niciodată de unde ai plecat, bine?

– Bine.

– Și nici *ce* ești.

– În regulă.

Fără îndoială, Michael Dunbar pleca din Featherton și era o lichea, dar și o potențială lepădătură. Chestia e că nimeni nu-i zisese vreodată „Și vezi să nu faci nimic care ți-ar atrage o poreclă ca *Ucigașul*".

Era o lume mare care îl aștepta, iar posibilitățile erau nesfârșite.

În ziua în care veniseră rezultatele, în vacanța de Crăciun, Abbey îi spusese că așteptase lângă cutia de scrisori. Aproape că ar fi putut picta imaginea:

Întinderea cerului pustiu.

O mână în șold.

Se copsese la soare timp de douăzeci de minute, după care se dusese după un șezlong și o umbrelă de plajă, la o mie de mile depărtare de mare. Pe urmă, după o cutie frigorifică și câteva înghețate; Doamne, trebuia să plece odată de aici!

În oraș, Michael zvârlea cărămizi către un tip urcat pe o schelă, care zvârlea cărămizi altui tip. Undeva, mult mai sus, cineva zidea cărămizile acelea și un nou bar se înălța: pentru mineri, fermieri și minori.

La amiază, se dusese acasă și își văzuse viitorul împăturit, cu un colț ieșit din cilindrul rezervat corespondenței nedorite.

Ignorând prevestirea, deschisese plicul. Și zâmbise.

Când îi telefonase, Abbey gâfâia după ce străbătuse aleea în fugă.

– Eu încă aștept! Al naibii oraș, vrea să mă țină aici încă o oră sau două, ca să mă pedepsească, zic eu.

Mai târziu însă, la muncă, Abbey venise și se oprise în spatele lui, iar el se uitase peste umăr și dăduse drumul cărămizilor din mâini, una în dreapta, alta în stânga. Se întorsese complet spre ea.

– Ei bine?

Ea încuviințase.

Râsese, așa că râsese și Michael, până ce vocea i se prăbuși, între ei.

– Ei, Dunbar, potaie bună de nimic, unde-s cărămizile mele?!

Abbey, prezentă ca întotdeauna, replicase.

– Poezie!

Apoi zâmbise larg și plecase.

Câteva săptămâni mai târziu, *plecaseră* amândoi.

Da, își făcuseră bagajele și se duseseră la oraș, și cum poți să rezumi patru ani de fericire idilică aparentă? Dacă Penny Dunbar se pricepea să folosească o parte pentru a reda întregul, astea erau părți care rămăseseră doar părți – fragmente și momente trecătoare:

Conduseseră unsprezece ore, până ce văzuseră clădirile profilându-se la orizont.

Trăseseră pe marginea drumului și cuprinseseră totul cu privirea, iar Abbey se ridicase pe capotă.

Merseseră mai departe, până ce ajunseseră în oraș, parte din el, iar ea își vedea de cursurile de comerț, iar Michael picta și sculpta, supraviețuind geniilor din jur.

Aveau amândoi slujbe cu jumătate de normă:

Una servea băuturi într-un club de noapte.

Celălalt era muncitor pe șantiere de construcții.

Seara, se prăbușeau în pat și în brațele celuilalt.

Fragmente primite și oferite.

Anotimp după anotimp.

An după an.

Când și când, după-amiaza, mâncau cartofi prăjiți și pește pe plajă și priveau pescărușii ivindu-se ca prin magie, aidoma iepurilor din joben. Simțeau miriadele de brize ale mării, fiecare diferită de celelalte, și greutatea arșiței și a umidității. Uneori stăteau doar așa, în timp ce un uriaș nor negru plutea deasupra, ca o navă-mamă, după care fugea gonit de propria-i ploaie. Era o ploaie care curgea asemenea unui oraș, odată cu vântul din sud pe timp de noapte.

Apoi erau evenimente și zile de naștere, și una mai cu seamă, când ea îi dăduse o carte – una splendidă, cu coperte tari și litere în culoarea bronzului – intitulată *Pietrarul*, iar Michael stătea până târziu în noapte și citea, în vreme ce ea dormea lipită de picioarele lui. Întotdeauna, înainte s-o închidă, se întorcea la primele pagini, la scurta biografie a autorului, unde mai jos, în mijlocul paginii, ea scrisese:

Pentru Michael Dunbar – singurul pe care
îl iubesc, îl iubesc
și-l iubesc.
De la Abbey

Și, desigur, nu la mult timp după aceea, urmase întoarcerea acasă pentru a se căsători într-o zi senină de primăvară, cu ciorile cârâind afară, ca niște pirați de uscat.

Mama lui Abbey plângând fericită în prima strană.

Tatăl ei își schimbase salopeta veche de lucru cu un costum.

Adelle Dunbar ședea alături de bunul doctor, ochii strălucindu-i în spatele ochelarilor noi, cu rame albastre.

Abbey plângând în ziua aceea, udă toată, în rochie albă și încețoșată.

Michael Dunbar ca un tinerel, ducând-o cu el, în strălucirea soarelui.

Întoarcerea în oraș, câteva zile mai târziu, și oprirea la jumătatea drumului, unde râul era redutabil, ceva nebunesc, năpustindu-se la

vale – un râu cu un nume ciudat, dar unul pe care-l iubeau: Amahnu.

Ei doi întinși acolo, sub un copac, când părul ei îl gâdila, iar el nu l-ar fi dat niciodată la o parte, și Abbey spunându-i că i-ar plăcea să se întoarcă; și Michael zicând: „Sigur, strângem bani, construim o casă și venim aici ori de câte ori vrem“.

Abbey și Michael Dunbar:

Două dintre cele mai fericite lichele care avuseseră vreodată tupeul să plece.

Neștiind nimic din ceea ce avea să urmeze.

Somnul cel mare

Noaptea era lungă și răsuna de gândurile lui Clay.

La un moment dat se ridicase să se ducă la baie și-l găsise pe Ucigaș pe jumătate înghițit de canapea. Îngreunat de cărți și diagrame.

Un timp, stătu în fața lui.

Se uită la cărți și la schițele de pe pieptul Ucigașului. Podul, după cum se părea, era pătura lui.

Apoi veni dimineața – dar dimineața nu era dimineață, era două după-amiază, iar Clay se trezi tresărind, cu soarele pe gâtul lui, ca Hector. Prezența lui în cameră era copleșitoare.

Când se ridică, rămase șocat; bâjbâi în jur. Nu! Nu! El unde e oare? Grăbit, se repezi în hol, ieși din casă și se opri pe verandă, în chiloți. Cum a putut să doarmă atât de mult?

– Hei!

Ucigașul îl privea.

Venise de după colțul casei.

Se îmbrăcă și se așezară în bucătărie, iar de data asta mâncă și el. Cuptorul vechi, cu ceasul lui în alb și negru, abia dacă trecuse de la 2.11 la 2.12, iar el înghițise deja câteva felii de pâine și alte câteva ouă criminale.

– Mai mănâncă. O să ai nevoie de toate forțele.

– Poftim?

Ucigașul mesteca și ședea, vizavi de el.

Știa el ceva ce Clay nu știa?

Da.

Răsunaseră strigăte din dormitor toată dimineața.

Dormise și-mi strigase numele.

Un somn lung, iar acum am rămas în urmă.

Ăsta era gândul care nu-i dădea pace lui Clay în timp ce continua să mănânce parcă fără voia lui – și avea să se zbată ca să se elibereze.

Pâine și cuvinte.

– N-o să se mai întâmple.

– Poftim?

– Niciodată n-am dormit atât de mult. De obicei abia dacă dorm.

Michael zâmbi; da, era Michael. Să fi fost sângele de demult curgând din nou prin el? Sau doar așa părea?

– Clay, nu-i nimic!

– Ba nu... ah... Dumnezeule!

Se ridică brusc și izbi masa cu genunchiul.

– Clay... te rog!

Pentru prima dată, studie chipul din fața lui. Era o versiune a mea mai bătrână, cu ochii lipsiți însă de focul interior. Dar restul: părul negru, chiar și oboseala păreau la fel.

Își trase scaunul cu grijă de data asta, însă Ucigașul ridică o mână.

– Oprește-te.

Dar Clay era gata să plece, și nu numai din încăpere.

– Nu, spuse el, am...

Din nou, mâna. Muncită și bătătorită. O mână de muncitor. Flutură de parcă ar fi alungat o muscă de pe un tort aniversar.

– Sst! Tu ce-ți închipui că e acolo, afară?

Ceea ce însemna, de fapt:

Ce anume te-a determinat să vii aici?

Însă Clay nu auzea altceva decât insectele. Singura notă.

Apoi gândul la ceva măreț.

Se ridică, aplecat deasupra mesei. Minți și spuse:

– Nu e nimic.

Ucigașul nu se lăsă păcălit.

– Ba nu, Clay, lucrul acela te-a adus aici, dar ți-e teamă, așa că e mai ușor să stai aici și să te certi cu mine.

Clay se îndreptă de spate.

– Nu înțeleg ce vrei să zici.

– Zic că e în regulă...

Se întrerupse și-l cercetă din priviri fără grabă. Un băiat pe care nu-l putea atinge, la care nu putea ajunge.

– Nu știu cât timp ai stat între copacii aceia ieri, continuă Ucigașul, dar trebuie să fi venit aici cu un motiv...

Dumnezeule!

Gândul îi veni cu un val de căldură.

M-a văzut. Toată după-amiaza.

Și:

– Stai, spuse Ucigașul, și mănâncă. Fiindcă mâine trebuie să-ți arăt... e ceva ce trebuie să vezi.

Zatopek

Referitor la Michael Dunbar și Abbey Dunbar, cred că a venit timpul să întreb:

Ce era adevărata fericire dintre ei?

Care era adevărul?

Cel adevărat?

Să începem cu arta.

Sigur, el picta bine, deseori minunat; putea surprinde un chip, putea vedea lucrurile într-un fel anume. Putea picta pe pânză ori pe hârtie, dar la o adică, știa: lucra de două ori mai sârguincios decât studenții din jurul lui, care izbuteau, toți, să lucreze mai rapid decât el. Și era cu adevărat talentat într-un singur domeniu, de care de asemenea se agăța.

Se pricepea s-o picteze pe Abbey.

De mai multe ori fusese pe punctul de a renunța la școala de artă.

Ceea ce-l oprise fusese doar gândul că se va întoarce la ea recunoscându-și eșecul. Așa că rămăsese. Supraviețuise, într-un fel sau altul, scriind eseuri bune și având sclipiri de geniu când o insera și pe ea într-un fundal. Cineva remarca de fiecare dată: „Hei, îmi place partea *asta*". Răbdare și revelație existau doar pentru ea.

Când venise timpul pentru lucrarea finală, găsise o ușă părăsită și o pictase pe ea, pe ambele părți. Pe una, întindea mâna spre clanță; pe cealaltă, pleca. Intra în chip de adolescentă; fata în

uniformă de școală, cu acea moliciune osoasă, cu părul nesfârșit. Dincolo, pleca – pantofi cu tocuri înalte, tunsoare bob, înfățișare profesională – privind în spate peste umăr, la tot ce se afla între. Când primise rezultatul, știa deja ce va citi în el. Și nu se înșela:

Ideea ușii, mai degrabă clișeistă.
Tehnica experimentată, dar nu mai mult; recunosc însă că vreau s-o cunosc. Vreau să știu ce s-a întâmplat între.

Orice ar fi fost în lumea dintre cele două imagini, știai că femeii aceleia avea să-i fie bine pe partea cealaltă – mai ales, așa cum s-a dovedit, fără el.

Când se întorseseră în oraș căsătoriți, închiriaseră o căsuță pe Pepper Street. La numărul treizeci și șapte. Abbey avea o slujbă la bancă – prima pentru care aplicase – iar Michael lucra pe șantiere de construcții și picta în garaj.

E surprinzător cât de repede apăruseră fisurile.

După niciun an.

Unele lucruri deveniseră evidente, de pildă că totul era ideea ei:

Casa aceea de închiriat, farfuriile cu bordură neagră.

Se duceau să vadă filme când se gândea ea la asta, nu el, și în timp ce diploma ei o propulsase imediat înainte, el rămăsese acolo unde fusese întotdeauna, pe platformele acelea de construcție; dădeau impresia că ea era forța vieții, iar el, doar viața. La început, sfârșitul a fost așa:

Era noapte.

În pat.

Ea oftase.

El ridicase capul să vadă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu așa, spusese ea.

Iar de acolo trecuseră de la „Arată-mi“ la „Nu mai pot să te învăț“, la „Ce vrei să zici?“, la ea ridicându-se în capul oaselor și

spunând „Vreau să zic că nu pot să-ți arăt eu totul, nu pot să te car după mine. Trebuie să-ți dai seama și singur".

Michael fusese șocat de calmul cu care îi dădea ea loviturile, cu întunericul veghind la fereastră.

– În tot timpul de când suntem împreună, nu cred că vreodată ai...

Se oprise.

– Ce? întrebase el.

Un nod mic înghițit, ca pregătire.

– Inițiat.

– Inițiat? Să inițiez ce?

– Nu știu... orice... unde locuim, ce facem, ce mâncăm, unde, când și cum ne...

– Dumnezeule, am...

Ea se ridicase o idee mai sus.

– Niciodată nu mă iei pur și simplu. Niciodată nu-mi dai senzația că trebuie să *mă ai*, orice-ar fi. Mă faci să mă simt ca...

El ar fi preferat să nu știe.

– Ca... ce?

Pe un ton doar puțin mai jos:

– Ca băiatul pe care l-am trântit la podea, acasă...

– Eu...

Dar nu mai era nimic acolo.

Doar un eu.

Și nimic.

Eu și prăbușire, și hainele atârnate pe un scaun... și Abbey, care nu terminase.

– Și poate toate celelalte, așa cum am spus...

– Toate celelalte?

Încăperea părea îmbucată în ea însăși, gata să fie desfăcută.

– Nu știu, replicase ea și își îndreptase spatele încă o dată, pentru a prinde curaj. Poate că fără mine ai fi încă acasă, cu toți acei bârfitori, târâie-brâu și alții la fel ca ei. Poate că încă ai mai face curat în rahatul ăla de cabinet medical și le-ai da cărămizi altor inși care dau și ei cărămizile mai departe.

Mușcase din propria-i inimă și o halcă serioasă de întuneric.

– Am venit la tine.

– Când ți-a murit câinele.

Asta îl lovise zdravăn.

– Câinele. Cât te-ai pregătit să asmuți fraza asta?

(Jocul de cuvinte nu fusese intenționat, sunt sigur.)

– Deloc. Pur și simplu mi-a venit acum.

Își încrucișase brațele, fără a-și acoperi sânii însă, și era frumoasă și goală, iar claviculele îi erau atât de drepte.

– Poate că a fost întotdeauna acolo, în mine, continuase ea.

– Erai geloasă pe un câine?

– Nu! (Din nou o luase el alături cu drumul.) Doar că... mă întreb de ce ai avut nevoie de *luni întregi* înainte să vii la mine la ușă, după atâta așteptat și uitat! Sperând s-o fac eu în locul tău... să alerg după tine pe drum.

– N-ai făcut niciodată așa ceva.

– Sigur că nu... N-aș fi putut.

Nu mai știa încotro să privească acum, așa că se mulțumise să se uite drept în față și adăugase:

– Doamne, tu chiar nu pricepi, nu-i așa?

Ultima frază fusese ca o sentință de moarte – un adevăr rostit atât de liniștit și de brutal. Efortul necesar îi slăbise puterile, fie și numai pentru câteva momente, și se lăsase în jos, peste el, obrazul fiindu-i ca o piatră pe gâtul lui.

– Îmi pare rău, spusese. Îmi pare foarte rău.

Dar dintr-un motiv sau altul, el continuase.

Poate pentru a întâmpina apropiata înfrângere.

– Spune-mi tu. (Gustul vocii lui. Era uscată și granuloasă, și toate cărămizile acelea fuseseră aruncate către *el*, iar el o înghițise pe fiecare, pe rând.) Spune-mi tu cum să repar lucrurile.

Simplul act al respirației devenise brusc ca o finală olimpică, și unde era Emil Zatopek când avea nevoie de el? De ce nu se antrenase și el ca smintitul acela de ceh? Un sportiv cu o asemenea rezistență sigur ar fi putut face față la o noapte ca asta.

Dar Michael putea?

Din nou:

– Spune-mi tu, şi eu le repar.

– Dar tocmai asta e.

Glasul lui Abbey cădea orizontal, lăsat acolo, trântit pe pieptul lui. Fără anxietate, fără sforțări.

Fără dorința de a repara sau a fi reparat:

– Poate că nu e nimic de făcut, spusese ea. Sau poate că e.

Se oprise brusc. Începuse din nou:

– Poate că nu suntem... cum trebuie... așa cum credeam.

Ultima lui gură de aer, răsuflarea de pe urmă:

– Dar eu... Se întrerupse; glasul îi trenă: ... Atât de mult!

– Știu, exlicase ea și vocea-i fusese plină de milă, dar de un fel nemilos. Și eu, dar poate că asta nu e suficient.

Încheiase fraza cu o înțepătură; el avea să sângereze de moarte în pat.

Amahnu

Noaptea care-l așteptase, după ce dormise atât de mult și de adânc în timpul zilei, fusese la fel de chinuitoare și de agitată ca și cea dinaintea ei. Se uită în cutia din lemn și gândul îi zbură la verandă, dimineața.

Laptele care se revărsase peste balustradă.

Jugulara de la gâtul meu.

Îi văzu pe Ahile, pe Tommy și pe Rory.

Și pe Carey.

Sigur că se gândea la Carey și la ziua de sâmbătă, întrebându-se dacă ea se va mai duce la Împrejurimi. Ar fi dat orice să știe, însă n-ar întreba-o niciodată, și în clipa aceea se opri și înțelese cu adevărat – o conștientizare în forță, finală.

Se ridică și se aplecă deasupra biroului.

Ai plecat, își spuse.

Ai plecat.

La scurt timp după ivirea zorilor se trezi și Ucigașul, și străbătură râul ca pe un drum; porniră să-l urce de acasă.

La început era o pantă ușoară, pe măsură ce albia râului devenea mai înaltă.

După câteva ore însă, urcau peste bolovani uriași, accidentați, ținându-se de sălcii și eucalipți. Indiferent că panta era lină sau abruptă, un lucru rămânea mereu la fel: forța era întotdeauna vizibilă. Malurile aveau un fel de muchii. Exista un evident istoric al grohotișului.

– Uită-te aici, spuse Ucigașul.

Ajunseseră într-o zonă des împădurită; erau săgeți de lumină ce atârnau sus în penumbră, fiecare într-o altă direcție. Piciorul lui întâlni un copac scos din rădăcini. O haină de mușchi și de frunziș.

Și asta, își spuse Clay.

Se afla lângă o stâncă uriașă, care părea să fi fost dislocată. Urcaseră așa mai bine de jumătate de zi și își mâncară prânzul pe o cornișă lungă din granit. Priveau în zare, peste munți.

Ucigașul își desfăcu sacul.

Apă. Pâine și portocale. Brânză și ciocolată neagră. Toate trecură din mână în mână, dar mai nimic nu fu rostit. Clay era sigur însă că aveau gânduri similare – despre râu, despre forța lui vizibilă:

Deci cu asta avem de-a face.

După-amiaza și-o petrecură întorcându-se la vale. Când și când o mână se întindea să-l ajute pe celălalt, iar când ajunseră, pe întuneric, în albie, tot nimic nu fusese încă rostit.

Dar sigur că acum avea să fie.

Dacă exista cu adevărat un moment în care să înceapă, apoi acesta era.

Dar nu era.

Nu chiar:

Rămăseseră încă prea multe întrebări, prea multe amintiri – dar unul dintre ei trebuia să înceapă într-un fel, și Ucigașul, pe drept, cedă primul. Dacă trebuia să încerce cineva o idee de parteneriat, era musai să fie el acela. Străbătuseră împreună multe mile în ziua aceea, așa că privi spre el și întrebă:

– Vrei să construim un pod?

Clay încuviință, dar se uită în altă parte.

– Mulțumesc, spuse Michael.

– Pentru ce?

– Pentru că ai venit.

– N-am venit pentru tine.

Reunirea familiei, în stilul lui Clay.

O galerie de Abbey

Din multe puncte de vedere, bănuiesc că e adevărat că până și vremurile rele sunt pline de vremuri bune (și de unele grozave), iar cea a pieirii lor nu fusese altfel. Existau încă acele dimineți de duminică, în care ea îi cerea să-i citească în pat și-l săruta cu răsuflarea ei de dimineață, iar Michael nu putea decât să i se predea. Citea cu bucurie *Pietrarul*. Mai întâi trecea cu degetul peste literele titlului. Ea îl ruga:

– Mai spune-mi o dată cum se numea orașul acela în care a învățat despre marmură și piatră.

El îi spunea, cu glas scăzut.

Numele orașului era Settignano.

Sau:

– Citește-mi din nou ce zice despre *Prizonieri*.

Pagina 265:

– „Erau năvalnici și diformi – neterminați, incompleți – dar colosali, monumentali în orice caz, și aveau să se zbuciume, se pare, pentru întotdeauna."

– *Pentru* întotdeauna? exclama ea rostogolindu-se peste el și sărutându-i abdomenul; întotdeauna îi plăcuse abdomenul lui. Crezi că asta e o greșeală de tipar?

– Nu, cred că așa a vrut să scrie. Ne provoacă să credem că e o greșeală... imperfecțiune, la fel ca *Sclavii*.

– Aha, replica ea și-l săruta, îl săruta iar și iar, până pe piept. Îmi place când faci asta.

– Când fac ce?
– Lupți pentru ceea ce iubești.

Dar pentru ea nu putuse să lupte.
Sau cel puțin nu așa cum voia ea.
Sincer să fiu, nu exista nicio răutate în Abbey Dunbar, dar pe măsură ce timpul se dilatase, iar momentele bune se scurtaseră, devenise tot mai clar, cu fiecare zi care trecea, că viețile lor urmau cursuri separate. Mai limpede spus, ea se schimba, el rămânea același. Abbey nu îl lua în vizor și nu-l ataca niciodată. Doar că rezistența devenise alunecoasă.
Privind înapoi, Michael își amintea de filme. Își amintea de clipele în care întregul cinematograf, vinerea seara, râdea, când *el însuși* râdea, iar Abbey stătea și se uita, impasibilă. Iar pe urmă, când întregul regiment de cinefili rămânea tăcut, Abbey zâmbea la ceva tainic și personal, ceva existent doar între ea și ecran. Dacă ar fi putut și el să râdă atunci când râdea ea, poate că ar fi fost bine între ei...
Dar își întrerupea gândul.
Era ridicol!
Filmele și floricelele de porumb nu măresc probabilitatea de decimare, nu-i așa? Nu, era mai degrabă o compilație: *cele mai mari succese* ale unui cuplu care călătorise atât de departe pe cât putuse s-o facă împreună, pentru a dispărea apoi.

Uneori veneau în vizită prieteni ai ei de la muncă.
Aveau unghii curate.
Atât bărbații, cât și femeile.
Era o deosebire mare față de șantierele de construcții.
Michael picta de asemenea mult în garaj, iar mâinile lui erau ori prăfuite, ori pătate de culoare. El bea cafea din ibric, ei de la espressoare.
Cât despre Abbey, părul ei era tuns din ce în ce mai scurt, zâmbetul ei era din ce în ce mai profesional, iar în cele din urmă

dăduse dovadă de suficient curaj pentru a pleca. Îi mai putea atinge brațul ca în anii trecuți, cu un mic comentariu ori o mică ironie. Putea glumi făcându-i cu ochiul, îi putea zâmbi – dar de fiecare dată tot mai puțin convingător. Iar el știa foarte bine că, în curând, aveau să fie în dispoziții divergente în dormitor.

– Noapte bună.

– Te iubesc.

– Și eu.

Deseori el se ridica.

Se ducea în garaj și picta, dar mâinile îi erau atât de al naibii de grele, de parcă ar fi fost împietrite, cimentuite. Adesea lua și *Pietrarul* cu el și citea textul ca pe un fel de rețetă: fiecare cuvânt pentru a-i alina durerea. Citea și lucra până când îl usturau ochii, și adevărul îi dădea târcoale, iar apoi îl copleșea.

Acolo erau el și Buonarroti.

Un singur artist în încăpere.

Poate că dacă s-ar fi certat...

Poate că asta le lipsea.

O anume inconstanță.

Sau poate doar mai multă ștergere cu buretele.

Nu, situația era simplă și clară:

Viața se îndrepta acum în altă direcție pentru Abbey Dunbar și pentru băiatul pe care-l iubise cândva, rămas în urmă. Dacă odinioară o pictase, iar ea îl iubise pentru asta, acum pictura părea doar un colac de salvare. O putea surprinde râzând în timp ce spăla vasele. Sau stând la malul mării, cu surferii în spate, după trecerea valului. Erau încă splendide și somptuoase picturile acelea, dar dacă odată fusese în ele doar dragoste, acum era dragoste și insuficiență. Nostalgie; dragoste și pierdere.

Apoi, într-o zi, ea se oprise în mijlocul frazei.

Șoptise:

– E păcat...

Ton plat, aproape tăcut.

– E mare păcat fiindcă...

– Fiindcă?

Așa cum se întâmpla tot mai des, el nu voia de fapt să afle, și întorsese spatele răspunsului. Era la chiuveta din bucătărie.

– Cred, spusese ea, că poate iubești mai mult versiunea mea pictată... mă înfățișezi în culori mai bune decât sunt eu în realitate.

Soarele scânteiase.

– Să nu spui asta.

Murise în clipa aceea, era sigur de asta. Apa era cenușie, ca înnorată.

– Să nu mai spui asta niciodată.

Când venise sfârșitul, i-o spusese în garaj.

El stătea cu pensula în mână.

Ea avea bagajele făcute.

El avea să păstreze toate picturile.

Expresia ei era una de remușcare în timp ce el își lansa întrebările fără rost. De ce? Avea pe altcineva? Biserica, orașul, toate celelalte nu însemnau nimic?

Însă chiar și atunci, când furia ar fi trebuit să-i copleșească rațiunea, se simțeau doar firișoare de tristețe atârnând de grinzile tavanului. Fluturau și se legănau ca pânzele de păianjen, atât de fragile și, de fapt, imponderabile.

O galerie de Abbey aștepta în spatele lor, privind întreaga scenă:

Ea râzând, ea dansând, ea absolvindu-l de vină. Ea mâncând și tolănindu-se, goală, în pat; și tot timpul femeia din fața lui – cea nepictată – explica. Nu exista nimic ce-ar fi putut el să spună sau să facă. Regrete cât pentru un minut. Pentru totul.

Iar penultima lui intervenție fusese o întrebare.

– Te așteaptă el în fața casei?

Abbey închisese ochii.

Iar ultima, ca un reflex, fusese aceasta:

Pe un taburet, lângă șevalet, se afla *Pietrarul*, cu fața în jos, și el luase cartea și o întinsese spre ea; iar dintr-un motiv straniu, ea o luase. Poate pur și simplu pentru ca o fată și un băiat s-o caute, mulți ani mai târziu... Aveau s-o păstreze, să citească din ea, să vorbească despre ea întinși pe o saltea, pe un teren uitat, într-un oraș de terenuri uitate – și toate astea avându-și rădăcinile acolo.

Ea o luase.

O ținuse în mână.

Își sărutase degetele și atinsese apoi coperta cu ele, și era atât de tristă, și oarecum curtenitoare, și o luase cu ea, iar ușa se închisese în urma ei.

Iar Michael?

Din garaj, auzise motorul.

Altcineva.

Se lăsase să cadă pe taburetul mânjit de vopsea și-i spusese „Nu" fetei din jurul lui, iar motorul se auzise mai tare, apoi mai slab, până ce dispăruse.

Mult timp stătuse, liniștit și tremurând și, fără un sunet, începuse să plângă. Își vărsase lacrimile tăcute către fețele picturilor de alături, dar pe urmă se mai calmase și se lăsase jos pe podea, ghemuit. IarAbbey Dunbar, care nu mai era Abbey Dunbar, îl veghease toată noaptea, în multiplele ei forme.

Pont du Gard

În următoarele patru sau cinci zile, tatăl și fiul își creară o rutină. Era un parteneriat precaut, umăr la umăr, poate ca doi boxeri în rundele de început. Niciunul dintre ei nu voia să-și asume un risc prea mare, de teamă să nu fie făcut knock-out. Michael, mai cu seamă, era prudent. Nu voia să mai iște vreunul dintre momentele acelea de genul „n-am venit aici pentru tine"; nu erau bune pentru nimeni – sau poate că nu pentru el.

Sâmbătă, ziua în care lui Clay îi era cel mai tare dor de casă, coborâră de-a lungul râului, în loc să urce, și în unele momente se simți tentat să vorbească.

La început, doar despre lucruri banale.

Ucigașul lucra undeva?

De cât timp locuia aici, mai exact?

Apoi însă, mai întrebător, sau mai direct:

Ce naiba mai aștepta?

Când vor începe să construiască?

Podul ăsta era cumva o tragere de timp?

Îi amintea de Carey și de bătrânul McAndrew – de întrebările care o trăgeau pe ea înapoi. În cazul lui însă, ele erau istorie.

Cum îi plăcuseră cândva poveștile, înainte vreme se pricepuse mai bine să pună întrebări.

În mai toate diminețile, Ucigașul se ducea pe malul râului și stătea. Putea rămâne așa ore întregi.

Pe urmă se întorcea în casă și citea sau scria pe hârtiile lui volante.

Clay ieșea de unul singur.

Uneori urca în amonte; bolovanii mari de piatră. Ședea pe ei și-i era dor de toți.

Luni se duseră în oraș, pentru provizii alimentare.

Traversară albia râului, uscăciunea ei.

Luară mașina ca o cutie roșie.

Clay îi trimise o scrisoare lui Carey și un bilet colectiv acasă, prin intermediul lui Henry. Dacă prima fusese o relatare detaliată a ceea ce se întâmplase în linii mari, cel de-al doilea era tipic pentru frați.

Bună, Henry.

Totul e-n regulă aici.
Tu?
Spune-le și celorlalți.
Clay

Își aminti ce-i sugerase Henry, să-i telefoneze, iar ideea se potrivea într-un fel; biletul semăna bine cu un SMS.

Se tot întrebase dacă să scrie pe plicuri și adresa expeditorului, și alesese până la urmă s-o treacă doar pe cel pentru Henry. Să-i spună însă și lui Carey? Nu știa. Nu voia ca ea să se simtă obligată să-i scrie la rândul ei. Sau poate că se temea că nu-i va scrie...

Joi totul se schimbă, cel puțin într-o oarecare măsură, spre seară; Clay ședea cu el de bunăvoie.

Erau în camera de zi, iar Michael nu spuse nimic, îi aruncă doar o privire precautǎ, iar Clay se așeză pe podea, lângă fereastră. La început citise cea mai recentă dintre cărțile ei – generoasa Claudia Kirkby –, dar acum trecuse la o enciclopedie a podurilor; cea pe care o citise cel mai des. Titlul nu era foarte inspirat, dar cartea îi plăcea mult. *Cele mai impresionante poduri.*

O vreme îi fusese greu să se concentreze, dar după o jumătate de oră, primul zâmbet îi apăru pe față când zări podul lui preferat.

Le Pont du Gard[1].

„Impresionant" nu era un cuvânt suficient de sugestiv pentru a defini podul acela, care servea totodată drept apeduct.

Construit de romani.

Sau de diavol, dacă puteai să crezi una ca asta.

Privindu-i arcele – cele șase uriașe de la bază, cele unsprezece intermediare și cele treizeci și cinci din partea de sus – zâmbi și simți apoi zâmbetul lățindu-i-se.

Când își dădu seama, se corectă.

Cât pe ce.

Ucigașul aproape că văzuse.

Duminică seara, Michael îl găsi pe Clay în albia râului, unde drumul era întrerupt de o parte și de alta a ei. Se opri mai în spate și-i spuse:

– Trebuie să plec pentru zece zile.

Avea o slujbă.

La mine.

Alte șase ore spre vest, dincolo de vechiul oraș Featherton.

În timp ce el vorbea, soarele la asfințit părea leneș și departe. Copacii aveau umbre alungite.

– Poți ori să te duci acasă astea zece zile, ori să rămâi.

Clay se ridică și privi spre orizont.

Cerul era în mari sforțări acum, sângerând.

– Clay!

Băiatul se întoarse și-i arătă primul semn de camaraderie, sau o bucată din el însuși; îi spuse un adevăr.

– Nu pot să mă duc acasă. (Era mult prea devreme ca să încerce.) Nu pot să mă întorc – nu încă.

---

[1] Apeduct construit de romani în secolul I, care servește totodată ca pod peste râul Gardon din sudul Franței (n.tr.)

Michael reacționă scoțând ceva din buzunar.

Era o broșură de imobiliare, cu fotografii ale terenului, ale casei și ale unui pod.

– Ia-o, spuse el. Uită-te.

Podul fusese unul arătos. O pasarelă simplă, cu traverse de cale ferată și bârne de lemn, care se arcuise odinioară peste locul în care stăteau ei acum.

– Aici a fost?

El încuviință.

– Ce părere ai?

Clay nu văzu niciun motiv ca să mintă.

– Îmi place.

Ucigașul își trecu o mână prin părul ondulat. Se frecă la un ochi.

– Râul l-a distrus – nu la mult timp după ce m-am mutat eu. Iar de atunci, abia dacă a plouat puțin. E secat așa de multă vreme.

Clay făcu un pas mai aproape.

– A mai rămas ceva din el?

Michael făcu semn spre câteva scânduri aproape îngropate în albie.

– Atâta?

– Atâta.

Exista încă acolo un ecou roșu, un șuvoi tăcut de sânge.

Se întoarseră acasă.

Pe trepte, Ucigașul întrebă:

– Matthew e problema? (Mai degrabă îi servise cuvintele decât să le rostească.) Îi strigi numele des, în somn. Le strigi pe toate, ca să-ți spun adevărul, plus altele. Unele de care n-am auzit niciodată.

Carey, se gândi Clay, însă Michael spuse Matador.

– Matador într-a cincea?

Dar gata, era de-ajuns.

Nu-ți forța norocul.

Când Clay se uită urât la el, Ucigașul înțelese. Reveni la întrebarea inițială.

– Matthew ți-a spus că nu mai poți să te întorci?

– Nu, nu exact.

Nici nu mai era nevoie de altceva. Michael Dunbar cunoștea alternativa.

– Probabil că ți-e dor de ei.

Iar Clay clocoti de furie, înăuntrul lui.

Se gândi la băieți, la curți și la clești de rufe.

Îl străpunse cu privirea și-l întrebă:

– Ție nu?

Devreme, foarte devreme dimineață, pe la ora trei, Clay observă umbra Ucigașului stând lângă patul lui. Se întrebă dacă stârnise în el, așa cum făcuse în el însuși, amintirea ultimei dăți când stătuse la fel, în noaptea teribilă când ne părăsise.

La început crezu că era un intrus, dar curând izbuti să vadă. Ar fi recunoscut oriunde mâinile acelea de călău. Auzi glasul păcătos:

– Pont du Gard?

Încet, atât de încet.

Deci totuși îl văzuse.

– Acela e preferatul tău?

Clay înghiți greu și încuviință în întuneric.

– Da.

– Mai ai și altele?

– Cel din Regensburg. Podul Pelerinului[1].

– Adică trei arce.

– Da.

Alte gânduri, spate în spate.

– Atunci, îți place și Coathanger[2]?

Coathanger.

Podul cel mare din oraș.

Podul cel mare de acasă:

Un alt fel de arc, unul de metal, care se înălța deasupra drumului.

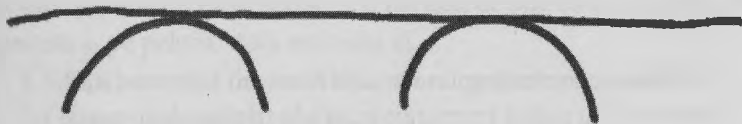
[1] Pilgrim's Progress Road Bridge, un vechi pod de piatră din Rhineberg, New York (n.tr.)

[2] Numele sub care este cunoscut local podul din portul Sydney, Australia (n.tr.)

– O iubesc.
– Podul e o ea?
– Pentru mine, da.
– De ce?
Clay strânse tare pleoapele, apoi le deschise.
Penny, își spuse.
Penelope.
– Așa.
Pentru ce avea nevoie de explicații?

Încet, Ucigașul dădu înapoi, se retrase în restul casei, și-i spuse:
– Ne vedem curând.
Apoi însă, într-un moment de speranță și nesăbuință, întrebă:
– Știi legenda despre Pont du Gard?
– Trebuie să mă duc să mă culc.
Sigur că o știa, ce naiba!

Dimineață totuși, în casa pustie, Clay se opri în bucătărie când o văzu – pe hârtie, cu cărbune negru.
Întinse un deget și o atinse:

Se gândi la Carey și la arce, și din nou propria-i voce îl surprinse:
– Podul va fi făcut din tine însuți.

Cinci ani și un pian,
și o
mână peste alta

Cini ani îndelungi zăcuse el în garajul acela, pe podea, până când se întâmplase.

Ceva îl făcuse să se ridice:

Pianul.

O adresă încurcată.

Lumina după-amiezii.

La el venise o femeie cu muzică și două epopei alături, și ce altceva ar fi putut să facă Michael Dunbar?

Dacă e să ne referim la o a doua șansă, mai norocos de atât n-ar fi putut fi.

Dar, bine, ce se întâmplase în acei cinci ani intermediari?

Semnase, cu mâini tremurânde, actele trimise de avocați.

Renunțase să mai picteze.

Fusese tentat să se întoarcă în Featherton, dar își amintise de glasul în întuneric și de fruntea lipită de gâtul lui:

Poate că tu vei fi încă acolo.

Iar apoi, umilința.

Revenirea acasă fără fată.

„Ea unde e?“ ar fi întrebat lumea.

„Ce s-a întâmplat?“

Nu, nu s-ar fi putut întoarce niciodată definitiv. Vestea se va fi dus, însă asta nu însemna că voia s-o audă și el. Și așa era suficient de rău să asculte gândurile care mocneau în el.

„Ce?!"

Îi veneau în minte adesea, în timp ce mânca sau când se spăla pe dinți.

„Chiar l-a *părăsit*?"

„Bietul de el!"

„Ei bine, n-am putea zice că nu ne-am așteptat la asta... Ea era nestăpânită, iar el... păi, n-a fost niciodată cel mai tare din parcare, nu-i așa?"

Nu, era mai bine să rămână în oraș. Mai bine să rămână în casă și să surprindă parfumul ei tot mai slab în fiecare zi. La urma urmei, de muncă era întotdeauna. Orașul se dezvolta. Și apoi, mai era întotdeauna câte o bere sau două, singur acasă ori cu Bob, Spiro și Phil – doar colegi de la slujbă, cu soții și copii, sau fără nimic, ca el.

Doar pentru a-și vizita mama se mai întorcea în Featherton, când și când. Se bucura s-o vadă implicată în șirul obișnuit de activități tipice orașelor mici. Strângeri de fonduri pentru școala locală... parade de Ziua Anzac[1]... o partidă de bile cu dr. Weinrauch duminica, pe peluză. Asta era viața ei.

Când îi povestise despre Abbey, ea nu spusese prea multe.

Își pusese doar mâna pe a lui.

Foarte probabil se gândise la soțul ei, care pierise în flăcări. Nimeni nu știa de ce unii intrau în foc și nu mai ieșeau. Oare își doreau să iasă cu o frântură mai puțin decât ceilalți? În orice caz însă, Michael Dunbar nu fusese niciodată nehotărât în privința lui Abbey.

---

[1] Sărbătoare națională în Australia și Noua Zeelandă, în care sunt comemorați soldații din cele două țări morți în războaie (n.tr.)

Apoi, picturile, la care nu se mai putea uita.

Imaginea ei îi stârnea întrebări.

Unde era.

Cu cine era.

Ispita era să și-o imagineze în mișcare, împreună cu un alt bărbat. Unul mai bun. Fără subtilități.

Ar fi vrut să nu fie atât de superficial, să spună că asemenea lucruri nu contau, dar contau. Atingeau ceva în adânc, undeva jos, iar acelea erau locuri în care el nu voia să coboare.

Într-o noapte, cam după trei ani, trăsese picturile într-o parte a garajului și le acoperise complet cu cearșafuri: o viață în spatele unei perdele. Când terminase însă, tot nu putuse rezista; aruncase o ultimă privire spre ele, își trecuse palma peste cea mai mare, cea în care ea stătea pe mal cu pantofii în mână.

– Du-te, atunci, îi spusese ea. Ia-le!

Dar nu mai rămăsese nimic pentru el.

Trăsese cearșaful la loc, peste ele.

În vreme ce restul timpului curgea, el fusese înghițit de oraș.

Muncea, conducea mașina.

Tundea peluza; un băiat bun, un chiriaș de treabă.

Și cum ar fi putut el să știe?

Cum ar fi putut să știe că doi ani mai târziu, tatăl unei imigrante avea să fie găsit mort pe o bancă într-un parc din Europa? Cum ar fi putut să știe că, într-un acces de dragoste și disperare, ea avea să se ducă să cumpere un pian, iar pianul avea să-i fie livrat nu ei, ci lui – și că ea avea să se oprească, în mijlocul străzii Pepper, împreună cu un trio de cărăuși inutili?

Din multe puncte de vedere, el nu se ridicase nicio clipă de pe podeaua aceea a garajului, și deseori nu pot să-mi alung imaginea din minte:

Își strânge picioarele sub el și se ridică.

Zgomotul traficului îndepărtat – atât de asemănător cu al oceanului – cu cinci ani îndelungi în urma lui, și spun în sinea mea, iar şi iar:

Fă-o, fă-o acum!

Du-te la femeia aceea cu pianul.

Dacă nu te duci acum, niciunul dintre noi nu va mai exista – nici frații, nici Penny, nici tată și nici fii – și tot ce trebuie e să le faci să fie, să le iei și să fugi cu ele atât cât vei putea.

Partea a IV-a
Orașe + ape + criminali
+
arce

Grămada de lut

În lunea aceea, după ce Michael plecase pe întuneric, iar Clay văzuse schița în bucătărie, își pregătise micul dejun și se dusese în camera de zi. Notițele, hârtiile și lucrările Ucigașului erau așezate în șapte teancuri distincte pe măsuța de cafea. Unele teancuri erau mai înalte decât altele, dar fiecare dintre ele avea scris un titlu deasupra. Pe fiecare era pusă o piatră, o foarfecă ori un capsator, ca să nu le ia curentul. Fără grabă, citi titlurile:

MATERIALE

CONCILIU

SCHELĂ

VECHIUL PLAN (SCHELETUL)

NOUL PLAN (ARCELE)

RÂUL

și

CLAY

Clay se așeză. Lăsă canapeaua să-l înghită.

Formă numele lui Carey din firimituri de pâine și întinse mâna spre teancul intitulat SCHELĂ.

Pe urmă citi ziua întreagă.

Nu mâncă și nu se duse la baie.

Citi, studie și învăță totul despre podul din mintea lui Michael Dunbar, care era o harababură masivă de linii în cărbune și creion

cu mină groasă. Mai ales VECHIUL PLAN. Teancul acela avea 113 pagini (le numără), pline de costuri ale lemnului, tehnici și sisteme de scripeți și motive pentru care podul anterior fusese un eșec.

NOUL PLAN cuprindea șase file și fusese încropit cu o noapte în urmă. Pe prima pagină din teancul acela mic era scris un singur lucru, de mai multe ori.

PONT DU GARD.

Pagina care urma era plină de schițe și desene, plus o listă de definiții:

Grinzi și *bolțari.*

Impostă și *cintru.*

Coroană și *cheie de arc.*

Și favorite mai vechi, ca *deschidere* și *contrafort.*

Pe scurt spus, grinzile erau blocuri de piatră standard; bolțarii erau fasonați pentru bolți. Imposta era punctul de sprijin final, la punctul de naștere a bolții. Preferatul lui era cintrul – cofrajul pe care erau construite arcele; o curbură a construcției din lemn. Susținea, apoi era îndepărtat de dedesubt: cel dintâi test al fiecărui arc și al fiecărei supraviețuiri.

Pe urmă, CLAY.

Păstră teancul intitulat CLAY sub priviri mai tot timpul în vreme ce citi restul. Gândul de a-l lua la rând îl incita, dar îl ținea în frâu totodată. Deasupra avea pusă ca greutate o cheie veche și ruginită; sub ea era o singură foaie.

Când ajunse în sfârșit s-o citească, se făcuse seară.

Luă cheia, pe care continuă s-o țină lejer în palmă, și când dădu pagina de titlu, iată ce era scris dedesubt:

Clay,

Vezi pagina 49 din VECHIUL PLAN.
Succes!

Michael Dunbar

Pagina patruzeci și nouă.

Acolo era explicat cât de important era să sapi un șanț peste albia lată de patruzeci de metri a râului, să lucrezi tot timpul pe roca de bază. Constructorii de poduri începători, scria acolo, ar trebui să-l facă mai mare decât l-ar face experții, să se asigure că nu-și asumă vreun risc. Era chiar și o schiță: patruzeci de metri pe douăzeci.

Citi paragraful acela de mai multe ori și apoi se opri să-l analizeze:

Patruzeci pe douăzeci.

Și Dumnezeu știe cât de adânc.

Ar fi trebuit să mă uit mai întâi la teancul ăsta.

Pierduse o zi întreagă de săpat.

După o scurtă bâjbâială, cheia deschise un șopron din spatele casei, iar când intră, Clay găsi lopata sprijinită de un banc de lucru. O luă și se uită în jur. Un târnăcop era în apropiere, și o roabă.

Ieși din șopron și, în lumina de pe urmă a înserării, se duse spre albia râului. Acolo era acum un perimetru marcat cu spray portocaliu-aprins. Nu-l observase, fiindcă stătuse toată ziua înăuntru.

Patruzeci pe douăzeci.

Cugetă în vreme ce dădu ocol perimetrului.

Se ghemui, se ridică, se uită la luna care abia răsărise, dar în scurt timp munca îl invită. Zâmbi pe jumătate și se gândi la Henry, la faptul că știuse că-l va doborî.

Era acolo complet singur, în vreme ce trecutul, în urma lui, convergea... iar apoi încă trei secunde și... gata.

Lopata și pământul.

Viețile lor
înainte să ne aibă pe noi

În urzeala trecutului Dunbar se intersectaseră Michael și Penelope și desigur că totul începuse cu pianul. Ar trebui să spun de asemenea că acest moment al începutului și ispita fericirii durabile au fost întotdeauna un mister pentru mine. Cred că așa a fost și tot timpul petrecut de părinții noștri împreună – viețile lor înainte să ne aibă pe noi.

În după-amiaza aceea însorită, aici în oraș, împinseseră instrumentul în jos pe Pepper Street, privindu-se unul pe celălalt fugar, iar cărăușii se ciorovăiau:

– Hei!

– Ce e?

– Nu ești aici ca să te uiți, să știi!

– Asta ce-o vrea să-nsemne?

– Înseamnă să-*mpingi*! Îndreaptă-l încolo, idiotule! De-aici!

Și unul către celălalt, tainic:

– Plata nu-i nici pe departe suficientă ca să-i suportăm toanele, ce zici?

– Știu, nu e.

– Atunci, *haide*! Fata asta-mpinge mai tare decât voi doi la un loc.

Iar apoi către Penelope, de dincolo de corpul pianului:

– Hei, nu cumva ai nevoie de o slujbă?

Ea zâmbise plăcut.

– Oh, nu, mulțumesc. Am câteva.

– Se vede. Nu ca ăștia doi buni de nimic... Hei! Pe *aici*!

Și atunci, chiar în momentul acela, ea ridicase privirea, iar bărbatul de la numărul treizeci și nouă îi oferise grimasa unui zâmbet colegial, după care-l îndesase la loc în el însuși.

Ajunşi la apartament însă, cu pianul așezat sub fereastră, Michael Dunbar nu rămăsese. Ea întrebase ce i-ar fi putut oferi în dar pentru ajutorul primit, poate vin ori bere, sau votcă (oare chiar zisese asta?), însă el nici nu voise să audă. Își luase la revedere și plecase, dar când ea începuse să cânte, îl văzuse ascultând; primele ei acorduri experimentale. Pianul avea totuşi nevoie să fie acordat.

El era afară, în dreptul şirului de pubele.

Când ea se ridicase să se uite mai bine, dispăruse deja.

În săptămânile care urmaseră, categoric *ceva* se simțise.

Nu se văzuseră niciodată înainte de ziua cu pianul, dar acum se întâlneau pretutindeni. Dacă el stătea la rând la Woolworths cu un pachet de hârtie igienică sub braț, ea era la casa alăturată, cu o pungă de portocale și un pachet de napolitane glazurate Iced VoVo. După serviciu, când ea străbătea Pepper Street, el cobora din mașină, la câțiva pași distanță.

În ceea ce o privea pe Penelope, adesea (şi se simțea stânjenită din cauza asta) dădea ocol cvartalului de câteva ori, doar pentru cele câteva secunde în care trecea prin fața casei lui. Oare era pe verandă? O fi lumina aprinsă în bucătărie? Va ieși cumva afară și o va invita înăuntru, la o cafea sau un ceai, sau la orice altceva? Exista o oarecare sinergie, desigur, dacă ținem seama de plimbările lui Michael cu Luna în Featherton, cu atât de mult timp în urmă. Chiar și atunci când ședea la pian, Penelope se uita deseori: poate că el era din nou pe lângă pubele.

Cât despre Michael, el rezista.

Nu voia s-o ia din nou de la capăt, acolo unde totul era bine, dar distructibil. În bucătărie, se gândea la Penelope și la pian, dar și la bântuitele cărări ale lui Abbey. Văzuse brațele acestei fete noi,

dragostea din mâinile ei împingând pianul pe drum... dar se putea convinge să nu se ducă la ea.

În cele din urmă, luni mai târziu, în aprilie, Penny își pusese pe ea blugii și o cămașă.

Și pornise pe Pepper Street.

Era întuneric.

Își spusese că se poartă ridicol, că e o femeie, nu o fetiță. Călătorise mii de mile ca să ajungă aici. Stătuse afundată până la glezne pe pardoseala întunecată ca vinul a unei toalete publice, așa că, prin comparație, asta era o nimica toată. Sigur că putea să treacă de poartă și să bată la ușa unui bărbat.

Sigur.

Și o făcuse.

– Bună! Cred că... Sper că-ți amintești de mine.

El tăcuse, la fel ca lumina – spațiul din spatele lui, în hol. Și apoi, din nou, zâmbetul acela. O clipă ivit, apoi pierdut.

– Sigur că-mi amintesc... Pianul.

– Da.

O cuprinsese nervozitatea și ceea ce îi prindea contur pe buze nu era engleză. Fiecare frază era exact asta: propria-i pedeapsă ușoară. Trebuia să așeze la mijloc limba ei maternă și să-și croiască drum în jurul ei. Cumva, izbutise să-l întrebe dacă nu i-ar plăcea să vină la ea în vizită. Ea putea cânta la pian – adică, dacă lui îi plăcea muzica de pian – și avea cafea și fursecuri cu stafide și...

– Napolitane glazurate?

– Da... (De ce era oare atât de stânjenită?) Da. Da, am câteva.

Își amintise. El își amintise!

Își amintise, iar acum, în ciuda întregii lui discipline și a avertismentelor către sine însuși, zâmbetul pe care și-l reținuse scăpase la suprafață. Era aproape ca în filmele acelea despre armată,

comediile în care bietul recrut nepriceput și neajutorat se chinuiește să treacă peste un zid și-n cele din urmă reușește și cade pe partea cealaltă; prostănac și vai de el, dar mulțumit.

Iar Michael Dunbar se predase:

– Mi-ar face plăcere să vin și să te ascult – am auzit doar câteva note atunci, în prima zi, când au livrat pianul.

Urmase apoi un moment de tăcere, unul lung. Și:

– Ah! Nu vrei să intri?

La el în casă era un aer prietenos, dar și ceva deconcertant. Penelope nu-și putea da seama bine ce, dar Michael sigur știa. O viață existentă cândva, acum dispărută.

În bucătărie, se prezentaseră.

El făcuse semn spre un scaun.

O surprinsese privind spre mâinile lui aspre, prăfuite, și așa începuse totul. Pentru o vreme, trei ore cel puțin, stătuseră la masa scrijelită, din lemn, caldă. Băuseră ceai cu lapte și biscuiți și vorbiseră despre Pepper Street și despre oraș. Despre munca în construcții și despre curățenie. Îl surprinsese cât de ușor îi venise ei să vorbească odată ce renunțase să-și mai facă griji pentru engleza stâlcită. La urma urmei, avea destule să-i spună:

O țară nouă, vederea oceanului.

Șocul și surprinderea aerului din sud.

La un moment dat o întrebase mai multe despre locul din care venise și cum ajunsese acolo, iar Penelope își dusese mâna la față. Își dăduse la o parte din ochi o pală de păr blond și valul se îndepărtase treptat. Își amintea de fetița palidă care asculta când îi erau citite toate acele cărți, și recitite; se gândise la Viena și la regimentele de paturi aliniate. Cel mai mult însă, vorbise despre pian și despre lumea rece și aridă de dincolo de fereastră. Vorbise despre un om cu mustață și despre dragoste fără emoție.

Foarte încet, foarte liniștită, spusese:
– Am crescut cu statuia lui Stalin.

În vreme ce seara se depăna, își spuseseră reciproc poveștile: de ce și din ce erau făcuți. Michael vorbise despre Featherton – locurile, minele. Sunetele păsărilor de lângă râu. Nu pomenise despre Abbey, încă nu, însă ea era acolo, mereu într-o margine.

Penelope, pe de altă parte, simțea deseori că ar trebui să se oprească, dar dintr-odată, avea prea multe de spus. Când povestise despre gândaci și despre groaza pe care i-o iscaseră, Michael râsese, dar cu simpatie; pe buzele sale apăruse cel mai vag surâs de mirare stârnit de casele din hârtie.

Când ea se ridicase să plece, era deja trecut de miezul nopții, și se scuzase pentru atâta vorbărie, iar Michael Dunbar replicase „Nu".

Stătuseră la chiuvetă, el spălase cănile și farfuriile.

Penelope le ștersese, și stătuse.

Ceva creștea în ea și la fel, se pare, se întâmpla în el. Ani de blândă pustietate. Orașe întregi neavute sau netrăite. Așa cum fiecare dintre ei știa că niciodată nu fuseseră atât de dispuși sau de deschiși, la fel știau și un alt adevăr: acum sau niciodată.

Fără așteptări, fără politețuri.

Toată sihăstria scoasă afară din ei.

Curând, pentru el devenise prea mult.

Suferința în tăcere nu mai putea fi suportată nicio secundă, așa că făcuse un pas în față, întinsese mâna și riscase – cu palmele încă acoperite de spumă.

O prinsese de încheietură, calm și ferm totodată.

Nu știa cum și nici de ce își pusese cealaltă mână pe șoldul ei, și fără să se gândească, o trăsese spre el și o sărutase. Antebrațul ei era umed, hainele ei erau ude, bucata aceea de cămașă – iar el strânsese materialul tare în pumn.

– Dumnezeule, îmi pare rău, am...

Iar Penelope Lesciuszko îl făcuse să tragă spaima vieții lui:

Îi luase mâna udă, o dusese sub cămașa aceea – exact în același loc, dar pe piele – și-i servise o expresie din est.

– *Jeszcze raz.*

Foarte încet, foarte serios, aproape fără un zâmbet, ca și cum pentru asta erau construite bucătăriile.

– Înseamnă, spusese ea, „încă o dată".

Băiatul cu mâini sângerânde

Era sâmbătă – mijlocul perioadei până la întoarcerea Ucigașului –, iar Clay mergea pe drumul dinspre proprietate, în întunericul abia devenit noapte.

Corpul îi era în parte elastic, în parte rigid.

Mâinile îi erau numai bășici.

În el însuși, era gata să explodeze.

Săpa singur încă de luni.

Albia nu era nici pe departe atât de adâncă pe cât se temuse, dar uneori chiar și numai câțiva centimetri însemnau muncă grea. Câteodată își spunea că nu va reuși niciodată – dar pe urmă, durerea pietrei.

Când termină, nici nu-și mai amintea câte nopți dormise înăuntru câteva ore, și câte muncise până dimineață; de multe ori se trezise în albia râului.

Acum trecu o vreme până când își dădu seama că e duminică.

Și seara, nu în zori.

Iar în acea stare de delir, cu mâinile usturânde și sângerânde, hotărî să vadă din nou orașul, și își strânse doar câteva bagaje: cutia și preferata lui dintre cărțile despre poduri.

Apoi își făcu duș usturându-l, se îmbrăcă usturându-l, și se împletici așa până în oraș. Doar o dată ezitase, gata să se întoarcă, să se uite la ce muncise, și de atât avu nevoie ca să n-o facă:

Se așezase în mijlocul drumului și lumea dăduse năvală în jurul lui.

– Am reușit!

Doar două cuvinte, și fiecare dintre ele avea gust de pământ.

Stătu acolo o vreme – pământul pulsând, cerul înstelat. Apoi se forță să meargă mai departe.

Ca schiorii pe o coastă de munte

În acea primă noapte, la numărul 37 pe Pepper Street, când ea plecase, totul fusese convenit.

El o condusese acasă și-i spusese că va veni la ea sâmbătă la ora patru.

Strada era pustie și întunecată.

Nimic altceva nu mai fusese rostit.

Când îi întorsese vizita, el se bărbierise și luase cu el margarete.

Trecuse un timp înainte ca ea să înceapă să cânte la pian, iar când o făcuse, el stătuse în picioare, alături. Când terminase, el pusese un deget pe ultima clapă din dreapta.

Ea îi indicase, cu un semn din cap, s-o apese.

Dar ultima clapă a unui pian e capricioasă.

Dacă n-o lovești suficient de tare, sau suficient de *corect*, nu scoate niciun sunet.

– Din nou, spusese ea, și zâmbise larg – emoționați, zâmbiseră amândoi –, iar de data asta, el apăsase cum trebuie.

Ca o pălmuță pe mâna lui Mozart.

Sau pe încheietura lui Chopin ori Bach.

Și acum fusese rândul ei:

Cu ezitare și stângăcie, îi sărutase ceafa, ușor, foarte ușor.

Iar pe urmă mâncaseră napolitane glazurate.

Pe toate, până la ultima.

Când mă gândesc acum la asta, revăd tot ce ni s-a povestit, și mai ales tot ce i-a fost povestit lui Clay, şi mă întreb ce anume e cel mai important.

Și cred că asta e:

În primele șase sau șapte săptămâni după acele momente, alternaseră locul întâlnirilor, într-un capăt și-n altul al străzii Pepper. Întotdeauna, pentru Michael Dunbar, se petrecea un fel de revărsare, dată de noutatea și de părul blond al lui Penelope. Când o săruta, simțea gust de Europa, dar și gust de non-Abbey. Când îi strângea degetele în mâinile ei, când el se ridica să plece, Michael simțea ceea ce simte un refugiat, și refugiatul era ea, dar și el.

În cele din urmă, îi spusese, pe treptele de la numărul 37.

Era o dimineață de duminică, blândă și cenușie, iar treptele erau reci – iar el mai fusese căsătorit înainte și divorțase; numele ei era Abbey Dunbar. Iar el zăcuse pe podeaua garajului.

Trecuseră o mașină și o fată pe bicicletă.

Îi spusese că fusese distrus, trăind, supraviețuind de unul singur. Voise s-o întâlnească mult mai înainte de seara în care venise la ușa lui. Voise, dar nu fusese capabil. Nu putea risca încă o prăbușire ca aceea, nu încă o dată.

E ciudat, mi se pare mie, cum sunt mărturisirile.

Recunoaștem aproape totul, iar acel „aproape“ este tot ce contează.

În cazul lui, Michael Dunbar lăsase nespuse două lucruri.

În primul rând, nu voise pur și simplu să admită că și el putea crea ceva cu aproximație frumos – picturile.

Și apoi (iar asta deriva din primul lucru), nu mărturisise că undeva în cele mai tulburi adâncuri ale ființei sale, nu-i fusese atât teamă că va fi părăsit pentru a doua oară, cât ezitase să condamne pe cineva la locul al doilea. Așa simțea el despre Abbey și despre viața pe care o avusese cândva, și o pierduse.

Dar la urma urmei, ce altă alegere avea?

Trăia într-o lume în care logica era sfidată de cărăuși de piane certăreți. O lume în care soarta putea ieși în față, arsă de soare și palidă simultan. Doamne, chiar și *Stalin* era implicat, şi atunci cum ar fi putut spune el nu?

Poate că este adevărat că nu noi luăm deciziile acelea.

Credem că noi le luăm, dar nu este așa.

Facem ture prin toate cartierele învecinate.

Trecem prin fața unei anumite uși.

Când lovim o clapă de pian și ea nu scoate niciun sunet, o lovim din nou, fiindcă trebuie s-o facem. Avem nevoie să auzim *ceva* şi sperăm că nu e o greșeală...

De fapt, Penelope nici n-ar fi trebuit să fie aici.

Tatăl nostru n-ar fi trebuit să divorțeze niciodată.

Dar uite că erau, îndreptându-se perfect, și adecvat, spre un fel de finiș. Li se dăduse startul, ca schiorilor pe coasta unui munte, și țâşniseră către *acum*.

Tradiționalistul

La gara Silver, văzu apropiindu-se lumina trenului de seară.
De la distanță părea un felinar magic, înaintând lent.
Înăuntru însă, era ca în rai.
Aerul era răcoros; bancheta era caldă.
Inima lui – un organ frânt.
Plămânii – un fel de statuie din ceară.
Se lăsă ușor pe spate și adormi.

Trenul ajunse în oraș puțin după ora cinci, duminică dimineață; un bărbat îl scutura de umăr, să-l trezească.

– Hei, puștiule, *puștiule,* am ajuns!

Clay tresări, izbuti să se ridice în picioare și, în ciuda tuturor celorlalte – durerea de cap cumplită, junghiul tăios când își ridică sacul de sport –, afinitatea era inconfundabilă.

Simțea ispita casei.

În mintea lui, era deja acolo; privea lumea de pe Archer Street; era sus, pe acoperiș, și vedea casa lui Carey. Sau se răsucea, și vedea Împrejurimile. Putea auzi chiar filmul de la televizorul din sufrageria noastră... dar, nu. Se văzu nevoit să-și reamintească singur că nu poate veni acasă, mai ales nu așa.

Pentru Archer Street trebuia să mai aștepte.

Așa că merse mai departe.

Constată că, pe măsură ce mergea, cu atât mai puțin îl durea, așa că hoinări prin oraș, pe strada Hickson, coborând până sub pod; se opri la peretele înclinat. Trenurile treceau pe deasupra, huruind. Portul era atât de albastru, încât aproape că nu se putea uita într-acolo. Șirurile de ținte pe umerii lui. Marele arc cenușiu îl chemă.

E o ea, își spuse Clay. Sigur că e o ea.

Se aplecă și trase de el ca să plece.

După-amiază, în cele din urmă, izbuti, și străbătu meandrele Cheiului Circular; clovni, un chitarist. Tradiționalele didjeriduuri[1].

Feribotul spre Manly îl ademenea.

Mirosul de cartofi prăjiți fierbinți era aproape ucigător.

Se duse la gară, schimbă trenul la Primărie, apoi numără stațiile și merse iar. S-ar fi târât, dacă ar fi fost nevoie, până în zona curselor. Exista un loc, cel puțin, în care se putea duce.

Când ajunse sus pe culme, pentru prima dată după mult timp, acordă pietrei funerare atenția cuvenită:

PENELOPE DUNBAR
O FEMEIE CU MULTE NUME:
Greșelnica, Sărbătorita, Mireasa cu nasul rupt și Penny

IUBITĂ DE TOȚI,
DAR MAI ALES DE
BĂIEȚII DUNBAR

---

[1] Didjeridu, sau didgeridoo, un instrument muzical de suflat al aborigenilor din regiunile de nord ale Australiei, asemănător cu buciumul de la noi (n.tr.)

Când o citi, se ghemui la pământ.

Cel mai tare zâmbi la ultima parte, și fratele nostru se întinse cu fața în jos în țărână, și rămase acolo mult timp. Plânse neauzit, aproape o oră...

Iar în ultima vreme, deseori mă gândesc la asta și aș vrea să fi fost acolo. Fiind cel care avea să-l ia la bătaie, să-l doboare, să-l pedepsească dur pentru păcatele lui, aș vrea să fi știut cumva totul.

L-aș fi luat în brațe și i-aș fi spus încet.

I-aș fi zis: Clay, vino acasă.

Pictură la pian

Așa că se căsătoriseră.

Penelope Lesciuszko și Michael Dunbar.

Din punctul de vedere al timpului, după aproximativ un an și șapte luni.

Din alte puncte de vedere mai dificil de măsurat, după un garaj întreg de portrete și pictură la pian.

Un viraj la dreapta și două mașini ciocnindu-se.

Și o formă – geometria sângelui.

În cea mai mare parte se conturează în frânturi perioada aceea.

Timpul se reduce la momente.

Uneori acestea sunt larg risipite – ca iarna și lecțiile ei de condus. Sau ca septembrie și orele de muzică. Există un întreg noiembrie plin de tentativele lui stângace pe lângă limba vorbită de ea, apoi decembrie până în februarie și în aprilie, câteva vizite cel puțin în orașul în care crescuse el, cu sudoarea și arșița lui.

Între timp, firește, fuseseră filme (iar el nu se uitase să vadă dacă ea râde), și pasiunea pe care și-o descoperise ea pentru video – probabil cel mai mare maestru al ei. Când filmele erau la televizor, le înregistra ca să-și exerseze engleza: un catalog din anii '80, de la *E.T.* la *Departe de Africa,* de la *Amadeus* la *Atracție fatală.*

Iliada și *Odiseea* continuaseră. Jocuri de crichet la televizor. (Chiar puteau dura cinci zile de-a rândul?) Și nenumărate traversări sărate, cu feribotul, pe apele acelea înspumate.

Fuseseră totodată siaje de îndoială, când îl vedea dispărând într-un loc pe care-l ținea, obstinat, pentru sine. Din nou tărâmul interior fără Abbey, un peisaj vast și pustiu. Îl striga pe nume, de alături:

– Michael! *Michael!?*

El tresărea.

– Ce e?

Ședeau amândoi la periferia furiei, ori în brazde de ușoară iritare, simțind amândoi cât de rapid se puteau adânci. Dar exact când credea ea că Michael i-ar putea spune „Să nu mă cauți și să nu mă suni", el își punea palma pe antebrațul ei. Iar temerile ei, lună de lună, se calmaseră.

Uneori însă, momentele se dilată.

Se opresc și se desfășoară complet.

Pentru Clay, acelea erau cele despre care îi spusese Penny în ultimele ei luni de viață – când era amețită și înfierbântată de la morfină, și disperată să facă totul cum trebuie. Memorabile îndeosebi fuseseră două dintre ele, ambele petrecute seara; la distanță unul de altul de exact douăsprezece luni.

Penelope le văzuse ca titluri:

Seara în care în sfârșit mi-a arătat.

Și *Pictură la pian.*

Data era 23 decembrie, în ajunul Ajunului.

În primul an, mâncaseră împreună în bucătăria lui Michael și, când terminaseră, el îi spusese:

– Uite, acum o să-ți arăt.

Se duseseră în garaj.

Era ciudat că în atâtea luni de când se cunoșteau, ea nu pusese niciodată până atunci piciorul înăuntru. În loc să intre pe ușa laterală, el o alesese pe cea culisantă, din față. Un zgomot ca acela al unui tren.

Înăuntru, când el aprinsese lumina și dăduse la o parte perdeaua de cearșafuri, Penny rămăsese uluită – fiindcă printre firele de praf erau nenumărate pânze întinse pe rame din lemn. Unele dintre ele erau uriașe. Altele, cât un bloc de desen. Pe fiecare dintre ele era Abbey – uneori femeie, alteori o fată. Putea fi năstrușnică, putea fi foarte serioasă. În unele, părul îi ajungea până la talie. În altele era tuns până la ceafă; își ținea pletele în brațe. Dar în toate era o forță a vieții și niciodată nu se depărta de tine pentru mult timp. Penelope înțelesese că toți cei care s-ar fi uitat la tablourile acelea și-ar fi dat seama că cel care le pictase simțise chiar mai mult decât sugerau portretele. Era vizibil în fiecare tușă existentă în fața ta și în fiecare tușă omisă. Era precizia pânzei întinse și greșelile păstrate perfect intacte – ca un strop mov pe glezna ei sau o ureche ce plutea în aer lângă ea, la un milimetru de fața ei.

Perfecțiunea nu conta:

Totul era cum trebuie.

Într-un tablou, cel mai mare dintre ele, în care picioarele i se afundaseră în nisip, Penny avusese senzația că i-ar putea cere pantofii pe care-i întindea, ținându-i în palma deschisă și generoasă. În vreme ce ea se uita, Michael ședea lângă ușa neînchisă, cu spatele lipit de perete, iar când Penny văzuse destul, se așezase și ea alături. Coatele și genunchii li se atingeau.

– Abbey Dunbar? întrebase ea.

Michael încuviințase.

– Fostă Hanley, iar acum... n-am idee.

Penny își simțise inima ridicându-i-se în gât și bătând mai repede. O forțase să coboare încet la loc.

– Îmi... aproape că se oprise el. Îmi pare rău că nu ți le-am arătat mai devreme.

– Știi să pictezi?

– Știam. Acum nu mai pot.

La început, Penny își cumpănise ideea sau mișcarea următoare – dar pe urmă refuzase categoric. Nu-l întrebase dacă n-ar fi putut s-o picteze pe ea în loc; nu, niciodată nu va concura cu femeia aceea. Iar atunci îi atinsese părul, își trecuse degetele prin el și îi spusese:

– Păi, nu mă picta pe mine. (Se străduise să-și găsească suficient curaj.) Pictează în schimb alte lucruri...

Era o amintire dragă lui Clay, fiindcă îi fusese greu ei să-i povestească toate astea (moartea însă știa al naibii de bine să motiveze); cum venise Michael în întâmpinarea ei, iar ea îl dusese direct acolo – în locul în care îl lăsase Abbey, unde zăcuse, incomplet, pe podea.

– I-am spus, îi povestise ea băiatului într-o stare de teribilă slăbiciune. I-am spus: „Du-mă exact acolo unde erai", și el m-a dus imediat.

Da, se duseseră acolo și se îmbrățișaseră, și cedaseră și se încleștaseră, și forțaseră afară tot ce era nedorit. Erau acolo răsuflarea ei, sunetele ei și revărsarea a ceea ce deveniseră ei doi; și continuaseră atât timp cât trebuise – și între reprize stătuseră întinși și vorbiseră; deseori, Penelope începea prima. Îi spusese că se simțise singură în copilărie, și că voia cel puțin cinci copii, iar Michael zisese că e-n regulă; chiar glumise: „Doamne, sper să nu ne alegem cu cinci băieți!" Ar fi trebuit să fie mai precaut.

– O să ne căsătorim.

El vorbise – fraza îi ieșise pur și simplu de pe buze.

Erau deja juliți și învinețiți – pe brațe, pe genunchi și pe omoplați.

El continuase:

– O să găsesc o modalitate să te cer. Poate la anul pe vremea asta.

Iar ea își schimbase poziția sub el, ținându-l strâns.

– Sigur, răspunsese, bine.

Și-l sărutase și-l întorsese pe el cu fața în sus.

Urmase apoi un ultim, aproape neauzit, „Din nou".

Iar anul următor venise cel de-al doilea titlu.

Pictură la pian.

23 decembrie.

Era luni seara, iar lumina devenise roșiatică afară.

Se auzeau băieții din vecini jucând handbal.

Penelope abia ce trecuse pe lângă ei.

Lunea venea întotdeauna acasă cam pe la ora aceea, puțin după opt și jumătate; terminase ultimul ei angajament la curățenie, în biroul unui avocat, și în seara aceea procedase ca de obicei:

Își lăsase geanta din mână lângă ușă.

Se dusese la pian și se așezase – dar de data asta ceva era diferit. Deschisese capacul și văzuse cuvintele, pe clape, scrise cu caligrafie simplă, dar frumoasă:

P|E|N|E|L|O|P|E L|E|S|C|I|U|S|Z|K|O
V|R|E|I T|E R|O|G
S|Ă T|E M|Ă|R|I|Ț|I C|U M|I|N|E

Își amintise.

Își amintise – și cum își mai acoperise ea gura cu palma, și cum zâmbise ea și își simțise ochii fierbinți – toate îndoielile alungate, dispărute deja, în vreme ce zăbovea asupra literelor. Nu voia să le deranjeze sau să întindă vopseaua. Chiar dacă era uscată de ore bune.

Dar în scurt timp găsise în ea hotărârea necesară.

Dăduse voie degetelor să cadă ușor pe clape, în centrul cuvintelor TE ROG SĂ TE MĂRIȚI.

Se întorsese și strigase.

– Michael!

Nu primise niciun răspuns, așa că ieșise din casă; băieții plecaseră și în jur erau orașul, aerul roșcat și Pepper Street.

El stătea singur, pe trepte.

Mai târziu, mult mai târziu, când Michael Dunbar dormea în patul de o persoană pe care-l împărțeau deseori în apartamentul ei, Penny ieșise iar în întuneric.

Aprinsese lumina.

Rotise comutatorul până la o penumbră molcomă și se așezase pe taburet, la pian. Încet, ridicase mâinile și, ușor, apăsase notele acute. Le atinsese încet, dar sincer și clar, folosind vopseaua rămasă.

Apăsase clapele cu V|R|E|A|U.

Băiatul care ieșise din cuptor

– Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Credeam că o să-ncepi doar!

Asta spuse Michael Dunbar despre șanțul uriaș săpat de un singur băiat în mai puțin de o săptămână. Ar fi trebuit totuși să știe mai bine.

– Dar ce naiba ai făcut, ai săpat zi și noapte?

Clay își plecă privirea.

– Am și dormit din când în când.

– Lângă lopată?

Acum ridică ochii, iar Ucigașul îi văzu mâinile.

– Isuse...!

Cât despre Clay, când mi-a povestit despre mica lui escapadă, mi-a vorbit mai mult despre urmări decât despre fapta în sine. Jinduia să vadă măcar Archer Street și Împrejurimile, dar nu putuse, firește – din două motive.

În primul rând, nu era în niciun caz în stare să se confrunte cu mine.

În al doilea rând, să se întoarcă și să *nu* se confrunte cu mine părea o trișare.

După cimitir, luase trenul înapoi spre Silver și pe urmă petrecuse câteva zile recuperându-se. Nu exista nicio parte din el care să nu doară. Mâinile pline de bășici erau cele mai grave, așa că dormise, stătuse treaz și așteptase.

Când se întoarse Ucigașul, se duse pe celălalt mal al râului, între copaci.

Coborî și se opri pe fundul șanțului.

De o parte și de alta erau valuri mareice de pietre și movile de pământ.

Privi și clătină din cap, apoi se uită în partea celalaltă, spre casă.

Înăuntru, îl căută pe Clay și dădu peste el în bucătărie; oftă, se gârbovi puțin și clătină din cap încă o dată, oscilând între șoc și consternare totală. Într-un târziu, găsi ceva de spus:

– Ce-i al tău e al tău, puștiule: ai inimă-n tine.

Iar Clay nu mai reuși să le împiedice.

Cuvintele.

Plecaseră și se întorseseră de mai multe ori, iar acum, în bucătărie se afla Rory; de parcă ar fi ieșit direct din cuptor, direct din Bernborough Park și de la semnul de 300 de metri:

Ce-i al tău e al tău, puștiule…

Exact aceleași cuvinte i le spusese și el.

Iar Clay nu se mai putu opri.

Se năpusti pe hol, în baie, și se așeză pe podea. În graba lui, trânti ușa, și...

– Clay! Clay... ai pățit ceva?

Întreruperea era ca un ecou, ca și când ar fi strigat la el, sub apă; iar el ieși la suprafață, gâfâind după aer.

Mireasa cu nasul rupt

În ceea ce privește nunta, nu fuseseră multe de organizat, așa că se apropiase foarte repede. La un moment dat Michael se întrebase ce să facă cu tablourile – picturile cu Abbey –, să le păstreze, să le distrugă sau să le arunce. La început, Penelope fusese sigură.

– Ar trebui să le păstrezi, sau să le vinzi; ar fi păcat să le distrugi, spusese ea și apoi întinsese o mână, calmă, și atinsese una dintre ele. Uită-te la ea, cât e de frumoasă!

Și atunci se întâmplase s-o simtă:

O scânteie arzândă, de gelozie.

Eu de ce nu pot fi așa? se întrebase gândindu-se încă o dată la terenul acela distant din interiorul lui, unde dispărea el uneori chiar de lângă ea. În momente ca acelea și-o dorea cu disperare – să fie mai bună decât Abbey –, dar picturile erau dovada: nimic n-o putea depăși.

Fusese o adevărată ușurare când, în cele din urmă, le vânduseră.

Expuseseră una dintre cele mari într-o piațetă în apropiere de Pepper Street, alături de un afiș cu data expoziției cu vânzare, iar până la căderea serii, tabloul fusese deja furat. În garaj, în ziua respectivă, totul se terminase într-o oră; se vânduseră repede fiindcă oamenilor le plăceau: atât Abbey, cât și Penny.

– Ar trebui s-o pictezi pe *ea*, spuseseră mulți dintre cumpărători, cu un gest spre Penelope.

Iar Michael nu putuse decât să zâmbească. Și să replice:

– Ea e mult mai plăcută în persoană.

După aceea, următorul obstacol fusese familiarul noroc al lui Penelope.

Necazul nu fusese atât ce se întâmplase – fiindcă fusese o eroare de judecată din partea ei –, ci că se întâmplase *atunci*: în dimineața zilei în care urmau să se căsătorească. Era pe Lowder Street, în vechea berlină a lui Michael, și vira la dreapta pe Parramatta.

În Europa de Est nu condusese deloc, dar tot era obișnuită cu partea dreaptă a străzii. Aici își dăduse examenele, le luase cu o încredere în sine rezonabilă, și conducea deseori mașina lui Michael. Nu avusese probleme niciodată, însă în ziua aceea, asta nu contase. Făcuse un viraj la dreapta perfect, numai că pe partea greșită a străzii.

Pe bancheta din spate, rochia de mireasă pe care tocmai o cumpărase stătea cuminte și grațioasă, iar mașina fusese ciocnită dintr-o parte, de parcă un demon mușcase din ea. Penelope avuse câteva coaste fracturate. Nasul îi fusese izbit și rupt când fața i se lovise de bordul mașinii.

Bărbatul din celălalt vehicul începuse să înjure, dar se oprise când văzuse sângele.

Ea își ceruse scuze în două limbi.

Apoi veniseră poliția și două camionete de remorcare ai căror șoferi, în dispoziție concurențială, negociaseră, asudaseră și fumaseră. Când sosise ambulanța, încercaseră s-o convingă să meargă la spital, însă până la urmă spuseseră că nu o pot obliga.

Penny insistase că se simte bine.

Pe pieptul ei se întindea o stranie formă alungită:

O frescă prelungă de sânge.

Nu, se va duce la medicul local, lucru cu care fuseseră toți de acord: era mai zdravănă decât părea.

Polițiștii glumiseră, cum că o arestează, și o conduseseră acasă. Cel mai tânăr dintre ei, care mesteca gumă mentolată, avusese grijă și de rochie. O întinsese, delicat, în portbagaj.

Când ajunsese acasă, știuse ce e de făcut.

Să se spele.

Să bea o cană de ceai.

Să-l sune pe Michael și apoi firma de asigurări.

Așa cum v-ați putea aștepta, nu făcuse niciunul dintre aceste lucruri.

Nu, cu toate forțele pe care izbutise să și le adune, pusese rochia pe canapea și se așezase la pian, complet demoralizată și abătută. Cântase jumătate din *Sonata lunii* și nu reușise să vadă notele, nici măcar una.

La doctor, o oră mai târziu, nu țipase.

Michael o ținuse de mână în timp ce medicul îi palpase coastele și îi realiniase nasul.

Abia dacă icnise și înghițise apoi cu greu.

La ieșire însă i se tăiaseră picioarele și se întinsese pe podeaua sălii de așteptare. Ceilalți pacienți întinseseră gâturile să vadă mai bine.

Când o ajutase să se ridice, Michael văzuse într-un colț obișnuita grămăjoară de jucării, dar ridică din umeri și le ignoră grăbit. O susținuse până la ușă.

Ajunși din nou acasă, se întinsese pe vechea ei canapea, cu capul pe genunchii lui. Îl rugase să-i citească din *Iliada*, iar pentru Michael fusese ca o iluminare – fiindcă în loc să gândească așa cum ar fi gândit alții, de pildă *hei, doar nu sunt tatăl tău demult răposat*, trecuse mult mai departe; înțelesese și se obișnuise cu un adevăr. O iubea mai mult decât îi iubise pe Michelangelo și Abbey Hanley la un loc.

Îi atinsese tăietura de pe obraz.

Buzele ei aveau crăpături sângerii.

Luase cartea și îi citise, iar ea plânsese și pe urmă dormise, încă sângerând.

Citise despre *Ahile cel iute de picior, Ulise cel descurcăreț* și toți ceilalți zei și eroi. Lui îi plăcea mai ales de *Hector, cel care stârnește spaima* – numit și îmblânzitorul de cai – și de *Diomede, adevăratul fiu al lui Tydeu.*

Stătuse așa, cu ea, toată noaptea.

Citind, întorcând paginile și citind.

Urmase apoi nunta, care decursese așa cum fusese planificată, a doua zi.

17 februarie.

Invitații erau puțini:

Câțiva prieteni muncitori, din partea lui Michael.

Mănunchiul de femei de serviciu, de la Penny.

Adele Dunbar fusese și ea acolo, la fel ca bătrânul Weinrauch, care îi dăduse antiinflamatoare. Din fericire, umflătura se mai retrăsese; încă mai sângera din când în când, și un ochi învinețit răzbătea încă prin machiaj, în ciuda strădaniilor lor.

Biserica era și ea mică, dar cavernoasă. Întunecată, cu vitralii și un Hrist în chinuri, expresiv. Pastorul era înalt, cu început de chelie. Râsese când Michael se aplecase spre ea și-i spusese:

– Vezi, nici măcar un accident de mașină nu te-a putut salva de măritiș.

Dar pe urmă o privise teribil de trist când primul strop de sânge îi picurase pe rochie și se lățise ca o pată pe hârtia de turnesol la ora de chimie.

Ajutoarele veniseră imediat, din toate colțurile micii adunări, iar Penny zâmbise printre lacrimi. Luase batista întinsă de Michael și-i spusese:

– Te însori cu o mireasă cu nasul rupt.

„Bravo“, îi lăudase pastorul când sângele fusese oprit, și continuase precaut, iar Hristul expresiv îi privise până când deveniseră Michael și Penelope Dunbar.

Se întorseseră, așa cum fac mai toate cuplurile, și zâmbiseră către congregație.

Semnaseră actele necesare.

Pășiseră pe culoarul central al bisericii, ușile fiind deschise în fața lor, și ieșiseră în soarele incandescent de afară – iar când mă gândesc la momentele acelea, văd din nou aievea farmecul acela: ei, ținând la piept fericirea aceea greu de găsit. O aduseseră la viață cu propriile lor mâini.

Dar în viața lor dinainte de a ne avea pe noi, rămăseseră încă două capitole.

Războiul Rozelor

Din nou, timpul trecuse.

Săptămânile trecuseră, aproape împlinindu-se luna, şi timpul acela fusese petrecut în diverse feluri.

Începuseră, aşa cum era normal, cu ce era mai greu:

Îndepărtarea pământului din albia râului.

Lucrau de la răsărit până la apus şi se rugau să nu plouă, ceea ce ar fi făcut ca totul să devină inutil. Dacă Amahnu începea să curgă, să curgă vijelios, ar fi adus cu el mâl şi aluviuni.

Seara, stăteau în bucătărie sau pe marginea canapelei, lângă măsuţa de cafea; proiectau cu atenţie cintrul. Concepuseră două modele – pentru cofraj şi pentru podul în sine. Michael Dunbar avea o abordare matematică şi metodică în privinţa unghiurilor. Îi vorbea lui Clay despre traiectorie şi despre faptul că fiecare bloc de piatră trebuia să fie perfect. Băiatului i se făcea rău la gândul bolţarilor; nu ştia bine nici măcar cum se pronunţă cuvântul.

Istovit fizic şi mental deopotrivă, se ducea în dormitor, somnoros, şi citea. Strângea în mână fiecare obiect din cutie. Bricheta o aprinsese o singură dată.

Îi era dor de toţi, tot mai mult pe măsură ce săptămânile treceau, când în cutia poştală sosi un plic. În el erau două scrisori scrise de mână.

Una de la Henry.

Una de la Carey.

În tot timpul pe care-l petrecuse la Amahnu, acesta era momentul pe care-l așteptase, însă nu le citi imediat. Urcă pe mal, spre pietre și eucalipți, și se așeză sub soarele fierbinte.

Le citi în ordinea în care le găsise.

Bună, Clay,

Mulțumim pentru scrisoarea de săptămâna trecută. Am păstrat-o la mine o vreme înainte să le-o arăt celorlalți – nu mă întreba de ce. Ne e dor de tine, să știi. Nu ne-ai spus practic nimic, dar ne e dor de tine. Aș zice că țiglele de pe acoperiș îți duc lipsa cel mai tare, probabil. Ei, și eu sâmbăta... Când m-am dus la talcioc, l-am luat pe Tommy să m-ajute, dar copilul ăla e la fel de folositor ca țâțele la un taur. Știi și tu asta.

Ai putea cel puțin să ne vizitezi. Dar trebuie să termini mai întâi – știi doar. La naiba, cât durează totuși să construiești un pod?

Cu sinceritate,
Henry Dunbar

P.S. Poți să-mi faci o favoare? Când te întorci, sună-mă întâi și spune-mi la ce oră crezi că ajungi acasă. Va trebui să fim cu toții aici. Pentru orice eventualitate.

Citind scrisoarea, Clay nu simți decât recunoștință pentru *henryozitatea* ei. Prostiile pe care le debita Henry nu aveau limită, dar Clay nu putea să nu jinduiască la ele. În plus, era de-a dreptul curtenitor; oamenii uitau asta de multe ori în privința lui Henry, văzându-i doar egocentrismul și setea de bani. Dar te descurcai mai bine cu Henry alături.

Urma la rând Tommy, și era limpede că și el și Rory fuseseră solicitați să contribuie. Sau, mai bine zis, fuseseră forțați. Tommy fusese primul:

Bună, Clay,

Eu n-am multe să-ți spun, doar că lui Ahile îi e dor de tine. L-am convins pe Henry să mă ajute să-i verific copitele – ASTA E ceea ce numesc eu INUTIL!!!!!!!!
(Și mie mi-e dor de tine.)

Apoi, Rory:

Hei, Clay – vino acasă, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi e dor de monumentele alea calde dintre noi. Ha!
Credeai că nu știu cum să scriu momente, nu-i așa?
Hei – fă-mi o favoare. Dă-i bătrânului o îmbrățișare din partea mea.
Glumeam; dă-i un șut în boașe, bine? Unul zdravăn.
Zi-i că „ASTA-I DE LA RORY!“
Vino acasă.

Era amuzant. Tommy descria lucrurile perfect, dar Rory era cel care îi vorbea cu adevărat – cel care îl făcea să simtă lucrurile cu cea mai intensă seriozitate. Poate fiindcă Rory era genul de persoană care nu voia de fapt să iubească pe nimeni și nimic, dar îl iubea pe Clay și i-o arăta în cele mai bizare moduri.

Dragă Clay,

Cum aș putea să-ți spun într-o scrisoare cât îmi e de dor de tine și cum e să stau la Împrejurimi sâmbăta și să mi te închipui acolo, lângă mine? Nu mă întind pe jos. Nu fac nimic. Doar mă duc și sper că o să vii și tu, dar tu nu vii, și știu de ce. Bănuiesc că așa trebuie.
E ciudat, fiindcă astea au fost cele mai bune săptămâni dintotdeauna, și nici măcar nu pot să-ți povestesc.
Săptămâna trecută am participat la prima mea cursă. Îți vine să crezi??? Era miercuri, și am avut un cal pe nume Războiul Rozelor – un bătrânel adus și el acolo doar ca să iasă la număr, și nu l-am cravașat nici măcar o dată, doar i-am vorbit și l-am dus la finiș fără

să-l lovesc, și am ieșit pe locul al treilea. Al treilea!!! Mama mă-sii! E prima dată de ani întregi când mama a venit la hipodrom. Panglicile de premiere erau negru cu alb și albastru. O să-ți povestesc totul când vii acasă, chiar dacă lucrurile se vor schimba curând. Am o altă cursă săptămâna viitoare...

Doamne, cu toate astea am și uitat să întreb. Tu ce faci? Mi-e dor să te văd sus pe acoperiș.

În ultimul rând, am citit încă o dată *Pietrarul*. Știu acum de ce îți place ție atât de mult. Capodoperele pe care le-a realizat el! Sper ca și tu să faci acolo ceva grandios. Și vei face. Trebuie. Vei face.

Ne vedem curând, sper. Ne vedem la Împrejurimi.

O să-ți arăt trucurile mele.

Promit.

Cu dragoste,
Carey

Ei, dumneavoastră ce-ați face?

Ce-ați spune?

El citi scrisoarea departe, în amonte, de multe ori, și își dădu seama.

După ce calculă îndelung, constată că era plecat de șaptezeci și șase de zile deja și că Amahnu avea să fie viitorul lui –, dar venise timpul să se întoarcă acasă și să dea ochii cu mine.

Casa de la numărul optsprezece pe Archer Street

Când Michael Dunbar și mireasa cu nasul rupt se căsătoriseră, primul lucru pe care îl făcuseră fusese să ducă pianul înapoi pe Pepper Street, la numărul treizeci și șapte. Avură nevoie de alți șase oameni din vecini și, de data asta, de o ladă de bere. (Și la fel ca băieții din Bernborough, dacă era bere, apoi trebuia să fie rece.) Ocoliseră prin spatele casei, unde nu erau trepte la intrare.

– Ar trebui să-i sunăm pe ceilalți tipi, spusese Michael mai târziu; ținea un braț întins pe lemnul pianului, de parcă el și instrumentul erau prieteni vechi. La urma urmelor, îl aduseseră la adresa corectă.

Penny Dunbar nu putuse decât să zâmbească.

Stătea cu o mână pe pian.

Și cu cealaltă pe el.

Câțiva ani mai târziu, se mutaseră și de acolo; cumpăraseră o casă de care se îndrăgostiseră. Era relativ aproape, în cartierul hipodromului, având în spate pista și grajdurile.

O vizitaseră într-o sâmbătă-dimineață.

Casa de la numărul optsprezece pe Archer Street.

Un agent imobiliar aștepta înăuntru și le ceruse numele. După toate aparențele, nimeni nu-și mai exprimase interesul s-o vadă în ziua aceea.

Casa avea hol și bucătărie, trei dormitoare, o baie mică, o curte lungă cu un vechi uscător de rufe Hills Hoist, și amândoi își imaginaseră imediat: văzuseră cu ochii minții copii pe peluză și în grădină, și răbufniri de haos copilăresc. Pentru ei, era paradisul, și în scurt timp aveau să se îndrăgostească și mai tare.

Cu un braț pe stâlpul uscătorului și privirea spre norii de deasupra, Penny auzise sunetele. Se răsucise spre agent.

– Scuzați-mă, spusese, dar ce este zgomotul acesta?

– Pardon?

Se temuse de clipa aceea, fiindcă era motivul probabil pentru care pierduse toate celelalte cupluri care veniseră să vadă proprietatea – toate având visuri și idei similare despre viața lor acolo. Poate că și ei văzuseră în minte aceiași copii râzând și ciondănindu-se din cauza faulturilor la fotbal sau jucându-se cu păpuși în iarbă și țărână.

– Nu-l auziți? insistase Penny.

Agentul își slăbise nodul la cravată.

– Oh, *acela*?

Cu o seară înainte, pe când se uitau în indexul străzilor, văzuseră terenul din spatele casei, dar nu scria nimic altceva decât că se numea Împrejurimile. Acum Penny era sigură că auzise tropot de copite în spate și descifrase totodată mirosul asociat – ceva animal, de fân și cai.

Agentul imobiliar încercase să-i ducă repede înapoi în spate.

Stratagema nu-i funcționase.

Penny se dusese mai aproape de tropotele pe care le auzise aproape de gard.

– Hei, Michael! Poți să mă ridici puțin?

El se apropiase.

Brațele lui și coapsele ei subțiri ca niște fuse.

De cealaltă parte, Penny văzuse grajdurile și pista.

Dincolo de gard era turful, care cotea pe lângă marginea casei; doamna Chilman era singura vecină. Apoi erau iarba și șantierul

de construcții, plus obligatoriul gărduleț alb; de acolo părea făcut din scobitori.

Pe turf se vedeau rândași ducând caii de la pistă la grajduri, și puțini dintre ei o văzuseră: câțiva moțăiseră un salut din cap, continuându-și drumul. Un minut sau două mai târziu, un rândaș bătrân apăruse cu ultimul cal, și când acesta din urmă își lăsase capul în jos, omul ridicase din umeri posac. Chiar înainte s-o zărească pe Penny, lovise calul ușor peste bot.

– Haide, îl îndemnase el, ieși!

Penny, firește, zâmbise văzând întreaga scenă.

– Halo! bâiguise ea și își dresese apoi glasul: Alo!

Calul o zărise imediat, spre deosebire de rândaș.

– Ce? Cine-i acolo?

– Aici, sus!

– Isuse, fetițo, dar știu că puteam să fac un infarct!

Era un ins vânjos, cu părul cârlionțat, piele și ochi umezi, iar calul trăgea de el, să meargă mai departe. Avea o dungă de alb de la urechi până la bot, însă în rest era maro în nuanța mahonului. Rândașul își dăduse seama că n-avea rost să încerce să-l țină în loc.

– Bine, ia să vedem. Hai, drăguțo!

– Serios?

– Da, mângâie-l nițel; oricum, e cel mai mare mânzuleț de-aici.

Înainte s-o facă, Penny se uitase să vadă dacă Michael mai putea s-o țină și, adevărul fie spus, era ea ușoară, dar ceva-ceva tot cântărea, iar lui începuseră să-i tremure brațele. Ea își pusese apoi palma pe pata albă de pe capul capului și nu-și putuse stăpâni încântarea. Privise în ochii lui cercetători. *Zahăr? Ai vreo bucățică de zahăr?*

– Cum îl cheamă?

– Păi, numele de concurs e City Special, răspunsese omul și bătuse ușurel calul pe piept. Da' la grajduri i se zice Lacomu', deși habar n-am de ce.

– E rapid?

Rândașul pufni.

– Mătăluță chiar ești nouă pe-aici, nu? Caii din grajdurile astea nu sunt buni de nimic.

Totuși, Penelope fusese fermecată. Când calul ridicase capul, dornic de o mângâiere mai hotărâtă, ea râsese.

– Bună, Lacomu'!

Omul îi întinsese câteva cuburi de zahăr.

– Ia, dați-i astea. Ce mai contează?! Oricum e o cauză pierdută.

Sub ea, Michael Dunbar se gândise la brațele lui și la cât avea s-o mai poată ține.

Agentul imobiliar se gândise doar că a făcut deja vânzarea.

Violența fraților

Acum era rândul lui Clay să-și lase tatăl singur acasă, cu Amahnu.

Stătea în fața lui, lângă canapea, dimineața fiind încă întunecată. Mâinile îi erau vindecate, bășicile transformate în cicatrici.

– Plec pentru o vreme.

Ucigașul se trezi brusc.

– Dar o să mă întorc.

Era un noroc că gara Silver era pe o linie principală; trenurile treceau de două ori pe zi în ambele direcții. El îl prinse pe cel de 8.07.

La gară, își reaminti:

Prima după-amiază, când venise.

Ascultase.

Lângă el, pământul cânta încă.

În tren citise o vreme, dar începu să-și simtă nervii întinși în stomac. Ca un copil cu o jucărie cu cheiță.

În cele din urmă, puse cartea jos.

Nu avea niciun rost.

În tot ce citea vedea doar fața mea și pumnii mei, și jugulara de la gât.

Când ajunse în oraș, spre sfârșitul după-amiezii, rămase în gară și dădu telefonul. De la o cabină de lângă peronul patru.

– Alo, Henry sunt. (Clay auzea că era undeva, pe stradă – zgomotul apropiat al traficului.) Alo?

– Iar eu sunt Clay.

– Clay? (Glasul răzbătu acum mai încordat, mai răstit, din strânsoarea mâinii de la celălalt capăt al liniei.) Ești acasă?

– Încă nu. Ajung în seara asta.

– Când? La ce oră?

– Nu știu. Poate la șapte. Poate mai târziu.

Asta îi mai dădea câteva ore.

– Hei... Clay!

Așteptă.

– Succes, bine?

– Mulțam. Ne vedem.

Își dori să fie iar printre eucalipți.

Pentru un timp se gândi să facă mai tot drumul pe jos, dar luă trenul și apoi autobuzul. Pe Poseidon Road, coborî cu o stație înainte de destinație, iar orașul înaintase mult în înserare.

Un fel de arămiu, în mare parte întunecat.

Merse și se opri și se aplecă spre aer, de parcă s-ar fi așteptat ca aerul să-l distrugă, numai că nu-l distruse – și mai repede decât și-ar fi dorit, ajunse în capătul străzii Archer:

Ușurat că a reușit în sfârșit.

Îngrozit să fie acolo.

În fiecare locuință luminile erau aprinse – oamenii erau acasă.

Ca și când ar fi presimțit apropierea spectacolului, porumbeii sosiră de nicăieri și se strânseră aproape, pe firele de curent electric. Poposiseră pe antenele de tv și – ferească Domnul! – în copaci. Era și o cioară, durdulie, cu pene bogate, ca un porumbel deghizat cu palton.

Dar nu reușea să păcălească pe nimeni.

Curtea din față – una dintre puținele fără gard, fără poartă, doar o peluză – era proaspăt tunsă și măturată.

Veranda, acoperișul și licărul unuia dintre filmele mele.

În mod ciudat, mașina lui Henry nu era acolo, Dar Clay nu se lăsă distras. Păși încet înainte și apoi:

– Matthew.

Rostise numele ca pe o afirmație, ca și când s-ar fi străduit să fie calm și nonșalant.

Matthew.

Doar numele meu.

Atâta tot.

Doar puțin mai sonor decât tăcerea.

Și din nou, după alți câțiva pași, simți covorul de iarbă, iar acum în mijloc, în fața ușii, așteptă să ies eu – dar n-am ieșit. Trebuia să strige sau să stea și să aștepte, și alese până la urmă prima variantă. Cu un glas care nu era al lui, urlă „MATTHEW!", și își puse sacul jos și cărțile în sac.

Câteva secunde mai târziu auzi mișcare, iar pe urmă Rosy slobozi un lătrat.

Eu am apărut primul la ușa din față.

M-am oprit pe verandă îmbrăcat aproape la fel cu Clay, numai că tricoul meu era albastru-închis, nu alb. Aceiași blugi decolorați. Aceiași teniși cu talpa subțire. Mă uitam la *Rain Man*, care se apropia deja de sfârșit.

Clay... era al naibii de plăcut să-l văd... dar, nu.

Umerii mi s-au aplecat, dar puțin; nu puteam arăta ce mult nu voiam s-o arăt. Trebuia să par ferm și sigur pe mine.

– Clay.

Fusese glasul din dimineața aceea de mult uitată.

Ucigașul în buzunarul lui.

Când Rory și Tommy au ieșit și ei, i-am înfrânat, aproape benign. Când au protestat, am ridicat o mână.

– Nu!

S-au oprit, iar Rory a zis ceva, însă Clay n-a auzit ce.

– Dacă mergi tu prea departe, mă bag eu, bine?

Fusese doar o șoaptă?

Sau cuvintele fuseseră rostite normal, dar Clay nu le auzise din cauza vuietului din propriile-i urechi?

Am închis ochii o clipă și am pășit în dreapta, lăsându-mă în jos; nu știu cum sunt alți frați, dar noi n-aveam să ne tatonăm. Aici nu era Clay și Ucigașul, ca doi boxeri – eram eu, iar eu m-am apropiat de el cu pas aproape alergător, și în scurt timp el ajunse la pământ.

Oh, și luptă, într-adevăr, luptă zdravăn, flutură și zvâcni din brațe și căzu – fiindcă nu existau reguli aici, și niciun dram de frumusețe. Se putea antrena și putea suferi cât voia, dar ăsta nu era un antrenament în stilul lui Clay, era realitatea în stilul *meu*, și l-am dibuit de la început; fără alte vorbe decât cele dinlăuntrul meu:

El ne-a ucis.

El ne-a ucis, Clay, nu-ți amintești?

N-aveam pe nimeni.

El ne-a părăsit.

Noi eram morți...

Dar gândurile astea nu erau de fapt gânduri, erau nori de pumni în rafală, și fiecare cădea foarte real.

Nu-ți amintești?

Nu pricepi?

Iar Clay...

Zâmbitorul...

Uitându-mă la noi acum, după tot ce avea să-mi povestească el mai târziu, îl văd limpede cum gândea:

Tu nu știi totul, Matthew.

Tu nu știi.

Ar fi trebuit să-ți spun...

Despre uscătorul de rufe.

Despre cârlige...

Dar nu putea să spună nimic, nici măcar nu-și amintea când căzuse prima dată, numai că se prăbușise atât de rău, încât lăsase o gaură acolo, o cicatrice în iarbă – și lumea era incoerentă. Îi trecu prin minte că plouă, dar ca să spun adevărul, era sânge. Era sânge și

durere și ridicare de la pământ, și iar cădere, până când Rory strigă că e de-ajuns.

Iar eu... cu pieptul în spasme, însetat de aer.

Iar Clay pe iarbă, făcut ghem și apoi rostogolindu-se cu fața spre cer. Câte ceruri erau acolo de fapt? Cel pe care se concentrase el se fisura și odată cu asta veniră păsările. Porumbeii. Și o cioară. Se năpustiră în plămânii lui. Sunetul ca de hârtie al aripilor bătând, toate rapid și superb, la unison.

Următoarea persoană pe care o văzu era o fată.

Care nu spuse nimic. Nimic mie, nimic lui Clay.

Se lăsă doar la pământ și îl luă de mână.

Cum ar fi putut să-i spună *bine ai revenit*? Și de fapt, surprinzător, Clay dădu să vorbească primul.

Eu stăteam la câțiva metri mai în stânga.

Mâinile îmi tremurau, însângerate.

Respiram, străduindu-mă să n-o fac.

Brațele mi-erau scăldate în sudoare.

Rory și Tommy stăteau aproape, iar Clay ridică privirea spre fată. Ochii verzi și buni. Spuse, zâmbind încet, cuvintele:

– Războiul Rozelor?

Și o văzu schimbându-și expresia, de la o teamă abjectă la un surâs larg și plin de speranță, ca al cailor când intră pe linia dreaptă.

– E bine?

– Așa cred.

– Lasă-mă un minut și-l luăm noi în primire.

Îi fusese greu să audă micul dialog, dar știa că eram eu și Carey, și în scurt timp ceilalți se apropiară. Rosy îl linse pe față.

– Rosy! am strigat. Pleacă de acolo!

Încă nici urmă de Henry.

În cele din urmă, Rory:

Trebuia să intervină la un moment dat.

Le spuse tuturor să se dea naibii la o parte din calea lui, îl ridică pe Clay de jos și-l duse de acolo. În brațele lui, Clay atârna ca o arcadă.

– Hei, Matthew! strigă Rory. Uite-aici – ce-nseamnă tot antrenamentul ăla cu cutiile poștale!

Iar apoi către Clay, către fața și sângele lui:

– Cum ți se pare *asta* ca un moment cald între noi? Hei, i-ai tras un șut în boașe, așa cum ți-am zis?

– Două. Primul n-a fost chiar grozav.

Iar Rory râse acolo, pe scări, și râsul îl duru pe băiatul pe care îl ducea în brațe.

Așa cum promisesem și pusesem la cale, chiar îl ucisesem.

Dar și Clay își respectase cuvântul, și nu murise.

Era plăcut să fii din nou unul dintre băieții Dunbar.

Mașina de scris,
șarpele
și Luna

Cumpăraseră casa, firește, și lucrurile începuseră să înceapă.

De muncit – Michael se ducea tot la șantier, cu mâinile mereu pline de praf, iar Penny își vedea de curățenie, învățând engleza până când venise timpul. Începuse să se gândească la o altă carieră, și oscila între două educaționale: prima nu putea fi decât în muzică. Apoi, engleza ca limbă secundară.

Poate că amintirea fusese decisivă:

Pista interioară.

Arșița până-n tavan.

„– Pașaportul?"

„– *Przepraszam?*"

„– Of, Doamne!"

Alesese engleza ca limbă secundară.

Aplicase la universitate, hotărâse să se ocupe în continuare de curățenie seara – o firmă de contabilitate, un birou de avocați – iar scrisoarea de acceptare sosise. Michael o găsise la masa din bucătărie. Se oprise nu departe de locul exact în care, ani mai târziu, avea să fie examinat și interogat de un catâr.

– Ei bine?

Se așezase lângă ea, aproape.

Văzuse sigla și antetul.

Unii oameni sărbătoresc asemenea vești cu șampanie sau cu o seară în oraș, undeva drăguț, dar în cazul lor, Penelope rămăsese locului; își lăsase capul pe umărul lui și citise scrisoarea încă o dată.

Și așa, timpul trecuse.

Plantau diverse în grădină.

Jumătate dintre ele trăiau. Jumătate mureau.

Se uitaseră cum Zidul era doborât, în 1989.

Prin ochiurile gardului din spate vedeau adesea caii, și îndrăgeau celelalte excentricități ale zonei hipodromului – de pildă un bărbat sau o femeie care ieșea în mijlocul drumului la amiază, cu un indicator de stop, ca să oprească traficul. În spate apărea un rândaș care traversa drumul cu un cal de căpăstru, probabil unul cu o cotă de 10:1 pentru a doua zi, la Hennessey.

Ultima și cea mai importantă curiozitate a locului, încă de pe atunci, era numărul terenurilor părăsite; trebuia doar să știi unde să te uiți. În unele cazuri, așa cum știm noi bine, asemenea locuri pot avea o semnificație deosebită, și unul dintre ele era nu departe de liniile de tren. Sigur, erau Împrejurimile, și pista muribundă de la Bernborough. Dar și asta era esențială.

Așa că, vă rog, încercați să vă amintiți.

Totul avea de-a face cu catârul.

La trei ani după ce începuse Penny cursurile la universitate, telefonul sunase într-o zi în casa de la numărul 18 pe Archer Street: doctorul Weinrauch.

Adelle.

Murise la masa din sufragerie, cel mai probabil la o oră târzie a serii, după ce dactilografiase o scrisoare către o prietenă.

– Pare că a terminat de scris, și-a scos ochelarii și și-a lăsat capul pe masă, lângă mașina de scris, spusese doctorul.

Fusese trist și dureros, dar și frumos:

O ultimă combinație letală.

Un ultim punct de sfârșit de frază, scris cu hotărâre.

Sigur, se duseseră imediat la Featherton, iar Michael știa că e norocos, în comparație cu Penelope. Aici, cel puțin, puteau să stea în biserică și să transpire lângă sicriu. El putea să întoarcă privirea spre bătrânul doctor pensionat și să se uite la cravata lui, care atârna ca un ceas de mult oprit.

– Îmi pare rău, băiete.

– Îmi pare rău, doctore.

Mai târziu, se așezaseră la masă în casa veche, lângă mașina de scris și ochelarii ei cu rame albastre. O vreme, el se gândise să pună o coală de hârtie nouă și să scrie câteva rânduri. N-o făcuse însă; doar se uitase la ea, iar Penelope adusese ceai, îl băuseră, ieșiseră în oraș și își încheiaseră turul înapoi, lângă copacul banksia.

Când ea îl întrebase dacă vrea să ia mașina de scris acasă, Michael răspunsese că era deja acasă.

– Ești sigur?

– Sunt sigur, replicase el și își dăduse seama deodată: De fapt, cred că știu ce să facem.

Dintr-un motiv sau altul, așa părea corect: se dusese în șopron, găsise aceeași lopată veche și săpase încă o groapă, la stânga de câine și de șarpe.

În casă, mai rămăsese puțin alături de bătrâna Remington.

Găsise trei suluri de folie din plastic bun și rezistent și înfășurase mașina de scris – atât de transparent încât puteai vedea tastele – mai întâi Q și W, apoi mijlocul cu F și G, H și J; și în curtea dosnică dintr-un oraș dosnic duse mașina, o așeză acolo și o îngropă în pământ:

Mașina de scris, șarpele și Luna.

Lucrurile astea nu le pui în reclamele la imobiliare.

Acasă din nou, viața trebuia să continue, și continuase – Michael stând treaz alături de ea când își scria temele și verificându-i-le.

Pentru practică fusese trimisă la Hyperno High. Cel mai rău-famat liceu din oraș.

În prima zi, se întorsese acasă frântă:

– M-au mâncat cu fulgi cu tot.

A doua zi fusese și mai rău.

– Azi m-au scuipat.

Erau momente când striga la ei, pierzând complet controlul – asupra lor și asupra ei însăși – puștanii pregătindu-se de măcel. Când aproape că explodase o dată, urlând „LINIȘTE!" și murmurând apoi „Rahați cu ochi", clasa izbucnise în râs. Veselia și batjocura adolescenților.

Adevărul este însă că Penny Dunbar, așa cum știm, o fi fost ea firavă și permanent fragilă, dar era o expertă în arta supraviețuirii. Își petrecea pauzele de masă cu clase întregi – regina detenției și a plictiselii. Îi căsăpea cu o liniște organizată.

Dar se dovedise că era prima candidată din ultimii ani care izbutise să reziste pe toată durata practicii, iar ei îi oferiseră postul cu normă întreagă.

Renunțase total la curățenie.

Colegii de muncă o scoseseră în oraș, la un pahar.

Michael stătuse cu ea a doua zi, lângă vasul de WC. O frecase ușor pe spate și-i vorbise mângâietor:

– Ăsta e trofeul libertății?

Ea vomitase plângând, dar râsese.

Pe la începutul anului următor, când Michael venise s-o ia de la serviciu într-o după-amiază, trei băieți masivi o înconjurau, cu pielea lor transpirată, cu tunsorile și cu brațele lor. Pentru o clipă, fusese gata să coboare, dar pe urmă văzuse: Penny ținea în mână un volum de Homer; citea cu glas tare și trebuie să fi fost una dintre părțile macabre, fiindcă băieții se strâmbau și cârâiau.

Ea purta o rochie în nuanța mentei.

Când observase mașina lui Michael, închisese cartea, iar băieții se trăseseră în lături. Îi strigaseră „Pa, doamnă; pa, doamnă; pa, doamnă", iar ea urcase în mașină.

Dar asta nu înseamnă că era ușor – pentru că nu era.

Uneori, când pleca la lucru, Michael o auzea vorbindu-și singură în baie, îndemnându-se să se ducă; era greu să înfrunte o nouă zi. El întreba „Care e puștiul-problemă de data asta?" – fiindcă devenise treaba ei să lucreze cu cei mai nestăpâniți dintre ei, unul câte unul. Și uneori dura o oră, iar alteori dura mai multe luni, dar întotdeauna reușea să-i îmblânzească. Unii ajungeau chiar s-o protejeze. Dacă alți băieți își luau nasul la purtare, erau trași în toalete și scuturați printre closete. Nu vă puneți cu Penny Dunbar.

Din multe puncte de vedere, numele cursului, engleza ca limbă secundară, era ironic, fiindcă mulți dintre elevii ei erau tineri a căror limbă maternă era engleza, însă abia dacă izbuteau să citească un paragraf – și aceia erau întotdeauna cei mai furioși.

Ea se așeza împreună cu fiecare, la fereastră.

Adusese de acasă un metronom.

Puștiul se holba incredul și întreba:

– Ce rahat mai e și ăsta?

La care Penny răspundea sec:

– Citește în ritm cu el.

Dar până la urmă, trebuia să se întâmple.

După patru ani de predat în școală, venise într-o seară acasă cu un test de sarcină și de data asta chiar ieșiseră să sărbătorească, însă după ce așteptaseră toată săptămâna, până sâmbătă.

Între timp, a doua zi, erau din nou la muncă.

Michael turna beton.

Le spusese câtorva dintre prietenii de acolo; ei se opriseră și-i strânseseră mâna.

Penelope era la Hyperno, cu un băiat belicos, dar foarte chipeș.

Citea împreună cu el la fereastră.

Metronomul ticăia.

Sâmbătă, mâncaseră la localul acela simandicos din clădirea Operei și urcaseră sus de tot, pe trepte. Bătrânul pod splendid ședea și el acolo, iar feriboturile amarau la chei. Pe la mijlocul după-amiezii, când se întorseseră, o navă sosise la doc. Erau mulțimi de oameni pe esplanadă, și camere video, și sumedenie de inși zâmbitori. Lângă clădire cu toată sticla ei se aflau *ei* – Michael și Penny Dunbar –, iar în capătul scării de la Operă, cinci băieți apăruseră și se opriseră... și în scurt timp coborâseră să ne întâmpine.

Și am ieșit apoi împreună – prin mulțimi de oameni, într-un oraș plin de soare.

Și o moarte venise să ni se alăture.

Partea a V-a

Orașe + ape + criminali + arce
+
povești

Marea intrare

Sigur, Henry trebuia să-și facă și el o intrare în seara aceea a pumnilor, a penelor și fraților.

Când mă gândesc acum la ea, o văd ca pe ultimul val al adolescenței noastre colective. Așa cum se întâmplase cu Clay când ieșise din tunelul de la Bernborough Park acea ultimă dată, la fel era în seara asta pentru Henry și pentru noi. În zilele următoare, din când în când, se mai simțea câte o zăbovire; un ultim salut către vestigiile tinereții și stupidității noastre.

Niciodată nu aveam să le mai vedem sau să mai fim așa.

Nu trecuse mult timp. Televizorul funcționa.

Fuseseră ciorovăieli multe, iar *Rain Man* lăsase loc unui film pe care îl luasem într-un an de la Rory, pentru Crăciun. *Petrecerea burlacilor*. Ca să redau cuvintele lui Rory, dacă tot trebuia să ne uităm la tâmpenii din anii '80, măcar să fie ceva bun. Ca să le redau pe cele ale lui Henry, era cu Tom Hanks în zilele lui de glorie, înainte să înceapă să se prostească și să câștige Globuri de Aur și alte rahaturi; studiase băiatul.

Toți patru ședeam acolo:

Eu îmi răcoream mâinile.

Rory și Tommy râdeau.

Hector era lățit ca un pled dungat, torcând în poala lui Tommy.

Clay ședea pe canapea, uitându-se tăcut; sângerând tăcut. Prietenul personajului principal feminin cade, în pielea goală, prin trapa de pe capota unei mașini – când veni în sfârșit și Henry.

Mai întâi se auziră pașii.

Cheile scăpate din mână.

Apoi intrarea.

Pe urmă o față însângerată, zâmbitoare, în lumina din ușa camerei de zi.

– Ce? strigă el. Glumiți, javrelor? Vă uitați fără mine la *Petrecerea burlacilor*?

La început, niciunul dintre noi nu întoarse privirea.

De fapt, Clay o făcu, dar el nu se putea mișca.

Noi, ceilalți, eram prea prinși de agitația de pe ecran.

Abia când scena se încheie văzu Rory în ce stare era și atunci se revărsară înjurăturile, tăcerile împietrite și blasfemiile. Eu le-am pus punct cu un lung și zdravăn „I-su-se Hristoase..."

Netulburat, Henry se trânti pe canapea și se uită la Clay.

– Scuze c-am întârziat, puștiule.

– E-n regulă.

Ăsta fusese planul lui Henry: să vină acasă arătând așa, chiar înainte să ajungă Clay, pentru ca mie să-mi fie distrasă atenția de la el. Necazul fusese că celor doi băieți de la semnul de 200 de metri le luase mai mult timp decât își închipuise el – și mult mai multă băutură – și sigur că-și lăsase mașina și venise pe jos din Bernborough Park. Dar deja era atât de beat și de bătucit, încât aproape că se târa în patru labe și, privind acum înapoi, sincer vă spun că a fost unul dintre cele mai tâmpe momente ale lui Henry. Plănuise el totul, pregătise el totul, și numai pentru Clay o făcuse.

Îl studie cu un soi de satisfacție.

– Da' mă bucur să te văd. E bine să fii din nou acasă? Văd că Matthew a întins deja covorul roșu, lepădătura musculoasă.

– E-n regulă, am meritat-o.

Clay se întoarse spre el și rămase șocat de amploarea vătămărilor. Buzele, mai cu seamă, erau o imagine greu de privit; iar pomeții, negri ca arsura.

– Dar nu-s sigur în privința ta, adăugă el.

– Oh, replică Henry vesel. Am meritat-o, băiete, am meritat-o.

– Și? (Ăsta fusesem eu, stând în mijlocul camerei de zi.) Vrei să ne spui și nouă ce mama dracului se-ntâmplă?

Henry oftă:

– Matthew, întrerupi filmul!

Însă știa. Dacă apelase la serviciile lui Schwartz și Starkey (și ale iubitei lui Starkey, după cum se dovedise) pentru a-l aranja cu vârf și-ndesat, uite că venise și ocazia mea de a termina procesul.

– Vedeți dumneavoastră, domnilor, rânji el și dinții îi erau mai degrabă ca butucul unui măcelar, de un roșu năclăit, dacă veți vrea vreodată să arătați așa, nu veți avea nevoie decât de un cercetaș blond cu pumnii de fier, un golan cu respirația puturoasă și, la urmă, iubita golanului, care dă mai tare decât ăilalți doi la un loc...

Încercă să vorbească în continuare, dar nu mai reuși, fiindcă în următoarele secunde camera se roti, iar harababura de la *Petrecerea burlacilor* deveni tot mai caraghioasă. Într-un târziu se împletici înainte, trecu drept pe lângă mine și plecă televizorul, punându-l la podea.

– La naiba! urlă Rory. Ăsta distruge unul dintre cele mai tari filme ale tuturor timpurilor...

Dar fusese pe fază și destul de aproape ca să-l prindă, deși nu izbuti să salveze și jocurile de masă. Sau colivia, care se rostogoli ca un ropot de aplauze tumultuoase, cât un stadion întreg.

În scurt timp eram toți ghemuiți în jurul lui – covor, sânge și păr de pisică. Și păr de câine. Și... Dumnezeule... ăla să fie păr de *catâr*?

Henry leșinase.

Când își reveni, îl recunoscu mai întâi pe Tommy:

– Tânăru' Tommy, da? Colecționarul de animale... și Rory, lanțul cu bilă uman, și ahh, tu ești Matthew, așa-i? Domnul Om de

Bază. (Și în ultimul rând, afectuos:) Clayton. Zâmbitorul. Ai fost plecat ani de-a rândul, *ani*, mă-nțelegi?

Era-n regulă.

Filmul continua, căzut pe-o parte pe podea, colivia era înclinată și fără ușiță – iar mai la stânga, aproape de fereastră, bolul peştelui se răsturnase în mijlocul haosului. Abia acum observarăm că apa ne ajunsese la picioare.

Henry se uita la film, lăsându-și capul pe un umăr, dar noi ceilalți ne uitam la T, porumbelul, care ieșise din colivie, pășise pe podea, trecuse de peștișor și se îndrepta direct spre ușa deschisă. În mod evident, pasărea știa ce și cum – că ăsta nu era locul potrivit în care să fie în orele care urmau. Mă rog, asta, plus că era cu capsa complet pusă. Mergea și bătea din aripi, mergea și bătea din aripi. Tot ce-i mai trebuia era o valiză. O dată, chiar se uită în urmă:

– Bun, asta e! păru el să spună, spumegând în cenușiu și purpuriu. Eu o șterg d-aci, băieți... norocul să vă pupe!

Cât despre peștișor, Agamemnon, el sări, se zvârcoli, căscă gura în aer după apă; țopăi de-a latul covorului. Trebuia să fie niște apă pe-aici pe undeva, și naiba să-l ia dacă n-o s-o găsească el!

Maturizarea în stilul Dunbar

Și iată-i deci, mult înainte în viitorul îndepărtat:

O pasăre arțăgoasă.

Un peștișor auriu.

Doi băieți însângerați.

Și ia priviți-l pe Clay aici, în context.

Ce putem spune despre el?

Cum a început viața, ca băiat, ca fiu și ca Dunbar?

A fost de fapt ceva destul de simplu, cu o mulțime la interior:

Au fost cândva demult, în urzeala trecutului Dunbar, cinci frați, iar al patrulea era cel mai bun dintre noi, un băiat cu multe calități.

Dar cum a devenit Clay de fapt Clay?

La început am fost toți – fiecare cu părticica lui în alcătuirea întregului – iar tatăl nostru a ajutat la fiecare naștere; lui i-am fost dați prima dată în brațe. Așa cum obișnuia Penelope să spună, stătea alături, atent și vigilent, și plângea lângă patul ei, zâmbind larg. Niciodată nu ezitase când venise greul ori dizgrațiosul, iar încăperea începea să se rotească. Iar pentru Penelope, asta însemna lumea întreagă.

Când totul se sfârșea, se lăsa pradă vertijului.

Inima îi bătea ajungându-i pe buze.

Era înduioșător, le plăcea lor să ne spună, cum fiecare dintre noi a avut de la început ceva ce ei au îndrăgit imediat.

La mine, erau picioarele. Picioarele mele cu crețuri, de nou-născut.

La Rory, era nasul lui în vânt, când a venit pe lume, și sunetele pe care le scotea în somn; ceva cam ca luptele pentru titlul mondial, dar cel puțin așa știau că trăiește.

Henry avea urechi ca de hârtie.

Tommy strănuta mereu.

Și, desigur, era și Clay acolo, între noi:

Băiatul care a venit în lume zâmbind.

Povestea zice că, atunci când Penny era în durerile facerii cu Clay, ne-au lăsat pe mine, pe Henry și pe Rory cu doamna Chilman. Pe drumul spre spital, aproape că trăseseră pe marginea drumului: Clay se grăbea. Așa cum avea să-i povestească Penny mai târziu: lumea îl voia cu mare nesaț, însă ea nu întrebase de ce.

Ca să rănească și să umilească?

Sau să iubească și să reușească?

Chiar și acum e greu de decis.

Era dimineață, una de vară, umedă, și când ajunseseră la maternitate, Penny țipa, încă mergând, și creștetul lui începuse să se vadă. Clay aproape că fusese rupt din ea, nu născut, ca și când aerul l-ar fi supt.

Sala de nașteri era scăldată în sânge – împroșcat pe jos ca după o crimă.

Cât despre copil, el aștepta în atmosfera înăbușitoare și, într-un fel ciudat, tăcut, zâmbea; chipul lui mânjit de sânge nu se clintea. Când o asistentă neștiutoare intrase în sală, rămăsese cu gura căscată și lansase o blasfemie. Se oprise locului și exclamase: „Isuse Hristoase!“

La care mama noastră, încă năucită, replicase: „Sper că nu. Doar știm ce i-am făcut *Lui*“. Iar tatăl nostru încă zâmbea larg.

Copil fiind, așa cum am mai spus, a fost cel mai bun dintre noi.

Pentru părinții noștri mai cu seamă, el era cel special, sunt sigur de asta, fiindcă rareori se certa, abia dacă plângea și îndrăgea tot ce-i spuneau ei.

Seară de seară, în timp ce noi, ceilalți, ne găseam scuze, Clay dădea o mână de ajutor la spălatul vaselor, în schimbul încă unei povești. De Penny se ruga: „Vrei să-mi spui din nou despre Viena și despre paturile acelea suprapuse? Sau ce zici de *asta*?" Cu fața aplecată spre farfurii, cu spumă pe degete. „Poți să-mi povestești despre statuia lui Stalin? Și cine era totuși Stalin?"

Lui Michael îi zicea: „Tata, vrei să-mi spui despre Luna și despre șarpe?"

Întotdeauna era în bucătărie, în vreme ce noi, restul, ne uitam la televizor sau ne ciorovăiam în camera de zi ori pe hol.

Dar sigur, așa cum se întâmplă, părinții noștri erau totodată și mici cenzori.

Poveștile erau povești cu aproape-tot.

Penny nu-i spunea cât timp petrecuseră amândoi pe podeaua garajului, palpitând, lovind și arzând amândoi ca să-și exorcizeze viețile trecute. Michael nu vorbea despre Abbey Hanley, care devenise Abbey Dunbar și apoi Abbey Altcineva. Nu-i spunea despre cum îngropase vechea mașină de scris sau despre *Pietrar*, și nici că odinioară îi plăcuse să picteze. Nu zicea încă nimic despre inimi frânte sau despre cât de norocoasă putea fi o inimă frântă.

Nu, deocamdată, aproape-adevărurile erau suficiente.

Era de-ajuns ca Michael să spună că era pe verandă într-o zi și cunoscuse o fată cu un pian.

– Dacă n-ar fi existat momentul acela, explica el solemn, nu te-aș avea pe tine sau pe frații tăi...

– Sau pe Penelope.

Michael zâmbea și replica:

– Mare dreptate ai!

Ceea ce niciunul dintre ei nu putea ști era faptul că, nu cu mult timp înainte să fie prea târziu, Clay avea să afle poveștile în întregul lor.

Până atunci, zâmbetul ei avea să capete deja cârje.

Fața avea să-i fie în descompunere.

Așa cum v-ați putea închipui, primele lui amintiri erau vagi, despre două lucruri anume:

Părinții noștri, frații lui.

Contururile noastre și vocile.

Își amintea mâinile de pian ale mamei, cum pluteau pe clape. Aveau un simț magic al direcției – apăsând un M, apăsând un I și toate celelalte frânturi din TE ROG SĂ TE MĂRIȚI CU MINE.

Pentru băiețel, părul ei era însorit.

Trupul ei era cald și zvelt.

Își amintea de el însuși la patru ani, speriat de chestia aceea maro și înaltă. Dacă fiecare dintre noi avea propriul său mod de abordare, pentru Clay pianul era ceva ce nu era al lui.

Când ea cânta, el își punea capul acolo. Coapsele ei subțiri ca fusele îi aparțineau.

Cât despre Michael Dunbar, tatăl nostru, Clay își amintea sunetul mașinii lui – motorul în diminețile de iarnă. Întoarcerea acasă aproape pe înserat. Mirosea a oboseală, a muncă multă și a zidărie.

Din ceea ce avea să devină mai târziu Zilele Meselor Fără Cămașă (așa cum veți vedea în curând), își amintea de mușchii lui; fiindcă pe lângă munca în construcții, uneori se mai ducea – și exact așa se exprima el – în camera de tortură, adică la flotări și abdomene în garaj. Câteodată mai era și câte o halteră, însă nici ea prea grea. Important era numărul de ridicări deasupra capului.

Uneori ne duceam și noi cu el:

Un bărbat și cinci băieți făcând flotări.

Toți cinci retrăgându-ne.

Și, da – în anii aceia în care am crescut, la tata aveai ce vedea. Era de înălțime medie, ușurel ca greutate, dar vânjos și bine legat; suplu. Brațele nu-i erau groase sau musculoase, ci atletice și încărcate de semnificații. Le puteai vedea fiece mișcare, fiece tresăltare.

Și toate afurisitele acelea de abdomene!

Tata avea stomacul ca betonul.

Însă în zilele acelea, îmi reamintesc singur, părinții noștri erau și altfel.

Sigur, se certau uneori, se contraziceau.

Mai exista, cât și când, câte o rafală suburbană, dar în cea mai mare parte erau tot oamenii aceia care se găsiseră unul pe altul; erau aurii și luminoși și veseli. Deseori păreau într-un fel de cârdășie, ca ocnașii care nu se dau duși; ne iubeau, ne *plăceau*, și asta era al naibii de bine. La urma urmei, ia cinci băieți, pune-i într-o casă mititică, și o să vezi ce-nseamnă asta: un terci de bușituri și harababură.

Îmi amintesc de lucruri ca orele de masă, cum uneori totul devenea prea mult: furculițe căzute pe jos, cuțite fluturate în aer și toate acele guri de băieți mâncând. Erau ciondăneli, coate trase, mâncare peste tot pe podea, mâncare pe hainele noastre și „Cum a ajuns laptele ăla cu cereale *acolo* – pe perete?!" până într-o seară în care Rory a pus capac: și-a turnat jumătate din supă pe cămașă.

Mama n-a intrat în panică.

S-a ridicat, a șters balta, iar Rory avea să mănânce restul fără cămașă pe el – și atunci i-a venit tatei ideea. Noi ceilalți încă celebram momentul, când ne-a zis-o:

– Hai, și voi la fel!

Eu și Henry aproape că ne-am înecat.

– Adică?

– Nu m-ați auzit?

– Ohhh, *rahat*! a exclamat Henry.

– Ar trebui să vă cer să vă scoateți și pantalonii?

Toată vara am mâncat așa, cu tricourile toate îngrămădite lângă prăjitorul de pâine. Ca să fiu sincer însă, și spre lauda lui Michael Dunbar, începând de a doua zi și-a scos și el cămașa odată cu noi. Tommy, care era încă în faza aceea minunată în care copiii nu filtrează nimic când vorbesc, a strigat: „Hei! Hei, tata! Ce faci aici așa, doar în sfârcuri?“

Noi ceilalți ne-am prăpădit de râs, și mai ales Penny Dunbar, dar Michael s-a arătat la înălțime. O mică tresăltare într-unul dintre tricepși.

– Dar cum rămâne cu mama, băieți? Ar trebui să-și scoată și *ea* bluza?

Penny n-avea niciodată nevoie să fie salvată, dar Clay era cel care se oferea adesea.

– Nu, spusese el, însă ea trecuse la fapte.

Sutienul îi era vechi și ponosit.

Decolorat și agățat de fiecare sân.

Și totuși, Penny mânca și zâmbea.

– Acu' aveți grijă să nu vă ardeți pe piept, îi avertizase.

Și am știut atunci ce să-i luăm de Crăciun.

Din punctul ăsta de vedere, a fost întotdeauna un fel de preaplin în ce ne privește.

Cu pârâieli la cusături.

Orice făceam, era mai mult de făcut:

Mai mult de spălat, mai mult de curățat, mai mult de mâncat, mai multe vase murdare, mai multe certuri și păruieli și bătăi și pârțuri și „Hei, Rory, cred c-ar fi cazul să te duci la closet!“ și, firește, mai multe dezmințiri. *Nu eu sunt de vină* – asta ar fi trebuit să scrie pe tricourile noastre; o spuneam de zeci de ori în fiecare zi.

Indiferent cât de controlate și de ținute în frâu erau lucrurile, haosul era mereu doar la o azvârlitură de băț. Eram noi piele și os și în continuă mișcare, dar niciodată nu era loc suficient pentru tot – așa că totul era făcut în același timp.

Un lucru pe care mi-l amintesc limpede e cel în care obișnuiau să ne tundă; mersul la frizer ar fi costat prea mult. Terenul era

pregătit în bucătărie – o linie de asamblare și două scaune – și ne așezam pe rând, întâi Rory și eu, pe urmă Henry și Clay. Apoi, când venea rândul lui Tommy, trecea Michael la foarfecă, pentru a-i da lui Penny un mic răgaz, după care revenea ea în acțiune și-l tundea pe el.

– Stai *liniștit!* îi spunea tata lui Tommy.

– Stai liniștit, îi spunea Penny lui Michael.

Iar părul nostru zăcea ghemotoace în bucătărie.

Uneori, și e atâta fericire în momentele acelea încât doare, îmi amintesc cum ne-am urcat toți într-o mașină, familionul întreg înghesuit înăuntru. Din multe puncte de vedere, nu pot să nu fiu încântat de așa o idee – cum Penny și Michael, care respectau legea cu strictețe, făceau uneori asemenea lucruri. Fiindcă asta e una dintre situațiile acelea perfecte: o mașină cu prea mulți oameni în ea. Ori de câte ori vezi un grup înghesuit așa – ca un accident în așteptare –, întotdeauna sunt râsete și veselie.

În cazul nostru, în față, printre scaune, le puteai zări mâinile ținându-se de mâini.

Mâna fragilă, cântătoare la pian, a lui Penelope.

Mâna prăfuită și muncită a tatei.

Și o liotă de băieți în jurul lor, amalgam de brațe și picioare.

În scrumieră erau întotdeauna acadele, de obicei dropsuri pentru gât, uneori Tic Tac. Parbrizul nu era niciodată curat la mașina aceea, dar aerul era întotdeauna proaspăt; băieți sugând cu toții dropsuri de tuse sau un festival mentolat.

Unele dintre cele mai dragi amintiri ale lui Clay despre tata sunt cele de seara, chiar înainte de culcare, când Michael nu-l credea. Se lăsa pe vine și-i vorbea încet:

– Ai nevoie la baie, băiete?

Iar Clay clătina din cap. Și chiar în timp ce el refuza, era dus în baia micuță, cu dalele crăpate, și se ușura mai ceva ca un cal.

– Hei, Penny! striga Michael. Ne-am procopsit aci cu Phar Lap[1]!
Și-l spăla pe băiețel pe mâini și se lăsa iar pe vine în fața lui, fără să mai spună un alt cuvânt, iar Clay știa ce însemna. În fiecare seară, timp de mulți, mulți ani, era dus la culcare în cârcă:
– Tata, povestește-mi iar despre bătrâna Luna.

Cât despre noi, frații lui, noi eram cu vânătăile, cu bătăile, în casa de la numărul 18 pe Archer Street. Așa cum fac de obicei frații mai mari, prădam tot ce era al lui. Îl înșfăcam de tricou, din mijlocul spatelui, îl ridicam și-l așezam în altă parte. Când a venit Tommy pe lume, trei ani mai târziu, am făcut la fel cu el. În toți anii cât a fost el copil, îl îndesam în spatele televizorului sau îl scoteam din casă pe ușa din spate. Dacă plângea, era târât în baie și aveam pregătită pentru el chelfăneala; Rory întindea deja brațele.
– Băieți? se auzea la un moment dat. Băieți, l-ați văzut pe Tommy?
Henry șușotea, de lângă pletele lungi și blonde, la chiuvetă:
– Nicio vorbă, secătură!
Și încuviințări tăcute. Grăbite.
Asta era viața.

Când a împlinit cinci ani, Clay a început, la fel ca noi toți, lecțiile de pian.
Nu le sufeream, dar le făceam.
Clapele cu MĂRITĂ-TE CU MINE și Penny.
În primii ani de copilărie, ne vorbea în vechea ei limbă, dar numai atunci când ne duceam la culcare. Din când în când se oprea și ne explica un cuvânt sau două, dar an după an se întâmpla tot mai rar. Muzica, pe de altă parte, nu era negociabilă, iar succesul venea în grade diferite:
Eu eram aproape competent.
Rory era violent de-a dreptul.

---

[1] Numele unui legendar cal de curse australian în anii marii crize economice de la începutul secolului XX (n.tr.)

Henry ar fi putut fi strălucit, dacă și-ar fi dat interesul.

Clay prindea lucrurile mai încet, dar când o făcea, nu le mai uita.

Mai târziu, Tommy făcuse doar doi ani de pian când Penny se îmbolnăvise, și poate că fusese deja frântă până atunci, în mare parte, cred eu, de Rory.

– Bine! exclama ea stându-i alături, prin rafalele de muzică zdrăngănită. Gata!

– Ce? (Rory pângărea cererea aceea în căsătorie, care deja începuse să se șteargă, fără să dispară însă vreodată.) Ce-a fost asta?

– Am zis „gata"!

Deseori se întreba ce-ar fi făcut Waldek Lesciuszko în privința lui – sau, mai exact, în privința ei. Unde-i era răbdarea? Unde era nuiaua de molid? Sau, aici, una de calistemon[1] ori de eucalipt. Știa că sunt deosebiri mari între cinci băieți copilăroși și fetița studioasă a unui tată, dar tot avea o dezamăgire când îl vedea plecând fudul.

Pentru Clay, șederea în colțul camerei de zi era o îndatorire, dar una de care voia să se achite; cel puțin, încerca să încerce. Când termina, se ținea după ea în bucătărie și își lansa întrebarea din două cuvinte:

– Hei, mama?

Penny se oprea în dreptul chiuvetei. Îi întindea un prosop de bucătărie în pătrățele.

– Cred, spunea ea, că astăzi o să-ți povestesc despre case, și despre cum am crezut eu că sunt din hârtie...

– Și gândacii?

Ea nu se putea stăpâni.

– Atât de mari!

Dar cred că uneori se întrebau, părinții noștri, de ce aleseseră să trăiască așa. De cele mai multe ori izbucneau dintr-un lucru mărunt, pe măsură ce haosul și frustrarea creșteau.

Îmi amintesc că plouase o dată, vara, timp de două săptămâni, iar noi veniserăm acasă glazurați în noroi. Penny se pierduse deja cu firea și recursese la o lingură de lemn. Ne altoia cu ea peste brațe,

[1] Arbust înrudit cu mirtul, endemic Australiei (n.tr.)

peste picioare – pe unde nimerea (și mizeria sărea de pe noi ca șrapnelul) – până când rupsese două linguri, iar atunci aruncase o gheată după noi, pe hol. Rostogolindu-se, gheata prinsese viteză cine știe cum, și înălțime, astfel că-l izbise pe Henry drept în față, cu un bufnet. Gura începuse să-i sângereze și își înghițise un dinte rupt, iar Penny se așezase pe podea, lângă baie. Când unii dintre noi s-au apropiat s-o consoleze, a țâșnit în picioare și s-a răstit:

– Duceți-vă la dracu'!

Abia după câteva ore se dusese la el, să vadă cum se simte, iar Henry încă nu se hotărâse. Era copleșit de vinovăție, sau era furios? La urma urmei, faptul că-și pierduse un dinte era un lucru bun pentru afaceri.

– Nici măcar n-o să capăt vreun ban de la Zâna Măseluță, zisese el, și-i arătase locul știrb.

– Zâna Măseluță o să știe ce s-a întâmplat, replicase ea.

– Crezi că dacă înghiți dintele, primești mai mulți bani?

– Nu și dacă ești mânjit de noroi.

Mie unul, memorabile mai cu seamă mi se par certurile în care părinții noștri se lansau când venea vorba despre Hyperno High. Nesfârșitele lucrări corectate. Părinți abuzivi. Sau răni căpătate în bătăi.

– Dumnezeule, dar de ce nu-i lași să se omoare între ei? a exclamat tata la un moment dat. Cum poți să fii atât de...

Iar Penny începuse să spumege.

– Atât de... *cum*?

– Nu știu... naivă și proastă pur și simplu, ca să crezi că poți tu să schimbi ceva.

Era obosit și îl dureau toate de la munca pe șantier și de la liota de acasă. Fluturase din mână a lehamite.

– Îți pierzi atât timp acasă corectând lucrările și încercând să-i ajuți și uită-te aici... uită-te la casa asta!

Avea dreptate; erau piese de Lego peste tot, plus o invazie de praf și haine împrăștiate. Closetul nostru amintea de cele publice,

din perioada ei de libertate; niciunul dintre noi nu știa că exista o perie pentru WC.

– Și ce-i cu asta? Adică ar trebui să stau acasă și să fac curat?

– Păi, nu, nu asta am...

– Să pun imediat mâna pe aspirator?

– Of, la dracu', nu la asta m-am referit.

– ATUNCI, LA CE TE-AI REFERIT? exploda ea. AUD?

Erau răsteli la care băieții ciulesc de obicei urechile, când mânia se transformă în turbare. *De data asta chiar se ceartă!*

Și totuși, nu se terminase.

– AR TREBUI SĂ FII DE PARTEA MEA, MICHAEL!

– Sunt... replica el. Sunt.

Și apoi, cu glas mai potolit, dar mult mai rău:

– Atunci, ce-ar fi să mi-o și arăți?

Iar pe urmă, calmul de după furtună, și tăcerea.

Așa cum spuneam însă, asemenea momente erau rare și în scurt timp continuau la pian:

Simbolul chinurilor noastre de copii.

Dar insula lor de calm în mijlocul taifunului.

La un moment dat se așezase și el alături, în timp ce ea se refăcea interpretând ceva din Mozart; apoi pusese palmele pe pian, în pata de soare de pe capac, lângă fereastră.

– Aș scrie cuvintele Îmi pare rău, îi spusese, dar am uitat unde e vopseaua...

Iar Penelope se oprise pentru o clipă. Cu o părere de zâmbet stârnit de amintire.

– Păi, în plus, nici nu e loc, replicase ea și continuase să cânte pe clapele cu litere scrise de mână.

Da, ea cânta mai departe – formația cu o singură interpretă – și dacă uneori haosul dădea pe-afară, existau și ceea ce noi numeam dispute *normale* – certuri normale –, care izbucneau în cea mai mare parte între noi, băieții.

Apropo de asta, când împlinise șase ani, Clay începuse fotbalul – atât cel în cadru organizat, cât și cel pe care-l jucam noi acasă, în jurul casei. Cu timpul, ne grupaserăm: tata, Tommy și Rory pe de o parte, Henry, Clay și eu pe de alta. La ultima lovitură, puteai să trimiți mingea dincolo de acoperiș, dar numai dacă Penny nu citea pe un scaun pe peluză sau nu corecta fluviul acela de lucrări pentru acasă.

– Hei, Rory, striga Henry, aleargă spre mine ca să pot să te plachez.

Iar Rory așa făcea, alergând de-a dreptul peste el sau fiind pus la pământ. La fiecare partidă, fără excepție, era nevoie ca ei să fie desprinși unul de beregata celuilalt.

– Bine.

Tata se uita de la unul la celălalt, înainte și-napoi.

Henry blond și însângerat.

Rory, de culoarea unui ciclon.

– Bine ce?

– Știți ce, replica el suflând greu, cu zgârieturi pe ambele brațe. dați-vă mâna. Acum!

Și așa făceau.

Dădeau mâna, spuneau Îmi pare rău și apoi „Mda, îmi pare rău c-a trebuit să dau mâna cu tine, hahaleră!" Și totul reîncepea, iar de data asta erau târâți spre locul în care ședea Penelope, cu lucrările risipite în jur.

– De data *asta* ce-ați mai făcut? întreba ea, în rochie fiind și desculță în lumina soarelui. Rory?

– Ce-i?

Se uita atunci fix la el.

– Adică, poftim?

– Ia-mi scaunul, spunea ea și se îndrepta spre casă. Henry?

– Știu, știu.

Era deja în patru labe pe jos, strângând hârtiile căzute.

Ea arunca o ocheadă spre Michael și-i făcea cu ochiul colegial, complice.

– Fir-ar să fie de băieți afurisiți!

Nu-i de mirare că am prins eu gustul blasfemiilor.

Și ce altceva?

Ce altceva mai era acolo, în timp ce săream din an în an ca pietricelele?

Am menționat deja cum stăteam uneori cocoțați pe gardul din spate, privind cum era amenajată pista când dimineața se termina? Am pomenit cum ne uitam în timp ce se strângea totul ca în locul hipodromului să rămână un alt teren uitat?

Am zis ceva despre războiul de la *X și Zero*, când Clay avea șapte ani?

Sau despre jocul de *Ludo* care a durat patru ore, dacă nu cumva mai mult?

Am menționat că Penny și Tommy au câștigat în cele din urmă bătălia aceea, tata și Clay ieșind pe locul al doilea, iar Henry și Rory (care fuseseră obligați să facă echipă) pe ultimul? Am spus cumva că s-au acuzat reciproc că erau de rahat la jocul cu pricina?

Cât despre ceea ce s-a întâmplat la X și Zero, să spunem doar că, luni mai târziu, încă mai găseam câte o piesă.

– Hei, uite! striga unul dintre noi din hol sau din bucătărie. Chiar și aici e una!

– Du-te și ia-o, Rory!

– Du-te *tu* s-o iei!

– *Eu* n-o iau – e una de-a ta.

Și așa mai departe.

Și mai departe.

Clay își amintea de o vară și de Tommy întrebând cine era Rosy, când Penny citea din *Iliada*. Stătuserăm treji până seara târziu, în camera de zi, și Tommy ședea cu capul în poala ei și cu picioarele peste genunchii mele, iar Clay se întinsese pe podea.

Penny răsucea și mângâia părul lui Tommy.

Îi răspunsesem eu:

– Nu e o persoană, prostule, e cerul.

– Cum adică?

De-asta întrebase Clay, și Penelope îi explicase:

– Știi cum uneori, la răsărit și la asfințit, cerul se face galben și portocaliu, și uneori roșu?

El încuviințase, de sub fereastră.

– Ei bine, atunci când e roșu, spunem că e trandafiriu, iar de aici, Rosy. E interesant, nu-i așa?

Iar Clay zâmbise atunci, și la fel zâmbise Penny.

Tommy se concentra însă.

– Și Hector e tot un cuvânt pentru cer?

Ei, gata, acum mă ridicasem eu.

– Chiar trebuia să fim cinci?

Penny Dunbar se mărginise să râdă.

Iarna următoare reîncepuse fotbalul organizat – plus victoriile și antrenamentele și înfrângerile. Clay nu-l îndrăgea în mod deosebit, dar îl juca fiindcă îl jucam noi ceilalți, și cred că asta fac frații mai mici o vreme – îi copiază pe cei mai mari. Din punctul ăsta de vedere, ar trebui să spun că, deși era altfel decât noi, putea să fie și la fel. Uneori, în toiul unei partide de fotbal acasă, când un jucător încasa pe nevăzute un pumn sau un cot, Henry și Rory începeau imediat – „N-am fost eu!" sau „Oh, rahat!" –, dar eu vedeam de fiecare dată că el fusese, Clay. De pe atunci deja coatele lui erau feroce și livrabile în diverse feluri: era greu să le vezi venind.

Uneori, recunoștea. Și zicea:

– Hei, Rory, eu am fost!

Habar nu ai de ce sunt în stare.

Dar Rory nu-l asculta; era mai ușor să se bată cu Henry.

De aceea (și de *asta*), era firesc pe atunci ca Henry să fie de notorietate publică atunci când venea vorba despre sport și distracție – eliminat fiindcă îl agresa pe arbitru. Apoi ostracizat de colegii lui de echipă, pentru cel mai grav dintre păcatele fotbalistice; la pauză, managerul îi întreba:

– Unde-s portocalele?

– Ce portocale?

– Nu fiți șmecheri – știți bine, feliile.

Și cineva remarca atunci.

– Uite, e o grămadă de coji acolo! Henry a fost, afurisitul de Henry!

Băieți, bărbați şi femei, toți se încruntau.

Era o mare amărăciune suburbană.

– Este adevărat?

N-avea niciun rost să nege; mâinile lui vorbeau singure.

– Mi-a fost foame.

Terenul era la șase sau șapte kilometri distanță, și am fi luat trenul, dar Henry era obligat să meargă acasă pe jos, iar noi restul, la fel. Când unul dintre noi făcea ceva de genul ăsta, toți păream să suferim, şi o luam pe autostrada Princes.

– De ce l-ai îmbrâncit aşa pe arbitru? întrebam eu.

– Mă tot călca pe picior – și avea crampoane de oțel.

Apoi, Rory:

– Și atunci, de ce a trebuit să mănânci toate portocalele?

– Fiindcă ştiam că și voi va trebui să mergeți acasă pe jos, fraiere!

Michael:

– Hei!

– Ah, da... scuze.

De data asta scuzele nu mai fuseseră retractate şi cred că eram toți oarecum fericiți în ziua aceea, deşi în scurt timp aveam să-ncepem s-o luăm razna; chiar și Henry, vomitând la rigolă. Penny îngenunchease lângă el, iar alături răsunase vocea tatei:

– Cred că astea sunt trofeele libertății.

Dar cum am fi putut noi să știm?

Eram doar o mână de băieți Dunbar, neştiutori cu privire la ce avea să urmeze.

Peter Pan

– Clay! Te-ai trezit?

La început nu se auzi niciun răspuns, dar Henry știa că da. Clay avea o calitate anume: era treaz cam tot timpul. Ceea ce-l surprinse fu veioza aprinzându-se și faptul că fratele lui avea ceva de spus:

– Cum te simți?

Henry zâmbi.

– Mă doare. Tu?

– Miros ca un spital.

– Buna doamnă Chilman! A usturat rău chestia cu care ți-a dat, nu-i așa?

Clay simți o dâră fierbinte pe un obraz.

– Tot e mai bine decât alcoolul mentolat, spuse el, sau decât Listerine, al lui Matthew.

Mai devreme se întâmplaseră câteva lucruri.

În camera de zi fusese făcut curat.

Convinseserăm și peștele, și pasărea să rămână la noi.

Povestea aventurilor lui Henry se depănă în bucătărie, iar doamna Chilman trecuse pe la noi. Venise să-l peticească pe Clay, dar Henry avea mai multă nevoie de peticeală decât el.

Dar mai întâi în bucătărie, și înainte de orice altceva, Henry avusese de dat explicații, iar de data asta mai degrabă menționase

decât povestise; vorbise despre Schwartz şi Starkey, şi despre fată, și era mult mai puțin jovial acum, la fel ca mine. De fapt, eu eram gata să arunc cu ceainicul sau să-i dau una-n cap cu prăjitorul de pâine.

– Ce-ai făcut?! am exclamat, nevenindu-mi să cred ce aud. Credeam că tu ești unul dintre cei deștepți de aici; m-aş fi așteptat la asta de la Rory!

– Hei!

– Mda, se arătă Henry de acord. Arată-i și tu puțin respect...

– În locul tău, n-aş începe acum o asemenea discuție.

Deja ochisem și tigaia, care stătea bine mersi pe aragaz. N-ar fi fost prea greu să-i dau ceva de făcut.

– Ce mama naibii s-a întâmplat, de fapt? Te-au bătut sau au dat peste tine cu camionul?

Henry își atinse o tăietură, cu un gest aproape afectuos.

– Bine, uite ce-i... Schwartz și Starkey sunt tipi de treabă. Eu i-am rugat, ne-am pus pe băut și pe urmă – trase aer în piept – niciunul dintre ei n-a vrut să înceapă, așa că m-am cam luat de fată. Știți voi – se uită la Clay și la Rory –, cea cu buzele alea.

Cu breteaua de la sutien, adică, își spuse Clay.

– Vrei să zici cu țâțele alea, replică Rory.

– Exact, încuviință Henry vesel.

– Și? am întrebat. Ce-ai făcut?

Rory, iar:

– Are niște țâțe ca niște chifle fătuca aia.

Henry:

– Așa zici? Chifle? N-am mai auzit una ca asta.

– Hei, voi doi, ați terminat cu tâmpeniile?

Henry mă ignoră cu desăvârșire.

– Mai bune decât pizza, ripostă el; ce mama naibii, era o discuție privată între el și Rory. Sau decât gogoșile.

Rory râse, apoi deveni serios.

– Hamburgerii.

– Vrei și cartofi prăjiți la ei?

– Și o Cola.

Rory chicoti. Chiar chicoti!

– Calzone.

– Ce-i aia calzone?

– I-su-se Hristoase!

Încă rânjeau amândoi, iar pe bărbia lui Henry se scurse un fir de sânge, dar cel puțin le atrăsesem atenția.

– Ești în regulă, Matthew? Asta e, probabil, cea mai tare discuție pe care am avut-o eu cu Henry de ani buni încoace!

– Probabil că dintotdeauna.

Rory se uită spre Clay.

– Ăsta a fost un moment cald de calitate.

– Ei bine, am spus arătând cu degetul între ei, îmi pare rău să vă întrerup dezbaterea despre pizza, burgeri și calzone și conversația voastră amicală despre două turte făinoase...

– Vezi!? Făinoase! Nici Matthew nu le poate rezista!

– ...dar nu m-ar deranja să aflu ce naiba s-a întâmplat acolo.

Henry întoarse în direcția chiuvetei o privire visătoare.

– Și?

Clipi și reveni în actualitate.

– Și ce?

– Ce s-a întâmplat?

– Ah, da... spuse el, adunându-și energiile. Păi, mă rog, știi tu... n-au vrut să dea în mine, așa că m-am dus la ea – eram deja beat bine – și mi-am zis că aș putea s-o pipăi, ca să zic așa...

– Și? întrebă Rory. Cum era?

– Nu știu... am ezitat.

Se gândise mult și bine.

– Și pe urmă?

Henry, ba zâmbind, ba înfuriindu-se.

– Păi, ea și-a dat seama ce voiam să fac. (Înghiți cu greu și simți totul, încă o dată.) Și m-a pocnit de patru ori în ouă și de trei ori în față.

Un strigăt sincer de „Isuse!“ izbucni.

– Știu. M-a tratat cu tot tacâmul.

Rory, mai cu seamă, s-a entuziasmat.

– Vezi, Clay? Patru! Ăsta da angajament. Nu rahatul ăla cu două șuturi în boașe.

Clay chiar începu să râdă. În gura mare.

– Și pe urmă, continuă Henry, m-au terminat Starkers și Schwartz; trebuia s-o facă.

Eu am rămas perplex.

– De ce?

– Păi nu e limpede? răspunse Henry pe un ton firesc. Se temeau că ei urmează la rând.

În dormitor din nou, trecuse bine de miezul nopții, când Henry se ridică brusc în capul oaselor.

– La naiba, zise el, m-am trezit suficient, mă duc să iau mașina.

Clay oftă și se rostogoli din pat.

Era o ploaie ca o fantomă prin care poți să mergi. Aproape uscată până când atingea pământul.

Mai devreme, nu la mult timp după enigma țestei lui Henry și după discuția despre sâni bine copți, se auzise un zgrâpțânat la ușa din spate și un ciocănit la cea din față.

În spate erau Rosy și Ahile, plini de speranță.

Către câine:

– Tu: înăuntru!

Către catâr:

– Tu: să-ți intre bine în capul ăla tare, bucătăria-i închisă.

La ușa din față, ciocănitul era însoțit de un strigăt:

– Matthew, sunt doamna Chilman!

I-am deschis femeii scunde și durdulii, cu ridurile ei mereu prezente și ochii strălucitori, și fără vreun reproș. Știa ea foarte bine că în casa asta exista o lume cu totul diferită și – cine era ea să ne judece? Nici chiar atunci când înțelesese că mai eram aici doar noi, băieții Dunbar, niciodată nu mă luase la întrebări despre felul în care trăiam. Doamna Chilman avea înțelepciunea *vechii generații* –

văzuse ea băieți de vârsta mea și a lui Rory trimiși să moară peste mări. De la început ne adusese uneori supă (grozav de deasă și de fierbinte) și avea să ne tot cheme în ajutor să-i deschidem câte un borcan până în ultima ei zi de viață.

În seara asta, era pregătită de treabă.

Îmi vorbi economic:

– Bună, Matthew, ce mai faci, mi-am zis să mă uit puțin la Clay, care e nițel cam zdrelit, nu-i așa? Pe urmă o să mă uit la mâinile tale.

Atunci se înălță de pe canapea un glas și, atașat de el, voios, era Henry.

– Eu primul, doamnă Chilman!

– Dumnezeule!

Ce era oare cu casa asta a noastră?

Scotea ce era mai rău în fiecare.

Mașina era în parcarea de la Bernborough Park, și făcură drumul până la ea prin ploaie.

– Ai chef de câteva ture? întrebă Clay.

Henry se împiedică de un hohot de râs.

– Numa' dacă le facem la volan.

În mașină păstrară tăcerea, rulând pe toate străzile și aleile, iar Clay trecând în revistă numele. Erau Empire, Carbine, Chatham și apoi Gloaming: acolo se aflau Hennessey și La Brațele Goale. Rememoră toate zilele în care pășise pe străzile astea cu nou-sosita Carey Novac.

Își continuară drumul, Clay privind în față, între ei.

– Hei, Henry, spuse el când se opriră la semaforul de pe strada Flight – dar o spuse privind bordul mașinii. Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

Și trebuia să te înclini în fața lui Henry, mai ales în momente ca ăsta; acum clipi poznaș spre el, cu un ochi învinețit.

– Fătuca a bună a lui Starkey, da?

Ultima oprire înainte de casă era la marginea pieței Peter Pan, unde stătură privind prin parbriz la statuia din mijloc.

Prin perdeaua de ploaie, Clay zărea pietrele din pavaj și calul după care fusese numită piațeta. Pe soclu scria așa:

PETER PAN
UN CAL FOARTE ELEGANT
DE DOUĂ ORI CÂȘTIGĂTOR AL CURSEI
CARE OPREȘTE O ȚARĂ ÎN LOC
1932, 1934

Lăsa impresia că și el îi privea, cu capul întors într-o parte, dar Clay știa: calul își dorea atenția lor, sau o halcă dintr-unul dintre rivalii lui. Mai ales din Rogilla. Peter Pan îl detesta pe Rogilla.

În șa, Darby Munro, jocheul, părea să țină și el mașina sub observație, iar Henry răsuci cheia în contact. Când motorul porni, ștergătoarele de parbriz se treziră timp de vreo patru secunde, iar calul și călărețul deveniră mai limpezi, mai neclari, mai limpezi, mai neclari, până când, într-un târziu, Henry vorbi.

– Hei, Clay, începu el și clătină din cap și zâmbi subțire și pieziș. Spune-mi ce mai e cu el zilele astea.

Războaiele pianului

În anii de pe urmă, fusese explicabil.

Oamenii înțeleseseră greșit.

Credeau că moartea lui Penny și plecarea tatălui ne transformaseră în ceea ce eram acum – și, sigur, ambele ne făcuseră mai zurbagii, mai nestăpâniți și mai îndrăzneți, și ne dăduseră apetitul pentru confruntare – dar nu ele ne-au făcut duri. Nu, la început a mai fost și altceva.

Din lemn, înalt.

Pianul.

De fapt, a început cu mine, în clasa a șasea, iar acum, în timp ce scriu, mă simt vinovat; îmi cer scuze. La urma urmei, asta e povestea lui Clay, și iată că scriu despre mine – dar mi se pare important, într-un fel. Fiindcă ne duce în altă parte.

La școală fusese ușor până atunci. La ore mă descurcam și îmi aveam locul în toate meciurile de fotbal. Abia dacă discutam vreodată în contradictoriu, până când cineva a remarcat: eram luat în râs fiindcă învățam să cânt la pian.

Nu conta că eram obligați sau că pianul avea o lungă istorie de revoltă și rebeliune – Ray Charles era nonșalanța personificată; Jerry Lee Lewis punea clapele pe jar. Copil fiind în cartierul hipodromului, exista un singur tip de băiat care cânta la pian – indiferent de cât de mult progresase lumea. Nu conta că ești căpitanul echipei de fotbal

de la școală sau un tânăr boxer amator – pianul te transforma într-un singur lucru, iar acel lucru, firește, era ăsta:

În mod neîndoielnic erai homosexual.

Se știa de altfel de ani întregi că învățam să cântăm la pian, chiar dacă nu ne pricepeam prea bine. Nimic din toate astea nu avea importanță, dat fiind că în copilărie contează diferite lucruri în perioade diferite. Poți fi lăsat în pace zece ani, pentru a fi apoi atârnat la uscat în adolescență. Puteai să colecționezi timbre și să fii etichetat ca *interesant* în clasa întâi, iar asta să te bântuie urât în clasa a noua.

În cazul meu, așa cum spuneam, s-a întâmplat în clasa a șasea.

N-a fost nevoie decât de un puști cu câțiva centimetri mai scund, dar mult mai puternic, care chiar era un tânăr boxer – un băiat pe nume Jimmy Hartnell. Tatăl lui, Jimmy Hartnell Sr., era proprietarul unei săli de sport de pe Poseidon Road, Tri-Colors Boxing Gym.

Iar Jimmy – ce mai băiat!

Avea constituția fizică a unui mic supermarket.

Compact: te costa dacă-i treceai prin față.

Părul lui avea nuanțe roșcovane.

Cât despre felul în care a început totul, erau fete și băieți pe culoar, firișoare de praf și soare. Erau uniforme și strigăte și o sumedenie de trupuri în mișcare. Era frumos în modul acela dezagreabil – mai ales cum se prefira lumina înăuntru, în fâșii perfecte și prelungi.

Jimmy Hartnell venea pe coridor spre mine, pistruiat și încrezător. Cămașă albă, șort cenușiu. Cu o expresie mulțumită. Era golănia școlară întruchipată; mirosea a mic dejun, iar brațele-i erau o masă de carne și sânge.

– Hei, exclamase el, ia uite-l pe puștiul Dunbar! Cel care cântă la pian. (Și, frecându-și un umăr de mine:) Ce scârnăvie de *pârțar*!

Puștiul era făcut pentru italice!

Lucrurile au continuat aşa săptămâni, poate chiar o lună, şi de fiecare dată duse puţin mai departe. Umărul a lăsat loc cotului, cotul unui pumn în ouţe (deşi nu letal ca vechiul şut în fund), iar pumnul a lăsat în scurt timp loc tratamentelor preferate: sfârcuri ciupite în toaleta băieţilor, ici şi colo câte o strangulare cu braţul, mâna în beregată pe holuri.

Din multe puncte de vedere, dacă stau să privesc în urmă, astea erau doar trofeele copilăriei – să fii strâns cu uşa şi pe drept dominat. Aş zice că seamănă cu firele acelea de praf în aer, zburătăcite prin încăpere.

Dar asta nu înseamnă că nu-mi plăcea.

Sau, mai mult de atât, că nu reacţionam.

Eu unul, la fel ca atâţia alţii în aceeaşi situaţie, n-am abordat problema direct, sau cel puţin nu încă. Nu, asta ar fi fost pură prostie, aşa că am ripostat acolo unde am putut.

Pe scurt spus, am învinuit-o pe Penelope.

M-am revoltat împotriva pianului.

Desigur, există probleme şi probleme, iar problema mea devenise asta:

În comparaţie cu Penelope, Jimmy Hartnell era o biată cârpă.

Chiar dacă nu reuşea să ne îmblânzească la pian, întotdeauna ne obliga să exersăm. Se agăţa de o margine a Europei, sau măcar de un oraş de undeva din Est. Deja adoptase chiar şi o mantră a ei (şi zău că devenise şi a noastră):

„Poţi să renunţi, dacă o să vrei, când o să intri la liceu".

Dar asta nu mă ajuta pe mine în momentul respectiv.

Eram pe la jumătatea primului trimestru, ceea ce însemna că rămăsese aproape un an întreg în care trebuia să supravieţuiesc.

Primele mele tentative fuseseră jalnice:

Mă duceam la toaletă în mijlocul orei.

Începeam cu întârziere.

Cântam prost în mod intenționat.

În scurt timp, o sfidam de-a dreptul; refuzam să cânt anumite piese, apoi refuzam să cânt orice. Penny avea toată răbdarea din lume cu băieții aceia tulburați și turbulenți de la Hyperno High, însă nimic n-o pregătise pentru așa ceva.

La început, încercase să-mi vorbească; îmi spunea: „Ce te-a apucat în ultima vreme?" sau „Haide, Matthew, poți mai bine de-atât!"

Dar sigur că eu nu-i ziceam nimic.

Aveam o vânătaie în mijlocul spatelui.

Timp de o săptămână sau cam așa ceva, stăteam, eu în dreapta, Penny în stânga, și mă uitam la vocabularul muzicii; optimile, ritmul pătrimilor... Îmi amintesc expresia de pe chipul tatei când ieșea din sala de tortură și ne găsea războindu-ne.

– Iar? întreba el.

– Iar, răspundea ea fără să-l privească, uitându-se doar înainte.

– Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Un ceai?

– Nu.

Stătea cu fața împietrită, ca o statuie.

Erau și cuvinte din când în când, printre dinți încleștați, și majoritatea veneau din partea mea. Când Penelope vorbea, o făcea cu calm.

– Nu vrei să cânți? Bine. Atunci o să stăm aici. (Neclintirea ei devenea enervantă.) O să stăm aici până când o să cedezi.

– Dar n-o să cedez.

– Ba da.

Acum, privesc în urmă și mă văd acolo, în fața clapelor scrise ale pianului. Păr negru ciufulit, stângaci și deșirat, cu ochii strălucind – iar pe atunci aveau o culoare anume, erau albaștri și palizi ca ai lui. Mă văd încordat și năpăstuit, replicând încă o dată: „N-o să cedez".

Ea ripostase:

– Plictiseala o să te înfrângă; îți va fi mai ușor să cânți decât să stai.

– Asta crezi tu.

– Scuze? (Nu mă auzise.) Ce-ai zis?

– Am zis, replicasem întorcându-mă spre ea, că rahatul ăsta îl crezi *tu*.

Iar ea se ridicase. Ar fi vrut să explodeze acolo, lângă mine, dar învățase bine lecția de la el și nu dăduse niciun semn, nicio scânteie. Se așezase la loc și se uitase la mine.

– Bine. Atunci o să stăm. O să stăm și o să așteptăm.

– Urăsc pianul, șoptisem. Urăsc pianul și te urăsc *pe tine*.

Michael Dunbar fusese cel care mă auzise.

Ședea pe canapea, și dintr-odată devenise Căpitanul America[1], intrase cu forță în război; făcuse un salt de-a latul camerei de zi și mă târâse afară pe ușa din spate – ar fi putut foarte bine să fie Jimmy Hartnell în locul lui –, mă împinsese dincolo de uscătorul de rufe, pe sub cârligele lui. Ieșeau din el fuioare dense de răsuflare; mâinile mi se lipiseră de gard.

– Niciodată să nu-i vorbești mamei tale așa!

Și mă împinsese mai tare, încă o dată.

Haide, îi zisesem în gând, dă în mine!

Dar Penny era aproape.

Se uitase la mine; mă studiase.

– Hei, mă strigase ea. Hei, Matthew!

Privisem în spate, nu mă putusem stăpâni.

Arma luării prin surprindere:

– Ridică-te și treci înapoi. Mai avem încă zece minute.

Iarăși înăuntru, făcusem o greșeală.

Știam că nu e bine s-o recunosc, să mă înjosesc – dar o făcusem.

– Îmi pare rău, spusesem.

– Pentru ce?

---

[1] Captain America – personaj de benzi desenate, supererou ce poartă un costum în culorile drapelului american (n.tr.)

Privea drept în față.

– Păi, știi tu... pentru „rahat".

Continuase să privească drept în față, în limbajul acela muzical, fără să clipească.

– Și?

– Și pentru că am zis că te urăsc.

Schițase o mișcare abia sesizabilă spre mine. O mișcare lipsită de orice mișcare.

– Poți să înjuri de dimineața până seara și să mă urăști cât vrei, dar numai să cânți.

Însă nu cântasem, nici în seara aceea, nici în următoarea.

Nu mai cântasem la pian săptămâni întregi, apoi luni – și ce bine ar fi fost dacă Jimmy Hartnett ar fi văzut. Dacă ar fi știut prin ce chinuri trec ca să mă eliberez de tirania lui:

Naiba s-o ia în blugii ăia strâmți ai ei, naiba să ia catifelarea picioarelor ei; și sunetul răsuflării ei. Naiba să ia murmurele acelea în bucătărie – cu Michael, tatăl meu, care o susținea până-n pânzele albe – și dacă tot a venit vorba, naiba să-l ia și pe el, lingușitorul, și partea pe care i-o lua ei mereu. Cam singurul lucru bun pe care îl făcea în perioada aia era să-i urechieze pe Rory și pe Henry când refuzau și ei. Era războiul meu, nu al lor – nu încă. Și la urma urmei, puteau să vină cu propriile lor idei – lucru de care, credeți-mă, erau perfect în stare.

Dar nu, pentru mine lunile acelea erau nesfârșite.

Zilele se scurtau, odată cu venirea iernii, apoi se lungeau, cu primăvara, iar Jimmy Hartnell încă mă vâna; nu se plictisea și nu-și pierdea niciodată răbdarea. Continua să mă ciupească de sfârcuri în toalete, iar pumnii lui încă îmi lăsau vânătăi mai jos de burtă; se pricepea la lovituri sub centură, într-adevăr, și așteptau amândoi, și el, și Penelope; eu eram acolo ca să fiu împins și frânt.

Cât îmi doream ca ea să erupă!

Cât îmi doream s-o văd plesnindu-se peste coapsă ori trăgându-se de părul șamponat!

Dar nu, oh, nu, nu se lăsa mai prejos decât el, decât monumentul acela de tăcere comunistă. Chiar schimbase regulile pentru mine – orele de pregătire fuseseră prelungite. Aştepta alături de mine, pe scaun, iar tata îi aducea cafea, pâine prăjită cu gem şi ceai. Îi aducea biscuiţi, fructe şi bomboane. Lecţiile erau călătorii cu dureri de spate.

Într-o seară, am stat până la miezul nopţii, şi aceea fusese seara în care se întâmplase. Fraţii mei se culcaseră, toţi, iar ea, ca de fiecare dată, rămăsese lângă mine; Penelope era încă alertă, când m-am ridicat şi m-am împleticit până la canapea.

– Hei, a exclamat ea, asta înseamnă să trişezi; ori pianul, ori culcarea!

Şi atunci m-am făcut eu cunoscut; m-am prăbuşit şi am sesizat greşeala.

Iritat, m-am ridicat; am trecut pe lângă ea, în hol, mi-am descheiat cămaşa şi atunci a văzut ea ce zăcea în mine – fiindcă acolo, în partea dreaptă a pieptului, erau semnele şi semnăturile unui tiran roşcovan de la şcoală.

Imediat, a întins un braţ.

Cu degetele ei subţiri şi delicate.

M-a oprit lângă pian.

– Ce e asta? a întrebat Penelope.

Aşa cum v-am mai spus, pe atunci părinţii noştri erau nişte figuri.

I-am urât oare din cauza pianului?

Sigur că da.

I-am iubit pentru ce au făcut după aceea?

Puteţi băga mâna, maşina şi casa în foc că da.

Fiindcă după aceea au urmat momente ca ăsta.

Îmi amintesc cum şedeam în bucătărie, în estuarul de lumină.

Şi şezând le-am spus totul, iar ei au ascultat atenţi, în tăcere. Chiar şi abilităţile de boxer ale lui Jimmy Hartnell au fost mai întâi analizate.

– Pârțar, comentase Penelope în cele din urmă. Nu-ți dai seama că e o prostie... și greșit, și... (Căuta, pare-se, un epitet mai puternic, cea mai gravă crimă dintre toate.) ...și lipsit de orice *imaginație*?

Eu simțisem nevoia să fiu sincer:

– Ciupiturile de sfârcuri sunt *extrem* de dureroase...

Ea plecase privirea în cana cu ceai.

– De ce nu ne-ai spus până acum?

Dar tata era un geniu cu privirea limpede.

– E doar un copil, replicase el și-mi făcuse cu ochiul, și știusem atunci că totul avea să fie bine. Ei, am dreptate sau am dreptate?

Iar Penelope înțelesese.

Se mustrase singură, în grabă.

– Sigur, șoptise, la fel ca...

Băieții de la Hyperno High.

În cele din urmă, totul fusese decis în timp ce ea își băuse ceaiul. Conștientizarea abjectă a faptului că exista o singură modalitate de a mă ajuta, iar asta nu implica vizita lor la școală. Nici solicitarea unei protecții.

Michael spusese că e-n regulă.

O declarație pe un ton potolit. Adăugase că nu era nimic de făcut, decât să intervină pe lângă Jimmy Hartnell și să pună punct problemei. Fusese în mare parte un monolog, iar Penelope se arătase de acord. La un moment dat, aproape că râsese.

Era ea oare mândră de el și de discursul lui?

Era mulțumită cu cele prin care aveam să trec?

Nu.

Privind în urmă, cred că a fost mai degrabă doar un semn de viață – înfruntarea în închipuire a aspectelor înfricoșătoare era, desigur, partea cea mai ușoară:

Închipuirea era un lucru.

Punerea în practică părea aproape imposibilă.

Când Michael încheiase şi o întrebase „*Tu* ce crezi?“, Penny oftase, dar în mare parte de uşurare. Nu era nimic de glumă în cele discutate, dar asta făcuse ea: glumise.

– Păi, dacă bătaia cu puştiul ăla îl va readuce la pian, atunci asta e!

Ea era stânjenită, dar şi impresionată; eu eram în culmea dezamăgirii.

Părinții mei, al căror rol era să mă protejeze și să mă crească în mod corect, mă trimiteau fără urmă de ezitare la o iminentă înfrângere. Eram sfâșiat între dragostea și ura față de ei, însă acum îmi dau seama că nu făceau decât să mă pregătească.

La urma urmei, Penelope avea să moară.

Michael avea să plece.

Iar eu, firește, aveam să rămân.

Dar înainte ca toate astea să se întâmple, el avea să mă învețe și să mă pregătească pentru Hartnell.

Ce grozav avea să fie!

Claudia Kirkby, cea cu brațe calde

A doua zi dimineață, Henry și Clay s-au trezit umflați și zdreliți.

Unul dintre ei urma să se ducă la școală, bătut, tăcut și învinețit, iar celălalt avea să lucreze cu mine, bătut, tăcut și învinețit. Avea să înceapă așteptarea pentru sâmbătă.

De data asta însă, era altfel.

Așteptarea pentru a o vedea alergând.

Aveau să se întâmple multe în acea primă zi, datorate în mare parte Claudiei Kirkby. Dar mai întâi Clay s-a întâlnit cu Ahile.

Lucram nu departe de casă, așa că puteam pleca puțin mai târziu, iar Clay ieși în curte. Lumina soarelui scălda animalele, iar pe el îl bătea în față. În curând avea să-i aline durerile.

Mai întâi o mângâie pe Rosy, până când ea se întinse în iarbă.

Catârul zâmbi de sub uscătorul de rufe.

Îl privi și spuse: Te-ai întors.

Clay îl mângâie pe coamă.

M-am întors... dar nu pentru mult timp.

Se aplecă, verifică picioarele catârului, iar Henry ieși și-l strigă.

– Copitele-s în regulă?

– În regulă.

– Vorbește! Ar trebui să mă duc să scriu la ziar!

Clay supralicită, ridicând privirea de la copita din față dreapta:

– Hei, Henry... unu la șase!

Henry rânji.

– Poți să fii sigur.

Cât despre Claudia Kirkby, la prânz ședeam cu Clay într-o casă, printre materialele de pardoseală abia livrate. Când m-am ridicat să mă spăl pe mâini, mi-a sunat telefonul și i-am spus lui Clay să răspundă el; era profesoara care lucra și pe postul de îndrumător. Când s-a arătat surprinsă de venirea lui Clay acasă, i-am explicat că era doar ceva temporar. Telefonase de fapt ca să spună că-l văzuse pe Henry și că se întreba dacă pățise ceva.

– Acasă? întrebă Clay.

– Păi... da.

Clay se uită spre mine și zâmbi în colțul gurii.

– Nu, nimeni nu l-a bătut acasă. Nimeni de la noi nu ar face așa ceva.

M-am dus imediat spre el.

– Dă-mi naibii telefonul ăla!

Mi-l dădu.

– Doamna Kirkby? ... Sigur, Claudia. Nu, e totul în regulă, doar că a avut o mică problemă prin vecini. Știi cât de aiuriți pot fi băieții.

– Oh, da.

Am continuat să vorbim timp de câteva minute, iar glasul ei era calm – liniștit, dar sigur pe sine – și mi-am imaginat-o la celălalt capăt al liniei. Purta oare fusta neagră și bluza de culoarea untului? Și de ce îi vedeam gambele cu ochii minții? Când mă pregăteam să închid, Clay îmi ceru să aștept și să-i spun că adusese înapoi cărțile pe care i le împrumutase ea.

– Mai vrea altele noi?

O auzise, așa că se gândi și pe urmă încuviință.

– Care dintre ele i-a plăcut cel mai mult?

– *Bătălia de pe East Fifteen Street*, spuse el.

– E bună.

– Mi-a plăcut de șahistul bătrân din ea. Billy Wintergreen, preciză el, puțin mai tare.

– Oh, e grozav, declară Claudia Kirkby în timp ce eu stăteam prins la mijloc între ei.

– Vă simțiți bine voi doi? am întrebat (ca atunci, între Henry și Rory, în seara în care a venit Clay acasă), iar ea a zâmbit undeva pe linia telefonică.

– Vino mâine să iei cărțile, a adăugat ea. O să mai stau aici o vreme, după ore.

Vinerea, angajații rămâneau la un pahar.

Când am închis telefonul, el zâmbea ciudat.

– Termină cu rânjetul ăla prostesc!

– Ce? întrebă el.

– Nu mă lua pe mine cu ce – apucă naibii de capătul ăla!

Urcam pe scări scândurile pentru podea.

În după-amiaza următoare, am rămas în mașină când a intrat Clay în curtea școlii.

– Nu vii?

Claudia Kirkby stătea în marginea parcării; a ridicat o mână în lumină și au făcut schimbul de cărți.

– Doamne, dar ce s-a întâmplat cu tine?! exclamă ea.

– E în regulă, doamnă Kirkby; așa trebuia să fie.

– Voi, băieții Dunbar, mă surprindeți de fiecare dată.

Apoi observă mașina:

– Bună, Matthew!

La naiba, nu aveam încotro, a trebuit să ies. De data asta m-am uitat la titluri:

Cosașul

Legănătorul.

(Ambele de același autor.)

Sonnyboy și șeful.

Cât despre Claudia Kirkby, ea mi-a strâns mâna, iar brațele ei păreau calde în vreme ce înserarea năpădea copacii. A întrebat ce

mai facem și dacă ne bucuram că s-a întors Clay acasă, și sigur că i-am zis „sigur", numai că nu avea să rămână acasă mult timp.

Chiar înainte să plecăm, a îndreptat o ultimă privire spre el.

S-a gândit, a decis și a întins mâna.

– Dă-mi una dintre cărțile acelea! a cerut.

Pe o foaie de hârtie și-a scris numărul de telefon și un mesaj, după care a pus hârtia între paginile ultimei cărți, *Sonnyboy și șeful*:

În caz de urgență
(de pildă, dacă rămâi fără cărți de citit)
ck

Și într-adevăr purta fusta și bluza aceea, așa cum sperasem, și avea încă pata aceea de la soare în mijlocul obrazului.

Avea părul castaniu, lung până la umăr.

Am murit în timp ce am demarat și ne-am îndepărtat.

Sâmbătă a venit momentul și ne-am dus toți cinci la Royal Hennessey, fiindcă se răspândise vestea; McAndrew avea o nouă elevă de senzație, iar eleva era fata de la numărul 11 pe Archer Street.

Pista avea două feluri de tribune:

Membrii și gloata.

La cea a membrilor era stil, sau cel puțin pretenția de stil, și șampanie răsuflată. Erau bărbați în costume, femei cu pălării – și cu unele care nici măcar nu erau pălării. Tommy s-a oprit și a întrebat: Totuși, ce-or fi chestiile alea bizare?

Noi ne-am dus cu toții la gloată – tribuna pentru publicul general, cu vopseaua ei scorojită – cu miștocarii și zâmbăreții ei, cu câștigătorii și perdanții ei, majoritatea grași și demodați. Erau bere și nori și bancnote de cinci dolari, și hartane de carne și fum de țigară.

Între ele, desigur, era padocul, unde caii dădeau ture lente, meticuloase, duși de frâu de rândași. Jocheii stăteau împreună cu

instructorii, care stăteau împreună cu proprietarii. Erau culori diverse plus maro. Șei și negru. Agitație, instrucțiuni. Încuviințări dese.

La un moment dat, Clay îl văzu pe tatăl lui Carey (cunoscut pentru o vreme ca Ted Hipodromistul) – înalt pentru un fost jocheu, scund pentru un bărbat, așa cum îi spusese odată Carey despre el. Purta costum și se rezema de gard cu toată greutatea mâinilor lui celebre.

După circa un minut apăru și soția lui, într-o rochie verde-deschis, cu părul blond-arămiu lăsat liber pe spate, dar tuns în stil controlat: formidabila Catherine Novac. La un moment dat își ținu o clipă geanta între dinți și parcă ar fi mușcat dintr-un sendviș. Era limpede că ura zilele de curse.

Am urcat și ne-am așezat în partea din spate a tribunei, pe scaune rupte, pătate de apă. Cerul era întunecat, dar nu ploua. Ne-am pus banii la un loc, Rory a pariat și ne-am uitat la ea în padoc. Stătea împreună cu bătrânul McAndrew, care la început nu zicea nimic, doar privea în gol. Un ins ca o mătură, cu brațele și picioarele ca acele de ceas. Când a întors fața, iar Clay i-a zărit ochii, erau limpezi și atenți, de un albastru-cenușiu.

Își aminti ceva ce spusese McAndrew cândva, nu doar în apropiere de Clay, ci chiar în fața lui. Ceva despre timp și muncă și despre cioplirea lemnului mort. Într-un fel, ajunsese să-i placă spusele acelea.

Firește, Clay a zâmbit când a văzut-o.

McAndrew a chemat-o mai aproape.

Când i-a dat instrucțiunile, au fost scurte, în șapte sau opt silabe, nici mai mult, nici mai puțin.

Carey Novac încuviință înclinând capul.

Dintr-o mișcare, se duse spre cal și urcă în șa.

Porni cu el spre poartă.

Hartnell

În trecut, n-am fi putut ști.

O lume viitoare se apropia.

Când eu am pornit în misiunea de a-l dovedi pe Jimmy Hartnell, mama noastră a început să moară.

Pentru Penelope, a fost ceva total inofensiv.

I-am găsit rădăcinile aici:

Eu aveam doisprezece ani și mă pregăteam, Rory avea zece ani, Henry nouă, Clay opt, Tommy cinci, iar timpul mamei sosise deja.

Era o dimineață de duminică, la sfârșit de septembrie.

Michael Dunbar se trezise în zgomotul televizorului. Clay se uita la desene animate: *Rocky Reuben – câinele spațial.* Abia trecuse de șase și un sfert.

– Clay?

Nimic. Ochii îi erau doldora de ecran.

De data asta șoptise mai insistent – *Clay!* – iar băiatul se uitase spre el.

– Poți să dai puțin mai încet?

– Ah... scuze. Bine.

Până când reglase el volumul, Michael se mai trezise puțin, așa că venise în cameră și se așezase lângă el, iar când Clay îl rugase să-i spună o poveste, îi vorbise despre Luna, despre șarpe și despre Featherton, și nici nu-i trecuse prin minte să omită vreo parte. Clay își dădea seama întotdeauna dacă sărea peste ceva, iar peticirea apoi n-ar fi făcut decât să ia și mai mult timp.

Când terminase, stătuseră amândoi și se uitaseră, el cu brațul pe umerii băiatului; Clay era absorbit de câinele blond-auriu; Michael ațipise, dar se trezise după puțin timp.

– Gata, spusese el arătând spre ecran, s-a terminat. Acum îl trimit înapoi pe Marte.

O voce se strecurase încet între ei.

– Pe Neptun, deșteptule!

Clay și Michael Dunbar zâmbiseră și se întorseseră spre femeia din spatele lor, în hol. Era în pijamaua ei cea mai veche. Și întrebase:

– Tu nu ții minte chiar nimic?

În dimineața aceea, se terminase laptele, iar Penny făcuse clătite și, când am venit și noi, ceilalți, ne-am certat, am vărsat sucul de portocale și ne-am învinovățit reciproc. Penny ștersese masa și strigase: „Ai vărsat iar șuciul!“, iar noi râseserăm și niciunul dintre noi nu știuse:

Și ea scăpase un ou pe piciorul lui Rory.

Și pierduse controlul unei farfurii.

Ce putea să însemne asta – dacă însemna ceva?

Dar privind acum înapoi... însemna multe.

În dimineața aceea începuse să ne părăsească, iar moartea se muta împreună cu noi:

Ședea cocoțată acolo, pe galeria de la perdea.

Atârnând în soare.

Mai târziu, se aplecase, mai aproape, dar nonșalantă, cu un braț pe după frigider; dacă avea grijă de bere, atunci făcea o treabă al naibii de bună.

Pe de cealaltă parte, cu privire la apropiata bătaie cu Hartnell, era exact așa cum îmi închipuisem – era grozav. În pregătirea acelei aparent obișnuite zi de duminică, ne cumpăraserăm două perechi de mănuși de box.

Ne loveam, ne dădeam târcoale.

Făceam joc de picioare.

Trăiam pe atunci în mănușile acelea roșii uriașe, ca niște cabane legate de mâinile mele.

„O să mă omoare“, spuneam, dar tata – nici să n-audă.

În vremea aceea era cu adevărat doar tatăl meu, și poate că asta e tot ce pot să spun; e cel mai bun lucru pe care pot să vi-l spun.

În momente ca acela se oprea.

Își punea mâna înmănușată pe ceafa mea.

„Ei bine“, începea el, după care se gândea și continua să-mi vorbească pe un ton potolit. „Atunci, trebuie să începi să gândești așa. Trebuie să te hotărăști.“ Îi venea foarte ușor să mă încurajeze, în timp ce stătea cu mâna pe ceafa mea. Foarte afectuos, foarte blând. Dragoste din belșug lângă mine. „Poate să te omoare cât o vrea – numai că tu n-o să mori.“

Se pricepea la momente dinainte de început.

Pentru Penny era din ce în ce mai mult, iar pentru noi, era doar vag observabil. Femeia pe care o cunoscuserăm toată scurta noastră viață, care abia dacă răcise o dată, arăta uneori zdruncinată. Dar la fel de repede își revenea.

Existau momente de aparentă năuceală.

Sau, uneori, o tuse îndepărtată.

Era somnolentă în miezul dimineții, dar muncea mult și din greu – și așa se explică, ne spuneam noi. Cine eram noi să credem că nu munca la Hyperno era de vină – contactul cu germenii și cu tinerii? Stătea întotdeauna seara până târziu să corecteze lucrări.

Avea nevoie doar să se odihnească.

Concomitent, vă dați seama cât de strașnic ne antrenam:

Ne băteam în curte, ne băteam pe verandă.

Ne băteam sub uscătorul de rufe, uneori în casă – peste tot pe unde puteam –, iar la început eram eu și tata, dar pe urmă fiecare și-a avut locul. Chiar și Tommy. Chiar și Penelope. Blondul ei încărunțise ușor.

– Aveți grijă cu ea, ne-a spus tata într-o zi. Are un upercut devastator.

Cât despre Rory și Henry, niciodată nu se înțeleseseră atât de bine ca acum, când își dădeau târcoale, se băteau și se loveau unul pe altul, ciocnindu-se în brațe și antebrațe. Rory chiar își ceruse scuze o dată, benevol chiar – un miracol! – când îl lovise o idee cam prea jos.

Între timp, la școală, înghițeam totul cât de bine puteam, iar acasă exersam apărarea („Ține mâinile sus, ai grijă la jocul de picioare") și atacul („Ține-o tot așa cu directa"), până ce ajunsesem aproape de momentul acum sau niciodată.

În seara dinainte, când urma să-l înfrunt în sfârșit pe Jimmy Hartnell, tata intrase în dormitorul meu, pe care îl împărțeam cu Clay și cu Tommy. Ei doi dormeau deja la etajele de jos ale patului nostru triplu-suprapus, iar eu eram treaz în cel de sus. Așa cum fac copiii de obicei, închisesem ochii când intrase. El însă mă scuturase cu blândețe de un umăr și îmi spusese:

-Hei, Matthew, încă o tură de antrenament.

Nu fusese nevoie să ducă muncă de lămurire cu mine.

Doar că, atunci când întinsesem mâna să-mi iau mănușile, îmi spusese că n-aveam nevoie de ele.

– Ce? exclamasem în șoaptă. Cu pumnii goi?

– Vor fi goi când va veni momentul, replicase el și adăugase, vorbind fără grabă: Am fost până la bibliotecă.

Îl urmasem în camera de zi, unde îmi făcuse semn spre o casetă video și un aparat video vechi (o chestie antică, negru cu argintiu) și îmi ceruse să-l pun în funcțiune. Aveam să aflu ulterior că de fapt cumpărase aparatul, cu niște bani de la rezervă; primele economii pentru Crăciun. Citisem titlul casetei, *Ultimii mari pugiliști*, și îl simțisem pe tata zâmbind.

– Interesant, nu-i așa?

– Interesant, replicasem privind cum caseta dispare în aparat.

– Apasă pe *play* acum.

În scurt timp ședeam tăcuți în vreme ce boxerii se perindau pe ecran; intrau în scenă ca președinții. Unii erau înfățișați în

alb-negru, de la Joe Louis la Johnny Famechon şi de la Lionel Rose la Sugar Ray. Apoi, în culori: Jeff Harding, Dennis Andries. Tehnicolor: Roberto Duran. Corzile se îndoiau sub greutatea lor. În majoritatea partidelor, boxerii cădeau la podea, dar se ridicau la loc. Un dans curajos și disperat.

Aproape de sfârșit, mă uitasem la *el*.

Licărul din privirea tatei.

Dăduse sonorul la minimum.

Îmi luase fața în palme, foarte calm.

Pentru o clipă, crezusem că o să copieze documentarul, că o să-mi spună ceva ca în comentariu. Dar nu făcuse altceva decât să mă țină așa, cu obrajii în palmele lui, în întuneric.

– Ce-i al tău e al tău, puștiule: ai inimă-n tine.

Înainte de începutul acela.

Până la acel moment, existase o zi pentru Penny Dunbar, o dimineaţă cu o drăguţă pe nume Jodie Etchells. Era unul dintre elevii ei preferaţi, care rămăsese în urmă din cauza dislexiei, şi lucra cu ea de două ori pe săptămână. Avea ochi trişti, oase lungi şi părul împletit într-o coadă groasă pe spate.

În dimineața aceea, citeau cu metronomul alături – vechiul şi obişnuitul truc – când Penny se ridicase să ia un dicționar. În clipa următoare, era scuturată ca să se trezească.

– Miss, o strigase Jodie Etchells. Miss! Și apoi: *Miss!*

Penny își revenise, o privise în față, iar cartea se afla la câţiva metri distanţă. Biata Jodie Etchells! Părea gata să leşine ea însăşi.

– Vă simțiți bine, Miss? Vă simțiți bine?

Dinții îi erau perfect pavați.

Penelope încercase să întindă mâna spre ea, însă brațul îi era puțin confuz.

– Sunt bine, Jodie.

Ar fi trebuit s-o trimită după ajutoare sau după un pahar cu apă, sau orice altceva ca să-i distragă atenția. În loc de asta însă – tipic pentru Penny – îi spusese:

– Deschide cartea aceea, așa, și caută... să vedem... ce părere ai despre *vesel*? Sau *mohorât*? Pe care dintre ele îl preferi?

Fata, gura ei și simetria.

– Poate *vesel*, replicase ea, și citise sinonimele cu glas tare: *Fericit... voios... bucuros.*

– Bine, foarte bine.

Brațul tot nu i se mișca.

La școală apoi, venise o zi de vineri.

Eram beștelit de Hartnell și de amicii lui:

Cuvinte ca *pian, portativ* și *pârțar*.

Erau virtuozi ai aliterației, și nici măcar nu știau.

Jimmy Hartnell avea bretonul puțin mai lung pe atunci – cu câteva zile înainte de o tunsoare –, se înălțase și pusese mușchi pe el. Gura îi era mică și subțire ca o fantă – ca o conservă parțial deschisă. În scurt timp se lățise însă într-un zâmbet. Mă apropiasem de el și găsisem curajul să-i vorbesc.

– Mă bat cu tine pe terenul de sport la prânz, îi spusesem.

Cea mai bună veste pe care o auzise vreodată.

Apoi, într-o după-amiază:

Așa cum făcea adesea, le citea elevilor cât timp așteptau ei autobuzul. De data asta era *Odiseea*. Capitolul despre ciclopi.

Băieți și fete în verde cu alb.

Gama uzuală de tunsori.

În vreme ce le citea despre Ulise și despre cum trăsese monstrul pe sfoară în bârlogul lui, literele dansau pe pagină; gâtul ei devenise o cavernă.

Când tușise, văzuse sângele.

Împroșcat pe hârtie.

Fusese șocată de cât de roșu era; prea aprins și prea brutal. Gândul îi zburase la tren, la prima dată când îl văzuse; titlurile acelea scrise în engleză.

Și ce era sângele meu pe lângă sângele *acela*?!

Nu era nimic, absolut nimic.

Bătea vântul în ziua aia, îmi amintesc bine, și norii se deplasau rapid pe cer. O clipă alb, clipa următoare albastru; lumină mereu pâlpâind. Era un nor ca o mină de cărbune când mă dusesem spre terenul de crichet, în cea mai întunecată pată de umbră.

Inițial nu-l văzusem pe Jimmy Hartnell, dar era acolo, pe zona de beton. Rânjetul îi era lat cât bretonul.

– A venit! strigase unul dintre prietenii lui. Al dracu' pârțar, chiar a venit!

Mă apropiasem și ridicasem pumnii.

Cea mai mare parte veni în cercuri, în semiîntoarceri la dreapta și la stânga. Îmi amintesc cât de cumplit de rapid era, și ce curând i-am simțit gustul. Îmi amintesc și urletele colegilor de școală, ca valurile pe o plajă. La un moment dat îl văzusem pe Rory, și era doar un băiețel. Stătea lângă Henry, care era slab și blond ca un labrador. Prin ochiurile plasei de pe margine, îl vedeam strigându-mi pe mutește: „Pocnește-l", în timp ce Clay mă privea amorțit.

Dar Jimmy era greu de pocnit.

Mai întâi o încasasem în gură (zici că mușcasem dintr-o bucată de fier), pe urmă încă o dată, în coaste. Îmi amintesc că-mi zisesem că s-au rupt, în timp ce valurile acelea se spărgeau unul după altul.

– Haide, javră de pianist, șoptise Jimmy și se năpustise iar.

De fiecare dată când o făcea, reușea să se eschiveze și mă surprindea cu o stângă, apoi cu o dreaptă și cu încă o dreaptă. După trei asemenea scheme, căzusem la pământ.

Izbucniseră urale, și priviri în căutarea profesorilor, însă niciunul dintre ei nu aflase încă; și mă ridicasem în patru labe și apoi, repede, în picioare. O numărătoare până la opt în poziție verticală.

– Haide, spusesem, și lumina continua să pâlpâie.

Vântul ne sufla pe la urechi, iar el se repezise iar, cu eschivă.

De data asta, la fel ca înainte, mă surprinsese cu stânga și pe urmă cu dreapta, dar succesul tacticii lui se schimbase când îi blocasem a treia lovitură și-l bușisem în bărbie. Hartnell se

împleticise în spate, se clătinase, își ajustase poziția și lovise cu brațul în aer. Făcuse un pas în spate, grăbit și șocat, iar eu îl urmasem, în față și spre stânga; mă lansasem cu o pereche de croșee zdravene deasupra fantei ăleia, deasupra ei și-n mijlocul obrazului.

Lupta devenise ceea ce comentatorii de pretutindeni și indiferent de sport – poate chiar și de bile – numesc război de uzură, cărându-ne reciproc pumni și palme. La un moment dat căzusem într-un genunchi, iar el mă călcase și își ceruse repede scuze, iar eu încuviințasem; integritate mută. Mulțimea crescuse și se cățărase, cu degetele chircite, pe ochiurile plasei de sârmă.

Până la urmă, îl pusesem la pământ de două ori, dar de fiecare dată se ridicase. Eu însumi căzusem de patru ori, iar a patra oară nu mai putusem să mă ridic. Vag, sesizasem prezența autorităților, fiindcă plaja și valurile se împrăștiaseră; erau ca niște pescăruși acum, cu excepția fraților mei, care rămăseseră. Superb – și deloc surprinzător, dacă privesc acum în urmă –, Henry întinsese o mână spre unul dintre elevii care fugeau, iar acela îi dăduse restul sendvișului de prânz. Pariase deja, și deja ieșise câștigător.

Într-un colț, pe lângă poarta de crichet, Jimmy Hartnell stătea într-o parte. Arăta ca un câine sălbatic rănit, demn de milă și totodată motiv de precauție. Profesorul se apropiase și pusese mâna pe el, însă Hartnell se smucise; aproape că se împiedicase apropiindu-se de mine, iar fanta lui era acum doar o gură. Se lăsase pe vine, alături.

– Trebuie să fii într-adevăr bun la pian, îmi spusese, dacă tu cânți așa cum te bați.

Îmi cercetasem gura cu degetele; victoria ușurării.

Stăteam întins, sângeram și zâmbeam.

Aveam încă toți dinții.

Așa se petrecuseră lucrurile.

Se dusese la medic.

O cavalcadă de analize.

Nouă nu ne spusese încă nimic, și ne vedeam toți de treabă ca întotdeauna.

O dată însă, fusese o aluzie, și totul devine crud și clar, cu atât mai mult pe măsură ce stau și scriu. Bucătăria e limpede, ca o apă curată.

Fiindcă o dată, în camera lor, Rory și Henry se țineau în șah și se băteau. Renunțaseră la mănuși și reveniseră la normal, iar Penny venise în fugă.

Îi înșfăcase pe amândoi de ceafa tricoului de școală.

Îi ținuse departe unul de altul.

Ca doi băieți puși la uscat.

O săptămână mai târziu, era în spital; prima din lunga serie de vizite acolo.

Dar atunci, atunci demult, cu acele câteva zile și nopți înainte, stătuse între ei în dormitor, în cocina aceea cu șosete și Lego. Soarele apunea în spatele ei.

Doamne, ce dor o să-mi fie de asta!

Plânsese și zâmbise și iar plânsese.

Triumviratul

Sâmbătă seara devreme, Clay ședea pe acoperiș cu Henry.

Era aproape de ora opt.

– Ca pe vremuri, spuse Henry și amândoi erau fericiți în clipa aceea, cu toate diversele lor vânătăi. A fost o cursă pe cinste.

Se referea la Carey.

Clay privea în diagonală. Spre numărul 11.

– A fost.

– Ar fi trebuit să câștige. Să fi protestat, dracu-al dracului!

Mai târziu, așteptă.

Împrejurimile și sunetul ei constant; foșnetul slab al picioarelor.

Când ajunse ea, nu se culcaseră decât după un timp îndelungat.

Ședeau pe marginea saltelei.

Vorbeau, iar el voia să o sărute.

Voia să-i atingă părul.

Chiar și numai cu două degete, când îi cădea pe lângă obraz.

În lumina acelei seri, părea uneori auriu, alteori roșu, și n-aveai de unde să știi unde se termină.

N-o atinse însă.

Sigur că n-o atinse:

Stabiliseră reguli, într-un fel sau altul, și le respectau, ca să nu pună în pericol ce aveau deja. Era de-ajuns că erau aici, singuri, împreună, și existau multe alte feluri de a fi recunoscători.

Clay scoase bricheta mică și grea și pe *Matador într-a cincea.*

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-a dat cineva vreodată, spuse el și o aprinse pentru o clipă, după care o stinse. Ai făcut o cursă foarte bună azi.

Ea îi dădu înapoi *Pietrarul.* Zâmbi și replică:

– Am făcut.

Mai devreme fusese una dintre serile acelea bune, fiindcă doamna Chilman deschisese fereastra. Strigase spre ei, în sus:

– Hei, băieții Dunbar!

Henry răspunsese primul:

– Doamnă Chilman! Mulțumesc pentru că ne-ați peticit seara trecută. (Pe urmă trecuse la treabă.) Hei, îmi plac bigudiurile dumneavoastră!

– Mai taci, Henry! ripostase ea, dar zâmbise, punându-și și ea la treabă ridurile.

Băieții se ridicaseră amândoi și se apropiaseră.

Se lăsaseră pe vine într-o laterală a casei.

– Hei, Henry! începuse doamna Chilman și totul devenise amuzant.

Henry știa ce urmează. Ori de câte ori se uita la ei în sus, așa, doamna Chilman voia să-i ceară o carte din recolta lui de fiecare weekend. Îi plăceau cele de dragoste, cu crime și horror – cu cât mai simpluțe, cu atât mai bine.

– Ai ceva pentru mine? își sfârșise ea întrebarea.

El o imită:

– Dacă am ceva pentru dumneavoastră? Da' ce credeți? Cum vă pare *Cadavrul lui Jack Spintecătorul*?

– Îl am deja.

– *Cel pe care-l ascundea ea la parter*?

– Ăsta era soțul meu; încă nu i-au găsit cadavrul.

(Ambii băieți izbucniseră în râs – ea era văduvă dinainte s-o cunoască ei; acum glumea despre asta.)

– Bine, doamnă Chilman, ce mama naibii, sunteți un client dificil! Ce spuneți despre *Hoțul de suflete*? Asta-i o frumusețe însângerată.

– Perfect, zâmbise ea. Cât face?

– Ei, haideți, doamnă Chilman, să nu ne mai jucăm! Ce-ar fi să procedăm ca de obicei? (Aruncă o privire fugară spre Clay.) Hai să zicem că v-o dau gratis.

– Gratis? exclamase ea uitându-se contemplativ la ei, în sus. Ce-i asta, în germană?

Henry hohotise.

Când se întinseră pe saltea, rememoră cursa.

– Dar am pierdut, spuse. Am dat-o-n bară.

Cursa a treia.

Premiul Lantern Winery.

1 200 de metri, calul ei se numea The Gunslinger[1] și ratase startul cu mult, iar Carey îl readusese în cursă. Își croise drum prin trafic și îl dusese la destinație – iar Clay privise într-o tăcere perfectă când ajunsese la linia dreaptă; o dezlănțuire de copite în mișcare, ochi, culoare și sânge. Și gândul la Carey în mijlocul lor.

Singura problemă apăruse pe ultimii două sute de metri, când luase un viraj prea aproape de cel de pe locul al doilea, Pump Up the Jam[2] – serios acum, ce nume mai e și ăsta?! –, și ratase locul întâi.

– Prima mea cursă în fața stewarzilor, spuse ea.

Glasul ei, lipit de gâtul lui.

Pe acoperiș, după acceptarea tranzacției (doamna Chilman insistase să plătească zece dolari), ea întrebase:

– Și ce mai zici, domnule Clay? Ai grijă de tine zilele astea?

– În cea mai mare parte.

[1] Aprox. „Pistolarul" (n.red.)

[2] Într-o traducere aproximativă, „Umflă gemul" (n.tr.)

– În cea mai mare parte? se miră ea, ieșind puțin mai mult pe fereastră. Încearcă s-o faci tot timpul.

– Bine.

– Bine, frumosule.

Tocmai se pregătea să închidă fereastra, când Henry supralicită:

– Hei, cum se face că lui îi spuneți „frumosule“?

Doamna Chilman reveni.

– Henry, tu ai o *gură* frumoasă, dar frumosul el e.

Și cu asta, își flutură o ultimă dată mâna a rămas-bun.

Henry se întoarse spre Clay.

– Nu ești frumos, declară el. De fapt, ești destul de urât.

– Urât?

– Da, urât ca fundu' lu' Starkey.

– Să înțeleg că te-ai uitat bine la el în ultima vreme, nu?

De data asta îi dădu un ghiont și o palmă amicală peste ureche.

E un mister, chiar și pentru mine câteodată, felul în care iubesc băieții și frații.

Spre sfârșit, începu să-i povestească.

– E destul de liniște acolo.

– Sunt sigură.

– Iar râul e complet secat.

– Și tatăl tău?

– Și el e destul de sec.

Carey râse, iar el îi simți răsuflarea și se gândi la căldura aceea, la faptul că oamenii erau așa calzi, din interiorul lor spre exterior; la felul în care putea să te copleșească, pe urmă să dispară și să revină apoi, și cum nimic nu era permanent...

Da, ea râse și spuse:

– Nu fi prost!

Clay nu răspunse decât „bine“, iar inima îi bătea prea tare; era sigur că lumea întreagă o putea auzi. Se uită la fata de lângă el și la piciorul ei, tolănit lejer peste al lui. Se uită la nasturele ei de sus, la țesătura cămășii ei:

Carourile de acolo.

Albastrul devenit albastru-azuriu.

Roșul pălind până la roz.

Liniile lungi ale claviculelor și pata de umbră de sub ele.

Izul abia simțit al transpirației ei.

Cum putea iubi pe cineva atât de intens și totuși să fie atât de disciplinat, să rămână tăcut și nemișcat atât de îndelung?

Poate că dacă ar fi făcut-o atunci – dacă și-ar fi găsit curajul mai devreme, situația n-ar fi luat întorsătura pe care o luase. Dar cum ar fi putut el prevedea asemenea lucruri? De unde să știe el că ea – fata asta care ședea întinsă peste el, care inspira și expira pe pielea lui, care avea o viață, care *era* ea însăși viață – avea să fie tripleta, triumviratul lui de dragoste și irosire?

N-avea cum să știe, firește.

N-avea cum.

Fiindcă totul era încă în viitor.

Singura țigară

Atunci demult, în ce o privește pe ea, Penny Dunbar își făcuse bagajele pentru spital și pentru lumea care o aștepta între zidurile lui.

Aveau s-o înțepe, s-o palpeze, să taie bucățele din ea.

Aveau s-o intoxice cu solicitudinea lor.

Prima dată când vorbiseră despre radioterapie, o văzusem stând singură în deșert și apoi, bum - parcă-ar fi fost Incredibilul Hulk[1].

Noi înșine deveniserăm propria noastră bandă desenată.

La început fusese clădirea spitalului și toată albeața aceea infernală și neplăcutele uși ca de *shopping mall*; mă scotea din sărite felul în care se depărtau și se apropiau una de alta.

Aveam senzația că răsfoiam un ghid.

Cardiologia în stânga.

Ortopedia în dreapta.

Îmi amintesc și cum străbăteam toți șase culoarele, în teroarea plăcută din interior. Îmi amintesc de tata și de mâinile lui foarte curate, de Henry și Rory care nu se certau; locurile astea erau în mod limpede nenaturale. Era acolo Tommy, care părea atât de mic, întotdeauna în pantaloni scurți hawaiieni, și eu, încă învinețit, dar pe cale de vindecare.

---

[1] Supererou de benzi desenate americane și apoi personajul principal al unor seriale tv și al unui film artistic (n.tr.)

Și în spate de tot, mult în urma noastră, era Clay – aparent cel mai speriat s-o vadă așa. Glasul ei răzbătuse cu greu prin sonda nazală:

– Unde-i băiatul meu, unde-i băiatul meu? Am o poveste pentru el, una bună.

Abia atunci venise el printre noi.

Avusese nevoie de toate forțele din el.

– Hei, mama... poți să-mi povestești despre case?

Mâna ei se întinsese spre el.

Ieșise și se internase în spital încă de două ori în anul acela.

Fusese deschisă, închisă și radiată.

Fusese cusută și descusută.

Uneori, chiar și când era obosită, o rugam să ni le arate:

– Mama, putem să vedem iar cicatricea aceea cea mai lungă? E al naibii de frumoasă.

– Hei!

– Ce... că am zis „al naibii"? Asta nici nu poate fi considerată înjurătură!

De obicei era acasă, înapoi în patul ei, și cineva îi citea, sau stătea culcată lângă tata. Era ceva în legătură cu poziția lor; genunchii ei îndoiți și lăsați într-o parte, în unghi de patruzeci și cinci de grade. Obrazul ei pe pieptul lui.

Din multe puncte de vedere, era o perioadă fericită, sincer să fiu, și privesc acum lucrurile din perspectiva asta. Văd săptămânile trecând într-un omoplat și lunile dispărând în pagini de cărți. El îi citea cu glas tare ore întregi. Erau deja semne de istovire în jurul ochilor lui, dar albastrul acela ca de apă era frapant ca întotdeauna. Unul dintre lucrurile care aduceau alinare.

Sigur, erau momente înspăimântătoare, ca atunci când vomita în chiuvetă, și mirosul acela oribil din baie. Era și mai slabă, lucru greu de crezut, dar pe urmă se întorcea la fereastra din camera de zi. Ne citea din *Iliada*, lângă trupul lui Tommy, frânt, adormit.

Între timp, lucrurile progresau.

Ne făceam noi propria muzică:

Războaiele pianului continuau.

Existau multe consecințe posibile ale încăierării mele cu Jimmy Hartnell, și multe dintre ele se produseseră. Deveniserăm prieteni. Deveniserăm băieții aceia care se bat între ei ca să-și găsească terenul comun.

După Jimmy, fuseseră mulți alții la rând, iar eu eram gata să le rezist. Era suficient să le pomenesc despre pian. Dar niciodată nu s-au mai atins culmile atinse cu Hartnell. Cu Jimmy luptasem pentru titlu.

În final însă, nu eu am fost cel care și-a câștigat celebritatea prin bătăi; altul decât Rory nu putea fi.

Dacă vorbim despre timp, anul trecuse, eu eram deja la liceu (liber de pian, în sfârșit), Rory era în clasa a cincea și Henry cu un an mai mic decât el. Clay era într-a treia, iar Tommy, la grădiniță. Povești vechi ne poposiseră curând la țărm. Amintiri ale terenului de crichet și băieți mai mult decât dispuși.

Problema în toate astea era Rory.

Forța lui era reală și teribilă.

Dar rezultatul fusese și mai rău.

Îl târâse pe tot terenul de joacă, la fel ca în sfârșitul violentat al *Iliadei* – ca Ahile târând cadavrul lui Hector.

S-a întâmplat o dată, la spital, să vină elevii de la Hyperno High.

Penny șezuse în pat, încremenită.

Dumnezeule, trebuie să fi fost mai mult de doisprezece, înghesuiți și gălăgioși în jurul ei, fete și băieți deopotrivă. Henry spusese: „Sunt toți atât de... *păroși*!" Arăta cu degetul spre picioarele băieților.

Îmi amintesc că noi ne uitam de pe culoar, la uniformele lor verde cu alb; băieții aceia prea crescuți, fetele parfumate, țigara ascunsă. Chiar înainte să plece toți, fata aceea despre care am spus

mai devreme, drăguța Jodie Etchells, scosese la vedere un cadou ciudat la înfățișare.

– Uite, Miss!

Dar desfăcuse singură hârtia; mâinile lui Penny erau sub pături.

Și în scurt timp, buzele mamei.

Întredeschise, atât de uscate și de zâmbitoare:

Îi aduseseră metronomul, și unul dintre băieți o spusese. Cred că îl chema Carlos.

– Să respirați în ritm cu el, Miss.

Serile acasă erau cele mai plăcute însă.

Păr blond și brunet încărunțind.

Dacă nu dormeau pe canapea, erau în bucătărie jucând Scrabble sau dându-și unul altuia pedepse la Monopoly. Alteori stăteau treji pe canapea, uitându-se la filme până noaptea târziu.

Pentru Clay, existaseră momente clar mai aparte, și ele apăruseră în serile de vineri. Unul fusese sfârșitul unui film pe care-l văzuseră împreună, când genericul de final se derula pe ecran; cred că era *Adio, Lenin.*

Eu și Clay eram în hol, după ce auzisem sonorul dat mai tare.

Văzuserăm camera de zi și apoi îi văzuserăm pe ei:

Senini, în fața televizorului.

Erau în picioare și dansau, dar foarte lent – abia mișcându-se –, iar părul ei se agăța încă de propria culoare blondă. Părea atât de slăbită și de fragilă – o femeie numai brațe și gambe. Trupurile le erau lipite strâns unul de altul și nu peste mult timp tata ne văzuse. Schițase un „Salut“ tăcut.

Și chiar rostise neauzit cuvintele:

Ia priviți la fata asta superbă!

Și cred că trebuie să recunosc:

Cu toată oboseala și durerea, în bucuria din acea privire, Michael Dunbar fusese atunci cu adevărat chipeș, și un dansator nu chiar nepriceput.

Următorul se petrecuse afară, pe treptele de la intrare, în miezul celei mai reci ierni.

La Hyperno cu câteva zile înainte, unde se întorsese ca suplinitoare, Penny confiscase niște țigări. Sincer vorbind, nu considera că era treaba ei – să le spună ea puștilor acelora să nu fumeze. Ori de câte ori le lua vreun lucru, le cerea să se întoarcă mai târziu. Era asta pură iresponsabilitate? Sau le arăta respectul cuvenit? Nu e de mirare că ajunseseră toți s-o iubească.

În orice caz, fie că se simțise stânjenit, fie că se rușinase, elevul în cauză nu se întorsese după pachetul de Winfield Blue, iar Penny îl găsise seara. Strivit pe fundul genții ei. Când își scosese portofelul și cheile înainte să se culce, dăduse peste țigări.

– Ce mama dracului e *asta*?

Michael o prinsese.

Și puteți să-i considerați impulsivi, sau ridicoli, dar îi iubesc din suflet pentru momentul acela. Starea de rău o părăsise în perioada aceea, și ieșiseră amândoi pe verandă. Fumaseră, tușiseră și-l treziseră.

Când intraseră, câteva minute mai târziu, Penny luase țigările să le arunce, dar dintr-un motiv sau altul, Michael o oprise.

– Ce-ar fi să le ascundem? îi propusese făcându-i conspirativ cu ochiul. Cine știe când vom avea din nou nevoie de ele? Ar putea fi micul nostru secret.

Dar un băiat aflase și el secretul.

Vedeți dumneavoastră, nici atunci când ridicaseră capacul pianului și puseseră pachetul dedesubt, tot nu știuseră; el îi privea din hol și un lucru fusese clar la momentul acela:

Părinții noștri poate că dansau bine.

Dar fumatul lor era unul de amatori, în cel mai bun caz.

Central

Clay era tentat să stea mai mult, însă nu putea.

Cel mai greu îi era să știe că avea să rateze următoarea cursă a lui Carey, la Warwick Farm, dar pe de altă parte, ea se aştepta ca el să plece. Când se despărțiseră la Împrejurimi în seara aceea de sâmbătă, îi spusese:

– Ne vedem când vei mai fi aici, Clay. Îți promit că voi fi și eu.

O privise îndepărtându-se pe alee.

Despărțirea de noi fusese la fel ca ultima.

Știusem fără să fi spus nimic.

Dar fusese și complet diferită.

De data asta existase în mod limpede mult mai puțină sobrietate, fiindcă ceea ce trebuise făcut fusese făcut. Puteam merge deci mai departe.

Era luni-seară când *Petrecerea burlacilor* ajunsese la sfârșit, iar Clay se ridicase să plece. Lucrurile lui erau în hol. Rory se uită la el, siderat.

– Doar nu pleci *acum*, nu? Nici măcar n-au pus catârul în lift încă!

(E chiar înfricoșător cât de bine semăna viața noastră cu cea din filmul acela.)

– E măgar, replicase Tommy.

Rory, din nou:

– Nu-mi pasă nici dacă e pe sfert cal corcit naibii cu un ponei de Shetland!

Izbucniseră în râs și el, și Tommy.

Apoi, Henry:

– Ia, Clay, ridică picioarele!

Și când se prefăcuse că se duce la bucătărie, îl trântise de două ori pe canapea – o dată când încercase să se ridice din nou. Chiar și atunci când izbutise să se elibereze, Henry îi prinsese capul în îndoitura brațului și îl făcuse să alerge în cerc.

– *Asta* cum ți se pare, rahat cu ochi? Acu' nu mai suntem în clădirea lui Crapper, nu-i așa?

În spatele lor, debandada din *Petrecerea burlacilor* devenea tot mai tâmpă, iar când Hector o ștersese, Tommy sărise în cârca lui Clay, iar Rory strigase spre mine:

– Hei, dă-ne o mână de ajutor aici, bine?

Eu stăteam în pragul camerei de zi. Rezemat de tocul ușii.

– Haide, Matthew, ajută-ne să-l punem la podea!

Cum Clay era în formă, răsuflarea lor era grea și adâncă, așa că într-un târziu mă apropiasem de ei.

– În regulă, Clay, hai să-i cotonogim bine pe ticăloșii ăștia!

În cele din urmă, când lupta se încheiase, la fel ca filmul, îl conduseserăm până la gară; singura dată.

În mașina lui Henry.

El și cu mine în față.

Ceilalți trei în spate, cu Rosy.

– La naiba, Tommy, câinele ăla chiar trebuie să gâfâie așa de tare?

La gară, totul era așa cum v-ați putea imagina:

Mirosul de cafea al frânelor.

Trenul de noapte.

Globurile de lumină portocalie.

Clay își ținea sacul de sport, în care nu erau haine; doar cutia din lemn, cărțile Claudiei Kirkby și *Pietrarul*.

Trenul era gata de plecare.

Ne-am strâns mâinile – noi toți și el.

Pe la jumătatea drumului către ultimul vagon, Rory strigase.

– Hei, Clay!

El se întorsese.

– Monedele, ți-aduci aminte?

Și, vesel, urcă în tren.

Și din nou, din nou, misterul – cum am stat toți patru de veghe acolo, cu mirosul frânelor și cu un câine.

Femeia care a devenit băiat Dunbar

Până la sfârșitul primului meu an de liceu, devenise clar că aveam necazuri serioase. Deja în hainele ei era mult prea mult aer; se simțea mai bine din ce în ce mai rar. Erau momente, aparent, în care totul era normal, sau într-un fel pe care îl mimam așa. Pretins normal sau normal pretins, nu sunt sigur cum anume reușeam.

Poate fiindcă pur și simplu fiecare dintre noi avea o viață, trebuia să mergem mai departe, iar asta o includea și pe Penelope; noi, băieții, continuam să fim copii. Și țineam totul în funcțiune:

Era tunsoarea și era Beethoven.

Era, pentru fiecare dintre noi, ceva personal.

Știi că mama ta moare atunci când te ia deoparte personal.

Săream dintr-un moment în altul de parcă ar fi fost pietre.

Ceilalți erau încă în școala primară (Rory în ultima clasă), așteptându-se de la ei să continue la pian, chiar și atunci când ea era în spital. În anii de pe urmă, Henry jura că Penny rămăsese în viață doar ca să-i tortureze pe ei cu lecțiile sau fie și numai ca să-i întrebe despre ele, indiferent în ce pat stătea – în așternuturile decolorate de acasă sau în celelalte, cele mai amare, perfecte, albe și înălbite.

Problema era (și Penelope se resemnase în cele din urmă) că trebuia să facă față realității:

Se pricepeau mult mai bine să se bată.

La pian erau jalnici.

Cât despre tot șirul de întrebări, se redusese în mare parte la un ritual.

De cele mai multe ori în spital, întreba dacă au mai exersat, iar ei mințeau și ziceau că da. Deseori veneau la ea și aveau buzele rupte și degetele zdrelite, iar Penny era asudată și galbenă la față, dar și pe drept suspicioasă.

– Ce Dumnezeului se întâmplă?

– Nimic, mamă. Serios.

– Exersați?

– Ce să exersăm?

– Știți voi.

– Sigur, răspundea Henry, care arăta apoi spre vânătăile lui. Astea ce crezi că sunt?

Iar zâmbetul se strâmba deja.

– Cum adică?

– Beethoven, replica el. Știi ce tip dur e el.

Ei îi curgea sânge pe nas când zâmbea.

Și totuși, când se întorcea acasă, îi obliga să se așeze din nou pe taburet și să arate ce știu, în timp ce ea se frământa pe scaun, lângă ei.

– *Tu* n-ai exersat deloc, îi spunea ea lui Rory, cu un dispreț pe jumătate amuzat.

El își pleca privirea și recunoștea:

– Ai perfectă dreptate.

O dată, Clay se oprise în mijlocul unei melodii.

Oricum, o măcelărea.

Și el avea o vagă umbră albăstruie sub ochi, după o bătaie alături de Henry.

– De ce te-ai oprit? întrebase ea; dar imediat se înmuiase: O poveste?

– Nu, nu asta, replicase Clay, după care înghițise greu și rămăsese cu privirea pe clape. Mă gândeam... poate cânți tu.

Și ea cântase.

Menuet în sol major.

Perfect.

Notă cu notă.

Trecuse mult timp de atunci, dar Clay îngenunchease și își pusese capul acolo, pe ea.

Coapsele ei erau ca hârtia de subțiri.

În perioada aceea fusese o ultimă bătaie memorabilă, pe drumul de la școală înapoi spre casă. Rory, Henry și Clay. Alți patru tipi împotriva lor. Tommy stătea pe margine. O femeie îi stropise cu furtunul de grădină; unul zdravăn, cu duză mare. Presiune bună.

– Haide! strigase ea. Terminaț-odată!

Terminaț-odată, repetase Henry, și încasase un alt jet. Hei, dar asta pentru ce mama dracu' a fost?

Femeia era în cămașă de noapte și șlapi tociți, la trei și jumătate după-amiaza.

– Pen-că faci pe deșteptu'! răspunsese ea și-i servise încă un jet. Iar ăsta-i pentru blasfemie.

– Da' știu că ai un furtun bun.

– Mulțam. Acu', șterge-o!

Clay îl ajutase să se ridice.

Rory era mult în față, pipăindu-și falca, iar acasă îi aștepta un bilet. Ea se internase iar. Temutele așternuturi albe. Iar la final era o față zâmbitoare, cu păr lung de o parte și de alta. Dedesubt scria:

BUN! PUTEȚI RENUNȚA LA PIAN!
DAR O SĂ REGRETAȚI, TICĂLOȘI MICI!

Într-un fel, era ca o poezie, dar nu în cel mai drăguț sens.

Ea ne învățase Mozart și Beethoven.

Noi îi perfecționaserăm constant repertoriul de înjurături.

La scurt timp după aceea, luase o hotărâre:

Avea să facă ceva, o dată, cu fiecare dintre noi. Poate ca să ne ofere o amintire care să fie personală, a noastră și numai a noastră, dar eu sper că a făcut-o pentru sine însăși.

În cazul meu, a fost un film.

Exista mai departe în oraș un cinematograf vechi.

Botezat Halfway Twin.

În fiecare seară de miercuri rula acolo un film mai vechi, de obicei unul străin. În seara în care ne-am dus noi, era unul suedez, intitulat *Viața mea de câine*.

Ne așezaserăm alături de vreo douăsprezece persoane.

Eu terminasem floricelele de porumb înainte să înceapă filmul.

Penny se lupta din greu cu un Choc-Top.

Mă îndrăgostisem serios de Saga, o fată băiețoasă din filmul acela, și mă chinuiam cu viteza de derulare a subtitrării.

Când se terminase, în întuneric, rămăseserăm pe scaune.

Și astăzi încă stau până când se încheie și genericul de final.

– Și? mă întrebase Penelope. Ce părere ai?

– A fost grozav, răspunsesem, fiindcă așa fusese.

– Te-ai îndrăgostit de Saga?

Înghețata ei sucombase în paharul din plastic.

Gura îmi amuțise; îmi simțeam fața roșie.

Mama era un fel de miracol, unul cu părul lung, dar fragil. Îmi luase mâna și îmi șoptise:

– Asta e bine; și mie mi-a plăcut.

Pentru Rory fusese un meci de fotbal, undeva sus în tribună.

Pentru Henry fusese la un târg de vechituri, unde el se tocmise și îi convinsese:

– Un dolar pentru amărâtul ăla de yoyo? Uite în ce stare e *mama*!

– Henry! îl ironizase ea. Chestia asta e josnică până și pentru tine.

– La naiba, Penny, îi tai omului cheful!

Dar se iscaseră râsete și complicități între ei. Și luase jucărica pe treizeci și cinci de cenți.

Dacă ar fi să aleg însă, aş zice că ceea ce a făcut pentru Tommy a avut cea mai puternică influență asupra lucrurilor – pe lângă timpul ei petrecut cu Clay. Vedeți dumneavoastră, în cazul lui Tommy, s-a dus cu el la muzeu; preferata lui era sala numită Planeta Sălbatică.

Ore întregi se plimbaseră pe culoare:

O bandă rulantă de animale.

O călătorie cu blană și taxidermie.

Erau prea multe ca să le enumăr pe cele preferate, dar câinele dingo și leul erau la loc de frunte, plus splendidul și bizarul tigru tasmanian. În pat în seara aceea, Tommy vorbise întruna; ne oferise informații despre tigrii tasmanieni. Rostea numele științific, *Thylacine*, iar și iar. Și spunea că seamănă mai degrabă cu un câine.

– Un *câine*! aproape că strigase.

Camera noastră era întunecată și tăcută.

Adormise în mijlocul frazei – iar dragostea pentru acele animale avea să-l ducă spre ele: spre Rosy și Hector, spre Telemah, Agamemnon și, sigur, spre marele catâr. Fiindcă nu se putea sfârși decât cu Ahile.

Cât despre Clay, pe el îl luase în multe locuri și nicăieri.

Noi, ceilalți, ieșiserăm.

Michael ne dusese la plajă.

Odată ce plecaserăm, Penelope îl invitase. Spusese:

– Hei, Clay, fă-mi un ceai și vino în față.

Dar asta era mai degrabă un fel de încălzire.

Când ajunsese el, ea se așezase deja pe jos, pe verandă, cu spatele lipit de perete, iar soarele o învăluia în întregime. Erau porumbei pe firele de curent electric. Orașul era nemărginit; îi auzeau melodia îndepărtată.

Când băuse, înghițise un întreg rezervor, dar o ajutase să-și spună povestea, iar Clay ascultase intens. Când îl întrebase câți ani are, el răspunsese că are nouă. Ea spusese apoi: „presupun că ești destul de mare... ca să începi cel puțin să afli că există mai multe..."

Iar de acolo făcuse ceea ce făcea ea întotdeauna, continuase cu casele de hârtie, iar la final îi reamintise asta:

– Într-o zi, Clay, o să-ți spun câteva lucruri pe care nu le știe nimeni, dar numai dacă vrei să le auzi...

Pe scurt, *aproape-tot.*

Cât de privilegiat era el de fapt!

Își trecuse mâna prin părul lui de copil, iar soarele era acum mult mai jos. Ceaiul ei se răsturnase pe jos, iar băiatul încuviințase solemn.

Seara ne întorseserăm cu toții acasă, obosiți de plajă și nisip, iar Penny și Clay dormeau. Păreau înnodați unul de altul pe canapea.

Câteva zile mai târziu, aproape că o chestionase despre când aveau să vină ultimele povești, însă era suficient de disciplinat ca să nu întrebe de fapt. Poate că știa într-un fel – știa că vor veni când sfârșitul va fi aproape.

Nu, în loc de asta a fost obișnuita noastră năpădeală, în vreme ce săptămânile se transformau în luni, iar ea pleca din nou la tratamente.

Acele momente singulare erau de domeniul trecutului acum.

Ne obișnuiserăm cu veștile inconfortabile.

– Ei bine, spusese ea brusc, au de gând să mă tundă, așa că mă gândesc că e rândul vostru acum. Am putea să le-o luăm înainte.

Ne-am așezat la rând; era opusul lumii obișnuite, dat fiind că frizerii stăteau la coadă să tundă. Ne puteați vedea pe toți așteptând ca pe ace.

Sunt câteva lucruri pe care mi le amintesc din seara aceea – cum Tommy fusese primul, deloc dornic. Ea îi stârnise însă râsul cu o glumă, ceva cu un câine și o oaie într-un bar. El era tot în pantalonii scurți hawaiieni, și tăiase părul atât de strâmb, încât durea.

Urmase Clay, apoi Henry. Pe urmă Rory, care întrebase:

– Pleci în armată?

– Sigur, răspunsese Penny, de ce nu?

Și-i spusese apoi:

– Rory, dă-mi voie să văd – și se uitase adânc în ochii lui. Tu ai cei mai neobișnuiți ochi dintre toți.

Erau grei, dar catifelați, ca argintul. Părul ei era scurt și pe cale de dispariție.

Când venise rândul meu, întinsese mâna după prăjitorul de pâine, ca să se uite la imaginea ei reflectată. Mă implorase să-i arăt puțină îndurare:

– Tunde bine și repede.

În final fusese tata, care se ridicase și nu se eschivase; îi poziționase capul, drept și frumos, și când terminase, i-l mângâiase încet; îi masase tunsoarea băiețească, iar Penny se aplecase înainte, îi plăcuse. Nu-l putea vedea pe bărbatul din spatele ei, nici descompunerea feței lui sau părul blond și mort care-i căzuse la picioare. Nu putea să vadă nici cât de frânt era, în vreme ce noi stăteam și îi priveam. Ea era în blugi, în tricou și în picioarele goale, și poate că asta ne-a pus capac.

Arăta exact ca un băiat Dunbar.

Cu tunsoarea aceea, era una dintre noi.

Întoarcerea la râu

De data asta nu mai aşteptă printre copaci; traversă coridorul de eucalipţi şi ieşi la lumină, în tăcere.

Şanţul era tot acolo, limpede şi precis trasat, dar fusese mai mult săpat, şi-n aval, şi-n amonte, ca să le ofere mai mult loc în albie. Resturile – pământ şi beţe, ramuri şi pietre – fuseseră îndepărtate sau nivelate. Într-un loc, dădu cu mâna pe deasupra, pe solul netezit. În dreapta văzu urmele de anvelope.

În albia râului se opri din nou şi se ghemui între culorile ei. Nu observase până atunci ce multe erau; o lecţie de istorie a pietrelor. Zâmbi şi spuse:

– Bună, râule!

Cât despre tatăl nostru, el era în casă, adormit pe canapea, cu o jumătate de cană de cafea. Clay îl privi o clipă şi îşi duse bagajul în dormitor. Scoase cărţile şi cutia din lemn, dar lăsă *Pietrarul* în sacul de umăr, bine ascuns.

Mai târziu stătură împreună pe trepte şi, în ciuda vremii mai răcoroase, ţânţarii ieşiseră la atac, cu cruzime: aterizau cu pas uşor pe braţele lor.

– Doamne, sunt nişte monştri, nu-i aşa?

Munţii întunecaţi se înălţau în depărtare.

Cu o cortină de roşu în spatele lor.

Din nou Ucigaşul vorbi, sau încercă s-o facă.

– Cum a fost...?

Clay îl întrerupse:

– Ai închiriat echipamente.

Un oftat prietenos. Fusese prins trișând? Retezase el etosul podului?

– Știu... nu e tocmai Pont du Gard, nu-i așa?

– Nu, răspunse Clay, dar îl lăsă să scape ușor. Totuși, pe acela l-au construit mai mult de doi oameni.

– Sau poate diavolul, dacă...

El încuviință.

– Știu.

Nu-i putea spune cât de ușurat se simțea fiindcă treaba fusese făcută deja.

Acum Michael încercă încă o dată. Își încheie fraza retezată scurt:

– Acasă?

– Nu tocmai rău.

Clay îl simțea privindu-i vânătăile aproape vindecate.

Își termină cafeaua.

Tatăl nostru mușcă din cană, dar cu delicatețe.

Când se opri, se uită la trepte și deloc în direcția băiatului.

– Matthew?

Clay înclină din cap.

– Totul e-n regulă, spuse, apoi se gândi o clipă. Rory m-a dus până la urmă.

Și pe buze îi apăru cel mai firav dintre zâmbete.

– Au fost de acord să vii înapoi? Aici, vreau să zic.

– Sigur. Trebuia să vin.

Încet, se ridică, și mai erau atâtea altele, atâtea lucruri de spus, atât de multe pe la marginile interioare; erau Henry și Schwartz și Starkey (și să nu uităm de fata lui Starkey!), și Henry și Peter Pan. Era Claudia Kirkby și eram eu. Eram toți la gară, încă stând pe peron când trenul se îndepărta.

Și, desigur.

Desigur, era și Carey.

Erau Carey şi Royal Hennessey, și strecuratul printre ceilalți cai... și pierderea în fața lui Pump Up the Jam...

Dar, din nou, tăcerea.

Cele nespuse.

Ca s-o întrerupă, Clay declară:

– Mă duc înăuntru... cât mai am încă puțin sânge în mine...

Dar pe urmă – ce mai era și asta?

O surpriză.

Pe jumătate intrat, ieși din nou; deodată, deveni vorbăreț, logoreic, ceea ce în cazul lui Clay însemna opt cuvinte în plus.

Cu ceașca de cafea în mână, spuse:

– Îmi place aici, îmi place să fiu aici.

Și se întrebă de ce-o făcuse. Poate ca să reconfirme o nouă existență – a străzii Archer și a râului – și chiar un fel de acceptare:

Le aparținea ambelor în egală măsură.

Distanța dintre noi era el.

Când băieții erau încă băieți

Până la urmă, trebuia să se sfârșească.

Luptele cu pumnii se apropiau de final.

O țigară fusese găsită și fumată.

Chiar și negoțul la pian încetase.

Privind înapoi, toate fuseseră diversiuni utile, însă n-ar fi putut niciodată să întoarcă firul vieții ei.

Lumea dinlăuntrul ei se extinsese.

Se golea, se revărsa.

În lunile care urmaseră, mai fuseseră doar câteva ultime manifestări ale unei vieți fiabile, în vreme ce mama era pedepsită cu tratamentele acelea. Fusese deschisă și închisă bine la loc, ca o mașină la marginea autostrăzii. Știți sunetul acela, când trântești portiera din față, după ce ai reușit să pui amărâtul de motor din nou în funcțiune și te rogi să te mai țină câteva mile?

Fiecare zi era ca aprinderea aceea.

Mergeam înainte până când dădeam iar rateu.

Unul dintre cele mai ilustrative exemple ale traiului aceluia apăruse la început de ianuarie; în mijlocul vacanței de iarnă:

Darul și strălucirea carnalității.

Da, carnalitate.

În anii din urmă poate că fusese emoția goală și idioția pură a *Petrecerii burlacilor*, dar în acea primă perioadă a declinului lui Penny apăruseră începuturile depravării adolescentine.

Perversiuni sau viață trăită din plin?

Depinde de felul în care le privim.

Oricum, fusese cea mai fierbinte zi a verii de până atunci, ca o vestitoare a lucrurilor care aveau să vină. (Lui Clay îi plăcea cuvântul „vestitor", învățat de la formidabilul lui profesor de la școală, care era plin-ochi de vocabular. Dacă ceilalți profesori respectau strict litera programei, acesta – strălucitul domn Berwick – începea imediat ce intra în clasă să-i testeze cu privire la cuvinte pe care *aveau pur și simplu obligația să le cunoască*:

Vestitor.

Abominabil.

Repugnant. Bagaj.

Bagaj era un cuvânt grozav, perfect pentru ce puteai face cu el: îl băgai[1].

Dar, da, în primele zile din ianuarie, soarele era sus pe cer, dureros de fierbinte. Zona hipodromului fierbea. Traficul îndepărtat îngâna un zumzet. Și se întorcea nonșalant în partea cealaltă.

Henry era la chioșcul de ziare, pe Poseidon Road, chiar lângă aleea Tipler, și când ieșise triumfător, îl trăsese pe Clay pe alee. Se uitase în dreapta și-n stânga și-i spusese.

– Uite! (O șoaptă uriașă. Scosese revista *Playboy* de sub tricou.) Cască ochii la *asta*!

Îi dăduse revista și o deschisese la mijloc, unde îndoitura paginii îi trecea fetei peste mijloc – și era tare și catifelată, sumețită și uluitoare, în toate locurile în care trebuia să fie. Părea super-încântată de propriile-i șolduri.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în original: *luggage* – bagaj, *to lug* – a căra cu efort, a trage după tine (n.red.)

– Grozavă, nu?

Clay își plecase ochii, sigur că da, și un lucru știa – avea zece ani și trei frați mai mari; văzuse femei goale la computer – dar ce vedea aici era cu totul diferit. Era furișare și nuditate combinată, pe hârtie lucioasă. (Așa cum zicea Henry, „Asta da viață!“) Clay tremura de însuflețire și, ciudat, îi citise numele. Zâmbise, se uitase mai îndeaproape și întrebase:

– Chiar o cheamă *Ianuarie* pe numele de familie?

În piept, inima îi bătea teribil, iar Henry Dunbar zâmbise larg.

– Sigur, îi răspunsese, poți să fii sigur.

Mai târziu însă, când se întorseseră acasă (după ce se opriseră de câteva ori ca să se mai zgâiască), părinții noștri erau ocupați în bucătărie. Erau pe jos, pe podeaua roasă, și abia dacă ședeau drepți.

Tata se rezema de dulap.

Ochii îi erau de un albastru istovit.

Mama vomitase – era o mizerie oribilă – iar acum dormea cu spatele lipit de el; Michael ședea și se uita în gol.

Cei doi băieți rămăseseră în picioare.

Erecțiile îi părăsiseră pe loc; demontate, adânc în pantaloni.

Henry strigase, reacționase, și devenise deodată foarte responsabil.

– Tommy! Ești acasă? Să nu vii încoace! strigase văzând fragilitatea mamei – cu Miss Ianuarie făcută sul, între ei.

Zâmbetul acela, mobilierul ei perfect...

Acum era dureros chiar să se și gândească la ea.

Miss Ianuarie era atât de... *sănătoasă.*

La începutul toamnei trebuise să se întâmple, era o după-amiază menită.

Rory începuse liceul de o lună.

Clay avea zece ani.

Părul ei crescuse la loc, de un galben mai aprins și mai straniu, dar restul ființei ei era pe ducă.

Părinții noștri ieșiseră fără ca noi să știm.

Era o clădire mică, alb-gălbuie, în apropiere de un centru comercial.

Mirosul de gogoși de la fereastră.

O cavalerie de dispozitive medicale, care erau reci și cenușii, dar arzătoare, și fața canceroasă a chirurgului.

– Vă rog, spusese, luați loc.

Rostise „agresiv" de cel puțin opt ori.

Atât de brutal în diagnostic.

Era seară când se întorseseră, și veniserăm toți să-i întâmpinăm. Întotdeauna îi ajutam să ducă înăuntru cumpărăturile, dar în seara aceea nu era nimic de dus. Stăteau porumbei pe firele de curent electric. Nu uguiau, doar se uitau.

Michael Dunbar rămăsese la mașină, aplecat, cu palmele sprijinite pe capota caldă, iar Penny stătea în spate, cu palma pe șalele lui. În lumina egalizatoare, întunecândă, părul ei avea culoarea paielor, strâns și legat la ceafă.

Privindu-i, niciunul dintre noi nu întrebase.

Poate că se certaseră.

Dar firește, privind acum înapoi, moartea era și ea acolo în seara aceea, cocoțată sus, lângă porumbei, atârnând dezinvoltă de firele de curent. Se uita la ei, dintr-o parte în alta.

În seara următoare Penny ne dăduse vestea, în bucătărie; frântă și trist năruită. Tata era rupt în bucăți.

Îmi amintesc foarte limpede – cum Rory refuzase să creadă și cum în scurt timp o luase razna, strigând: „Ce?" și „*Ce?*" și „CE?" Era roșu și încordat ca un arc. Ochii lui argintii se întunecau.

Iar Penny, atât de subțire și de stoică:
Îndrepta totul spre banal.
Ochii îi erau verzi și sălbatici.
Părul îi era desfăcut, iar ea repetase:
– Băieți, o să mor.

A doua oară fusese cea care îi pusese capac lui Rory, cred eu:
Încleștase pumnii și-i deschisese la loc.

În noi toți se auzise atunci un sunet – un sunet sonor-tăcut, o vibrație inexplicabilă – când el încercase să rupă dulapurile în bătaie, zgâlțâindu-le și azvârlindu-mă pe mine jos. Puteam vedea totul, dar nu puteam auzi.

În curând îl înșfăcase pe cel aflat mai aproape de el, care se întâmplase să fie Clay, și urlase drept prin cămașa lui; și atunci se apropiase Penny de el, se aruncase peste ei doi, iar Rory nu se putuse opri. Îl aud îndepărtat acum, dar în clipa aceea mă izbise – un glas în casa noastră ca o luptă de stradă. Urlase în pieptul lui Clay, drept prin nasturii lui; strigase drept în inima lui. Îl lovise iar și iar, până când un foc se aprinsese în ochii lui Clay, iar propriul lui foc se ostoise.

Dumnezeule, încă îl pot auzi.
Încerc din greu să păstrez distanța față de momentul acela.
Să pun mii de mile între mine și el, dacă pot.
Chiar și acum însă, abisul acelui urlet.

Îl văd pe Henry lângă prăjitorul de pâine, fără glas atunci când ar fi contat.

Îl văd pe Tommy amorțit lângă el, uitându-se în jos, la firimiturile încețoșate.

Îl văd pe tatăl nostru, Michael Dunbar, ireparabil, la chiuvetă; apoi aplecându-se pentru Penny – mâini pe umeri tremurânzi.

Iar eu – eu sunt în mijloc, acumulând un foc al meu propriu; paralizat, cu brațele încrucișate la piept.

Și în cele din urmă, desigur, îl văd pe Clay.

Îl văd pe al patrulea băiat Dunbar – cu părul întunecat, azvârlit la podea – chipul lui privind de jos. Îi văd pe cei doi băieți și brațele lor încleștate. O văd pe mama noastră acoperindu-i cu trupul ei – și dacă mă gândesc mai mult la asta, poate că *acela* a fost adevăratul uragan acolo în bucătărie, când băieții erau doar atât, băieți, iar ucigașii erau încă doar oameni.

Iar mama noastră, Penny Dunbar, mai avea șase luni de trăit.

Partea a VI-a
Orașe + ape + criminali + arce + povești
+
supraviețuitori

Fata
care a ieșit
din radio

Miercuri-dimineață Clay plecă în fugă spre oraș pe întuneric, ajunse acolo pe lumină și cumpără un ziar de la Silver Corner Shop.

La jumătatea drumului înapoi, se opri; studie ghidul stilurilor.

Căută un anumit nume.

În cursul zilei, în vreme ce lucrau și vorbeau, scriau și planificau, Ucigașul era curios cu privire la ziar, însă nu îndrăznea încă să întrebe. Își făcu de lucru cu altele. Erau foi cu schițe și măsurători. Costurile lemnului pentru cintru și schelărie. Planurile privind piatra pentru arc – pentru care Clay spuse că are ceva bani, dar i se răspunse rapid că ar trebui să-i păstreze.

– Crede-mă, insistă Ucigașul, sunt găuri aici peste tot. Știu de unde putem găsi piatra.

– Ca satul acela, rosti Clay aproape absent. Settignano.

Michael Dunbar se opri.

– Ce-ai spus?

– Settignano.

Și acolo, prins în momentul acela, de la absență la înțelegere – înţelegerea a ceea ce spusese şi, mai important, a lucrului la care *se referise* –, Clay izbutise să-l aducă pe Ucigaș mai aproape și totodată să-l îndepărteze. Ștersese într-o clipită generozitatea din seara precedentă – generozitatea lui „Îmi place aici, îmi place să fiu aici" – dar lăsase să se vadă că știa mult mai multe.

Uite, spuse în sinea lui, gândește-te la asta.
Dar lăsă lucrurile așa cum erau.

La numai câteva minute după douăsprezece și jumătate, soarele dogorea în albia râului, iar Clay întrebă:

– Hei, te superi dacă împrumut și eu cheile mașinii?

Ucigașul era lac de sudoare.

Pentru ce?

Dar spuse:

– Nicio problemă; știi unde sunt?

La fel se întâmplă cu puțin înainte de ora două și încă o dată la patru.

Clay o luă la fugă printre eucalipți și se așeză la volan, ascultând la radio. Caii din ziua aceea erau Spectacular, pe urmă Heat și Chocolate Cake. Cel mai bun loc pe care se situase ea era al cincilea.

După ultima cursă, când se întoarse la râu, spuse:

– Mulțumesc. N-o să mai fac niciodată așa ceva; a fost lipsă de disciplină.

Iar Michael Dunbar se amuză.

– Ar fi cazul să faci ore suplimentare.

– În regulă.

– Glumeam.

Dar pe urmă își găsi curajul:

– Nu știu ce faci acolo – ochii albaștri ca apa se luminară pentru moment, adânc înfundați în orbite –, dar trebuie să fie ceva important. Când băieții încep să se ferească, de obicei înseamnă că e o fată la mijloc.

Clay rămase înmărmurit.

– Oh... și Settignano, continuă Ucigașul (dat fiind că tot îl prinsese la înghesuială), e locul în care a învățat Michelangelo despre marmură și de unde a tăiat blocuri pentru sculpturile lui.

Ceea ce însemna:

Nu știu când.

Nu știu cum.

Dar l-ai găsit, ai găsit *Pietrarul.*

Ai găsit-o și pe ea – pe Abbey Hanley, Abbey Dunbar? Așa ai ajuns la carte?

Da.

Penny ți-a spus despre ea, așa-i?

Înainte să moară.

Ea ți-a spus, tu ai găsit-o, iar ea ți-a dat cartea – și Ucigașul se uită la Clay, iar băiatul era el însuși ca sculptat acum, clădit din sânge și piatră.

Eu sunt aici, spuse Michael Dunbar.

V-am părăsit, știu, dar sunt aici.

Gândește-te la *asta*, Clay.

Iar el se gândi.

Mâinile călăului

În urzeala trecutului Dunbar, trecuseră trei ani și jumătate, iar Clay ședea în pat, treaz. Avea treisprezece ani. Cu păr închis la culoare, băiețos și slăbuț, bătăile inimii lui dureau în liniștea din jur. Era foc aprins în fiecare dintre ochii lui.

Într-o clipă, se ridicase din pat și era gata îmbrăcat.

Era desculț, în tricou și pantaloni scurți.

Se furișase către zona hipodromului, fugise pe străzi și urlase. Totul, fără să vorbească:

Tată!

TATĂ!

UNDE EȘTI, TATĂ?

Era primăvară, chiar înaintea primilor zori, și fugise spre corpurile de clădiri; spre nelămurita așezare de case. Farurile mașinilor luminau către el, fantome gemene, apoi dincolo de el și pe urmă dispăreau.

– Tată! strigase. Tată!

Pașii lui încetiniseră, apoi se opriseră.

Unde erai tu, Michael Dunbar?

Mai devreme în anul acela, se întâmplase:

Penelope murise.

Murise în martie.

Agonia durase trei ani; ar fi trebuit să dureze șase luni. Penelope fusese o culme a Jimmy-Hartnellingului – boala putea s-o omoare cât voia, însă ea n-avea de gând să moară. Când se stinsese în sfârșit însă, tirania începuse imediat.

Din partea tatei, sperasem, cred, la speranță – la curaj și apropiere –, de pildă să ne îmbrățișeze unul câte unul sau să ne ridice din adâncul disperării.

Dar nimic din astea nu se întâmplase:

Mașinile de poliție plecaseră.

Ambulanța se îndepărtase pe stradă.

Michael Dunbar venise la noi toți; către noi, pe urmă afară și departe. Ieșise pe peluză și continuase să meargă.

Pe verandă, noi, cei cinci, eșuați.

Înmormântarea a fost unul dintre lucrurile acelea cu lumină multă.

Cimitirul însorit din vârf de deal.

Tata citind un fragment din *Iliada*:

Își împingeau corăbiile spre marea prietenoasă.

Îmbrăcase costumul pe care-l purtase în ziua nunții, și cel pe care avea să-l poarte peste ani, când avea să se întoarcă și să dea peste Ahile. Ochii lui albaștri ca apa erau stinși.

Henry rostise câteva cuvinte.

Îi imitase accentul forțat din bucătărie și lumea râsese, însă în ochi avea lacrimi, și erau cel puțin două sute de copii acolo, toți de la Hyperno High și toți în uniforme perfecte: grele, curate, verde-închis. Băieți și fete deopotrivă. Vorbiseră despre metronom. Pe câțiva îi învățase să citească. Cei mai duri suportaseră cel mai greu, cred. „Adio, Miss, adio, Miss, adio, Miss."

Unii dintre ei atinseseră sicriul când pășiseră pe lângă el, în lumină.

Ceremonia se desfășurase afară.

Apoi aveau s-o readucă înăuntru ca s-o incinereze.

Toboganul către foc.

Era oarecum ca pianul, vărul banal al instrumentului. Puteai să-l îmbraci oricum doreai; tot o bucată de lemn rămânea, cu

margarete aruncate pe capac. Ea alesese să nu-i fie împrăştiată cenuşa, şi nici păstrată ca nisipul într-o urnă. Dar plătiserăm pentru un mic monument – o piatră pe care să stăm şi să ne amintim, s-o privim pe ea sus, deasupra oraşului.

După slujbă, am purtat-o pe umeri.

Pe o parte eram eu, Henry şi Clay. Pe cealaltă, Michael, Tommy şi Rory – la fel ca echipele noastre de fotbal din Archer Street –, iar femeia dinăuntru era ca fulgul de uşoară. Sicriul cântărea o tonă.

Era un fulg închis într-un buştean.

După priveghi şi gama lui de ceaiuri şi fursecuri, am stat o vreme afară, în faţa clădirii.

Toţi în pantaloni negri.

Toţi cu cămăşi albe.

Arătam ca o ceată de mormoni, lipsiţi însă de ideile generoase.

Rory era mânios şi tăcut.

Eu, ca o altă lespede de mormânt, dar cu ochii lucind arzător.

Henry privind în depărtare.

Tommy cu dâre încă ude pe obraji.

Şi apoi, desigur, era Clay, care stătuse în picioare, după care se lăsase pe vine. În ziua morţii ei, se pomenise cu un cârlig de rufe în mână, iar acum îl strângea de începuse să-l doară; pe urmă îl pusese repede înapoi în buzunar. Niciunul dintre noi nu-l văzuse. Era lucios şi nou – unul galben – şi îl răsucea obsesiv între degete. La fel ca noi, ceilalţi, îl aştepta şi el pe tata, însă tata dispăruse. Băteam cu inimile noastre parcă; moi şi însângeraţi, aidoma cărnii vii. Oraşul ne scânteia la picioare.

– Unde naiba e?

Eu pusesem într-un târziu întrebarea, când aşteptarea se întinsese deja pe două ore.

Când venise, fusese greu să se uite la noi şi noi să ne uităm la el.

Era adus de spate şi frânt.

O pârloagă în costum de haine.

E nostimă perioada de după o înmormântare.

Sunt răniți și cadavre peste tot.

Camera de zi de acasă era mai degrabă ca un salon de spital, dar unul ca acelea pe care le vezi în filme. Cu băieți încinși, diagonali. Luam forma lucrului pe care ședeam.

Soarele nu era cum trebuie, dar strălucea.

Cât despre Michael Dunbar, ne mirase cât de repede apăruseră fisurile, chiar luându-i în considerare starea.

Tatăl nostru devenise un semi-tată.

Cealaltă jumătate a lui murise odată cu Penny.

Într-o seară, la câteva zile după înmormântare, plecase din nou și ieșiserăm cu toții să-l căutăm. Mai întâi încercaserăm la cimitir, apoi la Brațele Goale (motivația încă n-o avem).

Când îl găsiserăm, fusese un șoc să deschidem ușa garajului și să-l vedem zăcând lângă o pată de ulei, dat fiind că poliția luase mașina ei. Singurul lucru care lipsea era o galerie de Penny Dunbar, dar la urma urmei, el n-o pictase niciodată, nu-i așa?

Pentru o vreme încă se mai dusese la muncă.

Ceilalți se duseseră iar la școală.

Eu lucram deja de mult timp atunci, pentru o firmă de covoare și parchet. Cumpărasem chiar și mașina aceea veche, de la un tip cu care munceam câteodată.

La început, tata era chemat la școli, și de fiecare dată era șarlatanul postbelic perfect: bine îmbrăcat, proaspăt ras. Deținând controlul. Ne descurcăm, spunea, și directorii înclinau din cap înțelegător, profesorii erau păcăliți: nu puteau vedea nicicum abisul din el. Fiindcă era ascuns sub haine.

Nu era ca atâția alți bărbați, care se eliberează prin băutură sau prin răbufniri și violență. Nu, pentru el fusese mai ușor să se retragă în sine; era acolo, dar niciodată chiar acolo. Ședea în garajul pustiu, cu un pahar din care nu bea deloc. Îl chemam la masă, și

impresionat ar fi fost până și Houdini. Era un număr de dispariție înceată și treptată.

Ne-a părăsit așa, în porții mici.

Cât despre noi, băieții Dunbar, în acele prime șase luni așa am fost: Învățătoarea lui Tommy îl ținea sub supraveghere.

Și raporta că se descurcă bine.

Cât îi privește pe cei trei din liceu, fiecare fusese obligat să se consulte cu un profesor, care ținea loc și de psiholog. Mai fusese unul înaintea acestuia, dar pe urmă omul se mutase, înlocuit fiind de o dulceață: Claudia Kirkby, cea cu brațe calde. Pe atunci avea abia douăzeci și unu de ani. Era înăltuță, cu păr castaniu. Nu prea mult machiaj, dar întotdeauna tocuri înalte. În clasa ei existau două postere: Jane Austen cu haltera ei și *Minerva McGonagall e Dumnezeu.* Pe catedră avea cărți și proiecte în variate stadii de finalizare.

Deseori acasă, după ce o vizitaseră, aveau genul de discuții pe care se pare că le au băieții: discuții, dar nicidecum discuții.

Henry: „Draga de Claudia, mda?"

Rory: „Frumoase picioare are".

Mănuși de box, picioare și sâni.

Eu: „Tacă-vă gura, pentru numele Domnului!"

Dar îmi imaginam picioarele alea, era musai.

Cât despre Claudia însăși, văzută mai de aproape: avea un pistrui înduioșător pe obraz, chiar în mijloc. Ochii îi erau căprui și blânzi. Preda o doză teribilă de engleză cu *Insula delfinilor albaștri*[1] și *Romeo și Julieta.* În calitate de îndrumător, zâmbea mult, dar nu știa prea multe; la facultate făcuse o doză mică de psihologie, care o calificase pentru dezastre ca astea. Foarte probabil, era cea mai nouă profesoară din școală, așa că primea sarcini suplimentare – și,

---

[1] *Island of the Blue Dolphins*, roman de aventuri pentru copii scris de americanul Scott O'Dell în anul 1960 (n.tr.)

posibil mai mult din speranță decât din vreun alt motiv, dacă băieții spuneau că sunt bine, voia din tot sufletul să-i creadă; în plus, doi dintre ei chiar *erau* bine, în circumstanțele date, iar unul nu era nici pe departe.

Și poate că, până la urmă, lucrurile mărunte sunt cele care te ucid cu încetul – pe măsură ce lunile se scurgeau către iarnă. Pentru noi era să-l vedem venind acasă de la muncă.

Șezând în mașină, uneori cu orele.

Cu mâinile prăfuite pe volan.

Fără dropsuri pentru gât.

Nici măcar o bomboană Tic Tac.

Factura la apă eu o plăteam, în locul lui.

Pe urmă, curentul electric.

Asista la meciurile de fotbal din weekend:

Se uita, dar nu vedea, iar apoi n-a mai venit deloc.

Brațele îi deveniseră pustii; vlăguite și lipsite de sens. Abdomenul lui tare ca betonul, prefăcut în ipsos. Era o moarte prin transformarea în *non-el.*

Uita de zilele noastre de naștere; până și de aniversarea mea de optsprezece ani. Poarta către maturitate.

Mânca uneori împreună cu noi, spăla întotdeauna vasele, dar pe urmă ieșea și se ducea înapoi în garaj, sau stătea sub uscătorul de rufe, iar Clay se ducea acolo cu el – fiindcă Clay știa ceva ce noi nu știam. De el îi era teamă tatălui nostru.

Într-una dintre rarele seri în care era acasă, Clay îl găsise la pian, uitându-se la clapele cu litere scrise, și se oprise acolo, aproape, în spatele lui. Degetele îi zăboveau în aer, în mijlocul celor cu MĂRITĂ-TE.

– Tata?

Nimic.

Ar fi vrut să-i șoptească: „Tata, e-n regulă. E-n regulă ce s-a întâmplat, e-n regulă, e-n regulă, eu n-o să spun nimănui. Nimic. Niciodată. N-o să le spun lor".

Din nou, cârligul de rufe era acolo.

Dormea cu el, îl avea mereu asupra lui.

În unele dimineți, după ce stătuse culcat pe el toată noaptea, își examina piciorul în baie – ca un desen, imprimat în coapsă. Uneori își dorea să vină la el pe întuneric și să-l smucească din pat, trezindu-l. Ah, dacă tata l-ar fi târât prin toată casa și afară în curte! Nu i-ar fi păsat chiar dacă ar fi fost doar în chiloți, cu cârligul prins de elastic.

Poate că atunci ar putea fi din nou doar un copil.

Putea fi un băiat cu brațe osoase și picioare costelive; ar lovi din toate puterile stâlpul uscătorului de rufe. Trupul lui i-ar izbi mânerul. Metalul în coastele lui. S-ar uita în sus, printre firele acelea – șirurile tăcute de cârlige. Întunericul n-ar mai avea importanță; ar vedea doar forme și culori. Ore întregi ar suporta, lăsându-se bătut bucuros până dimineață, când cârligele puteau eclipsa orașul – până când acopereau soarele și ieșeau învingătoare.

Dar exact asta era problema.

Tata nu venea niciodată să-l târască așa din pat.

Nu se întâmpla nimic, doar ritmul porțiilor mici.

Michael Dunbar avea să ne părăsească în curând.

Dar mai întâi ne lăsase singuri.

Sfârșitul venise la aproape șase luni după moartea ei:

Toamna lăsase locul iernii, apoi primăverii, iar el plecase fără să spună mai nimic.

Era o sâmbătă.

În intersecția aceea dintre foarte târziu și foarte devreme.

Încă mai aveam paturile triplu-etajate pe vremea aceea, iar Clay dormea în cel de la mijloc. Pe la patru fără un sfert se trezise. Îl văzuse lângă paturi și vorbise către piept și cămașă.

– Tata?

– Dormi mai departe.

Luna era prinsă în perdele. Michael Dunbar stătea nemișcat, dar Clay știuse, închisese ochii, făcuse cum i se spusese, dar continuase să vorbească.

– O să pleci, tata, nu-i așa?

– Taci!

Pentru prima dată de luni întregi, îl atinsese.

Tata se aplecase și-l atinsese cu ambele mâini – și erau mâini de călău, fără nicio îndoială – pe cap și pe spate. Erau aspre și prăfuite. Calde, însă obosite. Iubitoare, dar crude și fără iubire.

Mult timp stătuse, dar când Clay deschisese ochii din nou, nu mai era acolo; treaba se încheiase oficial. Totuși, încă simțea cumva mâinile care îi atinseseră și îi mângâiaseră capul.

Cinci eram în casă atunci.

Visam în camerele noastre și dormeam.

Eram doar băieți, dar băieți miraculoși:

Ședeam acolo, vii și respirând...

Fiindcă aceea era noaptea în care el ne ucisese.

Ne asasinase pe toți în paturile noastre.

Arkansas

La Silver, în albia uscată, construiau prefăcând zilele în săptămâni și săptămânile într-o lună. Pentru Clay, devenise un compromis: se ducea acasă, pentru Împrejurimi, sâmbăta, dar numai atunci când Michael era la mine.

În rest, se trezeau în fiecare dimineață înainte de răsărit.

Și intrau în casă mult după ce se întuneca.

Atunci când se lăsă iarna, începură să aprindă focuri la râu și lucrau până târziu în noapte. Insectele tăcuseră de mult. Acum erau asfințituri reci și stacojii și iz de fum toată dimineața; și foarte lent, dar foarte sigur, un pod prindea formă – însă nu ați ști cum să-l vedeți. Albia râului era mai degrabă ca un dormitor, unul de adolescent, dar în loc de haine și ciorapi, avea claie peste grămadă pământ săpat și bolovani și bucăți de lemn.

În zorii fiecărei zile veneau și îi stăteau alături.

Un băiat, un bărbat și două cești cu cafea.

– Cam asta-i tot ce-ți trebuie, spuse el, dar amândoi știau că Ucigașul minte.

Aveau nevoie și de un radio.

Într-o zi de vineri, se duseră în oraș.

Îl găsi la St. Vincent de Paul:

Era lung, negru și cam scorojit – un radiocasetofon spart care totuși funcționa, însă numai dacă-l sileai cu lipici Blu-Tack. În el era

chiar și o casetă, una înregistrată acasă – Rolling Stones, cele mai bune piese.

Dar în fiecare miercuri și sâmbătă, antena era de fiecare dată întinsă și înclinată la patruzeci și cinci de grade. În curând, se lămuri și Ucigașul; știa deja care curse erau importante.

Între timp, când Clay revenea acasă, în Archer Street, era șocant de plin de viață și de istovit; era prăfuit. Buzunarele îi erau pline de praf. Își lua haine, își cumpăra ghete, și erau cafenii, pe urmă maro și apoi decolorate. Întotdeauna aducea și radioul, iar dacă ea concura la Hennessey, se ducea acolo. Dacă alerga în altă parte – la Rosehill, la Warwick Farm sau la Randwick – asculta înăuntru, în bucătărie, sau singur în spate, pe verandă. Și apoi o aștepta la Împrejurimi.

Venea și ea acolo și se întindea lângă el.

Îi povestea despre cai.

El se uita la cer și nu spunea; nu spunea că niciunul dintre caii ei nu câștiga. Vedea clar că asta o demoraliza, dacă ar fi vorbit, ar fi înrăutățit lucrurile și mai mult.

Era frig, dar nu se plângeau niciodată; ședeau acolo în blugi și jachete groase. Mozaicul ei de pistrui înroșiți. Uneori își trăgea gluga pe cap și pale de păr lung ieșeau din ea. Îl gâdilau pe gât. Întotdeauna găsea ea o cale.

Tipic pentru Carey Novac.

În iulie, într-o seară în care se dusese la mine, Michael Dunbar lăsă notițe noi, de adăugat la planul lui pentru schelărie, și dimensiunile pentru mulaje și arce. Clay zâmbi văzând schița cintrului. Dar din păcate, trebuia să înceapă să sape din nou – de data asta ca să construiască o rampă, pe care să urce blocurile de piatră.

Săpă în pereții albiei și croi încet un drum; nu era doar podul, ci totul în jur – și muncea la toate chiar mai îndârjit atunci când

rămânea singur la râu. Muncea și asculta, și se împleticea înlăuntrul lui. Se prăbușea pe canapeaua desfundată.

După Settignano se instalase o înțelegere tacită.
Ucigașul nu pomenea subiectul.
Nu-l întreba pe Clay ce aflase:
Cât anume din *Pietrar*, și Michelangelo? Și Abbey Hanley, Abbey Dunbar? Și tabloul? *Tablourile* lui.
În lipsa lui Michael, Clay cita capitolele preferate, și pe cele preferate de Carey.
Pentru ea, tot cele de început erau:
Orașul și copilăria lui.
Nasul rupt în adolescență.
Lucrul la *Pietà*: Isus – parcă lichefiat – în brațele Mariei.
Pentru Clay, tot *David* era.
David și *Sclavii*.
Îi iubea așa cum îi iubise tatăl lui.
Și îi plăcea deopotrivă o alta dintre descrierile din carte, a locurilor în care se aflau acum statuile – în Florența, la Galleria dell'Accademia:

Astăzi, David stă, în capătul coridorului principal al galeriei, într-o cupolă a spațiului și luminii. E încă prins în încleștarea unei decizii: veșnic temător, veșnic provocator și încercând să hotărască. Poate oare să învingă forța lui Goliat? Privește dincolo de noi, în zare, și Prizonierii așteaptă ceva mai departe. S-au zbătut și au așteptat vreme de secole – ca sculptorul să se întoarcă și să-i definitiveze – și trebuie să mai aștepte alte câteva secole...

Acasă, când era aici, urca uneori serile pe acoperiș. Alteori citea la un capăt al canapelei, în vreme ce eu citeam la celălalt.
Deseori ne uitam la filme împreună.

Uneori chiar în pereche:

Misery[1] și *Mad Max 2*[2].

Cidade de Deus[3]. („Ce?!" striga Henry din bucătărie. „Măcar de data asta să vedem și ceva făcut în alt *secol* decât ăsta!") Și mai târziu, pentru echilibru, *Weird Science*[4]. („Ăsta-i nițel mai bun – 1985!") Cel din urmă fusese și el primit cadou, de data asta la o aniversare, de la Rory și Henry împreună.

Seara celei de-a doua perechi fusese una grozavă.

Ședeam toți, cu gurile căscate, și ne uitam.

Siderați de mahalalele din Rio de Janeiro.

Încântați apoi de Kelly LeBrock[5].

– Hei! strigase Rory. Dă puțin înapoi! Rahatul ăsta ar fi trebuit să câștige Oscaruri!

La râu, lângă radio, în zecile ei de curse, victoria rămânea de neatins. Acea primă după-amiază de la Hennessey – când cotise și pierduse după proteste – părea dintr-odată rămasă cu ani în urmă, deși era suficient de aproape ca să doară încă.

Odată, când venea ca vijelia pe pistă, pe o iapă numită Stun Gun, un jocheu își scăpase cravașa în fața ei, obiectul lovind-o sub bărbie. Îi distrăsese atenția o clipă, iar calul își pierduse avântul.

Terminase a patra, dar în viață și plină de nervi.

Și totuși venise, în sfârșit, nu se putea să nu vină.

Într-o după-amiază de miercuri.

Cursa era la Rosehill, iar calul, un sprinter pe nume Arkansas.

---

[1] Thriller american realizat în 1990 după romanul cu același nume al lui Stephen King, în regia lui Rob Reiner (n.tr.)

[2] Film australian, al doilea din seria cu același nume, realizat în 1981 în regia lui George Miller (n.tr.)

[3] Film polițist brazilian realizat în 2002, în regia lui Fernando Meirelles (n.tr.)

[4] Comedie SF americană realizată în 1985, în regia lui John Hughes (n.tr.)

[5] Actriță anglo-americană, protagonista filmului *Weird Science* (n.tr.)

Clay era singur în albia râului.

Plouase zile întregi în oraș, iar ea își ținuse armăsarul pe interior. Dacă ceilalți jochei își conduceau caii, pe bună dreptate, pe teren solid, Carey ascultase sfatul lui McAndrew, care îi spusese, înțelept şi sec:

– Du-l direct prin mocirlă, fătucă. Ține-l pe margine, pe lângă gard – vreau să văd pe el urme de vopsea la final, bine?

– Bine.

Dar McAndrew văzuse îndoiala din ochii ei.

– Uite ce-i, nimeni n-a alergat pe acolo toată ziua, așa că s-ar putea să țină, plus că veți avea o cursă mai scurtă cu câțiva pași.

– Peter Pan a câștigat cupa așa o dată.

– Ba nu, o corectase el, dimpotrivă: a alergat pe exterior, dar pista întreagă era înclinată nițel.

Pentru Carey, asta fusese o greșeală rar întâlnită; probabil de emoție se încurcase, iar McAndrew zâmbise oarecum – atât cât zâmbea el în zi de cursă. Mulți dintre jocheii lui nici măcar n-aveau habar cine era Peter Pan. Nici calul, nici personajul de roman.

– Tu ai grijă doar să câștigi!

Și câștigase.

În albia râului, Clay se bucură:

Puse mâna pe o scândură din schelărie. Îi auzise pe unii băutori spunând „Dă-mi patru beri și n-o să mai poți șterge zâmbetul de pe fața mea", și așa se simțea el acum.

Carey câștigase o cursă.

Și-o imagina revenind cu calul la boxă, și toată strălucirea și limbile ceasului, și McAndrew. La radio, aveau să dea legătura în scurt timp la Flemington, mai spre sud, iar crainicul își încheiase transmisia râzând. „Ia priviți la jocheiță – spusese el – cum își îmbrățișează bătrânul antrenor ursuz – și *uitați-vă la McAndrew*! Ați mai văzut pe cineva care să arate atât de *stânjenit*?"

Radioul râsese, și la fel râsese Clay.

O pauză, și pe urmă înapoi la muncă.

Data următoare când venise acasă, visase și cugetase în tren. Născocise o sumedenie de modalități grozave de a sărbători victoria lui Arkansas, deși ar fi trebuit să știe că de fiecare dată avea să fie altfel.

Se dusese direct la boxele de la Hennessey.

O văzuse concurând de două ori când ieșise a patra și o dată când încheiase a treia. Și apoi – al doilea ei loc întâi. Pe un sprinter numit Hemoragie Cerebrală, al unui bogat antreprenor de pompe funebre. După toate aparențele, toți caii lui purtau numele unor situații fatale: Embolie, Infarct, Anevrism. Preferatul lui era Gripa. „Drastic subestimat", spunea el, „dar un ucigaș feroce".

Pe Hemoragie Cerebrală îl condusese blând și relaxat, aducându-l primul la turnantă. Când trecuse linia de sosire, Clay se uitase la McAndrew.

Era încordat, însă palpita în costumul lui albastru-marin.

Aproape că-i putuse citi pe buze.

„Să nici nu-ți treacă prin minte să mă-mbrățișezi!"

„Nu-ți face griji", i-ar fi răspuns ea. „De data asta, nu."

După aceea, Clay se dusese acasă.

Străbătuse puhoiul de lume de la Hennessey, traversase smogul din parcare și șirul roșu-aprins al luminilor de poziție aprinse. Cotise pe Gloaming Road, care era la fel de aglomerată și de zgomotoasă.

Cu mâinile în buzunare.

Orașul desfășurându-i-se în față, pe înserat, și apoi:

– Hei!

Se întorsese.

– Clay!

Apăruse pe după poartă.

Se schimbase de echipamentul de cursă, era în blugi și tricou, dar desculță. Zâmbetul ei, din nou, ca ultima linie dreaptă.

– Stai puțin, Clay! Așteaptă...

Aproape că simțise sângele clocotind în ea când îl prinsese din urmă și se oprise la cinci metri distanță, iar el îi spusese:

– Hemoragie cerebrală.

Apoi zâmbise și adăugase:

– Arkansas.

Ea făcuse un pas în întuneric, și mai că se năpustise asupra lui. Aproape că-l doborâse la pământ.

Bătăile inimii ei ca un front de furtună – dar calde, înlăuntrul jachetei lui – și tot acel trafic încă oprit, încă blocat.

Îl îmbrățișase cu o forță teribilă.

Oamenii trecuseră pe lângă ei și îi văzuseră, însă niciunul nu se sinchisise să-i remarce.

Picioarele ei pe pantofii lui.

Și ce rostise cu gura lipită de căușul claviculei lui.

Simțise grinzile pieptului ei osos, o schelărie în sine, când îl îmbrățișase aprig și neprietenos:

– Mi-a fost dor de tine, știi asta?

El o strânsese tare și îi duruse pe amândoi, însă le plăcuse, și moliciunea pieptului ei întărit.

– Și mie mi-a fost dor de tine, replicase el.

Când se desprinseseră unul de celălalt, ea îl întrebase:

– Pe mai târziu?

– Sigur, răspunsese el. Mă duc acolo.

Aveau să se ducă acolo și aveau să fie disciplinați – cu regulile și reglementările lor, nerostite, dar întotdeauna resimțite. Ea avea să simtă furnicături, însă îi va servi lui un „nimic mai mult“. Nimic mai mult, însă avea să-i spună totul, dar nu și că asta era cea mai plăcută parte: picioarele ei pe ale lui.

Căutătorii

În trecut erau lucruri care se cicatrizau.

Mama murise.

Tata plecase.

Clay îl căutase după o săptămână.

În răstimpul de până atunci, cu fiece oră care trecea, în el creștea ceva, dar nu știa bine ce anume; ceva ca surescitarea dinaintea unui meci de fotbal, dar asta nu părea să se poată disipa niciodată. Poate deosebirea consta în faptul că meciurile de fotbal erau jucate: ieșeai și alergai pe teren; partida începea, pe urmă se sfârșea. Dar nu și asta. Asta era un permanent început.

La fel ca noi toți, lui Clay îi era dor de el într-un fel straniu, tocit.

Oricum, era suficient de greu dorul de Penny.

Dar cel puțin în cazul ei, știai ce să faci; ce e plăcut la moarte e faptul că e clară și neîndoielnică. În privința tatei existau prea multe întrebări, iar gândurile erau mult mai periculoase:

Cum de ne-a putut părăsi?

Unde s-a dus?

O fi pățit ceva?

În dimineața aceea de după o săptămână, când se trezise, Clay se ridicase din pat și se îmbrăcase. În scurt timp ieșise; trebuia să umple spațiul acela. Iar reacția lui fusese bruscă și simplă.

Ieșise în stradă și alergase.

Aşa cum ziceam, ieşise strigând: „Tata! TATA! UNDE EŞTI, TATA?!"

Dar nu fusese chiar în stare să strige.

Dimineața era răcoroasă, de primăvară.

Alergase în goană imediat ce ieşise, apoi micşorase pasul în întunericul dinaintea zorilor. Copleşit de frică şi agitație, nu ştia încotro se duce. Când slobozise strigătul acela interior, constatase în scurt timp că se pierduse. Avusese noroc şi rătăcise până acasă.

Când ajunsese, eu eram pe verandă.

Mă dusesem la el şi-l apucasem de guler.

Îl ținusem, cu un singur braț, lângă mine.

Aşa cum spuneam, împlinisem optsprezece ani.

Şi mă gândisem că ar fi cazul să mă port ca atare.

– Eşti bine? îl întrebasem, iar el înclinase din cap: da.

Nodul din stomac se mai desfăcuse.

A doua oară când o făcuse, chiar în ziua următoare, nu mai fusesem la fel de iertător; îl apucasem de guler, într-adevăr, dar îl târâsem de-a latul peluzei.

– Ce naibii e-n capul tău? Ce mama naibii crezi că faci?

Dar Clay era mulțumit, nu putea să nu fie; îşi domolise din nou agitația, pentru moment.

– Tu asculți măcar ce-ți spun?

Ne oprisem în fața uşii de plasă.

Puştiul era desculț şi murdar.

– Trebuie să-mi promiți, îi cerusem.

– Ce să-ți promit?

Atunci observase prima dată sângele, ca o pată de rugină între degetele lui de la picioare; îi plăcuse şi zâmbise, îi plăcuse mult sângele acela.

– Ia ghiceşte ce! Nu mai fugi aşa de-acasă!

Era suficient de rău că fugise *el*.

Asta îmi venise în minte, dar nu putusem să rostesc vorbele.

– Bine, răspunsese. N-o să mai fug.

Clay promisese.
Clay mințise.
Fugise în fiecare dimineață, săptămâni de-a rândul.

Uneori ieșeam și noi și-l căutam.
Privind în urmă acum, mă întreb de ce.
Nu era într-un pericol teribil – cel mai rău lucru ar fi fost să se rătăcească iar –, însă mi se părea într-un fel important; un alt punct solid. Ne pierduserăm mama și apoi tatăl; nu mai puteam pierde încă unul dintre noi. Pur și simplu n-aveam să permitem așa ceva. Astea fiind spuse, nici drăguți nu eram cu el; se întorcea frânt de picioare, la mila lui Rory și Henry.
Problema însă, încă de pe vremea aceea, era că nu conta cât de mult îl răneam noi; nu-l puteam răni. Și nici cât de mult îl rețineam; nu-l puteam reține. A doua zi fugea din nou.
O dată, chiar îl găsisem.
Era o zi de marți, la șapte dimineața.
Eu riscam să întârzii la serviciu.
Orașul era rece și înnorat, și Rory fusese cel care-l zărise. Eram la câteva străzi spre est, la intersecția dintre Rogilla și Hydrogen.
– Acolo! spusese el.
Îi luaserăm urma pe aleea Ajax, cu șirul ei de sticle cu lapte, și îl încolțisem la gard; eu mă alesesem cu un deget plin de așchii reci.
– Rahat! strigase Henry.
– Ce-i?
– Cred că tocmai m-a mușcat!
– Aia era catarama de la cureaua mea.
– Prinde-i genunchiul ăla!
El nu știa, dar undeva adânc înlăuntrul lui, Clay făcuse cu sine un legământ: niciodată n-avea să se mai lase încolțit așa, sau cel puțin nu atât de ușor.

În dimineața aceea însă, în vreme ce-l înghionteam pe străzi înapoi spre casă, făcuse și o greșeală:

Crezuse că s-a terminat.

Nu se terminase.

Dacă Michael Dunbar nu putuse să-l târască prin casă în lunile dinainte, puteam eu să-l ajut în sensul ăsta; îl împinsesem pe hol, îl îmbrâncisem pe ușa din spate și proptisem de burlan o scară.

– Hai, îi spusesem pe urmă. Urcă!

– Ce? Pe acoperiș?

– Urcă sau îți rup picioarele. Să vezi atunci cum o să mai alergi...

Și inima i se strânsese și mai mult, fiindcă în clipa în care ajunsese sus la streașină, Clay înțelesese exact ce voisem să spun.

– Acu' pricepi? Vezi cât de mare e orașul ăsta?

Momentul îi amintise de un altul din urmă cu cinci ani, când avea de făcut un proiect despre toate sporturile din lume și îi ceruse lui Penelope un caiet nou. Crezuse că tot ce trebuia să facă era să înșiruie toate sporturile pe care le cunoștea și, pe la jumătatea primei pagini, enumerase doar opt, și își dăduse seama că n-avea niciun rost. La fel cum nici asta n-avea rost, înțelesese el acum:

Acolo, sus, orașul părea multiplicat.

Îi putea vedea toate ungherele.

Era uriaș și vast și colosal. Era, la un loc, toate expresiile pe care le auzise el vreodată descriind ceva imbatabil.

Pentru o clipă sau două, aproape că îmi păruse rău, însă trebuia să-l fac să priceapă.

– N-ai decât să te duci cât de departe vrei, băiete, dar pe el tot n-o să-l poți găsi, îi explicasem și privisem pe deasupra caselor, peste acoperișurile nenumărate. A plecat, Clay, și ne-a ucis. Ne-a omorât.

Și m-am forțat s-o spun apoi. Și m-am forțat să-mi placă:

– N-a mai rămas nimic... din ce-am fost noi odată.

Cerul era o pătură cenușie.

În jurul nostru, nimic altceva decât orașul.

Lângă mine, un băiat și tălpile lui.

„El ne-a ucis" plutea între noi și am știut amândoi, într-un fel sau altul, că era adevărat.

O poreclă se născuse în ziua aceea.

Calul de la Riverina

După momentul din parcarea de la Hennessey, ceva nou se pusese în mișcare. La suprafață, totul părea normal, iarna își continua marșul înainte – dimineți cu întuneric, raze de soare reci – plus podul și munca neobosită.

Într-un șir constant de curse, Carey câștigase patru, ceea ce însemna în total șase. Ca de fiecare dată, își făcea apariția din aparatul de radio; lui îi plăcea să stea și să și-o închipuie. Mai fuseseră și locuri trei, dar niciodată un al doilea. Fata era incapabilă se încheie cursa pe locul doi.

Miercurea, când Michael era plecat, iar lui Clay îi era dor mai mult decât de obicei, își lua radioul și cutia în pădure. Ținea în mână bricheta și cârligul de rufe. Zâmbea către bucata de fier și către pană. Ședea printre frânturi de scoarță de copac, ca niște mulaje de membre omenești, ca niște brațe și coate dislocate. Uneori se ridica în picioare, pe ultimii metri:

Hai, Carey, adu-l la linie!

O cavalcadă de cai:

Kiama, Narwee și Engadine.

(După toate aparențele, îi plăceau ei numele de locuri.)

Mașina de Tuns Iarba. Curteanul.

Uneori, din nou, Războiul Rozelor.

Îl călărea fără cravașă.

Apoi venise o zi, venise un cal, și un jocheu se retrăsese din cursă: un umăr dislocat. Carey primise armăsarul în locul lui, unul numit după un oraș mic, prin regiunea Riverina – și lucrurile erau pe cale să se schimbe pentru ea, și să schimbe cursul celor de aici.

Un cal pe nume Cootamundra.

Era august deja, cu dimineți aproape înghețate. Erau lemne și cioplituri peste tot. Erau bolovani și blocuri de piatră. Munceau în tăcere, doar cu mâinile, și era ca și când ar fi construit o tribună, și poate că într-un fel chiar asta făceau.

El îi ținea în poziție scânduri uriașe.

– Nu acolo, spunea Michael Dunbar. *Acolo!*

Iar el le realinia.

De multe ori seara, când tatăl lui intra în casă, Clay rămânea în albia râului. Rindeluia lemnul acolo unde trebuia rindeluit și freca piatră pe piatră pentru o potrivire exactă. Uneori Michael venea cu ceaiul afară, și ședeau amândoi pe pietre și se uitau, înconjurați de monoliți din lemn.

Câteodată urca pe schelărie, care creștea cu fiecare zi, cu fiecare arc. Primul fusese mai degrabă un mulaj de testare (cintru pentru cintru), iar pe al doilea îl construiseră mai repede și mai rezistent; își învățaseră meseria la bancul de lucru. De câteva ori gândul îi zburase la o fotografie; aceea celebră, a lui Bradfield – cel care construise podul Coathanger. Arcul cel mare prindea formă, iar el ședea la un pas distanță de marginea lui. Iar hăul, ca o moarte, dedesubt.

Ca de obicei, el asculta la radio, împreună ascultau ambele fețe ale casetei. Erau multe piese arhicunoscute, dar lui îi plăcea îndeosebi „Beast of Burden" – poate ca un tribut adus lui Ahile, dar mai degrabă ca o implorare către Carey. Ea însăși era îngropată în cântecele acelea.

Apoi venise ziua de sâmbătă, spre sfârșitul lunii, iar radioul era deschis la curse; fusese o problemă într-a șasea, pe margine. Un cal pe nume Acum Visezi. Jocheul era Frank Eltham, iar animalul se speriase de un pescăruș și făcuse ravagii. Eltham se străduise să rămână în cursă, dar tocmai când credea că recuperase din distanță, fusese aruncat din șa încă o dată, și cu asta se terminase pentru el: umărul.

Calul se zgâriase, dar supraviețuise.

Jocheul fusese trimis la spital.

În ultima cursă a zilei ar fi trebuit să alerge pe un cal promițător – tânăra speranță Cootamundra –, iar proprietarul se dusese la McAndrew, să-i dea cel mai bun jocheu în loc.

– N-am pe cine să-ți dau. Ăștia-s toți cei pe care-i am.

Toți jocheii experimentați erau deja angajați; erau deci obligați să se mulțumească cu învățăcelul.

Bătrânul strigase peste umăr:

– Hei, Carey!

Ea fremăta de nerăbdare.

Când primise echipamentul în roșu, alb și verde, se dusese direct la Căcăstoare – așa botezaseră vestiarul femeilor, fiindcă exact asta era, o veche toaletă publică – și ieșise de acolo gata de cursă.

Și știuse.

Calul avea să câștige.

Uneori, spunea ea, știi și gata.

Știuse și McAndrew.

Îi vorbise încet, dar cu o forță acidă:

– Du-l direct în frunte și nu te opri până ce n-ajungi la Gloaming.

Iar Carey Novac încuviințase.

Iar când plecase spre start, îi arsese o scatoalcă pe spate.

În Silver, la Amahnu, auziseră despre înlocuirea de ultim moment, iar când Clay încetase să mai lucreze la mulaj, Michael Dunbar își dăduse seama fără îndoială.

Ea e.

Carey Novac.

Așa o cheamă.

Pe timpul cursei stătuseră și ascultaseră, și totul decursese exact așa cum spusese McAndrew; îl dusese în frunte. Calul nu fusese niciodată depășit. Era un animal mare, brun-roșcat – un roib. Curajos și plin de zvâc. Câștigase cu patru lungimi zdravene avans.

De atunci, iată ce s-a întâmplat:

În septembrie, la râu, de fiecare dată când Michael se întorcea de la mină, își strângeau mâinile și munceau ca apucații.

Tăiau, măsurau, decupau.

Ciopleau marginile pietrelor; lucrau într-un ritm perfect.

Când terminaseră treaba la sistemul de scripeți, îl testaseră cu greutatea unei asize. Urmaseră jumătăți de zâmbet, apoi zâmbete întregi, de bucurie; frânghiile erau rezistente ca troienii; roțile erau din oțel la mâna a doua.

– Uneori minele ne prind bine, spusese Michael, iar Clay nu putuse decât să fie de acord.

Erau momente când observau schimbări ale luminii; soarele pierzându-se pe cer. Nori întunecați se întâlneau deasupra munților și apoi își luau tălpășița fără grabă. N-aveau încă treabă acoolo, dar momentul lor se apropia.

Cu timpul, proiectaseră platforma – ce să aștearnă deasupra:

– Lemn? întrebase Michael Dunbar.

– Nu.

– Beton?

Nimic altceva decât gresia n-ar fi mers.

Iar de atunci, iată ce s-a mai întâmplat:

Proprietarului îi plăcuse de jocheiță.

Îl chema Harris Sinclair.

Spusese că era neînfricată și norocoasă.

Îi plăcea părul ei guraliv (ai crede că părul vorbește, zicea el), și că era slabă și cu picioarele pe pământ.

Înainte de carnavalul de primăvară, Cootamundra câștigase încă două curse, împotriva unor competitori mai buni și mai experimentați. Îi spusese lui Clay că-i plăcea genul ăsta de cai pe care trebuie să-i ții mereu în frunte, că ăștia erau cei mai viteji. Era o seară de sâmbătă vântoasă. Amândoi, la Împrejurimi.

– Pur și simplu iese pe pistă și aleargă, spusese ea, iar vântul îi zburătăcise cuvintele.

Chiar și atunci când terminase pe locul al doilea (o premieră pentru Carey), proprietarul îi oferise ei un cadou: o bere de consolare abia cumpărată.

– Serios? exclamase bătrânul McAndrew. Dă-ncoa' drăcia aia!

– Of, rahat... Scuze, puștoaico!

Era un afacerist din aceia unși cu toate alifiile, un avocat – cu glas profund și poruncitor – întotdeauna de parcă abia își luase prânzul; și puteai să pui pariu că fusese unul savuros.

În octombrie, podul prindea încet contur și începeau prestigioasele curse de primăvară.

Unele aici, acasă, dar majoritatea în sud, la Flemington și pe alte piste celebre de acolo – cum ar fi Caulfield, Moonee Valley.

McAndrew înscrisese trei cai.

Unul dintre ei era Cootamundra.

Acum avea discuții cu Sinclair. Dacă înainte văzuse potențialul lui Carey – și gloria lui, prin asociere – acel loc doi îl pusese pe gânduri. Până acum putuseră să-l înscrie la o categorie ușoară, fiindcă jocheul era doar elev. În cursele mari, lucrurile nu mai stăteau așa. Într-o după-amiază, îi auzise; în biroul lui McAndrew, printre programe și farfurii de la micul dejun nespălate. Carey era afară, trăgând cu urechea la ușa de plasă.

– Uite ce e, îmi analizez opțiunile, bine? spunea Harris Sinclair. Știu că fata e bună, Ennis, dar asta e Liga Întâi.

– E o cursă hipică.

– E premiul Sunline-Northerly!

– Da, dar...

– Ennis, ascultă-mă...

– Ba nu, *tu* să mă asculți! răsunase dur glasul răgușit al lui McAndrew. Asta nu e o decizie emoțională; doar că ea călărește calul ăla – asta e. Dacă se accidentează, dacă e suspendată ori dacă o ia razna în următoarele trei săptămâni, o înlocuim, sigur. Dar așa cum e acum...? Nu e nimic defect aici, deci n-am ce să repar. Trebuie să ai încredere în mine în privința asta, bine?

Urmase un abis de tăcere neconvinsă, înainte ca McAndrew să adauge:

– La urma urmei, cine mama naibii-i antrenorul?

– Bine... spusese Harris Sinclair, iar fata se împleticise înapoi și o luase la fugă.

Uitase complet de bicicleta prinsă cu lanțul de gard, alergând acasă, la Ted și Catherine. Nici măcar noaptea surescitarea nu i se domolise, nu reușise să doarmă, așa că se furișase, ieșise și se întinsese de una singură la Împrejurimi.

Din păcate, ceea ce nu auzise fusese fraza rostită imediat după aceea.

– Dar, Ennis, spusese Harris Sinclair, eu sunt proprietarul.

Ajunsese aproape, atât de aproape, dar pe urmă fusese înlocuită.

Supraviețuirea
băieților Dunbar

Aici, la numărul 18 pe Archer Street, eram noi, cei cinci care rămăseserăm.

Eram băieții Dunbar și trăiam în continuare.

Fiecare în felul lui.

Clay, firește, era cel tăcut, dar nu înainte de a fi cel ciudat - băiatul care bătea cartierul hipodromului, băiatul pe care-l puteai găsi pe acoperiș. Ce greșeală să-l duc acolo sus în ziua aceea! Transformase imediat și hotărât momentul într-o obișnuință. Cât despre alergatul prin suburbii, acum știam că avea să se întoarcă de fiecare dată, ca să stea alături de dale și de priveliște.

Când îl întrebasem dacă pot să alerg și eu cu el, ridicase din umeri și în scurt timp a fost așa:

Era antrenament și era evadare.

Era fericire și durere perfectă.

Mai întâi, și între timp, fusese Rory.

Obiectivul lui era exmatricularea din școală; încă de la grădiniță voise să renunțe, și nu avea să rateze ocazia. Îmi dăduse de înțeles limpede că nu eram tutorele lui și nici tată prin preluare ostilă. Fusese cât se poate de clar și inconfundabil:

Vandalism. Chiul constant.

Recomandări adresate profesorilor, unde anume să-și bage ei temele pentru acasă.

Alcool în incinta şcolii.

(„E doar o bere, nu pricep de ce v-aţi ofuscat aşa cu toţii!")

Fireşte, unicul lucru bun care a ieşit de aici a fost faptul că am întâlnit-o pe Claudia Kirkby; prima dată când a fost suspendat.

Îmi amintesc că am bătut la uşa ei şi am intrat; lucrările elevilor erau împrăştiate pe birou. Ceva despre *Marile speranţe*, iar lucrarea de deasupra fusese notată cu patru puncte din douăzeci.

– Isuse, asta-i a lui Rory, aşa-i?

Dăduse să le mai ordoneze puţin.

– Nu, Rory a luat *un punct* din douăzeci – şi pe acela doar fiindcă a predat lucrarea. Ce a scris în ea nu merita niciunul.

Dar nu ne aflam acolo pentru lucrarea lui.

– Suspendat? întrebasem.

– Suspendat.

Era sinceră, dar foarte prietenoasă; mă uimea faptul că avea umor când vorbea. Suspendarea nu era un motiv de veselie, însă avea ea ceva în ton... Cred că voia să mă liniştească. Existau în şcoala aceea elevi într-a douăsprezecea care arătau mai vârstnici decât ea, iar lucrul ăsta îmi dădea o bucurie ciudată; dacă nu m-aş fi retras mai devreme, aş fi absolvit cu un an în urmă. Şi într-un fel, asta părea ceva important.

Dar în scurt timp revenise la subiect.

– Deci, sunteţi de acord cu suspendarea?

Încuviinţasem.

– Şi ta...

Fusesem sigur că voise să spună „tatăl vostru". Încă nu anunţasem la şcoală că ne părăsise; aveau să afle ei la timpul potrivit.

– Lipseşte de acasă pentru moment, replicasem. Şi în plus, cred că pot eu să-i ţin locul.

– Aveţi...

– Am optsprezece ani.

Nu trebuia să mă justific, dat fiind că arătam puţin mai vârstnic de atât, sau poate că doar aşa mă vedeam eu. Mie, unul, întotdeauna mi se păruse că Tommy şi Clay arată mai mici decât sunt în

realitate. Chiar și acum, după atâta vreme, trebuie să-mi repet că Tommy nu mai are șase ani.

În clasa ei, continuasem să vorbim.

Îmi spusese că suspendarea era doar pentru două zile.

Dar pe urmă, sigur, mai era și *celălalt* subiect:

Erau, într-adevăr, o priveliște frumoasă – gleznele și gambele ei –, dar nu cea pe care mi-o imaginasem inițial. Erau doar... nu știu cum... ale ei. Nu găsesc altă modalitate de a o spune.

– Deci ați vorbit cu directoarea? îmi întrerupsese ea visarea, căci uitasem de mine privind în jos, spre podea.

Când ridicasem ochii, văzusem ce scria pe tablă. Un scris de mână, îngrijit. Ceva despre Ralph și Piggy; subiectul creștinismului.

– Ați discutat cu doamna Holland?

Din nou încuviințasem.

– Și, știți... Trebuie să întreb. Credeți că motivul e... din cauza...

Mă surprinsese căldura din ochii ei. Era aidoma cafelei noastre de dimineață.

Mă repliasem.

– Din cauza morții mamei noastre?

Nu mai spusese nimic după cuvintele mele, dar nici nu-și întorsese privirea. Continuasem să vorbesc către birou și către lucrările de pe el:

– Nu.

Dădusem chiar să iau una, s-o citesc, dar mă oprisem la timp. Și adăugasem:

– Așa a fost Rory întotdeauna; cred doar că acum s-a hotărât.

Încă de două ori avea să fie suspendat după aceea; alte vizite ale mele la școală – și sincer să fiu, nu mă plângeam deloc.

Era doar Rory, în cea mai romantică dispoziție a lui.

Ca un Puck[1] cu pumni.

---

[1] Aluzie la personajul din piesa lui Shakespeare *Visul unei nopți de vară*, inspirat de un spiriduș din folclorul englez (n.tr.)

Apoi a fost Henry, care pornise pe drumul lui.

Era slab ca un ogar. Și avea o minte vânoasă.

Prima lui sclipire de geniu: să facă bani la Brațele Goale. O sumedenie de băutori de vârstă mijlocie acolo. El observase că toți aveau câini cu ei, iar câinii erau grași; diabetici, ca stăpânii lor.

Când se întorsese de pe la magazine într-o seară cu Rory și Clay, pusese pungile cu cumpărături pe jos.

– Ce naiba faci? se răstise Rory. Ia nenorocitele de pungi de acolo!

Henry se uitase spre bar.

– Uită-te la tipii ăia.

Avea paisprezece ani și o lună.

– Uite, continuase el, toți le-au spus nevestelor că se duc să plimbe câinele.

– Ce?

– Uită-te acolo, doar n-ai ochi doar de decor! Ies să plimbe câinele, dar vin la bar și stau să bea. Uite cum arată retrieverii ăia!

Apoi se apropiase de ei. Îi tratase cu o mostră a zâmbetului lui, pentru prima, dar nu și pentru ultima dată.

– Vrea vreunul dintre voi, trândavilor, să-i plimb câinele?

Sigur că puștiul le plăcuse, îi înduioșase.

Îi amuzase îndrăzneala lui fără margini.

Câștigase apoi douăzeci de dolari pe seară vreme de luni întregi.

Apoi, Tommy și ceea ce avea să urmeze:

Tommy se rătăcise în oraș; încercase să găsească muzeul.

Avea zece ani pe atunci, și era destul de grav, dat fiind că îl aveam deja pe Clay care dispărea – deși Tommy, cel puțin, sunase. Era într-o cabină telefonică la mile distanță, și ne-am dus cu mașina să-l luăm.

– Hei, Tommy! strigase Henry. Nu știam că ai habar ce-i aia o cabină telefonică.

Aceea a fost o după-amiază super.

Am mers câteva ore bune prin oraş şi de-a lungul coastei. Am promis să-l mai luăm și-n altă zi.

Cât despre mine și despre Clay, pregătirea începuse într-o dimineață.

Îl prinsesem în toiul furişării lui.

Abia se luminase, iar el ieşise din casă și, dacă fusese surprins văzându-mă lângă cutia poştală, izbutise să n-o arate; își continuase drumul nonşalant. Pe atunci, cel puţin, purta deja pantofi.

– Vrei să-ţi ţin companie? întrebasem.

El ridicase din umeri, privise într-o parte, și o luaserăm la fugă.

Alergam împreună în fiecare dimineață, și eu mă întorceam în bucătărie, beam o cafea, iar Clay urca înapoi pe acoperiş; și sincer să fiu, înțelegeam ce-l atrăgea:

Mai întâi, picioarele se aprindeau de durere.

Apoi gâtul şi plămânii. Știai că fugi la greu atunci când o simțeai în brațe.

Alergam până la cimitir. Alergam pe Poseidon Road. Pe Carbine alergam prin mijloc; o mașină ne-a claxonat într-o zi, și ne-am depărtat unul de altul, am cotit unul la dreapta, celălalt la stânga. Alergam printre tufe de Plumeria. Din cimitir, priveam orașul.

Apoi au fost și celelalte dimineți super, când îi vedeam pe boxerii de la Tri-Colors cum își făceau încălzirea matinală.

– Hei, băieți! strigau la noi. Hei, băieți!

Spinări aduse și pomeți zdreliți.

Pași către boxerii cu nasul rupt.

Sigur, unul dintre ei era Jimmy Hartnell, și o dată dăduse fuga înapoi și mă strigase. La fel ca mai toți ceilalți, purta și el un lac de sudoare pe marginea tricoului.

– Hei, Pian! Hei, Dunbar!

Pe urmă îmi făcuse cu mâna și plecase mai departe. Alteori când ne mai întâlneam, băteam palma ca fotbaliștii care-l înlocuiesc

pe un coechipier pe teren; unul dintre noi intră, celălalt iese. Alergam așa prin toate problemele noastre.

Uneori mai erau și suplimente – tineri jochei pregătiți de McAndrew. Asta era una dintre cerințele lui: în primul an al meșteșugului de jocheu, trebuia să alergi împreună cu băieții de la Tri-Colors, o zi da, una nu în fiecare săptămână. Nu se admiteau excepții.

Îmi amintesc și când am alergat noi prima dată până la Bernborough.

Era o duminică, și un răsărit de piroman.

Tribuna principală arsă ca o dărăpănătură – ca și cum criminalii dăduseră foc locului – iar pista era deja copleșită: de buruieni și bube și furuncule. Terenul nu era chiar o junglă, dar într-acolo se îndrepta.

Făcusem opt ture a câte 400 de metri.

Treizeci de secunde de odihnă.

– Din nou? întrebasem eu, iar Clay dăduse din cap că da.

Lumea din pieptul lui nu mai conta pentru el, iar suferința avea o frumusețe perfectă. La Bernborough alerga iarăși desculț, cu cârligul de rufe în buzunarul șortului... și uneori cred că el a pus la cale totul. Uneori cred că a știut:

Alergam pe străzile din cartierul hipodromului.

Îl căuta de sus, de pe acoperiș.

Sub pretextul că îl căuta pe tata, Clay știa, cred, că era ceva acolo, iar acum știu și eu asta – fiindcă acolo, în lumea suburbiilor, ne antrenam calea spre el:

Alergam și căutam drumul spre un catâr.

Fotografia

În weekendul în care Cootamundra alergase în capitala curselor de cai de acolo din sud, Ennis McAndrew luase o hotărâre, una isteață.

Carey nu avea să concureze deloc.

Îi fusese furată o cursă pentru premiul Sunline-Northerly – prima ei cursă din Liga Întâi – și avea numai șaptesprezece ani. El n-avea să fie acolo în oraș pentru ea și n-avea s-o ia cu el. Asta ar fi distrus-o fără îndoială: să vadă roibul pe turnantă.

Nu, îi spusese doar, simplu:

– Cred că ți-ai câștigat dreptul la un weekend liber.

Nu era el un antrenor de duzină.

Clay avusese grijă să vină acasă în sâmbăta aceea, și în cursul săptămânii se vorbise la radio despre cal și despre jocheul de ultim moment.

Vineri seara, când să plece, Michael Dunbar îi făcuse o surpriză.

Îl dusese cu mașina în oraș, și fuseseră tăcuți ca de obicei, dar când ajunseseră la calea ferată, scosese din torpedou un plic. Și îl pusese pe genunchii lui Clay. Pe plic scria „Carey Novac".

– Ce e...?

– Tu dă-i-l, bine? O să-i placă. Serios.

Nici vorbă de „o să mă mai gândesc"; înclinase doar din cap, abia schițat, pieziș. Luminile din gară păreau la mile distanță, iar

orașul era în mare parte tăcut. Doar murmure, de la un local mai departe. Arăta oarecum așa cum arătase cândva, iar Clay îi dăduse și el ceva în schimb.

Fără să se ferească, scosese *Pietrarul*.

Și pusese plicul, ușor, între file.

Pe Archer Street, a doua zi, Ted și Catherine erau afară, la lucru, așa că în bucătăria lor erau Carey și Clay.

Dăduseră drumul radioului negru hărtănit.

În camera de zi era unul stereo, mic, cu afișaj digital și toate cele, dar ei preferaseră să asculte la celălalt. Imediat, Clay constatase: bucătăria asta era extraordinar de curată.

Schimbaseră între ei priviri scurte.

Niciunul nu voia să vorbească.

Jocheul era un profesionist hârșit, Jack Bird, și când cursa începuse, aproape de ora trei, nu dăduse frâu liber calului de la început și avansul nu fusese suficient; rămăsese în urmă pe turnantă. Când ceruse calului să dea tot, nu mai rămăsese nimic, iar Clay ascultase, dar în primul rând o privise pe ea. Îi privise părul lung de-un kilometru, antebrațele pe masă și fața cuprinsă în palme; plutea undeva între nostalgie și dezolare, dar nu spusese decât „La naiba!"

Nu la mult timp după aceea, se duseseră la film.

Ea îl luase de mână.

Când o privise, ea se uita la ecran, dar o lacrimă i se scurgea pe față.

Un lucru tare ciudat se întâmplase.

El se aplecase și o sărutase pe obraz.

Nu era însă o încălcare a regulilor, și amândoi știau asta. El simțise durerea și gustul sărat, după care se uitase la mâna ei într-a lui.

Mai târziu se duseseră la Împrejurimi, iar ea se întinsese aproape, lângă el. Era gata acum să spună încă ceva, un număr pe care-l rostise ca pe o plângere.

– Al şaptelea.

Al şaptelea, un eşec abject.

La un moment dat el îi numărase pistruii, și avea cincisprezece pe față, dar atât de mici, încât trebuia să te uiți bine ca să-i vezi. Mai era un al şaisprezecelea pe gât. Mult mai roşcaţi decât părul ei, blondul acela pe fondul soarelui arămiu.

– Știu, spusese ea, că sunt lucruri mai rele.

Și erau, în mod cert erau.

O vreme stătuse cu capul pe umărul lui.

Ca întotdeauna, Clay îi simțea răsuflarea; căldura și cadența ei.

Pare aiurea să vorbesc așa despre o răsuflare – ca despre un pas, ca despre lungimea într-o cursă – dar așa o descrisese el.

Pentru o clipă, își plecase privirea.

Din nou, acel al șaisprezecelea strop sângeriu – voia să-l atingă, să-și lase mâna să cadă, dar se pomenise dintr-odată vorbind. Ceea ce numai ea ar fi putut înțelege.

– Bonecrusher. Our Waverley Star, îi spusese, aşteptându-se ca fata să se clintească. Ăla a fost un război între doi cai.

Și mai apoi:

– Saintly și Carbine...

Vorbea despre o cursă anume şi despre caii care o câştigaseră. Ea îi povestise o singură dată despre asta – prima dată când se duseseră în zona hipodromului.

– Și Phar Lap, cel mai grozav dintre toți. Spaniard.

Ăsta aproape că duruse: Spaniard, din stirpea lui Matador – și totuşi, trebuia să continue.

– Hei, exclamase și o strânsese lângă el, mai aproape, o clipă. Îi încleştase brațul în mâneca de flanel.

– Dar preferatul tău a rămas același, cred. Întotdeauna, Kingston Town.

Și în sfârșit, puțin mai îndelung. Simțind în palmă pătrățelele tricotului.

– Doamne, spusese ea, îți amintești!

Cu ea, își amintea totul. Și niciodată n-avea să uite cum se animase ea când răspunsese la întrebarea despre Cox Plate în 1982. Ce potrivit să fi trăit în perioada aceea, când Penelope venise în țara asta – iar Carey spusese apoi ce spusese și comentatorul, adică:

– Kingston Town nu poate să câștige.

O strângea lângă el, împachetată.

Glasul lui, jumătate glas, jumătate șoaptă:

– Întotdeauna aud mulțimea luând-o razna când a apărut el ca de nicăieri.

În scurt timp se ridicase, o ridicase și pe ea și desfătaseră patul-saltea; trăseseră plasticul greu și-l îndesaseră în pământ.

– Vino, zisese el când ajunseseră pe pistă, și cartea era la el, cu plicul încă între file.

Străbătuseră Archer Street până în capăt, și apoi pe Poseidon.

În timpul filmului ea îl ținuse de mână, dar acum făcuse ceea ce obișnuia să facă la început, când se împrieteniseră; îl luase de braț. El zâmbise și nu se îngrijorase. Nici gând să arate ca un cuplu bătrân sau ceva la fel de greșit înțeles. Ea făcea lucruri tare neobișnuite.

Și erau străzi cunoscute, și povestite – ca Empire, Chatham și Tulloch – și locuri în care mergeau prima dată, mai departe, ca Bobby's Lane. La un moment dat trecuseră pe lângă o frizerie cu un nume pe care îl știau și care le plăcea; dar toate duseseră la Bernborough, unde luna atârna în iarbă.

Pe linia dreaptă, el deschisese cartea.

Ea era la câțiva metri înaintea lui.

Undeva aproape de linia de finiș, o strigase.

– Hei, Carey!

Ea se răsucise, dar o făcuse încet.

El o prinsese din urmă și îi dăduse plicul.

Ea îl studiase, ținându-l în palmă.

Își citise numele, cu glas tare, și pe pista de cauciuc roșu de la Bernborough, o făcuse să se întoarcă:

Zărise sclipirea sticlei de mare.

– E scrisul tatălui tău?

Clay înclinase din cap, dar nu vorbise, iar ea deschisese coletul alb și subțire și se uitase la fotografia dinăuntru. Îmi închipui că și ei îi trecuseră prin minte cuvinte ca „superb“ sau „strălucit“ ori „aș fi vrut să fiu și eu acolo ca să te văd așa“, dar tot ce făcuse fusese să o ia, apoi să i-o dea lui, încet.

Mâna ei – tremurase ușor.

– Tu, șoptise ea, și podul.

Dragoste în vremea haosului

Pe măsură ce primăvara lăsase loc verii, viața cursese pe culoare duble.

Era alergare și era traiul zilnic.

Era disciplină și idioți perfecți.

Acasă, eram în cea mai mare parte lipsiți de direcție; întotdeauna exista ceva pentru care să ne ciorovăim sau de care să râdem, și uneori ambele, în paralel.

În cartierul hipodromului era altfel:

Când alergam, știam unde suntem.

Era cu adevărat amestecul perfect, cred eu, de dragoste în vremea haosului, dragoste în vremea controlului; eram trași când într-o parte, când în cealaltă.

În privința alergării, alergasem până în octombrie, când Clay se înscrisese la atletism – nici pe departe entuziast, dar nici reticent. Clubul nu era în Bernborough (mult prea părăginit), ci la Chisholm, aproape de aeroport.

Toată lumea de acolo îl detesta:

Alerga numai la cursa de 400 și abia dacă vorbea cu cineva.

Cunoștea un puști, o mică fiară pe nume Starkey:

Era tipul cât un munte de la aruncarea discului și a greutății.

Cel mai tare alergător la 400 de metri era un băiat pe nume Spender.

Clay se detașase când mai avea încă 300 de metri de alergat.

Și câștigase cu un avans cât jumătate din linia dreaptă.

Acasă era după-amiază.

Una dintr-un șir lung:

Bătaia 278.

Rory și Henry erau în plină acțiune.

Se auzea tărăboi din dormitorul lor, care era cu adevărat un dormitor de băieți – cu rufe împrăștiate și uitate, șosete rătăcite, mirosuri și icnete. Cuvintele ca o strângere de gât:

„Ți-am zis să-ți ții rahaturile la un loc cu celelalte rahaturi ale tale, și le tot găsesc aglomerându-mi *partea mea*“, și „De parcă eu aș vrea ca rahaturile mele să-ți aglomereze ție (tu te-auzi vorbind?) partea tâmpită – și halul în care e“ și „Dacă ai vreo problemă cu partea mea tâmpită, ar fi cazul să-ți ții rahaturile departe de ea!“

Și așa mai departe.

După zece minute, mă dusesem să-i despart, și găsisem certuri blonde și roșcovane. Părul le stătea zburlit în toate direcțiile – nord și sud, est și vest – cu Tommy, atât de mic, în pragul ușii.

– Putem să mergem la muzeu, sau ceva?

Henry îl auzise și-i răspunsese, vorbind însă către Rory.

– Sigur, dar așteaptă un minut, bine? Lasă-ne câteva secunde ca să-l bătucim pe Matthew.

Și uite așa, erau prieteni din nou.

Și mă îngropaseră cu iuțeală.

Fața mea în aroma șosetelor.

Pe străzi lucrurile erau aproape serioase.

Clay alerga.

Eu mă străduiam să țin pasul cu el.

Cu el și cu buzunarul lui stâng, arzător.

„Hai, hai!“

La asta se redusese orice discuție – dacă spunea totuși ceva.

La Bernborough, totdeauna era la fel.

Opt sprinturi la 400 de metri.

Treizeci de secunde de odihnă.

Alergam până în pragul colapsului.

La muzeu intraserăm cu toții și ne plânseserăm de cât costa totul, dar meritase fiecare bănuț; merita fie și doar să-l vezi pe Tommy când dăduse cu ochii de *Thylacine*. În plus, puștiul avusese dreptate, era adevărat, animalul semăna mai degrabă cu un câine, cu o burtă bizară, ovală; ne plăcuse de tigrul tasmanian.

Dar lui Tommy îi plăcuse totul:

Deasupra noastră, scheletul balenei albastre, mare cât planul unei clădiri de birouri. Gâtul agil al câinelui dingo și parada diverșilor pinguini. Îi plăcuse chiar și ce era teribil de înspăimântător, mai ales șarpele negru cu burta roșie și luciul elegant al taipanului.

Pentru mine, locul avea ceva straniu; o confederație a taxidermiei – ceva mort, care refuza să plece. Sau, sincer să fiu, refuza în mine însumi:

Sigur, gândul la Penelope.

Mi-o imaginam acolo, cu Tommy.

O vedeam parcă lăsându-se încet, pe vine, și la fel, cred, o vedea și Clay.

Uneori îl surprindeam privind, însă deseori era în stânga față de exponat – mai ales când acesta din urmă era în spatele unei vitrine. Sunt sigur că zărea reflexia ei. O reflexie blondă și slabă, zâmbind.

Ieșisem la închidere.

Toți obosiți, dar nu și Tommy.

Orașul în agitație în jurul nostru.

La una dintre alergările noastre, se întâmplase.

Ne venise ideea dimineață devreme.

Lumile contopite.

Trebuia să ne fi gândit mai curând.

Alergam la ivitul zorilor, pe Darriwell Road, la câțiva kilometri de casă. Clay îl văzuse prins de un stâlp de telegraf, se oprise și se întorsese câțiva pași. Se uitase la anunțul înfășurat pe stâlp:

O pisică tocmai fătase.

De ce să-l ducem pe Tommy să vadă animale moarte, când puteau veni unele vii la el?

Eu memorasem prima parte a numărului de telefon, iar Clay pe a doua, și când sunasem, ni se spusese răspicat. Anunțul era vechi de trei luni; ultimul pisoi fusese vândut cu șase săptămâni în urmă. Dar femeia care răspunsese știa perfect unde să încercăm. Avea o voce ca de bărbat, apropiată și fără înflorituri. „Sunt zeci de site-uri cu animale pe internet, dar cel mai bine e să citiți în RQT."

Adică *Racing Quarter Tribune*, și femeia fusese la țanc și isteață; prima dată când ne-am uitat în ziarul acela – jurnalul nostru local – de vânzare erau un collie, un ciobănesc australian și o pereche de cacadu. Un porcușor de Guineea, un papagal imperial și trei pisici de rase diferite.

La final însă, aștepta el, și aștepta de ceva vreme. Ar fi trebuit să-mi dau seama deja, după scânteierea din ochii lui Clay; zâmbeau pe neașteptate amândoi, iar degetul lui se întinsese în jos, spre hârtie:

UN CATÂR CĂPĂȚÂNOS, DAR PRETENOS
NU DĂ NICIODATĂ CU COPITA, NU RAGE NICIODATĂ
***
200 $ (negociabil)
N-O SĂ VĂ PARĂ RĂU
Sunați la Malcolm

– Orice-ai face, să nu i-l arăți lui Tommy, îi spusesem, dar lui Clay nici că-i păsase.

Arătase iar cu degetul, de data asta greșeala de pe primul rând.

– Căpățânos, zisese el, dar *pretenos*.

Ne hotărâserăm la una dintre pisici – o familie care se muta de pe continent. Prea costisitor să ia și motanul. Ne spuseseră că îl cheamă Stripey, însă noi am știut sigur că-i vom schimba numele. Era un mârtan tărcat mare și torcător – bot negru și labe ca smoala, și o coadă ca o sabie zdrențuită.

Ne dusesem la casa din Wetherill, la două suburbii spre vest, și pisica venise acasă pe genunchii lui Clay; nu se clintise nici măcar o palmă, torsese doar o dată cu motorul mașinii, în armonie. Masându-l cu ghearele.

Doamne, ar fi trebuit să-l vedeți pe Tommy.

Mi-aș dori să-l fi putut vedea.

Acasă, ajunseserăm pe verandă.

– Hei, Tommy! strigasem, iar el venise, și ochi-i erau copilărești. Aproape că plânsese când luase pisica în brațe, cu dungile lipite de pieptul lui. Îl mângâiase, îl scărpinase și-i vorbise fără vorbe.

Când ieșiseră Rory și Henry, amândoi o nimeriseră perfect; se plânseseră cu o promptitudine de cobe.

– Hei, cum se face că Tommy primește o pisică?

Clay întorsese capul. Răspunsesem eu:

– Fiincă Tommy ne place.

– Iar *noi* nu vă placem?

În scurt timp auziserăm declarația lui Tommy și replica seacă a lui Clay:

– O să-i pun numele Ahile.

– Nu, nu pe ăsta.

Mă uitasem imediat la el.

Fusesem căpățânos și cu siguranță *nepretenos*:

La naiba, Clay, nu! spusesem, chiar dacă doar cu ochii – dar pe cine credeam eu că păcălesc? La urma urmei, Tommy ținea motanul ca pe un nou-născut.

– Bine, acceptase el. Atunci, Agamemnon.

Și Rory fusese cel care-l oprise acum.

– Ce-ai zice de un nume pe care să putem naibii să-l *pronunțăm*?!

Și totuși voia să cinstească memoria lui Penelope.

– Atunci, ce părere aveți de Hector?

Fuseseră încuviințări și murmure de aprobare.

A doua zi dimineață, în zona hipodromului, fuseseră viraje despre care nu știusem și ajunseserăm pe strada Epsom. Nu departe de tunelul Lonhro. Trenul se hurduca deasupra. Era una dintre străzile acelea uitate, cu un singur teren uitat. Gardurile își luaseră în mare parte lumea-n cap. Copacii năpârleau fâșii de scoarță; se înălțau și-și mențineau poziția.

În capăt era peticul de pământ; și iarba, ca niște pumni, în praf. Era o îngrăditură din sârmă ghimpată, corodată. O cocioabă pălise până la cenușiu. Și o rulotă, veche și obosită; o beție la ora trei din noapte.

Îmi aduc aminte de sunetul pașilor lui, cum încetineau pe drumul cu gropi. Clay nu încetinea niciodată în acel moment al alergării; era doar „hai" și iar „hai" – și în scurt timp a înțeles. Odată ce văzusem rulota și bucata de pământ părăginit, înțelesesem că logica nu avea loc aici, dar catârii, cu certitudine. Mergând, întrebasem cu dezgust:

– Ai sunat la numărul din *Tribune*, așa-i?

Clay continuase să meargă hotărât.

Respirația i se normaliza repede, de la alergatul în fiecare zi.

– Nu știu ce vrei să zici.

Și atunci văzuserăm pancarta.

Privind acum înapoi, era ceva firesc la ea.

Înțeleg acum și pot spune asta.

Atunci însă, fusesem suspicios – enervat, în vreme ce ne apropiam de îngrăditură – iar pancarta fusese cândva albă. Murdară și mucegăită, atârna în diagonală, din mijlocul celei mai înalte sârme – probabil cea mai mare pancartă din zona hipodromului, dacă nu cumva din toate zonele similare ale lumii.

Cu litere negre, decolorate și groase, scria:

TOȘI CEI PRINȘI
CĂ HRĂNESC ACEȘTI CAI
VOR FI DEFERIȚI JUSTIȚIEI!

– Doamne, exclamasem, uită-te la asta!

Cum putea cineva să scrie greșit „toți" și să nimerească „deferiți" corect? Dar cred că, la urma urmei, ăsta era cartierul hipodromului. Plus că nu era niciun cal acolo și, o vreme, păruse că nu era nimic altceva...

Pe urmă, apăruse de după cocioabă.

Deodată se ivise un cap de catâr și expresia aceea care îl definea deseori:

Se uita, pricepea.

Comunica.

Aidoma unei creaturi supreme, dar neglijate.

Deja avea pe mutra prelungă acel aer de tip „la ce mama naibii te holbezi" – până când se uitase încă o vreme și păruse să spună „Oh, în regulă atunci".

În frânturile de răsărit de soare, se apropiase alene.

De aproape, era oarecum încântător; era vorbăreț, deși mut, și agreabil. Capul lui avea textura unei perii de dușumele, și culorile îi variau în gama neglijentă, de la nisipiu până la ruginiu; corpul lui, o țarină desțelenită. Copitele îi aveau nuanța cărbunelui – iar noi ce-ar fi trebuit să facem? Cum vorbești cu un catâr?

Dar Clay n-avea să-l lase.

Privise în ochii animalului, care aduceau mult cu ochii de vițel, ca niște copilași trimiși la abator, tristețe pură, însă cât de vii! Dusese mâna la buzunar și scosese ce avea înăuntru. Dar nu era cârligul galben-aprins.

Nu, era Clay Dunbar în ce avea el mai bun:

O mână de zahăr.

Era aspru și dulce în palma lui – iar catârul era etern binecuvântat – și naiba să ia pancarta și ortografia ei! Nările catârului începuseră să freamăte. Ochii îi erau neobosiți când îi zâmbise larg:

Știam eu că o să vii într-o zi.

Sclavii

Un lucru trebuia să i-l recunoști lui Michael Dunbar peste care trecuseră anii.

De data asta o nimerise.

Fotografia era o operă de artă.

Când se întoarse la Silver, Clay se opri în bucătărie, lângă aragaz.

– Deci, i-ai dat-o?

Ochii lui înfundați în orbite erau plini de speranță.

Mâinile lui păreau vagi; distrase.

Clay încuviință.

– I-a plăcut.

– Și mie. Mai am una, pe care am făcut-o mai devreme, spuse Michael și, citindu-i gândurile lui Clay, adăugă: E ușor să te surprind acolo fără să-ți dai seama – ești pierdut într-o altă lume.

Iar Clay – răspunsul corect, plus încă ceva, prima dată de când venise.

– Mă ajută să uit, replică și ridică privirea din podea spre el. Deși nu sunt sigur că vreau de fapt să uit.

Lângă chiuvetă era o anume Greșelnică; Penny Dunbar, cea cu părul blond.

– Hei, tata...!

Un șoc teribil, pentru amândoi, urmat de un al doilea, o continuare.

– Știi... chiar mi-e dor de ea. Îmi e tare dor de ea, tata, îmi e tare dor de ea!

Și apoi, în câțiva pași, lumea se transformă:
El se apropie și trase băiatul lângă el.
Îi înconjură gâtul cu un braț și-l strânse la piept.
Tatăl nostru deveni părintele lui.

Pe urmă se duseră însă la pod.
Ca și cum nimic nu se întâmplase.
Lucrară la schelărie și se rugară pentru arce – sau, mai bine, pentru arce care să dureze veșnic.

E interesantă de fapt, dacă stai să te gândești, atmosfera dintre tați și fii – și mai ales dintre acesta și *acesta*. Sunt sute de gânduri pentru fiecare cuvânt rostit – asta *dacă* este vreunul rostit. Clay o simțise deosebit de puternic în ziua aceea și în zilele care se înșiruiseră după ea. Din nou, avea atâtea lucruri pe care să i le spună lui. Erau seri în care venea să vorbească și apoi se retrăgea, cu inima bătându-i tare, înapoi în dormitor. Își amintea atât de viu de băiatul care fusese odată, care cerea să audă povești din Feathertown. Pe atunci era dus în cârcă până în pat.

Exersa la biroul din lemn, gol; cutia și cărțile îi erau alături. Pana lui T, în mână.

– Tata?

De câte ori putea să tot repete?

O dată, aproape că reușise, în lumina împovărătoare din bucătărie, dar din nou se întorsese în hol. Data următoare izbutise, ținând strâns *Pietrarul*, iar Michael Dunbar îl prinsese:

– Vino înăuntru, Clay! Ce ai acolo?

Iar Clay încremenise în lumină, ca în laț.

Ridicase cartea de sub braț.

Și spusese:

– Doar.

„Doar", și o ridicase mai sus. Cartea, atât de albă și de jerpelită, cu cotorul ei crăpat și beteag. Întinsese Italia spre el, și frescele de pe plafon, și toate acele nasuri rupte – câte unul pentru fiecare dată când o citise.

– Clay?

Michael, în blugi și tricou; mâinile îi erau ca betonul erodat. Poate că aveau ochi asemănători, dar în ai lui Clay, arderea era permanentă.

Odinioară avusese și stomacul ca betonul.

Îți amintești?

Aveai părul ondulat; încă îl mai ai, dar cu mai mult cărunt în el acum – fiindcă ai murit și ai îmbătrânit puțin, și...

– Clay?

În sfârșit, reușise.

Sângele începuse să curgă prin piatră.

Cartea, în mână, întinsă către el:

– Poți să-mi povestești despre Sclavi și despre David?

Mâna dintre dune

Din multe puncte de vedere, s-ar putea spune că pisica a fost marea noastră greșeală; fiindcă avea o serie de obiceiuri dizgrațioase.

Bălea aproape necontrolabil.

Răsuflarea îi era puturoasă.

Năpârlea la greu, avea o problemă urâtă cu mătreața și tendința de a-și arunca mâncarea peste bord când îl hrăneam.

Vomita.

(– Uită-te la *asta*! strigase Henry într-o dimineață. Chiar lângă pantofii mei!

– Fii mulțumit că nu-i în ei!

– Gura, Rory!... Tommy! Vino și curăță mizeria asta!)

Mieuna la orice oră din noapte – și ce mieunat disperat și ascuțit avea! Și pe urmă, tot zgrăpțănatul ăla, în poala oricui se nimerea! Uneori, când ne uitam la televizor, trecea de la unul la altul, dormitând și torcând de dărâma casa. Rory era cel care îl detesta cel mai tare și care rezuma perfect gândul tuturor:

– Tommy, dacă pisica aia începe iar să-mi gheruiască coaiele, jur că o omor – și, crede-mă, tu vei urma la rând.

Dar Tommy părea mult mai fericit; iar Henry îl învățase cum să răspundă:

– Păi, nu-ncearcă decât să le *găsească*.

Și nici Rory nu putea rezista – râdea și chiar altoia motanul în joacă, în timp ce ghearele lui îi zdrențuiau chiloții.

Aveau să vină apoi peștele, pasărea și Ahile, dar următorul la rând fusese câinele. Hector deschisese drumul către casă.

Dar a venit apoi decembrie, cu un unic fapt cert:

Clay era un specialist al cursei de 400.

Spulbera distanța aia.

Nu exista nimeni la Chisholm care să-i facă față, dar candidații aveau să apară în curând. Noul an avea să aducă zonalele și regionalele și, dacă era suficient de bun, avea să ajungă la statale. Eu căutam metode noi să-l antrenez și reveneam la motivațiile vechi. Începusem acolo unde începuse și *el*, la bibliotecă:

Mă uitam la cărți și la articole.

Cercetam DVD-urile.

Tot ce puteam găsi despre atletism, până când lângă mine se oprise o femeie.

– Alo? Tinere! E ora nouă. Trebuie să închidem.

Înainte de Crăciun, o făcuse.

Hector ieșise din casă și dispăruse.

Începuserăm toți să-l căutăm și era oarecum ca atunci când îl căutam pe Clay, numai că de data asta Clay era cu noi. Ieșeam cu toții diminețile, iar ceilalți ieșeau și după școală; mă alăturam și eu când mă întorceam acasă. Ne duseserăm chiar și până la Wetherill, dar pisica nu fusese de găsit. Nici chiar glumele nu-și mai făceau efectul.

– Hei, Rory, zisese Henry într-o zi în vreme ce băteam străzile. Cel puțin coaiele tale au șansa să-și revină.

– Știu, drum bun și cale bătută!

Tommy era și el pe lângă noi, furios și trist ca naiba. Îi auzise vorbind și se repezise, încercând să-i doboare la pământ.

– Javrelor! își scuipase el durerea, dând din mâini și altoind pumni, fluturându-și brațele de copil. Javrelor, secături nenorocite!

La început o luaseră în glumă, pe strada întunecată.

– Rahat! Nu știam că Tommy se pricepe așa la înjurături!

– Știu, s-a descurcat binișor!

Pe urmă însă au simțit privirea și durerea din sufletul lui de zece ani. Așa cum se frânsese Clay în seara aceea în bucătărie, în Silver, la fel se frângea Tommy acum. Căzut în mâini și genunchi, în drum, Henry s-a aplecat să-l ridice; Rory i-a cuprins apoi umerii.

– O să-l găsim, Tommy. O să-l găsim.

– Mi-e dor de ei.

Ne-am prăvălit toți asupra lui.

În seara aceea ne-am întors acasă în tăcere.

Când ceilalți s-au dus la culcare, eu și Clay ne-am uitat la filmele pe care le închiriasem și am citit mica gloată de cărți. Ne-am uitat la filme despre jocurile olimpice și la nesfârșite documentare. Tot ce avea legătură cu alergarea.

Preferatul meu era *Gallipoli*, recomandat de bibliotecară. Primul Război Mondial și sportul. Îmi plăcea de unchiul lui Archy Hamilton – antrenorul cu figură dură și cu cronometru.

„Ce sunt picioarele tale“? îl întreba el pe Archy.

Iar Archy răspundea: „Arcuri de oțel“.

Îl văzusem de multe ori.

Preferatul lui Clay era *Carele de foc.*

1924.

Eric Liddell, Harold Abrahams[1].

Două lucruri anume ne plăceau:

Primul, când Abrahams îl văzuse pe Liddelll alergând și zisese: „Liddell? N-am mai văzut niciodată atâta avânt, atâta înflăcărare la un alergător... Aleargă ca un animal sălbatic“.

Apoi, citatul lui favorit din Eric Liddell:

„Dar de unde vine deci acea forță de a rezista până la finalul cursei?

---

[1] Cele două personaje principale ale filmului britanic *Carele de foc (Chariots of Fire),* realizat în 1981 în regia lui Hugh Hudson, despre doi atleți care concurează la Jocurile Olimpice din 1924 (n.tr.)

Din interior".

Sau, așa cum rostea actorul Ian Charleston cu superbul lui accent scoțian:

Din enterior.

Timpul trecea, iar noi ne întrebam.

Să dăm un anunț în RQT pentru un motan tărcat pierdut, dar enervant?

Nu – n-am fi făcut niciodată ceva atât de logic.

În loc de asta, eram eu și era Clay.

Ne uitam la ce mai rămăsese din pagina aceea cu anunțuri, care culmina, de fiecare dată, cu catârul. Când alergam, ne deturna într-acolo, iar eu mă opream și îi strigam: „NU!"

Iar el se uita la mine dezamăgit.

Ridica din umeri, se întorcea să plece, *haide*!

Ca să-i mut gândul, m-am înmuiat când a apărut altceva, într-un anunț afișat lângă îngrăditură:

O femelă border collie de trei ani.

M-am dus eu însumi acolo și o luasem și am venit acasă, unde am avut șocul vieții mele – fiindcă acolo drept în fața mea, pe verandă, erau toți râzând și bucurându-se, iar între ei, pisica blestemată. Ticăloasa se-ntorsese!

Am coborât din mașină.

M-am uitat la motanul smotocit și fără zgardă.

El s-a uitat la mine; știuse tot timpul.

Era un mârtan cu o anume *schadenfreude*[1].

Pentru o clipă, m-am așteptat la un salut.

– Cre' c-o să duc câinele înapoi, am spus, iar Rory l-a azvârlit pe Hector într-o parte.

---

[1] Termen din limba germană care desemnează bucuria răutăcioasă resimțită văzând necazurile altcuiva (n.tr.)

Motanul a zburat vreo cinci metri buni – și a răsunat iar mieunatul acela ascuțit, care-ți îngheța sângele în vene. (Pun pariu că se bucura să fie acasă.) Pe urmă Rory a venit încet spre mine.

– Acum i-ai cumpărat ticălosului mic un *câine*?

Dar avusese în glas oarecum și un ton admirativ.

Iar Tommy?

Ei bine, Tommy l-a luat pe Hector, ferindu-l de noi ceilalți, și a venit la mașină și a deschis portiera. A îmbrățișat câinele și pisica simultan și a spus:

– Doamne, nu-mi vine să cred!

S-a uitat la Clay și a întrebat; cât de ciudat e cum știuse el ce să facă:

– Ahile?

Din nou, un clătinat din cap.

– E fată, de fapt, am intervenit eu.

– Bine atunci, o să-i zic Rosy.

– Dar știi că asta nu-i...

– Știu, știu, e cerul.

Și pentru o clipă ne-am întors cu toții în timp:

Capul lui pe genunchii ei, în camera de zi.

Pe la mijlocul lui decembrie, dimineață devreme, ne-am dus la o plajă din sud, în adâncul parcului național. Numele oficial era Prospector, dar localnicii îi spuneau Anzac.

Îmi aduc aminte mașina și drumul până acolo:

Senzația aceea de rău și nedormit.

Siluetele copacilor în întuneric.

Deja mirosul tradițional înăuntru, de covorașe, lemnărie și vopsea.

Îmi aduc aminte cum am alergat pe dunele de nisip, și erau răcoroase în lumina răsăritului, însă dure; sus, am ajuns târându-ne în mâini și genunchi.

La un moment dat, Clay a ajuns pe culme înaintea mea, și nu s-a mulțumit să zacă acolo sau să se rostogolească – ceea ce era mai mult decât ademenitor, credeți-mă. Nu, s-a întors și s-a întins după

mine, și ca fundal erau țărmul și oceanul; mâna lui a coborât spre mine și m-a tras în sus, și am zăbovit acolo în vârf cu suferința.

Când mi-a vorbit despre asta, mai târziu – când mi-a vorbit și mi-a povestit totul – a zis: „Cred că a fost unul dintre momentele noastre grozave. Și tu, și marea erați arzători".

Deja pe atunci, Hector nu doar că se întorsese, pur și simplu.

Era limpede că n-avea să ne părăsească niciodată.

Păreau să existe paisprezece versiuni diferite ale pisicii blestemate, fiindcă oriîncotro te duceai, apărea și ea. Dacă ne îndreptai spre prăjitorul de pâine, şedea imediat în stânga lui, printre firimituri. Dacă te aşezai pe canapea, torcea tolănită pe telecomandă. O dată chiar, m-am dus la closet, iar ea mă privea de pe bazin.

Iar Rosy alerga în jurul uscătorului de rufe, dând ocol umbrelor lui. Puteam plimba câinele ăla cu orele: picioare negre cu labele albe și stropi de auriu și ochi. Și totuși se întorcea să alerge acolo. Abia acum înțeleg semnificația: probabil că strângea la un loc amintirile – sau cel puțin izul lor – ori, mai rău, spiritele fără odihnă.

Din punctul ăsta de vedere, exista deja tot timpul ceva ce se agita în casa din Archer Street numărul 18. Pentru mine, erau moartea și dispariția, și o senzație obligatorie de ananghie. Și avea să ducă la nebunia de Crăciun, mai precis de ajun de Crăciun, când au adus acasă pasărea și peștele.

Eu venisem de la muncă.

Henry era tot un zâmbet.

Am slobozit atunci primul „I-su-se Hris*toase*!"

Se pare că se duseseră la magazinul de animale ca să cumpere un peştişor și să-l adauge la listă – dar Tommy se îndrăgostise de porumbelul local. Pasărea se cocoțase pe degetul lui în vreme ce el ascultase povestea – cum o hoardă de sturzi huligani se tot lua de el pe Chatham Street, așa că proprietarul magazinului intervenise.

– Credeți cumva că a meritat-o? întrebase Rory, dar Tommy își urmase instinctul.

Începuse să cerceteze peştele. Porumbelul şedea peiziş, pe braţul lui.

– Uite, le spusese el, ăsta.

Peştişorul auriu avea solzii ca nişte pene.

Şi coada ca o greblă de aur.

Ceea ce nu le lăsase altă cale decât să-i aducă pe amândoi acasă, iar mie – să stau în pragul uşii. Şi către ce m-aş fi putut întoarce, dacă nu către blasfemie, în vreme ce Tommy furniza numele.

Până la momentul acela, deslușise el totul:

Niciunul dintre ei nu se apropia măcar de un Ahile.

– Peştişorul e Agamemnon, m-a informat Tommy, iar porumbelului o să-i spun Telemah.

Regele între oameni și băiatul din Itaca:

Fiul Penelopei și al lui Ulise.

Cerul era înmuiat în asfinţit, iar Rory se întorsese spre Henry.

– O să-l omor pe rahatul ăla mic cu ochi.

Carey Novac într-a opta

După spectaculosul eşec al clasării pe locul şapte în Liga Întâi, Cootamundra fusese lăsat pe tuşă pe perioada verii. La întoarcere, fusese călărit de Carey – de patru ori, cu trei victorii şi un loc trei.

Iar acum, devenise ea cea căutată.

Pentru Clay, erau mereu radioul şi albia râului, oraşul şi împrejurimile.

Era liniştea de la Amahnu şi erau poveştile pe care le auzise în bucătărie – fiindcă stătuseră treji toată noaptea atunci, când întrebase el despre Sclavi şi despre David; băuseră cafea. Michael îi spusese cum găsise calendarul. Einstein. Zatopek. Şi toţi ceilalţi. Existase odată o fetiţă care strivise nava spaţială a unui băieţel şi care şedea în prima bancă la ora de engleză; avea părul până în talie.

Nu depănase detaliile aşa cum o făcuse Penny – el nu era pe moarte, aşa că nu mergea până într-acolo – dar efortul fusese unul autentic şi sincer. Spusese:

– Nu ştiu de ce nu ţi-am povestit niciodată despre toate astea.

– Mi-ai fi povestit, replicase Clay, dacă ai fi rămas.

Dar nu intenţionase să-l înţepe; voise doar să spună că astea erau poveşti pentru când avea să aibă el ani mai mulţi.

Iar tu mi le spui mie acum.

Atunci nu fusese sigur că a înţeles.

Veniseră zorii când vorbeau despre David și despre Sclavii încarcerați în marmură.

– Acele trupuri contorsionate, în zbatere, spusese Michael, luptându-se să scape din piatră!

Adăugase că nu se mai gândise la ei de zeci de ani, dar într-un fel erau mereu prezenți.

– Aş da orice ca să ating și eu măreția într-o zi, așa ca David... chiar şi pentru o clipă, continuase apoi, privind în ochii băiatului. Dar știu... știu...

Clay replicase.

Îi lovise dur pe amândoi, dar trebuia s-o spună:

– Noi trăim viețile acelor Sclavi.

Podul era tot ce mai aveau.

A fost o săptămână la mijlocul lui ianuarie când a plouat în munți, iar Amahnu a început să curgă. Văzuseră cerul coborând. Stăteau pe schelă, pe cintrul greu din lemn, cu aşchii de ploaie împrejur.

– Apa ar putea să ia totul.

Clay vorbise încet, dar sigur pe el.

– N-o să ia.

Avusese dreptate.

Apa se ridicase doar până la gleznă.

Râul se cam antrena.

Își făcea încălzirea în stilul Amahnu.

În oraş, în martie, se pregătea carnavalul de toamnă, iar de data asta Liga Întâi era a ei.

Cootamundra.

Cursa a opta în duminica Paştelui, la Royal Hennessey.

Cursa era Premiul Jim Pike.

Sigur, Clay venise acasă în weekendul acela, dar făcuse și altceva, cu puțin timp înainte:

Se dusese pe Poseidon Road, la o dugheană cu chei, reparații încălțăminte și gravare. Înăuntru era un bătrân cu o barbă albă, ca de Moș Crăciun în salopetă. Când văzuse bricheta Zippo, spusese, clătinând din cap:

– Oh, îmi amintesc de ea. Da, asta e... *Matador într-a cincea*. O fată... Ciudat lucru să-l gravezi pe o brichetă. Plăcut, totuși, adăugase el și clătinatul se transformase în încuviințare; îi dăduse lui Clay un pix și o hârtie: Scrie clar. Unde vrei să fie?

– Sunt două.

– Ia, dă-mi să văd! Ha! exclamase bătrânul luându-i hârtia translucidă și revenind iar la clătinatul din cap energic. Măi copii, ați luat-o razna! Știți voi despre Kingston Town?

Dacă știau ei despre Kingston Town!

– Poate ar fi bine, replicase Clay, să pui *Carey Novac într-a opta* sub prima, și pe cealaltă pe spate.

Moș Crăciun zâmbise și apoi râsese.

– Bună alegere!

Dar nu fusese un „ho-ho-ho", ci mai degrabă un „he-he-he".

– *Kingston Town nu poa'* să câștige, zici? Asta ce-ar trebui să-nsemne?

– O să știe ea, replicase Clay.

– Păi, ăsta-i cel mai important lucru.

Bătrânul începuse să graveze.

Când ieșise din dugheană, îi venise ideea.

Încă de când plecase de acasă prima dată, la râu, se gândise că banii – sulul de bani de la Henry – erau doar pentru construcția podului. Dar tot timpul fuseseră de fapt pentru asta. Și folosise douăzeci și doi de dolari.

La numărul 18 pe Archer Street, pusese restul sulului gros pe patul de vizavi de al lui.

– Mulțumesc, Henry, șoptise. Păstrează restul.

Și se gândise apoi la Bernborough Park – la băieți și niciodată pe deplin bărbați – și se întorsese și plecase spre Silver.

Devreme în sâmbăta Paștelui, cu două zile înainte de cursă, se trezi și stătu în întuneric; se uită la Amahnu. Pe marginea patului, ținând cutia în mână. Scoase tot din ea, mai puțin bricheta, și puse înăuntru o scrisoare împăturită.

O scrisese cu o noapte în urmă.

În seara acelei sâmbete, ședeau întinși și ea îi spuse.

Aceleași instrucțiuni.

Pornește tare.

Lasă-l să alerge.

Pe urmă roagă-te și du-l la finiș.

Era emoționată, însă erau emoții bune. Spre sfârșit, îl întrebă:

– Vii?

El zâmbi către stelele dolofane.

– Sigur.

– Și frații tăi?

– Sigur.

– Ei știu despre asta? întrebă ea, și se referea la Împrejurimi. Și despre noi?

Niciodată nu mai pusese întrebarea până atunci, iar Clay era destul de sigur.

– Nu. Știu doar că am fost dintotdeauna apropiați.

Fata încuviință.

– Și... hei, trebuie să-ți spun... ezită el. Mai e ceva...

Și se opri.

– Ce?

Dădu înapoi.

– Nu, nimic.

Era însă prea târziu, fiindcă ea se ridicase într-un cot.

– Haide, Clay, ce e?

Întinse mâna și-l înghionti.

– Au!

– Spune-mi!

Era pregătită pentru un alt ghiont, chiar în coaste, și asta se mai întâmplase o dată înainte, în ape care încă nu curseseră, când lucrurile luaseră o întorsătură urâtă.

Dar asta era frumusețea lui Carey, adevărata ei frumusețe; fiindcă, lăsând la o parte părul arămiu și sticla de mare, era dispusă să-și asume riscul a doua oară. Avea să se hazardeze și să hotărască ea pentru el.

– Spune-mi sau te-mbrâncesc din nou. Te gâdil până o să-ți dai duhul.

– Bine! Bine...

Și îi spuse.

Îi spuse că o iubește:

– Ai cincisprezece pistrui pe față, dar trebuie să te uiți atent ca să-i vezi... și un al șaisprezecelea aici, jos.

Și-i atinse locul de pe gât. Când dădu să-și tragă mâna înapoi, ea îi prinse degetele într-ale ei. Răspunsul era felul în care îl privi.

– Nu, îi spuse ea, nu te mișca.

Târziu, mult mai târziu, Clay se ridică primul.

Clay se răsuci și luă ceva, și puse cevaul lângă ea, pe saltea.

O împachetase în pagina de curse.

Bricheta era în cutie.

Un dar într-un alt dar.

Și o scrisoare.

A SE DESCHIDE LUNI-SEARĂ.

În lunea Paștelui, numele ei apăru pe ultima pagină a ziarului: fata cu părul arămiu, antrenorul ca o coadă de mătură, și calul, maro-intens, între ei.

Titlul anunța: „UCENICUL MAESTRULUI“.

La radio se difuză un interviu cu McAndrew, luat mai devreme în săptămâna aceea, în care alegerea jocheului fusese contestată. Orice profesionist din țară ar fi călărit calul acela, dacă i s-ar fi dat ocazia – la care McAndrew răspunsese simplu și bățos: „Eu rămân la ucenica mea".

„Da, e promițătoare, dar..."

„N-am treabă să răspund la asemenea întrebări." Glasul, sec ca deșertul. „Am înlocuit-o primăvara trecută, la Sunline-Northerly, și uite ce s-a întâmplat acolo. Fata cunoaște calul, și cu asta, basta."

Luni după-amiază.

Cursa era la cinci fără zece, noi am ajuns acolo la trei, iar eu am plătit biletele de intrare. Când ne-am pus banii la un loc lângă ghișeul de pariuri, Henry a scos sulul. Și i-a făcut cu ochiul lui Clay.

– Nicio grijă, băieți, am eu ăștia.

Pe urmă ne-am croit drum printre și pe lângă membri, spre pistă. Ambele tribune erau aproape pline. Am găsit locuri pe rândul cel mai de sus.

La patru, soarele coborâse deja, dar încă era alb-incandescent.

La patru și jumătate, când Carey era încă la boxe, începuse să se îngălbenească în spatele nostru.

În amestecul de culori, sunete și mișcare, McAndrew era în costum. Nu rostise niciun cuvânt, îi pusese doar o mână pe umăr. Peter Simms, cel mai bun rândaș al lui, era și el acolo, dar McAndrew o ridicase până la nivelul lui Cootamundra.

Carey plecase în trap lejer.

La start, mulțimea s-a ridicat în picioare.

Inima lui Clay luase și ea startul.

Calul maro-intens și jocheul din șa s-au instalat imediat în frunte. Culorile, roșu, verde, alb. „Așa cum era de așteptat", comentase crainicul, „însă acesta nu e un hipodrom obișnuit, să

vedem ce ne-a pregătit Cootamundra... Să vedem ce are tânăra ucenică... Red Centre e al doilea, la trei lungimi distanță."

În umbra tribunei principale, priveam.

Caii alergau în lumină.

– Isuse! a exclamat omul de lângă mine. Cinci lungimi avans!

– Hai, Cootra, potaie mare!

Ăsta, cred, fusese Rory.

La turnantă, s-a strâns plutonul.

Pe linia dreaptă, Carey i-a cerut mai mult.

Doi cai – Red Centre și Diamond Game – au urcat în frunte, iar mulțimea i-a încurajat. Chiar și eu. Chiar și Tommy. Strigătele lui Henry și Rory. Răcneam pentru Cootamundra.

Și Clay.

Clay era între noi, ședea pe locul lui.

Nu s-a clintit.

N-a scos niciun sunet.

Fără cravașă, l-a dus la linia de sosire.

Două lungimi și o fată și sticlă de mare.

Carey Novac într-a opta.

Trecuse mult timp de când nu mai stătuse pe acoperiș, și a făcut-o în seara aceea de luni; era camuflat printre țigle.

Dar Carey Novac l-a văzut.

Când s-a întors acasă cu Ted Hipodromistul și Catherine, a rămas pe verandă, singură. Și a ridicat o mână în aer, scurt.

Am câștigat, am câștigat.

Apoi a intrat în casă.

Dragă Carey,

Dacă ai făcut ceea ce trebuie (și știu că așa ai făcut), înseamnă că citești scrisoarea asta după ce ai ajuns acasă și că a câștigat Cootamundra. Le-ai luat fața în prima sută de metri. Știu că îți place

stilul ăsta de a concura. Întotdeauna ți-au plăcut cei care aleargă cel mai bine când sunt în frunte. Ziceai că sunt cei mai bravi.

Vezi? Îmi amintesc totul.

Îmi amintesc ce-ai zis când m-ai văzut prima dată:

E un băiat acolo, pe acoperişul acela.

Uneori mănânc pâine prăjită doar ca să-ți pot scrie numele în firimituri.

Îmi amintesc tot ce mi-ai spus, despre orașul în care ai crescut, despre mama și tatăl tău, despre frații tăi – totul. Îmi amintesc când ai zis: „Și? Tu nu vrei să ştii cum mă cheamă pe mine?" Aceea a fost prima dată când am vorbit, pe strada Archer.

De multe ori îmi doresc ca Penny Dunbar să mai fie printre noi, doar ca să poți să vorbeşti cu ea, și ar avea să-ți spună câteva povești. Ai sta la noi în bucătărie cu orele... Ar încerca să te învețe să cânți la pian.

Oricum, vreau să păstrezi bricheta.

Eu n-am avut niciodată mulți prieteni.

Îi am pe frații mei și pe tine, și atât.

Dar, gata, mă opresc acum; vreau doar să-ți mai spun că, dacă cine ştie cum, Cootamundra n-a câştigat, sunt sigur că vor mai fi și alte ocazii. Eu și frații mei am pariat nişte bani, dar nu pe calul tău.

Cu dragoste,
Clay

Și, știți, uneori îmi imaginez.

Îmi place să cred că și-a îmbrățișat părinții pentru ultima dată în seara aceea, că era fericită și că tatăl ei n-ar fi putut fi mai mândru de atât. O văd parcă în camera ei; bluza de flanel, blugii și antebrațele. O văd ținând bricheta în mână, citind scrisoarea și spunându-și că Clay era o figură.

De câte ori a citit-o? mă întreb.

Nu știu.

N-o să ştim niciodată.

Nu, tot ce știu e că a plecat de acasă în seara aceea și că regula sâmbetelor a fost încălcată:

Sâmbătă seara la Împrejurimi.

Nu luni.

Niciodată luni.

Iar Clay?

Clay ar fi trebuit să se întoarcă.

Ar fi trebuit să fie în tren în noaptea aceea – înapoi spre Silver, spre Anahnu, pe drum spre a termina de construit un pod, spre a da mâna cu tatăl nostru –, dar şi el se dusese la Împrejurimi, iar ea apăruse în foşnet de picioare.

Iar noi?

Noi nu putem face nimic.

Unul dintre noi scrie și unul dintre noi citește.

Nu putem face nimic, pot doar eu să vă spun şi dumneavoastră să înțelegeți.

Și deocamdată așa am făcut.

Statale și comemorare

În vreme ce-i privim îndreptându-se într-acolo – spre Împrejurimi, pentru ultima dată – trecutul se strânge tare înlăuntrul meu. Atât de mult din timpul acela avea să-i ducă acolo: către fiecare pas cu care se apropiau.

Erau zonalele și apoi regionalele.

Comemorarea și statalele.

Erau animalele cvadruple ale lui Tommy.

Pe măsură ce Anul Nou s-a preschimbat în februarie, erau Clay și necazul rănirii (un băiat cu picioare de sticlă spartă) și promisiunea, sau mai degrabă avertismentul:

– Câștig statalele și pe urmă ne ducem să-l luăm, bine?

Se referea, desigur, la Ahile.

Aș putea continua într-o ordine diversă, din multe puncte de vedere, dar mi se pare corect să încep de acolo și să înșir restul către acel moment:

Cum a fost de comemorare.

Un an de la moartea lui Penelope.

În dimineața acelei zile din martie, ne-am trezit cu toții devreme. Fără serviciu în ziua aceea, fără școală, iar la ora șapte eram deja la cimitir; urcam printre morminte. Am pus margarete în fața ei, iar Tommy l-a căutat pe tata. Eu i-am zis s-o lase baltă.

La opt începusem deja curățenia; în casă era mizerie, trebuia să fim necruțători. Am scos afară haine și așternuturi. Am anihilat nimicuri și *alte rahaturi*, dar am păstrat biblioteca și cărțile ei. Cărțile, știam, erau sacre.

A existat un moment când ne-am oprit cu toții și ne-am așezat pe pat, la margine. Eu aveam în mână *Iliada* și *Odiseea*.

– Hai, citește ceva, a cerut Henry.

Odiseea, cartea a XII-a.

– „De pe apele curgătoare ale Fluviului Ocean, corabia mea a ieșit în marea largă... unde Aurora cea mereu fragedă își are pășunile dănțuitoare, iar soarele va să se ridice curând..."

Chiar și Rory rămăsese să asculte, tăcut.

Cuvintele au curs și pagini au fost întoarse; noi, în casă, în derivă.

Dormitorul acela s-a dus plutind pe Archer Street.

Între timp, Clay a renunțat să mai concureze desculț, dar nu purta pantofi.

La antrenamente, nu ne complicam.

Alergam dimineața devreme.

Cursele de 400 la Bernborough.

Seara, ne uitam la filme.

Începutul și sfârșitul de la *Gallipoli* – Isuse, ce final!

Carele de foc în întregime.

Rory și Henry susțineau că ambele erau plictisitoare ca rahatul de câine, dar întotdeauna veneau să se uite; le surprindeam fețele absorbite.

În joia dinainte de zonale apăruse o problemă, cu numai două zile înainte de cursă, din cauza unor copii care s-au îmbătat la Bernborough; pista era plină de cioburi. Clay nici măcar nu le văzuse și nu remarcase sângele. Mai târziu, fusese nevoie de ore întregi ca să extragem toate cioburile. În cursul procesului, mi-am amintit ce trebuia să-mi amintesc – un moment dintr-un documentar (unul pe care îl aveam încă acasă):

Reușite și eșecuri olimpice

Din nou, eram toți în camera de zi, și am scos filmul acela vechi, al cursei extraordinare, dar tragice, din Los Angeles. Poate știți la care mă refer. La femeile acelea. La cei 3 000 de metri.

Sportiva care câștigase proba (superb de verticala româncă Maricica Puică) nu era recunoscută pentru cursa respectivă, dar celelalte două erau: Mary Decker și Zola Budd. Ne uitam toți în întuneric – și Clay, mai cu seamă, cu groază – cum controversata Budd a fost acuzată că i-a pus piedică în mod intenționat lui Decker, în îmbulzeala de pe linia dreaptă a stadionului olimpic. (Sigur că nu făcuse așa ceva.)

Dar – și asta era cel mai important:

Clay a văzut.

A văzut ce sperasem eu să vadă.

Spusese:

– Pune-l pe pauză... repede!

Și se uitase mai îndeaproape la picioarele în alergare ale Zolei Budd.

– Ce e acolo, pe tălpile ei... *leucoplast*?

Până la ziua comemorării, cicatricile se vindecau bine, dar de când începusem să-i bandajăm tălpile cu leucoplast și-i plăcea, păstrasem obiceiul. În vreme ce eu terminam de citit în dormitorul lui Penny și al lui Michael, el și le fricționa, dus-întors. Tălpile erau bătătorite, dar îngrijite.

În sfârșit, hainele părinților noștri dispăruseră; un singur obiect vestimentar păstrasem. M-am dus cu el pe hol; i-am găsit împreună locul potrivit de odihnă veșnică.

– Aici, am spus către Rory, care ridicase capacul de pe coarde.

– Hei, ia uitați-vă! a strigat Henry către toți. Un pachet de țigări!

Și mai întâi am pus jos cele două cărți, iar apoi rochia de lână albastră. Acum aparțineau pianului.

– Repede, a zis Rory, băgați-l pe Hector înăuntru!

Însă nici el n-a avut puterea s-o facă. Și-a pus palma, ușor, pe buzunar și pe nasturele dinăuntru; Penny nu avusese niciodată inima să-l coasă la loc.

Îmi dau seama că în perioada dinainte – în ianuarie și februarie ale acelui an – au fost greutăți. Dar erau vremuri bune, erau vremuri grozave, ca Tommy și fiecare dintre animalele lui.

Ne plăceau giumbușlucurile lui Agamemnon, așa-numitul rege între oameni; uneori stăteam și ne uitam la el cum dădea cu capul în sticla acvariului.

– Una... două... trei, număram, dar până la patruzeci, numai Rory mai ținea socoteala.

– Tu n-ai altceva mai bun de făcut? l-am întrebat.

– Nu, nu am.

Era încă pe drumul spre exmatriculare, și totuși am făcut o încercare.

– Teme?

– Știm cu toții că temele-s inutile, Matthew, a răspuns el, minunându-se de capul tare al peștișorului. Peștele ăsta-i asul așilor!

Sigur, Hector continua să fie el însuși, torcând și zdrelind coaie toată vara și admirând de pe bazinul closetului activitatea din baie.

– Hei, Tommy! strigam adesea. Încerc și eu să fac un duș!

Pisica ședea ca o stafie în aburul cețos din încăpere. Se holba și parcă-mi zâmbea superior:

– Iar eu încerc să fac o saună!

Își lingea apoi labele ca smoala și plescăia din buzele negre-cărbune.

Telemah (al cărui nume îl redusesem deja la T) tot intra și ieșea din colivie. O singură dată se dăduse troianul la el, iar Tommy îi spusese „nu", iar Hector se întorsese la somnul lui. Probabil visa despre abur.

Apoi era Rosy, care alerga încă, dar când Henry i-a adus un fotoliu cu pelete pe care îl găsise la o dezafectare (întotdeauna era atent la

asemenea evenimente), ne-a plăcut cum îl târâia de colo-colo. În momentele în care chiar se tolănea, prefera lumina soarelui; îl apuca și-l târa după ea, urmând calea luminii. Pe urmă își făcea o adâncitură confortabilă, ceea ce nu putea avea decât un singur rezultat:

– Hei, Tommy! Tommy! Vino să vezi ceva!

Curtea era acoperită de zăpadă, de la peletele de polistiren din fotoliu. Era cea mai umedă zi a verii de până atunci, și Rory privise către Henry.

– Jur că ești naibii un geniu!

– De ce?

– Îți bați joc de mine? Fiindc-ai adus fotoliul ăla idiot acasă!

– N-am știut că potaia o să-l *distrugă.* Asta-i vina lui Tommy. Și oricum...

Dispăruse și reapăruse cu aspiratorul.

– Hei, nu poți să folosești aspiratorul pentru alea!

– De ce nu?

– Nu știu. O să-l strici.

– Îți faci griji pentru aspirator, Rory?

Ăsta fusesem eu, și adăugasem pe urmă:

– Tu n-ai habar nici măcar cum să-i dai drumul.

– Așa e.

– Gura, Henry!

– Sau cum să-l folosești.

– Taci, Matthew!

Am stat toți și ne-am uitat însă, în vreme ce Henry s-a ocupat de problemă. Rosy sărea când înainte, când într-o parte, lătrând și văzându-și mai departe de treabă, iar doamna Chilman era la gard, zâmbind cu gura până la urechi. Se ridicase pe vârfuri, pe o cutie de vopsea.

– Măi, băieți Dunbar! exclamase ea.

Una dintre cele mai bune părți ale comemorării a fost marele schimb de dormitoare, pe care l-am făcut după ce am mutat rochia și cărțile ei în pian.

Mai întâi am demontat paturile suprapuse.

Fiecare putea fi transformat într-unul de o persoană și cu toate că nu am fost foarte încântat, eu m-am mutat în dormitorul principal (nimeni altcineva n-a vrut să aibă de-a face cu el), dar mi-am luat acolo vechiul meu pat. Nici gând să dorm în al lor. Înainte ca toate astea să se petreacă, hotărâsem însă că a venit vremea pentru o schimbare, pentru ca Henry și Rory să se despartă.

Henry:

– În sfârșit! Toată viața am așteptat momentul ăsta!

Rory:

– *Tu* ai așteptat?! Drăcia dracului, drum bun! Strânge-ți rahaturile și pleacă!

– *Eu* să-mi strâng rahaturile?! Ce vorbești?! a exclamat Henry dându-i un brânci generos. Eu nu plec!

– Ei bine, nici eu nu plec!

– Of, ia mai tăceți! am intervenit eu. Aș vrea să pot scăpa de voi amândoi, dar nu pot, așa că uite ce-o să facem – dau cu banul. *De două ori.* Prima e pentru cine se mută.

– Da, dar el are mai...

– Nu mă interesează. Câștigătorul rămâne, ăl care pierde se mută. Rory, alege!

Am aruncat moneda, care a urcat până sus, la tavan.

– Cap.

A căzut înapoi și a aterizat pe o șosetă.

Pajură.

– Rahat!

– Ha-ha, ghinion, băiețică!

– A atins tavanul, așa că nu se pune.

M-am întors spre Henry.

Rory însă insista:

– A atins naibii tavanul!

– Rory, i-am zis, mai taci! Acum, Henry, arunc din nou. Cap, te alegi cu Tommy. Pajură, te alegi cu Clay.

A fost pajură din nou și primul lucru pe care l-a zis Henry când s-a mutat Clay la el a fost:

– Ia, uită-te la asta!

Și a aruncat spre el vechiul exemplar din *Playboy* – Miss Ianuarie –, iar Rory s-a împrietenit cu Tommy:

– Ia pisica aia de pe patul meu, tolomacule!

Patul *tău*?

Tipic pentru Hector.

Tot în perioada dinainte, la mijloc de februarie, când a ajuns la Campionatele Regionale, la E.S. Marks – unde tribuna principală era o imensitate de beton – dusesem utilizarea leucoplastului la nivel de artă. Făcusem din ea un fel de ritual; era propria noastră versiune de „ce sunt picioarele tale?“ sau de „forța care vine din interior“.

Mai întâi, mă ghemuiam sub el.

Încet, desfăceam banda adezivă.

O linie drept prin mijloc.

Una transversală sub degetele mari.

Începea ca o cruce, însă rezultatul era oarecum diferit, ca o literă de alfabet demult pierdută; câteva margini se răsuceau în sus.

Când se anunțase cursa de 400 de metri, îl condusesem până aproape de zona de pregătire, iar ziua era umedă și neclintită. Înainte să plece, se gândise la Abrahams și la omul cu Biblia, Eric Liddell. Se gândise la sud-africana mică și slabă ale cărei tălpi bandajate îi dăduse ideea.

– Ne vedem la final, i-am spus, iar Clay chiar mi-a răspuns, cu cârligul de rufe în buzunarul șortului:

– Hei, Matthew. Mulțam.

A alergat ca un afurisit de războinic.

A fost cu adevărat Ahile-fulgerul.

La final, era pe înserat în ziua aceea, la acea primă comemorare, când Rory și-a venit în fire. Și a zis:

– Hai să ardem patul.

Se culcase în întuneric și visase acolo, și nu-i păsase de victorie sau de statale. Nu, vorbise doar cu un alt băiat, dintr-un mic oraș de provincie, și cu o femeie care traversase oceanele.

– Îmi pare rău, le șoptise amândurora. Îmi pare atât de rău, îmi pare foarte rău, îmi pare *rău*!

Cârligul era încleștat în mâna lui, iar el li se adresase din nou, în final.

– Promit că o să vă spun povestea despre cum vi l-am adus acasă pe Ahile.

Catârul nu fusese niciodată pentru Tommy.

Partea a VII-a

Orașe + ape + criminali + arce + povești + supraviețuitori + poduri

Fata de pe Gallery Street

Cândva în urzeala trecutului Dunbar, a fost o fată care cunoștea un băiat Dunbar, și ce mai fată era!

Avea părul arămiu și ochi verzi și buni.

Și un mozaic de pistrui în culoarea sângelui.

Era celebră deoarece câștigase o cursă din Liga Întâi și murise a doua zi – iar Clay era cel vinovat.

El trăia și respira.

În cele din urmă le povestise tot.

La început însă, și în mod adecvat, când Carey îl văzuse prima dată, pe acoperiș îl văzuse.

Crescuse într-un oraș numit Calamia.

Tatăl ei era jocheu.

La fel și tatăl tatălui ei.

Mai înainte de asta, nu știa.

Îi plăceau caii, hipodromurile și cursele, și statisticile și poveștile despre rasele pursânge.

Calamia se afla la șapte ore distanță, iar primele ei amintiri erau cu tatăl. Venea acasă de la hipodrom dimineața, iar ea îl întreba cum fusese. Uneori se trezea când pleca el de acasă, la patru fără un sfert dimineața. Se freca la ochi și îl întreba: „Hei, Ted, pot să vin și eu?“

Din cine știe ce motiv, ori de câte ori se trezea pe întuneric, îi spunea mamei ei Catherine, iar tatălui, Ted. Ziua obiceiul dispărea;

ziua erau, simplu, mama și tata. Acesta era unul dintre lucrurile despre care nu se vorbise și nu se scrisese ani mai târziu, când o găsiseră căzută și moartă.

Așa cum am spus, îi plăceau caii, dar nu așa cum le plăceau majorității fetelor.

Pentru ea, era atmosfera, nu premiile.

Grajdurile, mai degrabă decât spectacolele.

Când mai crescuse, în vacanțele școlare, se ruga, la fel ca frații ei, să poată merge la hipodrom, și îndrăgea diminețile acelea întunecate, cu copite prin ceață și smog. Îi plăcea felul în care se ridica soarele pe cer, atât de mare și îndepărtat, atât de cald, în aerul atât de apropiat și de rece.

Pe atunci mâncau pâine prăjită pe linia gardului – tot alb, numai bare, fără stâlpi – și-i îndrăgeau pe antrenori, felul în care înjura fiecare în barba lui, și pe bătrânii jochei din preajmă, ca niște copii hârșiți, cu glasuri groase. Era nostim să-i vadă în hainele de hipodrom, în blugi cu veste și caschete vechi.

Frații ei erau cu patru și cu cinci ani mai mari decât ea, și când atinseseră vârsta, intraseră și ei în jocul curselor; fără îndoială, îl aveau în sânge.

În hipism se vorbește întotdeauna despre sânge.

Mai mult decât atât, se vorbește despre pursânge.

La fel ca în cazul lui Clay și al nostru, sunt multe încă de descoperit în trecut.

După spusele lui Carey, mama ei, Catherine Novac, era singurul membru al familiei care nu avea încredere în lumea curselor și chiar o disprețuia, în funcție de dispoziție. Putea fi rece, cu ochi de culoarea albastru-deschis a apei; sau blond-arămie și spumegând. Sigur, îi plăceau caii, îi plăceau cursele, dar îi repugnau afacerile din jurul curselor: risipa, încrucișările exagerate. Subteranele lor

burduhănoase. Lumea curselor era un fel de târfă superbă, pe care ea o văzuse fără machiaj.

Frații lui Carey o porecliseră Ecaterina cea Mare, fiindcă era formidabil de strictă și de serioasă; niciodată nu se delăsa. În zilele de curse, când le spunea să se întoarcă acasă întregi, știau la ce se referea de fapt:

Să nu vă așteptați la alinări dacă o să cădeți.

Viața era grea pentru jochei.

Și era mult, mult mai rea pentru cai.

Apoi, Ted.

Ted Hipodromistul.

La începutul carierei lui, părea cel mai promițător elev din țară, ca un Pike, ca un Breasley sau un Demon Darb Munro[1]. La cei un metru și șaizeci și cinci ai lui, era înalt pentru un jocheu, dar scund pentru un bărbat, avea fizicul perfect pentru călărie și un metabolism pentru care alții și-ar fi dat și viața: părea incapabil să se îngrașe. Dezavantajul era că fața lui părea să fi fost încropită în grabă, de parcă producătorii fuseseră pe fugă. Dar asta depindea de cel pe care-l întrebai. O fată pe nume Catherine Jamison considera că omul nu e nici pe jumătate atât de urâțel. Îi iubea figura înghesuită și ochii verzi și buni, și faptul că îl putea ridica în brațe – până când a lovit tragedia, într-o dimineață.

El avea douăzeci și trei de ani.

Peste noapte se produsese o neașteptată schimbare de metabolism.

Dacă înainte vreme era în stare să mănânce în ziua cursei un pachet întreg de biscuiți cu ciocolată, acum nu mai putea mânca decât ambalajul.

---

[1] Jim Pike, Arthur Edward Breasley, Darby Munro – apreciați jochei australieni (n.tr.)

Erau în oraș de ceva timp pe atunci; se mutaseră acolo ca să dea lovitura. Catherine lucra ca asistentă la spitalul Prince of Wales de lângă Randwick. Venise o săptămână, la câțiva ani după mutare, când Ted începuse să se simtă altfel. Apoi, cu câteva ore înainte să se lumineze de ziuă, își făcea vizita rituală la baie, iar cântarul nu mințea – așa cum nu mințea nici oglinda. Era simultan lățit și umplut, iar fața lui își pierduse moliciunea. Dar la ce bun? Voia el oare să fie arătos, sau să călărească armăsarul perfect în Doncaster? Lumea își pierduse înțelesul.

Cea mai rea parte era aceea a mâinilor.

În mica bucătărie din apartamentul lor, nici nu se mai gândea la micul dejun: ședea la masă cu ochii la mâinile lui; erau cele mai cărnoase lucruri pe care le văzuse vreodată.

Timp de cinci ani îndelungi, muncise și postise.

Se aburise.

Se sălățise.

Când citea ziarul, ședea în mașină, în arșița zilei, cu ferestrele ridicate, în cel mai călduros costum de alergare. Tundea iarba în blugi și jachetă, cu costum de scufundări pe dedesubt. Avea crampe musculare, era iritabil. Alerga cu saci de gunoi legați de picioare pe sub pantaloni groși de lână. Astea erau trofeele jocului de-a cursele și o mie de visuri înăbușite – cu biscuiți, tort de ciocolată și gânduri impure despre brânză.

Apoi mai era și recolta obișnuită de răniri – fusese aruncat din șa, își rupsese ambele încheieturi. Fusese lovit cu copita în față la grajduri. Călcat de două ori în picioare pe pistă. O dată, în cursa a treia de la Warwick Farm, calului din față îi zburase o potcoavă, care-i ciupise lui vârful urechii. Ar fi putut fi mult mai rău.

Deja la apusul carierei, era ca un soldat sau ca un antic conducător de car; fiecare cursă era ca o plecare la luptă. Prin purgatoriul din stomacul lui, printre dureri de dinți, dureri de cap și amețeli, insulta finală fusese un puseu turbat de ciupercă a piciorului, de care se molipsise de pe podeaua din sala jocheilor.

– Și asta, glumea el deseori în mașină în drum spre hipodrom, vorbind cu Carey care avea pe atunci șapte ani, asta mi-a pus până la urmă capac.

Chestia e însă că Ted Novac mințea, fiindcă ceea ce-i pusese până la urmă capac nu fuseseră nici ciuperca piciorului şi nici durerile de stomac din cauza foamei, nici deshidratarea, nici privaţiunile. Fusese, fireşte, un cal:

Unul castaniu, uriaş, Spaniolul.

Spaniolul era un cal senzaţional, cu inimă mare, ca Phar Lap sau Kingston Town. În plus, era pursânge, ceea ce însemna că putea avea urmași cu pedigri.

Era pregătit de Ennis McAndrew, cunoscutul antrenor ca o coadă de mătură.

Când calul venise la grajdul lui, McAndrew dăduse un telefon.

– Cât mai cântăreşti acum?

Formase numărul lui Ted Novac.

Spaniolul alerga în aproape toate cursele de o milă sau mai lungi.

Putea sprinta, putea sta în loc – făcea tot ce puteai să-i ceri.

Locul al doilea sau al treilea era un eşec.

Al patrulea era un dezastru.

În frunte, de fiecare dată, era Ted Novac, cu numele tipărit în ziare și zâmbetul prins moțăind pe fața lui – sau să fi fost o grimasă ca să-și scarpine mâncărimea? Nu. Pe Spaniol n-o mai simțea deloc; îl ținea somnolent jumătate de cursă, îl imboldea cu încetul cale de două sute de metri și apoi îl ducea în frunte.

Când cariera calului se încheiase, Ted își căuta și el calea de ieșire.

O singură cursă îi scăpase printre degete și nu, nu era Cursa care oprește o țară în loc. Nici lui McAndrew, nici lui Ted și nici proprietarilor nu le păsa de aceea; la Cox Plate jinduiau ei. Pentru adevărații experți, asta era cea mai tare cursă.

Pentru Ted fusese o impostură.

Nu reușise să atingă greutatea.

Chiar și pentru cursele cu handicap de greutate, la care știa baremul cu mult timp înainte, Ted depășise cu mult limita. Făcuse tot ce făcea de fiecare dată. Tunsese iarba de pe o sută de peluze. Acasă, se prăbușise sub duș. Decizia fusese luată cu o săptămână înainte, cu o mână ca de sperietoare de ciori pe umărul lui și, desigur, Spaniolul câștigase.

În anii de pe urmă, tot îi fusese greu când îi spusese. Un alt jocheu – mereu afabilul și mustăciosul Max McKeon – dusese calul pe lângă pluton, pe linia dreaptă de la Moonee Valley, și Spaniolul câștigase cu o lungime avans.

Cât despre Ted Novac, el ascultase cursa în mașină, pe aleea din fața casei.

Deja pe atunci locuiau într-o altă zonă a cartierului hipodromului – la numărul unsprezece pe Archer Street, cu ani înainte de Penny și Michael –, iar el zâmbise și plânsese, plânsese și zâmbise.

Avea mâncărimi, dar nu se scărpina.

Era un om cu picioare arzătoare.

Pentru o vreme, după ce se pensionase, încă mai ducea caii pe pistă și era unul dintre cei mai populari călăreți de dimineață. Dar în scurt timp se mutaseră înapoi la țară.

Lui Catherine îi plăcea peisajul rural, și cea mai rea, dar și cea mai înțeleaptă decizie pe care o luaseră fusese aceea de a păstra vechea casă de pe Archer Street. Cel puțin cu asta se aleseseră de pe urma jocului.

Pe măsură ce anii trecuseră, avuseseră copii. Ted crescuse până la greutatea lui firească – sau cu câteva kilograme în plus, dacă se arunca prea tare asupra prăjiturilor. Deja avea senzația că își câștigase dreptul.

Lucrase în multe locuri, având diverse slujbe, de la vânzător de pantofi la băiat de tejghea și la mână de lucru la fermă, iar pe unele dintre ele le făcuse bine. Diminețile erau preferatele lui; își făcea de lucru cu caii pe pistă. Pe care o botezaseră Gallery Road.

Pe atunci își primise deja porecla: Ted Hipodromistul.

Două incidente îl defineau.

Primul – când antrenorul, McAndrew, adusese doi jochei promițători să se uite. Era o zi de marți. Cerul era blond și vesel.

– Vezi asta?

Antrenorul abia dacă se schimbase în timp.

Doar părul îi albise.

Făcuse semn către călărețul care țâșnise pe lângă ei.

– Îi vezi călcâiele? Și mâinile? Stă pe calul ăla de parcă nici nu-l călărește.

Cei doi tinerei aveau aroganța standard.

– E gras, spusese unul dintre ei, iar celălalt râsese, iar McAndrew îi altoise zdravăn. De două ori, în bărbie și peste obraz.

– Uite, spusese apoi. Vine din nou.

Vorbea ca toți antrenorii, de pretutindeni. Privind în față.

– Și dacă vreți să știți, reluase, tipul ăla a călărit mai mulți cai câștigători decât o să călăriți voi doi, amărâților, în toată viața voastră. Și o să mai câștige aici, la antrenament.

Atunci ajunsese lângă ei Ted, mergând pe jos.

– McAndrew!

Iar McAndrew zâmbise, larg.

– Hei, Ted!

– Cum arăt?

– Păi mă-ntrebam ce treabă o avea Pavaroti tocmai aci, făcând pe jocheul?

Se îmbrățișaseră călduros, cu câteva palme zdravene pe spinare, reciproc.

Se gândeau la Spaniol.

Al doilea moment survenise câțiva ani mai târziu, când băieții Novac aveau treisprezece și doisprezece ani, iar Carey, fata, opt. Fusese ultima treabă la hipodrom a lui Ted Hipodromistul.

Era primăvară, în vacanța școlară, plouase, iar iarba era verde și înaltă (e surprinzător cât de înaltă crește întotdeauna iarba pentru

caii pursânge), iar calul se cabrase, Ted fusese aruncat din șa și toată lumea îl văzuse căzând. Antrenorii îi ținuseră pe cei tineri deoparte, dar Carey ajunsese, cine știe cum, acolo; se strecurase prin mulțime, trecuse printre picioare – și văzuse mai întâi sudoarea și sângele amestecat cu pielea, apoi clavicula, frântă.

Când el o zărise, se forțase să surâdă.

– Hei, puștoaico!

Osul acela, atât de alb-osos!

Atât de brut și de pur, ca lumina soarelui.

El era întins pe spate, iar bărbați în salopete, bărbați cu ghete, bărbați cu țigări, toți conveniseră că nu trebuie să-l miște. Formaseră o grămadă ordonată și dovediseră respect. La început, el se întrebase dacă își rupsese cumva gâtul, fiindcă nu-și simțea picioarele.

– Carey, spusese.

Sudoarea.

Un soare răsărind, șovăitor.

Se întinsese pe linia dreaptă.

Și totuși, ea nu se putuse împiedica să se uite, stând acolo în genunchi, aproape, lângă el. Se uitase la sânge și la praf, contopite pe buzele lui. Îi mânjeau blugii și cămașa de flanel. I se prinseseră în fermoarul vestei. O pârloagă își croia drum afară din el.

– Carey, spusese din nou, dar de data asta adăugase ceva: Poți să te apleci și să mă scarpini pe degetele de la picioare?

Da, sigur.

Delirul.

Ted credea că era atunci, demult, în zilele senine ale ciupercii piciorului, și spera că așa-i distrage ei atenția.

– Lasă clavicula... mâncărimea aia mă termină de-a dreptul!

Când zâmbise însă, nu mai putuse.

Ea se aplecase să-i dezlege șireturile ghetelor, iar el urlase de durere.

Soarele se prăvălise și-l înghițise.

În spital, câteva zile mai târziu, un medic venise la vizită.

Dăduse mâna cu băieții.

Îi ciufulise lui Carey părul:

Un pămătuf arămiu zburlit și băiețos.

Lumina era de un alb-claviculă.

După ce verificase progresele lui Ted, doctorul se întorsese afabil spre copii.

– Iar voi trei ce vreți să vă faceți când veți fi mari? îi întrebase, dar băieții nu apucaseră să strecoare un cuvânt măcar – căci Carey se uitase la el, Carey zâmbise cu toată gura, mijind ochii în lumina de pe fereastră.

Arătase nonșalantă spre tatăl ei bătucit, și pornise deja pe drumul ei:

Spre încoace, spre Clay și spre Archer Street.

Și spusese:

– Eu o să fiu exact ca el.

Siluetele din râu

Prin urmare aici am eșuat – între copaci – în ziua de după Cootamundra.

Am stat acolo, singur printre eucalipți, cu tălpile lipite de scoarță.

Brâul lung al soarelui în fața mea.

Am auzit o singură notă și pe moment nu am putut să mă mișc. Era muzică de la radioul lui, ceea ce însemna că nu aflase.

M-am uitat la ei, în albia râului.

Nici nu pot să spun cât timp – iar podul, chiar și așa, pe bucățele, era mai frumos decât aș fi putut crede.

Arcele aveau să fie superbe.

Curbura pietrei.

Exact ca la Pont du Gard, nu avea să aibă mortar; era potrivit ca precizie și formă. Scânteia în aer ca o biserică.

Mi-am dat seama și după felul în care se rezema de el și își trecea palma pe suprafața lui.

Cum îi vorbea și cum îl cizela; și îl modela și stătea lângă el:

Podul acela era făcut din el însuși.

Dar deja trebuia să-mi iau inima în dinți.

Mașina mea, în spate.

Încet, am ieşit dintre copaci şi am mers până la ei. M-am oprit în lumina după-amiezii, iar siluetele din râu s-au oprit și ele. O să-mi amintesc întotdeauna brațele lor; erau obosite, dar călite de viață.

Au ridicat privirile şi Clay a întrebat:

– Matthew?

Și nimic nu m-ar fi putut pregăti în timp ce am început să cobor spre ei. Nu eram decât o coajă goală a ceea ce trebuia să fiu, fiindcă nu mă așteptasem la asta – la atâta agerime şi viață pe chipul lui... sau la un pod atât de mirific.

Iar cel care s-a prăbușit primul am fost eu, nu el, cu genunchii în țărâna albiei.

– Carey, am spus. A murit.

Ahile la patru dimineața

Dacă n-ar fi păstrat casa?

Casa de la numărul 11 pe Archer Street.

Dacă nu s-ar fi întors!

De ce n-au vândut-o și, în loc de prudență, să se aleagă cu chirie?

Dar nu, nu pot continua să gândesc așa.

Și de data asta, pot doar să povestesc.

Venise când avea aproape șaisprezece ani, pe o stradă cu băieți și animale, printre care era acum și un catâr.

Pentru început, fusese în seara zilei din martie în care Clay alergase și câștigase statalele.

Era la E.S. Marks.

Îi bandajasem tălpile cu afecțiune.

Cel mai apropiat fusese un băiat de fermier din Bega.

Durase o vreme să-l conving pe Clay să rămână.

Nu voia nici podiumul, nici medalia; îl voia doar pe Ahile.

Depășise recordul statal cu puțin peste o secundă – ceea ce, ziceau ei, la nivelul acela era de neimaginat. Oficialii îi strânseseră mâna. Clay se gândea la strada Epsom.

Când am ieșit din parcare și ne-am alăturat traficului de sfârșit de după-amiază, s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare și m-am

uitat și eu la el, în treacăt. Sincer să spun, avea un aer sugestiv, cu medalia de aur la gâtul afurisitei Rosy, care gâfâia în poala lui Tommy. I-am privit în spate și mi-am spus tăcut:

Ai noroc că refuzi s-o porți; altfel aș folosi-o ca să te strâng de gât.

Acasă, i-am lăsat pe Rory și Henry.

Am lăsat și câinele.

Când Tommy a coborât din mașină, Clay a pus o mână pe brațul lui.

– Tommy, tu vii cu noi.

Când am ajuns acolo, seara, el aștepta la gard și striga și chema către cer. Mi-am amintit anunțul din ziar:

– „Nu dă cu copita“, am zis. „Nu rage“.

Dar Clay m-a ignorat total, iar Tommy se îndrăgostise deja. Al cincilea din ceata celor nepericuloși.

De data asta, după ce am stat o vreme, rulota s-a mișcat și s-a zgâlțâit, și un bărbat s-a revărsat din ea. Purta pantaloni vechi și o cămașă obosită, plus un zâmbet camaraderesc. Se apropiase cât de repede izbutise, ca și când ar fi împins la deal un camion pe teren nisipos.

– Voi sunteți hoțomanii care dau de mâncare hoțomanului ăstuia mizerabil? ii întrebase, dar având un zâmbet de copil.

El să fi fost rândașul pe care-l întâlnise Penelope atunci, prima dată, peste gardul casei de la numărul 18 pe Archer Street? N-o să știm niciodată.

Dar seara se risipea.

Omul era Malcolm Sweeney.

Avea înfățișarea unei gogoși deghizate.

Fusese jocheu cândva, apoi rândaș și pe urmă grăjdar certificat. Avea nas de alcoolic. În ciuda aspectului băiețesc, puteai să înoți în amărăciunile de pe fața lui. Urma să se mute spre nord, la sora lui.

– Putem să-i dăm voie celui mic înăuntru, să-l mângâie puțin? am întrebat, iar Malcolm Sweeney s-a bucurat să accepte.

Îmi amintea de un personaj dintr-o carte pe care am citit-o odată și care se numea *Omul trist vesel furios rău vesel*: era plin de bunătate, dar și de regrete.

– Ați citit *Tribune*? întrebase el. Și anunțul?

Și eu, și Clay am dat din cap că da, iar Tommy era deja înăuntru; în țarc, mângâindu-l pe cap.

Malcolm vorbise din nou.

– Îl cheamă...

– N-avem nevoie să-i știm numele, îl informase Clay, cu ochii la Tommy.

I-am zâmbit lui Malcolm Sweeney atât de încurajator cât am putut și am făcut un semn spre Clay.

– O să vă dea el două sute de dolari în schimbul lui, am spus și am simțit cum aproape mă încrunt. Dar sunteți liber să-i cereți trei.

Un râs care sunase a ceva de pe vremuri.

– Două sute să fie.

La gard erau Clay și Tommy.

– Ahile? se întrebaseră reciproc.

– Ahile.

În sfârșit, își spuseseră; în sfârșit.

Cu Ahile trebuia să fim prevăzători, cu el era frumusețe și nerozie, bun simț și fantasmagorie; nici nu știu de unde să încep.

Am căutat reglementările oficiale și exista, firește, o normă, scrisă în 1946, care spunea că animalele domestice pot fi ținute pe proprietățile particulare atâta vreme cât sunt corect îngrijite. „Sus-numitele animale – scria – nu vor afecta în niciun fel sănătatea, siguranța și bunăstarea persoanelor de pe proprietate și a celor din vecinătatea proprietății“ – ceea ce, citit printre rânduri, însemna că puteai păstra tot ce doreai, atât timp cât nimeni nu se plângea. Iar asta ne aduce la doamna Chilman: singurul vecin adevărat pe care îl aveam.

Când m-am dus la ea, m-a invitat înăuntru, dar am rămas amândoi pe verandă. M-a întrebat dacă pot să-i deschid un borcan

cu gem și, când am pomenit de catâr, a zâmbit pentru sine la început; cute pe obrajii ei. Pe urmă a râs din adâncul plămânilor.

– Voi, băieții Dunbar, sunteți grozavi.

Au mai fost și trei sau patru „strașnici“ și emoție în ultima ei frază.

– Odinioară, așa era viața întotdeauna.

Apoi, Henry și Rory.

Lui Henry i-am spus de la început, dar față de Rory am păstrat secretul; reacția lui avea să fie neprețuită (și, cel mai probabil, motivul pentru care am acceptat-o). Era deja într-o permanentă dispoziție proastă fiindcă Hector dormea în patul lui, plus uneori chiar și Rosy, sau cel puțin își punea botul pe el:

– Hei, Tommy! striga din dormitor. Ia nenorocita de pisică de pe mine!

Și:

– Tommy, fă-o pe Rosy să nu mai respire!

Tommy se străduia cât putea.

– E câine, Rory, trebuie să respire.

– Da' nu lângă mine!

Și așa mai departe.

Am așteptat tot restul săptămânii, ca să putem aduce catârul acasă duminică. În felul ăsta, puteam fi toți acolo, în caz că ceva o lua razna (ceea ce se putea întâmpla).

Joi am luat proviziile. Malcolm Sweeney nu mai avea camionul de cai, așa că a trebuit să venim cu el acasă pe jos. Cel mai bine, am convenit, era dimineață devreme (ora lucrului la hipodrom): sâmbătă la ora patru.

În seara anterioară de joi fusese frumos, noi patru cu Sweeney, iar Rory, cel mai probabil la o băută. Cerul și norii erau rozalii, iar Malcolm avusese grijă de toate.

Tommy peria coama, iar Henry cerceta ustensilele. Aducea hamurile și curelele la noi și le ridica în aer, aprobator.

– Rahatul ăsta... spunea, ...am putea să facem ceva cu el... dar chestia aia nu e bună de nimic.

Și dădea din cap rânjind spre catâr.

Și așa s-a făcut că l-am adus acasă.

Într-o dimineață liniștită la sfârșit de martie, patru băieți Dunbar au traversat zona hipodromului – și, între noi, un catâr cu nume grecesc.

Uneori se oprea la vreo cutie poștală. Se bălăbănea și se răhățea în iarbă.

Henry a întrebat:

– Aveți o pungă pentru cățel?

Toți patru am râs pe alee.

Ceea ce mă înduioșează mereu cel mai tare e amintirea lui Malcolm Sweeney plângând în tăcere lângă gard în vreme ce ne îndepărtam încet împreună cu catârul. Își ștersese drojdia obrajilor și își trecuse o mână prin părul brumat. Era umed, în nuanța kakiului; un bătrân gras și trist, și minunat.

Și apoi, simplu, sunetele lui:

Copitele clămpănind pe străzi.

Totul în jurul nostru era urban – drumul, stâlpii electrici, traficul; strigătele care zburau pe lângă noi, de la petrecăreții de noapte – și printre ele, ritmul picioarelor de catâr în vreme ce traversam cu el pe la treceri de pietoni și pe Kingsway. Am străbătut un pod pietonal, petice de întuneric și lumini stradale:

Eu și Henry pe o parte.

Tommy și Clay pe cealaltă.

Și puteai să-ți potrivești ceasul după copitele lui, și să-ți ghidezi viața după mâna lui Tommy – ducând catârul cu drag spre casă, spre lunile și spre fata care aveau să vină.

Două cufere de comori

Deci iată ce s-a întâmplat:

Au încălcat regulile nescrise.

Senzația picioarelor ei goale.

Își amintea trupul ei întins și movila de plastic de lângă ei; și cum se mișcase ea și îl mușcase încetișor. Și felul în care îl trăsese în jos.

– Vino aici, Clay!

Își amintea.

– Folosește-ți dinții. Nu-ți fie teamă. N-o să mă doară.

Își amintea cum la puțin peste ora trei a nopții plecaseră și, acasă, Clay rămăsese treaz și apoi plecase spre gară.

Înapoi la pod și la Silver.

Carey, firește, se dusese la hipodrom, unde în zori, bătrânul veteran, Războiul Rozelor, se întorsese de la antrenamentul pe pistă – dar fără călăreața lui.

Căzuse pe linia dreaptă.

Soarele era rece și palid.

Cerul orașului era tăcut.

Fata zăcea cu capul răsucit într-o parte și toată lumea începuse să alerge.

La Amahnu, în Silver, când i-am spus, Clay s-a năpustit sălbatic. Gonind dezlânat de-a lungul râului.

Dumnezeule, lumina acolo era atât de prelungă, și l-am văzut limpede la marginea pădurii, până când a dispărut printre pietre.

Tata se uita la mine amorțit; atât de trist, dar și atât de iubitor!

Când a dat să se ducă după el, l-am atins.

I-am atins brațul și l-am apucat.

– Nu, am spus. Să avem încredere în el.

Ucigașul a devenit cel Ucis.

– Dar dacă...?

– Nu.

Nu știam tot ce trebuia să știu, dar eram sigur privind alegerile lui Clay; acum alegea să sufere.

Am convenit să așteptăm o oră.

Între copaci, sus în albia râului, îngenunchease pe povârnișul ei – plămânii lui: două cufere de comori cu moarte.

Plânsese acolo, nestăpânit.

Ceea ce auzise într-un târziu în afara lui însuși, știuse asta, era propria-i voce.

Copacii, pietrele, insectele:

Totul încetinise și pe urmă se oprise.

Se gândise la McAndrew și la Catherine. La Ted Hipodromistul. Știuse că va trebui să le spună. Le va mărturisi că fusese vina lui – fiindcă fetele nu dispar așa, pur și simplu, nu ratează fără să le împingă cineva. Alde Carey Novac nu mor pur și simplu; băieții ca el erau cei care le împingeau.

Se gândise la cei cincisprezece pistrui.

La formele și adâncurile sticlei de mare.

La al șaisprezecelea de pe gâtul ei.

Ea îi vorbise; îl cunoștea. Își trecuse brațul pe după al lui. Și uneori îi zicea că-i prostovan... Iar el își amintea acel iz vag de sudoare și mâncărimea părului ei pe gâtul lui – îi simțea încă gustul în gură. Știa că, dacă s-ar fi uitat, acolo jos, lângă osul șoldului, ar fi

văzut urma ei mușcată, vizibilă; rămânea ca un memento ascuns al cuiva, al ceva ce nu mai e.

Carey cea cu ochi limpezi era moartă.

Aerul se răcorise, iar Clay se simțea rece, se ruga pentru ploaie și pentru violență.

Pentru înecarea abruptului Amahnu.

Dar uscăciunea și tăcerea lui îl rețineau, și îngenunchease ca o altă grămadă de moloz; ca un băiat eșuat pe mal, în amonte.

Argumentațiile

Un lucru trebuia să recunoști când venea vorba despre Carey Novac: avea o sănătoasă capacitate de decizie.

Deși se resemnaseră cu ideea că băieții vor fi jochei, mama și tatăl ei îi refuzau ei aceeași ambiție. Când le vorbea despre asta, ziceau doar „nu". Fără echivoc.

Și totuși, când împlinise unsprezece ani, începuse să-i trimită scrisori unui antrenor anume din oraș, și o făcea de cel puțin două sau trei ori pe lună. La început îi cerea informații despre cum să facă să devină jocheu, deși știa deja răspunsul. Cum să-și înceapă antrenamentul cât mai devreme? Cum să se pregătească mai bine? Semna scrisorile „Kelly de la țară" și aștepta răbdătoare răspunsul, folosind ca adresă a expeditorului casa unei prietene din Carradale (un oraș din apropiere).

În scurt timp sunase telefonul în Calamia, pe Harvey Street.

Cam pe la jumătatea convorbirii, Ted se întrerupsese și întrebase, simplu: „Ce?" O clipă mai târziu, continuase: „Da, e orașul învecinat". Apoi: „Serios? *Kelly de la țară*? Glumiți, pesemne. Fir-ar să fie, ea e, sunt sigur de asta..."

Rahat, exclamase fata pentru ea însăși în camera de zi, trăgând cu urechea.

Era deja pe la jumătatea holului, furișându-se, când glasul răsunase strigând-o.

– Hei, Kelly, spusese el. Unde fugi?

Dar își dăduse seama că tatăl ei zâmbea.

Asta însemna că avea o șansă.

Între timp, săptămânile se preschimbaseră în luni și în ani.

Carey era un copil care știa ce vrea.

Era plină de speranță și necontenită.

Mânca muncă pe pâine în Gallery Road – o grăjdăriță talentată cu brațe slăbuțe –, dar arăta bine în șa.

– Unul dintre cei mai buni copii din câți am văzut, recunoștea Ted.

Catherine nu era foarte impresionată.

Nici Ennis McAndrew.

Da, Ennis.

Domnul McAndrew.

Ennis McAndrew avea regulile lui.

Mai întâi, îi silea pe elevi să aștepte; niciodată, cu niciun chip, nu călăreai în primul an – asta, *dacă* te accepta ca elev. Firește, îl interesau abilitățile hipice, dar îți citea și carnetul de note de la școală și mai ales comentariile profesorilor. Dacă fie și o singură dată găsea un „ușor de distras de la învățătură", puteai să-ți iei adio. Chiar și atunci când îți accepta cererea, te obliga să vii la grajduri dimineața devreme, trei din șase zile pe săptămână. Puteai lua gunoiul cu lopata, puteai duce caii de frâu. Puteai să te uiți. Dar niciodată, în niciun caz, nu aveai voie să vorbești. Puteai să-ți scrii întrebările sau să le memorezi și să i le pui duminica. Sâmbăta puteai să vii la curse. Iarăși, fără să vorbești. Știa că ești acolo, dacă voia să știe că ești acolo. Era specificat foarte clar că ar trebui să stai împreună cu familia, să ieși cu prietenii – fiindcă din al doilea an abia dacă aveai să-i mai vezi.

Din două în două zile pe săptămână puteai să dormi dimineața până mai târziu – adică puteai să te prezinți la Tri-Colors Boxing Gym la cinci și jumătate, ca să-ți faci încălzirea de dimineață împreună cu boxerii. Dacă lipseai o dată, bătrânul afla – întotdeauna afla.

Și totuși...

Niciodată nu fusese atât de îndârjit.

La paisprezece ani, reîncepuse să trimită scrisori, de data asta din partea lui Carey Novac. *Kelly de la țară* dispăruse. Își ceruse scuze pentru eroarea de judecată, sperând că nu aruncase o lumină neplăcută asupra caracterului ei. Cunoştea totul bine – regulile lui privindu-i pe elevi – şi intenţiona să facă tot ce trebuia; dacă era nevoie, avea să rânească la grajduri nonstop.

Într-un târziu, venise o scrisoare de răspuns.

Inevitabila, mereu identica formulare, în caligrafia înghesuită a lui Ennis McAndrew:

Permisiune din partea mamei.

Permisiune din partea tatălui.

Și asta era cea mai mare problemă a ei.

Fiindcă părinții erau la fel de hotărâți.

Răspunsul era tot un „nu" ferm.

Carey n-avea să devină jocheu niciodată.

Iar după părerea ei, asta era o adevărată ocară.

Sigur, cum să nu, era perfect acceptabil ca frații ei zurbagii să fie jochei – unii leneși și mediocri –, dar nu și ea. O dată, luase de pe peretele camerei de zi o fotografie înrămată a Spaniolului și se avântase în argumentație.

– McAndrew chiar are un cal din stirpea *lui*!

– Poftim?

– Tu nu citești ziarele?

Și mai apoi:

– Cum e posibil ca tu să fi avut o asemenea viață, iar mie să nu-mi dai voie?! Uită-te la el!

Pistruii i se înflăcăraseră. Părul i se încâlcise. Și continuase:

– Nu-ți amintești cum era? Când ajungeai pe turnantă? Când intrai pe linia dreaptă?

Și în loc să agațe fotografia la loc pe perete, o trântise pe măsuța de cafea, iar impactul îi spărsese sticla.

– Trebuie să plătești pentru ea! exclamase el.

Noroc că rama era una ieftină.

Dar nu fusese același noroc (sau *nenoroc*, ar zice unii) când:

Îngenuncheaseră amândoi să adune cioburile, iar el vorbise dus pe gânduri, cu privirea în podea:

– Sigur că citesc ziarele... pe calul acela îl cheamă Matador.

În cele din urmă, Catherine îi altoise o palmă.

Interesant ce poate face o palmă.

Ochii ei în nuanța apei deveniseră o idee mai strălucitori – nestăpâniți, animați de mânie. Părul îi era ridicat, câteva șuvițe, iar Ted stătea singur în pragul ușii.

– N-ar fi trebuit să faci asta.

Vorbea și arăta spre Carey.

Dar, apoi, realitatea altui fapt:

Catherine te pălmuia doar atunci când câștigasei.

Iată ce făcuse Carey:

Una dintre cele mai grozave pozne ale copilăriei.

Vacanța școlară.

Plecase dimineață în ideea că va petrece noaptea acasă la Kelly Entwistle, dar în loc de asta luase trenul spre oraș. După-amiază târziu stătuse cam o oră în fața la McAndrews Stables – micul oficiu în mare nevoie de a fi zugrăvit. Când nu mai putuse amâna, intrase și se oprise în dreptul biroului; la el ședea soția lui McAndrew. Femeia era cufundată în calcule matematice și mesteca gumă.

– Scuzați-mă, spusese Carey abia auzit și tremurând teribil. Îl caut pe domnul Ennis.

Femeia o privise; avea părul făcut permanent, gumă mentolată și, apoi, o doză de curiozitate.

– Domnul McAndrew cred că vrei să spui.

– Ah, da, scuzați-mă, zâmbise ea vag. Sunt puțin emoționată.

Atunci observase femeia; ridicase o mână și își coborâse ochelarii pe nas. Și dintr-un singur gest, trecuse de la nedumerire totală la înțelegere deplină.

– Doar n-oi fi fata lui Ted Hipodromistul!

La naiba!

– Ba da, Miss.

– Mama şi tatăl tău ştiu că eşti aici?

Carey îşi strânsese părul într-o coadă împletită strâns pe ceafă.

– Nu, Miss.

Răspunsese aproape cu remuşcare, aproape cu regret.

– Dumnezeule mare, fetiţo, ai venit aici de capul tău?

– Da, am luat trenul. Şi autobuzul, replicase, cât pe ce să se bâlbâie. Adică, prima dată am luat un autobuz greşit. Doamnă McAndrew, reuşise ea să se controleze apoi, caut o slujbă.

Şi aşa, în momentul acela, o prinsese.

Femeia îşi înfipsese pixul în buclele părului.

– Câţi ani ziceai că ai?

– Paisprezece.

Doamna McAndrew râsese şi îşi trăsese nasul.

Uneori îi auzea vorbind noaptea, înăuntrul bucătăriei.

Ted şi Catherine.

Ecaterina cea Mare şi cea Belicoasă.

– Uite ce e, zicea Ted. Dacă e s-o facă, Ennis e cel mai bun. O să aibă grijă de ea. Nici măcar nu-i lasă să locuiască la grajduri – trebuie să aibă locuinţe ca lumea.

– Ce tip de treabă!

– Hei... ai grijă!

– Bine, replicase ea, însă nici gând să se înmoaie. Ştii că nu el e problema, ci jocul în sine.

Carey stătea în hol.

În pijama cu pantaloni scurţi şi maiou.

Picioare calde şi transpirate.

Cu degetele în suliţa de lumină.

– Of, tu şi jocul tău! exclamase Ted ridicându-se şi ducându-se la chiuvetă. Jocul mi-a dat mie totul.

– Mda. (Sinceră damnațiune.) Ulcer de stomac, colaps. Câte oase rupte ai avut?

– Nu uita de ciuperca piciorului.

Încerca să detensioneze atmosfera.

Nu reușise.

Ea continuase, damnațiunea continuase și o întunecase pe fata din hol:

– Despre *fiica* noastră vorbim, și vreau ca ea să trăiască... nu să treacă prin iadul prin care ai trecut tu sau cel prin care vor trece băieții...

Uneori huruie prin mine cuvintele acelea, și sunt încinse, aidoma copitelor unor pursânge:

Vreau ca ea să trăiască.

Vreau ca ea să trăiască.

I-a povestit Carey asta odată lui Clay; i-a povestit-o la Împrejurimi.

Iar Ecaterina cea Mare avusese dreptate.

Avusese dreptate în toate privințele.

Combinația de bicicletă

L-am găsit în amonte, unde începe pâlcul de eucalipți.

Ce-am fi putut să-i spunem?

În cea mai mare parte, Michael i-a stat alături; i-a pus, blând de tot, mâna pe umăr, până când am pornit la vale în tăcere.

Am rămas acolo peste noapte, nu puteam să plec.

Clay m-a pus să dorm în patul lui, iar el a stat rezemat de perete. De șase ori m-am trezit până dimineață, iar el rămânea mereu în capul oaselor.

A șaptea oară însă, în sfârșit s-a prăbușit.

Era căzut într-o parte, adormit pe podea.

A doua zi dimineață, a luat cu el doar ce avea în buzunar:

Senzația unui cârlig de rufe vechi.

Pe drumul spre casă, a stat lângă mine foarte drept. Se tot uita în oglinda retrovizoare, aproape așteptându-se s-o vadă pe ea.

La un moment dat a zis:

– Trage pe dreapta.

Credea că o să vomite, dar îi era doar frig, foarte frig, și se gândise că ea ne-ar putea prinde din urmă, dar a stat la marginea drumului singur.

– Clay?

L-am strigat de vreo zece ori.

Ne-am întors la mașină și am plecat mai departe.

Ziarele scriau despre unul dintre cei mai promițători tineri jochei din ultimele decenii. Scriau despre bătrânul McAndrew care, în fotografii, era o coadă de mătură frântă. Scriau despre o familie de jochei, despre mama ei care voise s-o oprească – să-i interzică să participe la joc. Frații ei aveau să vină de la țară, să ajungă la vreme pentru înmormântare.

Scriau despre nouăzeci de procente:

Nouăzeci la sută dintre jochei sunt răniți în fiecare an.

Scriau despre o muncă dură, despre banii în general puțini și despre una dintre cele mai periculoase meserii din lume.

Dar cum rămâne cu lucrurile despre care *nu* scria în ziare?

Ziarele nu scriau despre soarele de când vorbiseră ei prima dată – atât de aproape și de uriaș, lângă ea. Sau despre aura luminii pe brațele ei. Nu pomeneau despre sunetul pașilor ei când venea la Împrejurimi și despre cum se apropia de el cu un foșnet. Nu pomeneau despre *Pietrar* – cum citea ea și înapoia mereu cartea. Sau cum îi iubise ea nasul rupt. La ce bun erau totuși ziarele acelea?

Și mai mult decât toate astea, nu scriau dacă se făcuse o autopsie sau dacă noaptea dinainte o afectase; erau siguri că se întâmplase instantaneu. Dusă așa, într-o clipă.

McAndrew se retrăgea.

Toţi susţineau că nu era vina lui, și aveau dreptate; așa era jocul, asemenea lucruri se întâmplau, iar grija lui pentru jochei era exemplară.

Toţi spuseseră asta, dar el avea nevoie de odihnă.

Aidoma lui Catherine Novac cu mult timp înainte, militanții pentru protecția cailor declaraseră că era o tragedie, dar tragedie

era și moartea cailor – suprasolicitați și supraîncrucișați. Jocul însemna moartea tuturor, susțineau ei.

Dar Clay știa că răspunsul era el însuși.

Acasă, când am ajuns, am rămas multă vreme în mașină.

Ne transformaserăm în tata de după moartea lui Penny.

Ședeam și ne uitam în gol.

Chiar dacă am fi avut Tic Tac și dropsuri pentru gât, sunt sigur că n-am fi mâncat din ele.

Clay își zicea iar și iar:

Nu jocul a fost; eu am fost, eu, eu.

Iar ceilalți, ce-i al lor e-al lor: au venit.

Au venit și au stat în mașină cu noi, și la început n-au zis decât „Bună, Clay!" Tommy, cel mai mic și mai necopt fiind, a încercat să vorbească despre lucrurile bune, ca ziua în care venise ea și ne cunoscuse – în ape care încă nu s-au scurs – și cum intrase direct în casă.

– Îți aduci aminte, Clay?

El n-a răspuns.

– Îți aduci aminte când l-a văzut prima dată pe Ahile?

De data asta n-a mai alergat; a străbătut la pas labirintul suburbiilor; străzile și terenurile din zona hipodromului.

N-a mâncat și n-a dormit și nu și-a putut alunga senzația că o vede mereu. Era o fată aflată întotdeauna pe margini.

Cât despre noi, ceilalți, ne era perfect clar cât de rău îl lovise, însă abia dacă știam jumătate din întreaga poveste – și cum am fi putut înțelege? Nu știam că se întâlniseră la Împrejurimi. Nu știam despre noaptea dinainte, nici despre brichetă, despre *Kingston Town* și *Matador*, nici despre *Carey Novac într-a opta*. Și nici despre patul pe care nu-l mai arseserăm.

Când ne-a sunat tata, câteva seri la rând, Clay a clătinat doar din cap spre mine. I-am zis că avem noi grijă de el.

Iar înmormântarea?

Nu putea fi decât unul dintre lucrurile acelea cu lumină multă, chiar dacă au ținut slujba înăuntru.

Biserica era plină-ochi.

Au venit oameni de unde nici nu te așteptai, de la personaje din lumea curselor la crainici radio. Toată lumea voia s-o cunoască. Atâția o cunoșteau bine!

Nimeni nu ne văzuse pe noi.

Nimeni nu auzise mărturisirile lui nesfârșite.

Eram îngropați adânc, pe ultimul rând.

Mult timp n-a putut nici să se gândească.

N-avea să se mai întoarcă niciodată la pod.

Nu făcea decât să mimeze că totul era în regulă.

Venea să lucreze cu mine.

Când suna tata, vorbea cu el.

Era șarlatanul adolescent perfect.

Noaptea, studia casa de pe partea cealaltă a străzii, și umbrele care se mișcau în ea. Se întreba unde o fi bricheta. O lăsase oare sub pat? Era cumva încă în cutia de lemn acolo, cu scrisoarea împăturită înăuntru?

Nu mai ședea sus pe acoperiș, acum nu – doar pe verandă, și nu ședea, stătea în picioare, aplecat în față.

Într-o seară se dusese la Hennessey, unde tribunele căscau nepăsătoare.

Un mic grup se adunase lângă grajduri.

La gard.

Rândași și jochei începători, toți aplecați, și timp de douăzeci de minute îi privise, iar când se risipiseră, atunci înțelesese: încercau să deblocheze bicicleta lui Carey.

În ciuda vocii aceleia din el însuși și a golului dezolant din piept, se pomenise lăsându-se încet pe vine și atingând lacătul cu patru cifre – și în aceeași clipă știuse cifrul. Sigur se întorsese la începuturi, la primul cal și la cursa de la Cox Plate fără el:

Din cele treizeci și cinci de curse, Spaniolul câștigase douăzeci și șapte.

Era, deci, 3527.

Lacătul se deschisese imediat.

Îl închisese la loc și amestecase cifrele.

Tribunele păreau să-i fie mult mai aproape; ambele căscate în întuneric.

Artistul despărțirilor

Din multe puncte de vedere pare ridicol, aproape meschin – să ne întoarcem la numărul 18 în Archer Street într-o vreme înainte de sosirea ei. Un lucru am învățat în anii ăștia: că dacă viața continuă în urma noastră, continuă și în lumile noastre dinainte de ea.

Era o perioadă în care totul se schimba.

Un fel de pregătire.

A lui înainte de începutul lui Carey.

Și începe, așa cum e normal, cu Ahile.

Sincer să fiu, poate că n-am fost foarte impresionat de acei două sute de dolari dubioși pe care i-am cheltuit, dar e o parte pe care o voi prețui întotdeauna: Rory la fereastra bucătăriei, în dimineața în care l-am adus acasă.

Aşa cum îi era obiceiul sâmbăta, ieşise împleticit în hol pe la unsprezece şi crezuse că e matolit încă şi că visează.

Să fie oare...?

(Scuturase din cap.)

Ce mama dracului?

(Se frecase la ochi.)

Până când, într-un târziu, strigase peste umăr:

– Hei, Tommy, ce se petrece-aci?

– Ce e?

– Cum adică *ce e*, mă iei la mişto? E un măgar în curte!

– Nu e măgar, e catâr.

Nedumerirea îi era înfiptă în răsuflarea duhnind a bere.

– Și care-i diferența?

– Măgarul e măgar; catârul e un metis între...

– Nu-mi pasă nici dacă e un fund de cal corcit cu un ponei de Shetland!

În spatele lor, noi ne prăpădeam de râs, până când Henry tranșase problema:

– Rory, fă cunoștință cu Ahile.

Până pe înnoptat ne iertase – sau cel puțin suficient cât să rămână acasă. Sau cel puțin să rămână acasă și să se plângă.

Seara eram cu toții afară, inclusiv doamna Chilman, și Tommy turuia „Hei, băiete, hei, băiete“, cu cea mai iubitoare voce pe care v-o puteți imagina, mângâindu-l și bătându-l ușurel pe gât. Catârul ședea calm și se uita la el, în vreme ce Rory bombănea către Henry.

– Acu' o să scoată dihania în oraș la cină, pentru numele lui Dumnezeu!

Noaptea, ședea în pat sufocat de Hector, iar Rosy, tolănită, sforăia ușor. De pe partea stângă a patului se auzea: un mormăit arțăgos, dar șoptit.

– Animalele astea mă termină naibii!

Credeam că, în privința alergării, Clay avea să se relaxeze, ori să se resemneze acum, că statalele se încheiaseră, iar catârul era la noi. Nu m-aș fi putut înșela mai rău de atât. Dimpotrivă, alerga mai tare, iar asta într-un fel mă scotea din sărite.

– De ce nu iei o pauză? l-am întrebat la un moment dat. Abia ai câștigat statalele, pentru numele lui Dumenzeu!

El a rămas cu privirea plecată tot drumul pe strada Archer.

Atâta timp, și eu nu observasem niciodată!

Iar dimineața aceea nu era o excepție:

Îl ardea în buzunar.

– Hei, Matthew, mi-a spus, vii sau nu?

În aprilie au început problemele.

Catârul era enigmatic.

Sau mai degrabă pur și simplu încăpățânat.

Ținea la Tommy, sunt sigur de asta; doar că ținea mai mult la Clay. Pe Clay îl lăsa să-i verifice picioarele. Nimeni altcineva nu reușea să i le clintească din loc. Și numai Clay izbutea să-l facă să tacă.

În câteva nopți mai cu seamă, foarte târziu, și dimineața devreme, Ahile răgea furtunos. Din când în când auzeam acele *ii-haa* triste, dar oripilante – ca un catâr și o balama scârțâind – și, între ele, alte voci. Henry striga: „Rahat, Tommy!", iar eu ceream: „Fă catârul ăla să tacă!" Rory urla: „Ia idioata de pisică de pe mine!", iar Clay stătea doar în pat, tăcut.

– Clay, trezește-te!

Tommy trăgea de el cu disperare, îl zgâlțâia și-l împingea până când, în scurt timp, Clay se ridica în picioare și se ducea la bucătărie. Pe fereastră îl vedea pe Ahile: catârul era sub uscătorul de rufe; zbiera ca o poartă ruginită. Stătea neclintit și întindea capul, cu botul ridicat spre cer.

Clay se uita la el și nu se putea mișca; o vreme, rămânea ca hipnotizat. Dar Tommy așteptase deja suficient. În timp ce noi, ceilalți, ieșeam din dormitoare, iar catârul urla mai departe, Clay era cel care se folosea de zahăr. Lua capacul bolului și lingura și se ducea afară, cu Tommy.

– Ia, ține palmele, spunea el hotărât când se opreau pe verandă, lângă canapea.

Era întuneric, cu excepția lunii și a catârului, iar Tommy întindea ambele palme.

– Gata, sunt pregătit, răspundea, și Clay turna tot conținutul, o mână întreagă, așa cum mai văzusem o dată înainte; și, fiți siguri, așa cum văzuse și Ahile. Pentru o clipă, se oprea din zbierete, se uita la ei și se apropia alene. Căpățânos și în mod evident încântat.

Hei, Ahile!

Salut, Clay!

Faci cam multă gălăgie.

Știu.

Când ajungea lângă el, Tommy întindea palmele, iar Ahile se apleca și le lingea – nu lăsa neatins niciun colț.

Ultima dată când se întâmplase asta fusese în mai, iar Tommy se resemnase în sfârșit. Avea grijă de toate animalele, de toate la fel, iar pentru Ahile cumpăraserăm mai multe grăunțe, mai mult fân, şi golisem de morcovi zona hipodromului. Când Rory întrebase cine a mâncat ultimul măr, știuse că la catâr ajunsese.

În ziua aceea se iscase un vânt de sud în miez de noapte; sufla pe străzi prin suburbii. Și aducea cu el zgomotele trenurilor. Sunt sigur că asta i-a dat ghes de fapt, iar acum nu mai tăcea. Chiar și atunci când Tommy a dat fuga afară, la el, Ahile n-a făcut decât să se scuture și să-l alunge; rågea într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, iar deasupra lor, uscătorul de rufe se rotea.

– Bolul de zahăr? l-a întrebat Tommy pe Clay.

Dar în noaptea aceea i-a răspuns că nu.

Încă nu.

Nu, de data asta Clay s-a apropiat, și un cârlig de rufe îi era lipit de coapsă, şi tot ce a făcut a fost să stea cu el și apoi să se întindă, foarte încet, în sus; și a oprit rotirea uscătorului. Chiar mai încet, mâna cealaltă și-a pus-o pe capul catârului, pe miriștea aceea aridă.

– E în regulă, i-a zis, s-a terminat.

Dar Clay ştia mai bine decât oricine altcineva: unele lucruri nu se opresc niciodată. Chiar și atunci când Tommy i-a ignorat spusele și s-a întors aducând bolul de zahăr, iar Ahile l-a lins pe tot – cristale dulci pe nasul lui – chiar și atunci, catârul se uita la Clay.

Îi vedea oare conturul buzunarului?

Poate, probabil că nu.

Un lucru știu sigur însă: catârul acela nu era câtuși de puțin prostănac; Ahile a știut întotdeauna.

A știut că acela era băiatul Dunbar.

Acela era cel de care avea el nevoie.

Alergam mult în vremea aia până la cimitir și înăuntrul lui, iarna.

Diminețile erau mult mai întunecate.

Soarele se cățăra pe spinările noastre.

O dată, am alergat până la Epsom, iar Sweeney era om de cuvânt:

Rulota dispăruse, dar cocioaba își dăduse obștescul sfârșit.

Am zâmbit, iar Clay a spus „Toși".

A venit apoi iunie și, serios, cred că Ahile era mai inteligent decât Rory, fiindcă Rory fusese iar suspendat. Se apropia încet de exmatriculare; ambițiile lui își vedeau izbânda.

M-am întâlnit din nou cu Claudia Kirkby.

De data asta avea părul mai scurt, abia sesizabil, și purta o pereche de cercei superbi, de forma unor săgeți. Erau din argint și atârnau ușor. Biroul ei era acoperit de hârtii, iar posterele rămăseseră intacte.

Necazul, acum, era că sosise o profesoară nouă – o altă tânără – iar Rory o dăduse drept exemplu.

– Se pare, mi-a explicat domnișoara Kirkby, că șterpelea boabe de struguri din mâncarea lui Joe Leonello și le arunca spre tablă. Profesoara a fost lovită când s-a oprit și s-a întors spre ei. Boaba i s-a strivit de pieptul bluzei.

Deja, felul în care stăpânea ea poezia!

Am închis ochii, nemișcat.

– Sincer, a continuat ea, cred că profesoara a reacționat puțin exagerat, însă nu mai putem continua să închidem ochii.

– A avut dreptate să se supere, am spus, dar în scurt timp am început să șovăi; m-am pierdut în bejul bluzei *ei*, în vălurelele și undele pe care le făcea. Adică, ce șanse erau? (Poate o bluză să fie mareică?) Să se întoarcă exact în acel moment...?

Cuvintele mi-au ieșit din gură și atunci am știut. Ce greșeală!

– Vrei să spui că a fost vina *ei*?

– Nu! Ce...

Îmi trăgea mie o muștruluială!

A început să strângă hârtiile de pe birou. Și mi-a zâmbit drăguț, liniștitor.

– Matthew, nu-i nicio problemă. Știu că nu asta ai vrut să zici.

M-am așezat pe o bancă plină de graffiti.

Obișnuita subtilitate adolescentină:

O bancă plină de penisuri.

Cum aș fi putut să rezist?

Atunci a încetat să mai vorbească și și-a asumat un risc tăcut, temerar – și ăsta a fost lucrul de care m-am îndrăgostit mai întâi.

Și-a pus palma pe brațul meu.

Mâna îi era subțire și caldă.

– Ca să-ți spun adevărul, sunt chestii mult mai rele care se întâmplă aici în fiecare zi, dar la Rory a fost picătura care a umplut paharul.

Era de partea noastră și îmi arăta asta.

– Asta nu e o scuză, dar el suferă, și e doar un copil. (Și cu asta m-a terminat acolo, pe loc.) Deci, am dreptate, sau am dreptate?

Tot ce-ar mai fi trebuit să facă era să clipească ștrengărește spre mine, dar n-a făcut-o, iar pentru asta i-am fost recunoscător – fiindcă citase ceva cuvânt cu cuvânt, și în scurt timp s-a depărtat de mine. Și s-a așezat într-o bancă.

Trebuia să dau și eu ceva la schimb.

– Știi... am început și m-a durut când mi-am înghițit nodul din gât; apele erau placide acum pe bluza ei. Ultima persoană care mi-a spus asta a fost tata.

În alergare, se pregătea ceva.

Ceva trist, în principal pentru mine.

Pe timpul iernii am rămas consecvenți; alergam la Bernborough, alergam pe străzi, apoi eu la bucătărie și la cafea, iar Clay, sus pe acoperiș.

Când îl cronometram, problema era neplăcută.

Cea mai temută dilemă a alergătorului:

Alerga mai din greu, dar nu și mai repede.

Credeam că motivul era lipsa adrenalinei; dintr-odată, motivația era firavă. Ce să mai facă altceva, decât să câștige statalele? Până la

sezonul de atletism mai erau șase luni; nu era de mirare că se simțea letargic.

Clay, însă, nu era de aceeași părere.

Lângă el, îl prelucram.

– Sus, îi ziceam, sus! Haide, Clay! Ce-ar face Liddell, sau Budd?

Trebuia să-mi fi dat seama că eram prea blând cu el.

Când Rory a fost suspendat ultima dată, l-am luat cu mine la serviciu; stabilisem dinainte cu șeful. Trei zile la dușumele și covoare, și un lucru devenise clar – nu era alergic la muncă. Părea dezamăgit de fiecare dată când se încheia ziua de lucru; apoi a renunțat la școală, definitiv. Eu ajunsesem aproape să-l implor.

Ședeam în biroul directorului.

Se furișase și furase presa de sendvișuri din cancelaria profesorilor de științe.

– Oricum mănâncă prea mult, explicase el. Le-am făcut naibii un serviciu!

Eu și Rory stăteam de o parte a biroului.

Claudia Kirkby și doamna Holland, de partea cealaltă.

Domnișoara Kirkby purta un costum închis la culoare și o bluză albastru-deschis; despre doamna Holland nu-mi amintesc. Ceea ce mi-aduc aminte însă e părul ei argintiu, pieptănat pe spate, catifelarea ridurilor din colțurile ochilor și broșa de pe buzunar, de pe cel din stânga; era o floare din flanel – emblema școlii.

– Ei bine? am întrebat.

– Ei bine ce? a replicat ea.

(Nu era răspunsul pe care îl așteptam.)

– E dat afară definitiv de data asta?

– Păi... nu... nu sunt sigură că asta e...

Am întrerupt-o:

– Să fim sinceri, o merită.

Rory se înfierbântase, aproape bucuros.

– Sunt și eu aici!

– Uitați-vă la el, am spus, iar ele s-au uitat. Cămașa afară din pantaloni, rânjetul pe buze. Dă cumva impresia că-i pasă cât negru sub unghie de chestia asta? Pare să se căiască...?

– Cât negru sub unghie? a intervenit Rory. Să mă căiesc? La naiba, Matthew, du-te și adu-ne un dicționar, nu vrei?

Holland știa. Știa că nu sunt prost.

– Sinceră să fiu, ne-ai fi prins bine anul trecut în... în clasa a douăsprezecea, Matthew. Niciodată n-ai părut prea interesat, dar erai de fapt, nu-i așa?

– Hei, credeam că despre mine vorbim!

– Taci, Rory!

Asta fusese Claudia Kirkby.

– Așa vezi, așa-i mai bine, a replicat el. Cu fermitate!

Uitându-se cu fermitate în altă parte. Ea își strânsese sacoul mai bine pe corp.

– Termină! am intervenit.

– *Ce?*

– Știi tu.

Dar apoi m-am întors asupra doamnei Holland. Era după-amiază și venisem acasă devreme de la serviciu, ca să mă bărbieresc și să mă îmbrac frumos, dar asta nu însemna că nu eram obosit.

– Dacă nu-l exmatriculați nici de data asta, o să sar peste biroul de aici, o să smulg ecusonul ăla de director, o să mi-l înfig mie în piept și o să-l elimin eu însumi pe ticălos!

Rory era atât de entuziasmat, încât aproape că începuse să aplaude.

Claudia Kirkby încuviințase, sumbră.

Directoarea își pipăise ecusonul.

– Păi, ăă, nu sunt sigură...

– Eliminați-mă! a strigat Rory.

Și spre surprinderea tuturor, l-a eliminat.

A completat metodic toate formalitățile, a sugerat şcoli din apropiere, dar noi am spus că nu avem nevoie de ele, că se va angaja, ne-am strâns mâinile și asta a fost tot; le-am lăsat pe amândouă și am plecat.

La jumătatea drumului spre parcare, am dat fuga înapoi. Pentru noi, oare, sau pentru Claudia Kirkby? Am bătut la ușă, am intrat din nou, și erau amândouă înăuntru, încă vorbind.

– Domnișoară Kirkby, doamnă Holland, îmi cer scuze. Îmi pare rău pentru necazurile pricinuite și... vă mulțumesc.

Era o nebunie, dar începusem să transpir. De vină era expresia ei de compasiune, cred, și costumul, și cerceii aurii. Tortițele care scânteiau circular.

– Și de asemenea... regret să vă întreb asta acum, dar am fost întotdeauna atât de preocupat de Rory, încât n-am întrebat niciodată cum se descurcă Henry și Clay.

Doamna Holland i-a sugerat domnișoarei Kirkby să răspundă.

– Se descurcă bine, Matthew. Sunt copii buni, a spus ea și a zâmbit, dar nu mi-a făcut cu ochiul.

– Mă credeți sau nu, la fel e și cel de acolo, de afară, am replicat arătând cu bărbia spre ușă.

– Știu.

Știu.

A spus că știe, iar asta mi-a rămas în suflet mult timp, dar a început afară, lângă zid. Pentru un timp am sperat să iasă și ea, stând rezemat până când au început să mă doară omoplații, dar nu s-a auzit decât vocea lui Rory.

– Hei! Ce faci, vii?

Ajunși la mașină, m-a întrebat:

– Pot să conduc eu?

– Nici să nu te gândești!

Până la sfârșitul săptămânii, își luase deja o slujbă.

Și așa, iarna a lăsat loc primăverii.

Timpii lui Clay erau mult mai mari, și într-o duminică dimineață se întâmplase.

De când se angajase ca tinichigiu, lucra din greu la meșteșugul băutului. Începuse să iasă cu fete și s-o rupă cu ele. Erau nume și observații; una de care îmi amintesc este Pam, iar Pam avea păr blond și respirație puturoasă.

– Fir-ar! exclamase Henry. I-ai spus și ei asta?

– Mda, răspunsese Rory. Și mi-a tras o palmă. Pe urmă m-a lăsat baltă și a cerut o gumă mentolată. Dar nu tocmai în ordinea asta.

Venea împleticit acasă dimineața – iar duminica aceea fusese pe la mijlocul lui octombrie. Când eu și Clay ne pregăteam să plecăm spre Bernborough, el intra clătinându-se.

– Isuse, uită-te la tine, în ce hal ești!

– Mda, bună poanta, Matthew, mersi. Voi doi, lepădăturilor, unde vă duceți?

Tipic pentru Rory: în blugi și o jachetă îmbibată în bere, n-avea nicio problemă să vină cu noi; iar Bernborough era și el tipic.

Soarele năpădise tribuna principală.

Am făcut primii 400 de metri împreună.

– Eric Liddell, i-am spus eu lui Clay.

Rory a rânjit.

Fusese mai degrabă o strâmbătură obraznică.

La a doua tură, intrase în junglă.

Trebuia să se ușureze.

Până la a patra, adormise.

Înainte de ultimii 400 însă, părea să fie aproape treaz. S-a uitat la Clay și s-a uitat la mine. Și a scuturat din cap, cu dispreț.

Pe nuanța aprinsă a pistei, l-am întrebat:

– Care-i problema cu tine?

Din nou, rânjetul acela strâmb.

– Greșești, mi-a spus și s-a uitat spre Clay, dar atacul era îndreptat spre mine. Matthew, glumești, nu? Sigur îți dai seama de ce nu reușește. (Părea gata să se repeadă la mine și să mă zgâlțâie.) Haide, Matthew, gândește! Tot rahatul ăla drăguț și romantic! A câștigat statalele – și ce? Nu mai poate el de asta!

Dar cum era posibil așa ceva?

Cum să știe Rory asemenea lucruri exacte și să denatureze istoria neamului Dunbar?

– Uită-te la el! a insistat.

M-am uitat.

– Nu vrea toată... toată *cumințenia* asta. O vrei, puștiule? l-a întrebat de data asta pe Clay.

Și Clay a clătinat din cap.

Iar Rory nu s-a lăsat.

Mi-a înfipt o mână drept în piept.

– Trebuie s-o simtă *aici*.

Dintr-odată era atâta gravitate, atâta durere în el, și apăruse cu forța unui pian. Cuvintele spuse cel mai încet erau cele mai rele:

– Trebuie să-l doară atât de rău, cât aproape să-l omoare – fiindcă așa *trăim* noi!

M-am străduit să-l contrazic.

Nu mi-a venit însă nici măcar o idee.

– Dacă nu poți tu, o fac eu pentru tine, a continuat respirând cu greu, încordat, reținut. Nu trebuie să alergi cu el, Matthew. (Și s-a uitat la băiatul ghemuit lângă mine, la focul din ochii lui.) Trebuie să-ncerci să-l oprești.

În seara aia, Clay mi-a spus.

Mă uitam la *Alien* în camera de zi.

(Nici că se putea ceva mai potrivit de sinistru!)

Mi-a spus că era recunoscător și că-i părea rău – și vorbea către televizor. Cu un zâmbet, ca să nu se frângă.

– Cel puțin acum pot să mă odihnesc – mă dor picioarele și spatele de mor.

Își așezase apoi privirea pe umărul meu.

Am mințit; ne prefăceam că credem.

Cât despre antrenament, era genial:

Erau trei băieți la linia de 100 de metri.

Doi la 200.

Apoi Rory, pe ultima parte.

N-a fost greu nici să găsesc băieți care să-l bătucească; venea acasă cu ciorchini de vânătăi sau cu o arsură pe obraz. Îl pedepseau până când începea să zâmbească – și atunci se încheia antrenamentul.

Într-o seară eram în bucătărie.

Clay spăla vasele, iar eu le ștergeam.

– Hei, Matthew, a spus încet. Mâine alerg la Bernborough; nu e nimeni să mă oprească. Încerc să scot timpul cu care am câștigat statalele.

Iar eu, eu nu m-am uitat la el, dar n-am putut nici să mă uit în altă parte.

– Mă întrebam, a continuat el, dacă ai vrea. (Și privirea din ochii lui spunea totul.) Mi-am zis că poate-mi bandajezi picioarele.

La Bernborough, a doua zi dimineață, am privit.

Ședeam în pârjolul tribunei principale.

Îl bandajasem cât de bine putusem.

Oscilam undeva între a ști că era pentru ultima dată când o făcusem și adevărul că mai era una suplimentară. Îl puteam privi într-un fel diferit acum; mă uitam la el cum aleargă doar ca să îl văd cum aleargă. Ca Liddell și Budd la un loc.

Cât despre timp, își depășise recordul cu mai mult de o secundă, pe o pistă care zăcea bolnavă și pe moarte. Când a trecut linia, Rory zâmbea, cu mâinile în buzunare; Henry striga timpul. Tommy dăduse fuga cu Rosy. Toți îl luaseră în brațe și-l purtaseră pe sus.

– Hei, Matthew! a strigat Henry. Nou record statal!

Părul lui Rory era zburlit și ruginiu.

Ochii lui – cel mai prețios metal de ani întregi.

Iar eu am coborât din tribună și i-am strâns mâna lui Clay, apoi pe a lui Rory.

– Uită-te la *tine*, în ce hal ești! am zis și fiecare cuvânt era cât se poate de serios. Cea mai bună cursă pe care am văzut-o vreodată!

După asta, se lăsase pe vine și așteptase pe pistă, chiar înainte de linia de sosire – atât de aproape, că simțea mirosul vopselei. Peste mai bine de douăsprezece luni avea să fie înapoi aici, antrenându-se cu Henry, cu băieții și creta și pariurile.

Pentru o vreme domnise o tăcere stranie, când zorii deveniseră zi.

Pe tartan, stătuse și pipăise ca să verifice:

Cârligul, intact, în buzunar.

În curând avea să se ridice, în curând avea să pășească spre cerul cu priviri limpezi din fața lui.

Două uși

După combinația de bicicletă, erau două uși de depășit, și prima era a lui Ennis McAndrew, imediat la ieșirea din cartierul hipodromului.

Casa era una dintre cele mari.

Era veche și frumoasă, cu acoperiș de tablă.

O verandă uriașă din lemn.

Clay făcuse ture în jurul străzii.

Erau camelii în toate grădinile caselor de acolo, și câteva magnolii enorme. Multe cutii de scrisori de modă veche. Ar fi întrunit, fără îndoială, aprobarea lui Rory.

Nu numărase de câte ori dăduse ocol străzii – mergând așa cum mersese Penny odinioară, așa cum mersese Michael – până la o ușă anume, în noapte.

Ușa asta era una masivă și roșie.

Uneori zărea tușele de pensulă.

Celelalte uși deveniseră glorioase.

Clay știa că asta nu avea să devină.

Apoi, a doua ușă.

În diagonală, mai jos pe Archer Street.

Ted și Catherine Novac.

Se uita la ea de pe verandă, și săptămânile erau încropite din zile, Clay venind să lucreze cu mine. Nu existase o întoarcere la

Bernborough deocamdată, nici la cimitir, nici pe acoperiș. Și în mod cert nu la Împrejurimi. Târâia după el vinovăția.

La un moment dat am cedat; l-am întrebat dacă se mai întorcea la pod, iar Clay n-a făcut decât să ridice din umeri.

Știu: l-am bătut o dată, fiindcă pleca.

Dar era clar că trebuia să termine.

Nimeni nu putea trăi așa.

Într-un târziu, o făcuse, traversase treptele spre McAndrew.

O bătrână deschisese ușa.

Avea părul vopsit și făcut permanent – iar eu nu sunt de acord cu el, fiindcă ușa asta *chiar* devenise glorioasă, dar numai atunci când veneai în fața ei.

– Pot să te ajut cu ceva?

Iar Clay, în cea mai neagră stare a lui, și în cea mai bună, spusese:

– Îmi pare rău să vă deranjez, doamnă McAndrew, dar dacă nu vă supărați, aș putea vorbi cu soțul dumneavoastră? Mă numesc Clay Dunbar.

Bătrânul din casă cunoștea numele.

Și acasă la Novac era cunoscut, însă doar ca băiatul pe care-l văzuseră pe acoperiș.

– Intră, îl poftiseră, și erau amândoi atât de exasperant de amabili cu el, atât de drăguți, încât era dureros. Făcuseră ceai, iar Ted îi strânsese mâna și îl întrebaseră ce mai face. Catherine Novac zâmbise, și era un zâmbet care te trăgea înapoi din moarte, sau din plâns, ori poate din amândouă; Clay nu se putea decide.

În orice caz, când le spusese, avusese grijă să nu se uite spre locul în care stătuse ea în ziua aceea, când ascultaseră cursa din sud – când ratase calul cel mare și roib. Ceaiul lui era rece și neatins.

Le spusese ce însemnau serile de sâmbătă.

Salteaua, folia de plastic.

Le spusese despre *Matador într-a cincea.*

Le spusese că o iubise de prima dată când vorbise cu el, și că fusese doar vina lui. Clay se frânsese, dar nu se prăbușise, fiindcă nu merita lacrimi de compasiune.

– În noaptea dinainte să cadă, ne-am întâlnit acolo, am fost acolo goi, și...

Se oprise fiindcă, într-o zvâcnire de blond-arămiu, Catherine Novac se ridicase și se apropiase de el. Îl ridicase cu blândețe din scaunul lui și îl îmbrățișase tare, atât de tare! Și-i mângâiase părul scurt, și era atât de-al naibii de plăcut, încât durea.

Ea spusese:

– Ai venit la noi, ai venit!

Vedeți voi, la Ted și Catherine Novac nu existau incriminări, cel puțin nu pentru acest biet băiat.

Ei o aduseseră în oraș.

Știuseră care erau riscurile.

Pe urmă, McAndrew.

Fotografii cu cai.

Fotografii cu jochei.

Lumina dinăuntru era portocalie.

– Te cunosc, spusese el, și părea mai mic acum, ca o surcea ruptă într-un șezlong împletit.

În capitolul următor veți vedea – ce explicase Ennis McAndrew cândva.

– Tu ești lemnul uscat pe care i-am zis eu să-l taie.

Părul îi era alb-gălbui. Purta ochelari. Un pix în buzunar. Ochii îi scânteiau, dar nu foarte vesel.

– Cred c-ai venit să dai vina pe mine, așa-i?

Clay se așezase pe fotoliul de vizavi.

Îl privise, drept și țeapăn.

– Nu, domnule, am venit să vă spun că ați avut dreptate.

Și McAndrew fusese luat prin surprindere. Se uitase interesat la el și întrebase:

– Poftim?

– Domnule, eu...

– Zi-mi pe nume, Ennis, și dă-i drumul!

– Bine, păi...

– Am zis să vorbești odată!

Clay înghițise greu.

– N-a fost vina dumneavoastră, a fost a mea.

Lui nu-i spusese apoi ce le spusese soților Novac, dar avusese grijă ca McAndrew să vadă.

– Nu reușea deloc să scape de mine, vedeți dumneavoastră, și așa s-a întâmplat. Probabil că a fost prea obosită, sau nu s-a putut concentra...

McAndrew dădea încet din cap, aprobator.

– S-a pierdut acolo, în șa.

– Da, așa cred.

– Ai ieșit cu ea în noaptea dinainte.

– Da, răspunsese Clay și plecase.

Plecase, dar când coborâse treptele, Ennis și soția lui ieșiseră după el, iar bătrânul îl strigase.

– Hei! Clay Dunbar!

Clay se întorsese.

– Nici n-ai idee la ce i-am văzut pe unii jochei dedându-se în decursul anilor, și o făceau – devenise deodată foarte apropiat, plin de compasiune – pentru lucruri mult mai puțin importante decât în cazul tău.

Coborâse chiar treptele, venind lângă el, la poartă.

– Ascultă la mine, băiete, continuase apoi și Clay observase, pentru prima dată, că avea în gură un dinte de argint, pe dreapta, în spate. Nici nu pot să-mi închipui cât de greu ți-a fost să vii și să-mi spui asta.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Nu vrei să intri puțin înapoi?

– Mai bine m-aș duce acasă.

– Bine, dar dacă pot vreodată să fac ceva pentru tine, orice, să-mi spui.

– Domnule McAndrew?

Bătrânul se oprise, cu ziarul sub braț. Ridicase capul, doar de un deget.

Clay dăduse să întrebe cât de bună fusese Carey, sau cât de bună ar fi putut deveni, dar știuse că niciunul dintre ei n-ar fi putut îndura, așa că încercase altceva.

– Puteți continua să antrenați mai departe? Ar fi nedrept să n-o faceți. N-a fost vi...

Iar Ennis McAndrew se îndreptase de spate, își reașezase ziarul și pornise înapoi, pe alee. Își repetase pentru sine „Clay Dunbar", dar aș fi vrut s-o facă mai audibil.

Ar fi trebuit să spună ceva despre Phar Lap.

(În ape ce foarte curând aveau să vină.)

Acasă la Ted și Catherine Novac, mai rămăsese doar să le găsească:

Bricheta, cutia și scrisoarea lui Clay.

Nu știau, fiindcă nu se atinseseră încă de patul ei, așa că zăceau dedesubt, pe podea.

Matador într-a cincea.

Carey Novac într-a opta.

Kingston Town nu poate să câștige.

Ted atinsese cuvintele.

Pe Clay însă, ceea ce-l nedumerise cel mai tare, și în cele din urmă îi oferise *ceva*, fusese al doilea dintre alte două obiecte aflate acum în cutie. Primul era fotografia pe care i-o trimisese tatăl lui, cu băiatul sus, pe pod; pe al doilea însă, nu i-l dăduse el; era unul pe care-l șterpelise ea, iar Clay n-avea să știe niciodată când.

Era deschis la culoare, verde și alungit.

Carey fusese acolo, la numărul 18 pe Archer Street.

Și șterpelise un amărât de cârlig de rufe.

Șase Hanley

Pentru Ted și Catherine Novac, alegerea se făcuse singură. Dacă n-ar fi devenit eleva lui McAndrew, ar fi fost a altcuiva; poate că așa fusese mai bine.

Când îi spuseseră, erau în bucătărie, cu cești de cafea.

Ceasul ticăia zgomotos în spatele lor.

Fata rămăsese cu ochii în jos, zâmbind.

Avea aproape de șaisprezece ani și era la începutul lui decembrie când se oprise pe o peluză în cartierul hipodromului, cu firul prăjitorului de pâine la picioare. Se oprise, privise atent și vorbise.

– Uitați-vă acolo sus...

Data următoare, desigur, fusese pe seară, când traversase strada.

– Și? Tu nu vrei să știi cum mă cheamă pe mine?

A treia oară fusese într-o marți, în zori.

Ucenicia ei n-avea să înceapă decât în primele zile ale anului următor, dar ea alerga deja cu băieții de la Tri-Colors, mai devreme cu câteva săptămâni decât o instruise McAndrew.

– Jocheii și boxerii, obișnuia el să spună, sunt aproape același lucru.

Și unii, și ceilalți erau obsedați de greutate. Și unii, și ceilalți erau nevoiți să se lupte ca să supraviețuiască; iar pericolul și moartea erau aproape, la îndemână.

În marțea aceea de la mijlocul lui decembrie alerga împreună cu boxerii aceia lac de sudoare. Avea părul desfăcut – aproape

întotdeauna îl purta așa – și se străduia să nu rămână mult în urma lor. Erau pe Poseidon Road, cu aromele obișnuite, de pâine coaptă și fierărie, iar la colțul cu Nightmarch Avenue, Clay o văzuse primul. Pe atunci se antrena singur. Carey era în pantaloni scurți și tricou fără mâneci. Când ridicase ochii, văzuse că el o observase.

Tricoul ei era de un albastru șters.

Pantalonii fuseseră tăiați din niște blugi.

Pentru o clipă se întorsese și se uitase la el.

– Hei, băiete! strigase unul dintre boxeri.

– Hei, băieți! șoptise el, dar către Carey.

Data următoare era pe acoperiș, era cald și aproape de înnoptat, iar el coborâse și se dusese spre ea; stătea singură pe alee.

– Hei, Carey.

– Bună, Clay Dunbar!

Aerul fremăta.

– Îmi știi numele de familie?

Din nou îi remarcase dinții; cei nu foarte drepți, plus sticla de mare.

– Ei, da, lumea vă știe pe voi, băieții Dunbar, spusese ea și aproape că râsese. E adevărat că găzduiți un catâr?

– Găzduim?

– Doar nu ești surd, nu?

Îi freca ridichea!

Dar era un frecuș mic, unul vesel, unul la care el fusese dispus să răspundă.

– Nu.

– Adică *nu* găzduiți un catâr?

– Nu, nu sunt surd. Avem catârul de o vreme. Avem și un border collie, o pisică, un porumbel și un peștișor.

– Un porumbel?

Acum ripostase și el:

– Doar nu ești surdă, nu? Îl cheamă Telemah; animalele noastre au cele mai oribile nume pe care le-ai auzit vreodată, poate cu excepția lui Rosy, sau a lui Ahile. Ahile e un nume frumos.

– Ahile îl cheamă pe catâr?

El încuviințase; fata se apropiase.
Se întorsese cu fața în partea cealaltă, spre suburbii.
Fără să stea pe gânduri, începuseră amândoi să meargă.

Când ajunseseră la poalele străzii Archer, Clay se uitase la picioarele ei în blugi; la urma urmei era băiat, observase. Văzuse și îngustarea spre glezne, sandalele tocite, marca Volley. Când ea se mișca, era conștient de maioul pe care-l purta și de țesăturile pe care le zărea pe dedesubt.

– E grozav, spusese ea când ajunseseră la colț, în lumina becului stradal, să ajungi să locuiești pe Archer Street. Primul cal care a câștigat Cursa care oprește o țară în loc.

Clay încercase s-o impresioneze:

– De două ori. Prima și a doua ediție.

Reușise, dar până la un punct.

– Știi și cine îl antrena?

La asta, Clay nu avusese nicio șansă.

– De Mestre, răspunsese tot ea. A câștigat cinci, și nimeni nu știe.

De acolo, străbătuseră cartierul hipodromului pe străzi ce purtau, toate, nume de cai pursânge. Poseidon, calul, era un campion, și erau magazine cu nume care îi încântau, cum era cafeneaua Șaua și Tridentul, merceria Cap de Cal, și câștigătorul detașat: frizeria Tunsoarea Cartierul Hipodromului.

Spre capăt, aproape de Entreaty Avenue, care ducea la cimitir, era o mică alee la dreapta, numită Bobby's Lane, unde Carey se oprise și așteptase.

– E perfect, spusese ea și se rezemase de gard, de șirul lui de scânduri.

– Asta se cheamă Bobby's Lane.

Clay se rezemase și el la câțiva metri de ea.

Fata ridicase privirea spre cer.

– Phar Lap, spusese apoi, iar când lui i se păruse înlăcrimată, ochii ei erau verzi și blânzi. Și uite, e o alee, nici măcar o stradă; și au botezat-o după numele lui de concurs. Cum să nu-ți placă asta?

O vreme se așternuse ceva apropiat de tăcere, în jur era doar aerul dărăpănării urbane. Clay știa, desigur, la fel ca mulți dintre noi, despre calul emblematic al țării noastre. Știa despre șirul de victorii ale lui Phar Lap, cum cursele aproape că-l schilodiseră din cauza prea marii greutăți. Știa despre America, despre cum se dusese acolo, câștigase o cursă și murise, aparent chiar a doua zi. (De fapt, se întâmplase la puțin peste două săptămâni.) Îi plăcea, ca multora dintre noi, ce ziceau oamenii când venea vorba despre curaj sau despre dorința de a încerca totul:

Ai o inimă la fel de mare ca a lui Phar Lap.

Ceea ce nu știa era ce avea să-i spună Carey în seara aceea, în timp ce stăteau rezemați pe aleea aceea ca atâtea altele.

– Știi, când Phar Lap a murit, prim-ministru era Joseph Lyons, și în ziua aceea câștigase printr-o decizie a Înaltei Curți – nimănui nu-i mai pasă acum de asta – și când coborâse treptele din fața tribunalului și cineva îl întrebase, răspunsese: „La ce bun să mai câștig printr-o decizie a Înaltei Curți când Phar Lap e mort?"

Ridicase privirea de jos, spre Clay. Și apoi spre cer. Și adăugase:

– E o poveste care îmi place mult.

Iar Clay nu putuse să nu întrebe.

– Crezi că a fost ucis acolo, așa cum zic oamenii?

Carey pufnise.

– Nuu.

Veselă, dar tristă ca mormântul, și inflexibilă.

– A fost un cal grozav, continuase ea, și o poveste perfectă: nu l-am fi iubit atât de mult dacă ar fi trăit.

Pe urmă, se depărtaseră de gard și merseseră mult prin cartierul hipodromului, de la Tulloch la Carbine și la Bernborough – „Chiar au dat pistei de atletism numele unui cal!" –, iar Carey îi știa pe toți. Putea reda din memorie palmaresul fiecărui cal; putea spune cât măsoară și ce greutate are, sau dacă prefera să se instaleze în frunte ori să aștepte în pluton. În Piața Peter Pan îi povestise cum, la vremea aceea, Peter Pan era la fel de iubit ca Phar Lap, că era blond și teribil de țanțoș. În piațeta pietruită și pustie, pusese o mână pe botul statuii și se uitase la Darby Munro. Îi spusese lui Clay cum pierduse calul acela

o cursă fiindcă îl mușcase pe bietul Rogilla, unul dintre marii lui rivali, în vreme ce alergau umăr la umăr pe linia dreaptă.

Cursa ei preferată era, desigur, Cox Plate (fiindcă era cursa pe care o adorau puriștii curselor) și îi vorbise despre eroii care o câștigaseră: Bonecrusher, Saintly și colosalul Might and Power. Grandiosul Kingston Town: trei ani la rând.

Apoi, în final, îi spusese povestea cu Ted și calul lui, Spaniolul – cum zâmbise și plânsese el, plânsese și zâmbise, și ajunseseră în tunelul Lonhro.

Uneori mi-l imaginez pe Clay rămânând o clipă în urmă, când ea trecea de cealaltă parte a lui. Văd luminile portocalii, aud trenurile trecând. O parte din mine și-l închipuie chiar uitându-se la ea și văzându-i trupul ca pe o tușă de penel, iar părul – o cărare arămie.

Dar apoi mă opresc, îmi adun gândurile, iar el o prinde rapid din urmă.

După aceea, așa cum bănuiți, probabil, au fost de nedespărțit.

Prima dată când urcase ea pe acoperiș fusese de asemenea prima zi în care se duseseră la Împrejurimi și cea în care ne cunoscuse pe noi, ceilalți, și-l atinsese pe marele Ahile.

Era pe la începutul anului, iar programul ei de lucru era deja stabilit.

Ennis McAndrew făcea lucrurile în felul lui, iar unii dintre antrenori îl considerau anormal. Alții ziceau multe lucruri mai urâte – îl acuzau că e *uman*. Nu puteai să nu-i iubești pe cei din lumea curselor, serios – așa cum își spuneau mulți dintre ei: „Noi, oamenii curselor, suntem diferiți".

În fiecare zi se ducea la Hennessey înainte de ora patru a dimineții, sau la Tri-Colors înainte de cinci și jumătate.

Erau dresaj și examene, dar încă nu se putea gândi să iasă pe pistă. Așa cum o spunea Ennis McAndrew, în obișnuita lui manieră à la coadă de mătură, nu puteai să confunzi răbdarea cu îngăduința sau protejarea cu așteptarea prea lungă. Avea el propriile teorii despre antrenament și despre momentul potrivit pentru a-i promova pe jochei. Grajdurile acelea, zicea el, aveau nevoie să fie curățate.

Deseori, seara, străbăteau cartierul hipodromului; mergeau spre strada Epsom. El îi spunea:

– Aici l-am găsit. Ce părere ai de halul în care scria Sweeney?

Ea îl cunoscuse pe Ahile când se întorseseră; Clay o condusese în tăcere prin casă. Stabilise totul mai devreme cu Tommy.

– Ce-a fost aia, o fată? întrebase Henry.

Erau întinși pe jos, uitându-se la *Tâlharii*[1].

Chiar și Rory rămăsese cu gura căscată.

– Prin casa noastră chiar a trecut o *femeie*?! Ce mama naibii se întâmplă aici?

Ne năpustiserăm cu toții afară, iar fata ridicase ochii de la grumazul ca o perie și venise spre noi, puțin solemnă, puțin emoționată. Ne privise în față, pe fiecare.

– Îmi pare rău că am trecut așa, pe lângă voi, fără să mă opresc. Mă bucur să vă cunosc în sfârșit.

Iar catârul se înghesuise între noi. Venise ca o rudă nedorită, și când ea îl mângâiase, făcuse un pas în față. Ne privise cu mare severitate.

Să nu care cumva să ne întrerupeți, lepădăturilor, bine?

Chestia asta e al naibii de tare.

La Împrejurimi fuseseră câteva schimbări.

Patul fusese dezmembrat.

Cadrul fusese furat și ars – doar niște copii care voiau să facă un foc, îmi închipui, ceea ce îi convenise lui Clay foarte bine. Salteaua fusese mai greu de găsit. Când ajunsese acolo și se oprise, stând tăcut, fata întrebase dacă putea să se așeze pe o margine.

– Sigur, îi răspunsese. Sigur.

– Vrei să zici că vii uneori și dormi aici? îl întrebase ea.

Ar fi putut adopta o atitudine defensivă, dar hotărâse că, față de ea, n-avea rost s-o facă.

– Da, vin uneori.

---

[1] *The Goonies*, film artistic realizat în 1985 în regia lui Richard Donner, despre un grup de tineri neadaptați hotărâți să găsească o veche comoară a piraților (n.tr.)

Iar Carey pusese o palmă pe saltea, de parcă ar fi putut să smulgă o bucată din ea, dacă ar fi vrut. În plus, dacă oricine altcineva decât ea ar fi spus ce avea să spună ea imediat, în niciun caz nu ar fi sunat cum trebuie.

Se uitase în jos, la propriile-i picioare.

Și vorbise adresându-se direct pământului.

– E cel mai ciudat și mai frumos lucru de care am auzit vreodată.

Iar pe urmă, poate câteva minute mai târziu:

– Hei, Clay! Cum îi chema?

Și păruse să treacă foarte mult timp, stând amândoi tăcuți și liniștiți la marginea saltelei, cu întunericul nu departe de ei.

– Penny și Michael Dunbar, răspunsese el.

Pe acoperiș îi arătase unde îi plăcea lui să stea, pe jumătate ascuns printre dale, iar Carey ascultase și privise orașul. Văzuse acele punctișoare de lumină.

– Uite acolo, spusese ea. Bernborough Park.

– Iar acolo, replicase el fiindcă nu se putuse stăpâni, e cimitirul. Putem să mergem – adică, dacă vrei. O să-ți arăt drumul spre piatra funerară.

Faptul că o împingea spre tristețe îi dădea un sentiment de vinovăție – unul mai mare decât cel pe care-l avea deja –, dar Carey era neafectată. Pentru ea, faptul că îl cunoscuse era un fel de privilegiu – și avea dreptate, mă bucur că așa gândea.

Existau momente în care Clay era ca o rană deschisă – atât de multe ținea în el, departe de suprafață. Acum însă, totul se revărsa; ea vedea în el lucruri pe care alții nu puteau să le vadă.

Se întâmplase în seara petrecută pe acoperiș.

– Hei, Clay! spusese ea, privind spre oraș. Ce ai acolo, în buzunar?

Cu luni înainte, insista prea curând.

La Bernborough, la sfârșit de martie, se luase la întrecere cu el.

Alerga ca o fată care făcea față la cursa de 400 și n-o deranja să sufere pentru asta.

El îi urmărea silueta pistruiată.

În privea gambele osoase.

Abia când trecuseră prin dreptul plasei de la aruncarea discului o depășise, iar ea spusese:

– Să nu îndrăznești să mă iei cu binișorul!

Și n-o luase. Trecuse de turnantă și accelerase; la final, ședeau aplecați, gâfâind. Plămânii le erau dureroși și plini de speranțe, dar se achitau de misiunea lor:

Două perechi de răsuflări fierbinți.

Ea îl privise și întrebase:

– Încă o dată?

– Nu, cred că asta ne-ajunge.

Era prima dată când se apropiase și își trecuse brațul pe după al lui. Dacă ar fi știut ea câtă dreptate avea:

– Slavă Domnului, răspunsese. Simt că mor deja!

Apoi aprilie și zi de cursă, și lucrul pe care îl păstrase ea până atunci.

– Așteaptă să vezi calul ăsta, îi spusese, vorbind, desigur, despre Matador.

Îi plăcea să se uite la agenți și la pariori și la calicii aceia largi la pungă trecuți de cincizeci de ani: toți linge-blide cu barba nerasă, mirosind a vânt din est cherchelit. Cu ecosisteme întregi la subraț. Se uita la ei cu tristețe și afecțiune... Soarele apunea în jurul lor, în sens propriu și la figurat.

Favoritul ei stătea la gard, cu tribuna în spate, când caii intraseră pe linia dreaptă.

Turnanta sunase ca o alunecare de teren.

Strigătele bărbaților disperați.

– Hai, Gobstopper, mârțoagă ticăloasă!

Întotdeauna se isca un val prelung și larg – de ovații și huiduieli, de bucurie și de pierdere, și multe guri deschise. Țigări înfipte în unghiuri variate.

– Mișcă-ți fundu', Shenanigans! Hai, băiete!

Câștigurile erau câștigate și venerate.

Pierderile erau înghițite.

– Vino, îi spusese ea atunci, prima dată. Vreau să cunoști pe cineva.

În spatele celor două tribune erau grajdurile; un șir de șoproane, toate cu cai în ele – ori așteptându-și cursele, ori revenindu-și după ele.

La numărul treizeci și opt stătea el, uriaș, fără să clipească. Pe o etichetă digitală scria *Matador*, dar Carey îi spunea Wally. Rândașul, Petey Simms, purta blugi și un tricou polo jerpelit, traversat de o curea. Un fir de fum se înălța de pe platforma gurii lui. Zâmbise când o văzuse pe fată.

– Hei, Carey, puștoaico!

– Hei, Pete!

Clay îl vedea mai bine acum, iar calul era castaniu-aprins, cu o flacără albă, ca o fisură, de-a lungul feței. Își șfichiuia muștele de pe urechi și era catifelat, dar străbătut de vene. Picioarele-i ca niște ramuri erau neclintite. Coama îi fusese tunsă puțin mai scurt decât la majoritatea, fiindcă cine știe cum, atrăgea mai multă mizerie decât orice alt cal din grajd. „Chiar și prafului îi place de el", asta spunea Petey.

Într-un târziu, calul clipise când Clay se apropiase, cu ochii mari și adânci, de un fel cabalin.

– Haide, îl îndemnase Petey, mângâie-l pe ticălos.

Clay se uitase la Carey, așteptând permisiunea.

– Hai, răspunsese ea, e-n regulă.

Îl mângâiase ea întâi, ca să-i arate că nu e cazul să se sperie; chiar și simpla lui atingere era o abordare directă.

– Al naibii cal, o iubește, la naiba! comentase Petey.

Era altfel decât să-l mângâie pe Ahile.

– Ce face amicu'?

Glasul care se auzise din spate sunase ca un pustiu.

McAndrew.

Costum închis la culoare, cămașă deschisă.

O cravată pe care o purta din Epoca Bronzului.

Petey nu-i răspunsese; știa că bătrânul nu aștepta răspuns, vorbise doar pentru el însuși. McAndrew intrase și își trecuse palma pe spinarea calului, după care se aplecase să se uite la copite.

– Perfect.

Se ridicase și se uitase la Carey, apoi la Clay.

– Ăsta cine dracu' e?

Fata răspunsese dulce, dar sfidător.

– Domnule McAndrew, el e Clay Dunbar.

Bătrânul zâmbise, un zâmbet ca de sperietoare, dar un zâmbet.

– Păi, distrați-vă, copii, le spusese, fiindcă asta e. Anul viitor... (și rostise cuvintele cu mai multă gravitate, făcându-i semn lui Carey spre Clay)... anul viitor, gata cu el. Lemnul mort trebuie să-l tai.

Clay n-avea să uite asta niciodată.

Cursa din acea zi era una din liga a doua, Plymouth. Pentru majoritatea cailor, o cursă din liga a doua era un eveniment considerabil; pentru Matador, era doar una de încălzire. Șansele lui erau de 2:1.

Culorile sub care concura erau negru și auriu.

Valtrap negru. Emblemă aurie.

Carey și Clay stăteau pe platformă și era prima dată în ziua aceea când ea avea emoții. Când jocheul urcase în șa, ea privise în jos, în țarcul de start, și îl văzuse pe Petey făcându-i semn spre el – stătea alături de McAndrew la gard – și se strecuraseră prin mulțime. Când se deschiseseră porțile, Clay se uitase, iar McAndrew își frânsese mâinile. Își plecase ochii și întrebase:

– Unde e?

Iar Petey răspunsese:

– Al treilea din coadă.

– Bun.

Următoarea întrebare:

– Cine conduce?

– Kansas City.

– Fir-ar! Împiedicatul ăla! Asta-nseamnă că e o cursă-nceată.

Crainicul confirmase:

„Kansas City în fața lui Glass Half Full și la o lungime de Woodwork Blue...“

McAndrew din nou:

– Cum mai e?

– Îl muncește.

– Javra!

– Dar se descurcă.

– Așa-i mai bine.

La turnantă nu mai erau motive de îngrijorare.

„Iată... cum vine... Matador!“

(Crainicul știa să folosească punctuația.)

Și așa, calul ajunsese în frunte. Deschisese pasul și mărise avansul. Jocheul, Errol Barnaby, zâmbea larg în șa.

Spre ușurarea bătrânului McAndrew.

Apoi Petey întrebase ceva, mai mult jar decât țigară:

– Ce zici, e pregătit pentru Premiul Reginei?

Iar McAndrew făcuse o strâmbătură și plecase.

Ultima notă îi aparținuse însă lui Carey.

Pariase un dolar și îi dăduse câștigurile lui Clay – cu cap cheltuite pe drumul spre casă:

Doi dolari și mărunțiș laolaltă.

Cartofi prăjiți și o grămadă de sare.

Așa cum se dovedise, fusese ultimul an de curse pentru Matador, și le câștigase pe toate cele în care concurase, cu excepția celor care contau.

Cele din liga întâi.

În fiecare cursă din liga întâi alergase împotriva unuia dintre cei mai buni cai ai epocii, sau ai oricărei epoci, și era mare, întunecată și maiestuoasă, și toată țara o iubea. O alintau cu toate numele și o comparau cu toți:

De la Kingston Town la Lonhro.

De la Black Caviar la Phar Lap.

Numele ei la grajduri era Jackie.

Pe pistă era Regina Inimilor.

Sigur, Matador era un cal excepțional, dar semăna cu un altul: un roib puternic pe nume Hay List, care pierduse de fiecare dată în fața lui Black Caviar.

Ennis McAndrew și proprietarul n-avuseseră de ales decât să-l trimită pe pistă. Erau puține curse de liga întâi pe distanța potrivită, iar Regina Inimilor concura de fiecare dată în ele. Și ea era neînvinsă și invincibilă. Îi depășea pe ceilalți cai cu șase sau șapte lungimi – două dacă era lăsată ușor pe final. Pe Matador îl învinsese cu o singură lungime sau, o dată, cu jumătate de cap.

Culorile ei erau ca un joc de cărți:

Alb cu roșu și inimi negre.

De aproape, Matador părea pe lângă ea un băiețel sau, în cel mai bun caz, un tânăr nearătos; avea cea mai întunecată culoare maro pe care v-o puteți imagina, ați crede că era de fapt neagră.

La televizor dăduseră prim-planuri înainte de plecare.

Domina ceilalți cai prin înălțime.

Era alertă și pe fază.

Apoi saltul, și dusă era.

A doua oară când concuraseră în toamna aceea, în cursa T.J. Smith, păruse că de data asta o va depăși. Jocheul îi dăduse frâu liber mult înainte de turnantă, iar avansul părea insurmontabil. Dar Regina Inimilor îl mâncase de viu. Din cinci sau șase pași gigantici, ajunsese în frunte și acolo rămăsese.

Înapoi la grajduri, o mulțime uriașă înconjura boxa paisprezece.

Undeva înăuntru era Jackie, Regina Inimilor.

În boxa patruzeci și doi erau doar câțiva entuziaști rătăciți, plus Petey Simms și Carey. Și Clay.

Fata își trecuse palma pentru trupul lui încins.

– Grozavă cursă, băiete!

Petey încuviințase.

– Credeam că a luat-o... dar ăla-i cal, nu glumă.

Pe undeva pe la mijloc între boxele lor, pe lângă cea cu numărul douăzeci și opt, cei doi antrenori își strânseseră mâinile. Și vorbiseră privind în lături.

Lui Clay, dintr-un motiv sau altul, îi plăcuse partea aceea.
Îi plăcuse mai mult decât cursa.

La mijlocul iernii, calul fusese trecut pe tușă după ce pierduse din nou în fața coșmarului său – de data asta într-un veritabil măcel: patru lungimi întregi. Abia dacă îi depășise pe ceilalți. Văzuseră cursa la televizor, la Brațele Goale – era transmisă în direct pe Sky. Era o cursă desfășurată în Queensland.

– Bietu' Wally, zisese ea și apoi strigase către barman, un tip pe nume Scotty Bils: Ce-ai zice de-o bere ori două ca să ne plângem de milă?

– Să ne plângem de milă? rânjise el. A câștigat! Și-n plus, nu ești majoră.

Carey fusese dezgustată. De prima frază, nu de a doua.

– Hai, Clay, să mergem!

Barmanul se uitase însă la ea, apoi la Clay; și Scotty Bils și băiatul erau mai mari decât ea, iar Scott nu se dumirea în privința lui. Dar era ceva între ei, își dădea seama de asta.

Când strigase, într-un târziu, ei erau deja aproape la ușă.

– Hei, tu ești! Ești una dintre ei... cu vreo câțiva ani în urmă... nu ești tu aia?

Carey fusese cea care vorbise prima:

– Una dintre care „ei"?

– Șapte beri! urlase Scotty Bils, și aproape că nu mai avea păr, iar Clay se întorsese și-i spusese:

– Nici măcar nu am apucat să-ți mulțumesc!

Și ce v-am zis eu mai înainte?

Carey Novac știa să scoată vorbele de la oricine, deși Clay era cel mai dificil caz al ei. Afară, când se rezemase de zidul de la Brațele Goale, se rezemase și ea lângă el. Erau aproape, umerii li se atingeau.

– Șapte beri? Ce tot vorbea tipul ăla?

Clay dusese mâna la buzunar.

– De ce, de câte ori te stânjenește ceva, duci mâna la ce ai acolo, în buzunar? întrebase ea.

Îl privea în ochi, îl presa.

– N-are importanță.

– Ba da, are, insistase ea.

Și clătinase din cap, hotărând să riște. Întinsese mâna.

– Termină!

– Ei, haide, Clay!

Râsese, iar degetele ei atinseseră buzunarul; ridicase cealaltă mână spre pieptul lui – și e întotdeauna ceva teribil și neliniștitor când un chip se luminează și pe urmă se schimbă. Clay o apucase și o împinsese.

– TERMINĂ!

Strigase ca un animal speriat.

Fata căzuse în spate, se bâlbâise; o singură mână o împiedicase să atingă pământul, dar refuzase ajutorul pentru a se ridica în picioare. Se lipise de zid, cu genunchii strânși la piept. El începuse să vorbească.

– Îmi pare rău...

– Nu, n-o spune! replicase ea uitându-se feroce la băiatul de alături. N-o spune, Clay!

Fusese rănită și voia să-l rănească și ea.

– Și oricum, ce naiba e cu tine? De ce te porți ca un...

– Ca un ce? *Ce?*

Ca un ciudatul naibii.

Jargonul tinerilor de pretutindeni.

Cuvintele ca o rană între ei.

Probabil că stătuseră acolo încă vreo oră pe urmă, iar Clay se întrebase cum să-și repare mai bine greșeala; sau dacă era reparabilă – gustul inflamat al conflictului.

Scosese încet cârligul.

Îl așezase pe coapsa ei.

– O să-ți povestesc totul, spusese, abia auzit. Tot ce pot, dar nu asta.

Se uitau amândoi la cârlig, așezat între ei, iar Clay continuase:

– Cele șapte beri, toate poreclele ei... că tatăl ei avea mustață à la Stalin. Zicea că era parcată pe gura lui.

Ea se înmuiase, doar puțin; zâmbise.

– Așa a descris-o odată, adăugase, și vocea îi devenise mai mult o șoaptă. Dar nu-ți spun despre cârlig. Încă nu.

Doar așa avea să poată trăi cu sine însuși, știind că avea să-i spună în final – atunci când ea va trebui să-l lase în urmă.

– Bine, Clay, o să aștept.

Se ridicase și-l trăsese și pe el în sus; îl ierta fiind neînduplecată.

– Așa că, deocamdată, povestește-mi restul. Povestește-mi tot și de toate.

Iar el asta făcuse.

Îi spusese tot ce v-am spus și eu până acum, și multe altele mai erau de spus – dar nu și despre un uscător de rufe dintr-o curte –, iar Carey făcuse ceea ce nimeni n-ar fi putut să facă, văzuse exact ceea ce el nu putea să vadă.

Data următoare când se duseseră la cimitir, stând amândoi cu degetele încleștate pe sârma gardului, ea întinsese mâna în care avea o bucățică de hârtie.

– Mă gândeam, spusese, și soarele se retrăsese, la femeia aceea care l-a părăsit pe tatăl tău... și la cartea pe care a luat-o cu ea.

Pistruii ei erau cincisprezece coordonate, cu încă unul pe gât – fiindcă acolo, pe bucățica aceea de hârtie mototolită, erau un nume și câteva numere, iar numele scris era HANLEY.

– Sunt șase de Hanley în cartea de telefon, îi explicase apoi.

Sfâşierea

Se trezi.

Era transpirat.

Înota printre aşternuturi.

De când îi spusese adevărul lui McAndrew, şi lui Ted şi Catherinei Novac, rămăsese cu o întrebare fără răspuns.

Mărturisise oare numai pentru sine însuşi?

Dar nu credea asta nici în cele mai negre momente ale lui; o făcuse fiindcă trebuia s-o facă. Meritau toţi trei să ştie cum se întâmplase.

Acum, multe nopţi mai târziu, se trezi şi o simţi asupra lui.

Fata îi stătea pe piept.

E un vis, ştiu că e un vis.

Venise la chemarea imaginaţiei lui.

Era iz de cai şi de moarte, dar totodată viu şi însufleţit; ştia fiindcă ea era caldă. Şedea nemişcată, dar îi simţea răsuflarea.

– Carey? întrebă, iar ea se mişcă.

Se ridică somnoroasă şi se aşeză lângă el. În blugi şi cu antebraţele luminoase, ca în ziua în care venise spre el prima dată.

– Tu eşti! spuse el.

– Eu sunt...

Dar se întoarse cu spatele spre el. I-ar fi atins părul arămiu.

– Sunt aici fiindcă m-ai ucis.

El se scufundă într-un canal de aşternuturi.

În pat, însă prins într-o sfâşiere.

Pe urmă și-a reluat alergatul, diminețile înainte să vină cu mine la muncă. Teoria lui avea o logică perfectă: cu cât alerga mai mult și cu cât mânca mai puțin, cu atât mai multe șanse avea s-o vadă din nou.

Problema era însă că n-o mai vedea.

– E moartă.

Rostise cuvintele abia auzit.

În unele seri se ducea la cimitir.

Degetele i se încleștau pe sârma gardului.

Jinduia s-o vadă iar pe femeia aceea de la început, de atunci de demult când... cea care îi ceruse o lalea.

Unde ești? aproape că o întreba.

– Unde ești acum, când am nevoie de tine?

Și-ar fi adâncit privirea în cuta aceea a ei, în ridul de deasupra sprâncenelor.

În loc de asta, alerga la Bernborough.

Seară de seară.

Până la urmă, au trecut câteva luni, până când s-a oprit pe pistă, în miez de noapte. Vântul sufla și urla. Luna nu se vedea. Doar becurile de pe stradă. Iar Clay s-a oprit aproape de linia de sosire și apoi s-a întors spre înălțimea ierbii.

Pentru o clipă, și-a afundat brațul în ea: era neprietenoasă și rece. Pentru o clipă, a auzit un glas. Foarte clar, strigase *Clay*. Pentru o clipă, și-a dorit să creadă, și atunci „Carey?“ a strigat la rândul lui – știind însă că nu avea rost.

Așa că a stat doar și i-a rostit numele – ore întregi, până la răsărit, convins că nu se va sfârși niciodată. Că așa va trăi și așa va muri, fără ca soarele să mai răsară în el.

– Carey! a șoptit. Carey!

Și vântul atârna în jurul lui, până când s-a stins.

– Carey! a șoptit... Penny!

Și cineva de acolo l-a auzit.

Fata concursurilor

În trecut, în anul de care avuseseră parte pentru prietenia lor, existaseră momente în care le era ușor să fie Carey și Clay, şi trăiau cu speranță, aproape, împreună. Și totuşi, erau multe momente altfel. El se oprea uneori şi se mustra singur:

N-ar trebui să se îndrăgostească aşa.

Cum putea crede că i se cuvine?

Da, e-n regulă să spun că se iubeau pe acoperișuri, în parcuri, chiar și în cimitire. Străbăteau străzile din cartierul hipodromului și aveau cincisprezece și șaisprezece ani; se atingeau, dar nu se sărutau niciodată.

Fata avea inimă bună și o lumină verde:

Carey Novac cu ochii limpezi.

Băiatul era cel cu foc în priviri.

Se iubeau aproape ca frații.

În ziua cu cartea de telefon, sunaseră pe rând la fiecare număr.

Nu era nimeni cu A, așa că hotărâseră să le telefoneze tuturor, sperând că vor avea norocul să dea peste o rudă.

Cel de-al patrulea era corect.

Îl chema Patrick Hanley.

– Poftim? întrebase el. Cine? *Abbey?*

Carey era cea care sunase de data aceea, fiindcă făceau cu rândul, nume după nume, iar ea le avusese pe al doilea și al patrulea.

Îl obligase pe Clay să telefoneze el primul. Ascultau amândoi cu urechea lipită de receptor și își dăduseră seama, după suspiciunea din glas, că nimeriseră bine. Ceilalți fuseseră total nedumeriți. Căutau o femeie, spusese Carey, una dintr-o localitate numită Featherton. Omul de la celălalt capăt al liniei închisese însă.

– Se pare că trebuie să mergem acolo, zisese ea apoi, și căutaseră adresa. Ernst Place, Edensor Park.

Era iulie deja, și ea avea o zi liberă, o duminică.

Luaseră trenul și autobuzul.

Erau un câmp și o pistă de biciclete.

Casa se afla pe un colț, în partea dreaptă a unei fundături.

La ușă, el îi recunoscuse imediat.

Îl priveau fix de lângă zid.

Avea părul întunecat, un tricou negru și o arcadă pe post de mustață.

– Uau! exclamase Carey înainte să se poată controla. Ia te uită câta mai ghidonul!

Patrick Hanley nu se lăsase mișcat.

Când Clay își adunase curajul de a-i vorbi, întrebările lui primiseră drept răspuns o alta:

– Ce dracu' vreți voi cu sora mea?

Dar pe urmă se uitase mai bine la băiat; și semăna mult cu *el*. Clay văzuse schimbarea în clipa în care se petrecuse. Și-l amintea oare Patrick pe Michael nu doar ca pe bărbatul cu care să măritase Abbey, ci și ca băiatul cu care bătuse ea orașul?

Oricum, atmosfera devenise mai prietenoasă, iar prezentările fuseseră făcute.

– Ea e Carey, iar eu sunt Clay.

Iar Patrick făcuse un pas mai aproape.

– Clay Dunbar, rostise pe un ton firesc; i-ar fi rupt în două. O spusese, nu fusese o întrebare.

Locuia într-un bloc de apartamente splendid.

Apartamentul ei ocupa câteva ferestre luminoase într-un Goliat de beton – de tipul capitalist –, iar ei se duseseră acolo câteva săptămâni mai târziu (în următoarea zi liberă a lui Carey), într-o după-amiază de august. Se opriseră în umbra lui înspăimântătoare.

– E înalt până sus la cer, constatase Carey şi, ca de obicei, părul îi era liber pe spate, iar pistruii sângerii îi tresăltau. Eşti gata?

– Nu.

– Haide, uită-te la tine!

Îşi trecuse un braţ pe sub al lui şi, aşa, ar fi putut trece drept Michael şi Abbey.

Şi totuşi, el nu se clintise.

– La ce să mă uit?

– La tine!

Ca de obicei, era îmbrăcată în blugi – unii roşi. Bluza din flanel îi era decolorată. Jacheta neagră îi stătea descheiată.

Îl îmbrăţişase acolo, lângă interfon.

– Nici eu n-aş apărea în cartea de telefon, îi spusese ea, dacă aş trăi într-un loc ca ăsta.

– Cred că e prima dată când mă vezi în cămaşă, replicase el.

Ea îi strânsese mai tare braţul sub al ei.

– Exact! Vezi, ţi-am spus eu! Eşti gata.

El tastase 182 la interfon.

În lift se mutase de pe un picior pe celălalt, atât de emoţionat, încât îi venea să verse, dar pe hol se simţea deja mai bine. Era vopsit în alb cu decoraţiuni albastru-închis. În capătul lui se deschidea cea mai frumoasă privelişte a oraşului pe care ţi-o puteai imagina. Se zărea apă pretutindeni – din cea sărată – şi o pădure de clădiri de-ai fi zis că poţi să le atingi.

În dreapta se vedea Opera.

La stânga ei se afla eternul companion:

Priveau amândoi când la vele, când la podul Coathanger.

O voce se înălţase în spatele lor.

– Doamne!

Privirea ei era dulce și fumurie.

– Arăți exact ca el.

Înăuntru, era apartamentul unei femei.

Nu exista niciun bărbat acolo, nici copii.

Iar asta se vedea imediat.

Când o priviseră pe fosta Abbey Dunbar, văzuseră că era, și fusese, frumoasă. Știuseră că are păr minunat, haine de calitate, că era atrăgătoare din toate punctele de vedere – însă chiar și așa, emana dragoste și loialitate; femeia nu era Penelope. Nici pe departe.

– Vreți ceva de băut? întrebase ea.

Răspunseseră la unison.

– Nu, mulțumim.

– Ceai? Cafea?

Da, ochii ei erau cenușii și superbi.

Părul îi era frumos ca de la televizor – avea un bob care te scotea din țâțâni – și nu trebuia să te uiți prea atent ca s-o vezi din nou pe fata de atunci, osoasă ca un vițel.

– Poate lapte cu biscuiți? propusese Carey în încercarea de a destinde atmosfera.

Îi cânta lui Abbey în strună; simțea că e nevoie s-o facă.

– Hei, puștoaico, zâmbise femeia – versiunea ei mai vârstnică –, și până și pantalonii ei erau perfecți; pantalonii, și o bluză neprețuită. Îmi placi, dar mai bine taci.

Când mi-a povestit toate astea, Clay a spus unul dintre cele mai bizare lucruri.

A zis că televizorul era deschis și că se auzea zgomotul de fundal al concursurilor. Dacă odinioară îi plăcuse *Visând la Jeannie*, acum se părea că era amatoare de emisiuni-concurs. Nu-și dăduse seama care emisiune era, dar tocmai prezentau concurenții; unul dintre ei

era Steve, iar Steve era programator și avea ca hobby-uri tenisul și zborul cu parapanta. Îi plăceau natura și cititul.

Când se așezaseră cu toții, iar Carey se liniștise, vorbiseră o vreme despre nimicuri – despre muncă și școală, și despre ucenicia de jocheu a lui Carey, dar Clay fusese cel care vorbise. Abbey le spusese despre tatăl lui, ce băiat grozav fusese și cum plimbase el câinele acela prin Featherton.

– Luna, șoptise Carey Novac, aproape doar pentru sine.

Clay și Abbey zâmbiseră.

Când vorbise din nou, mai tare de data asta, Carey o făcuse pentru a pune o întrebare arzătoare:

– Te-ai recăsătorit vreodată?

– Așa-i mai bine, replicase Abbey. Oh, da, m-am recăsătorit.

Uitându-se la Carey și zicându-și „Slavă Domnului că ești aici", Clay se simțise orbit de strălucire. Locul ăsta era atât de puternic luminat! Soarele pătrundea direct și aureola canapeaua modernă, aragazul lung de o milă și chiar filtrul de cafea, de parcă ar fi fost sfințite – dar era limpede că pian nu exista. Și de data asta, ea nu era câtuși de puțin nimic. El era neșovăielnic și avea să-i țină piept tăcut.

Cât despre Abbey, ea privise în zare, cu ceașca de cafea în mână.

– Oh, da, m-am recăsătorit – de două ori, continuase, și apoi brusc, de parcă n-ar mai fi putut să aștepte, adăugase: Vino aici, vreau să-ți arăt ceva. Vino, că nu mușc, insistase când el ezitase, văzând că îl invita în dormitor. Aici...

Și da, *aici* într-adevăr – fiindcă acolo, vizavi de pat, pe o frântură de bucată de perete, se afla ceva ce-i strivise lui inima, ridicându-i-o apoi afară din piept:

Era ceva simplu și gingaș, într-o ramă argintie firavă.

O pictură înfățișând mâinile lui Abbey.

O schiță aidoma unor bețigașe, dar delicată.

Ca bețigașele, dar moi; te puteai cuibări în ele.

– Cred, spusese ea, că avea șaptesprezece ani când a desenat asta.

Iar pentru prima dată, Clay o privise; privise dincolo de suprafață, la cealaltă frumusețe.

– Îți mulțumesc fiindcă mi-ai arătat-o, replicase el, iar Abbey exploatase momentul.

Nu avea cum să ştie despre Clay şi Penny, despre cinci fraţi, zgomot şi haos, despre certurile pentru pian şi despre moarte. Acum era doar băiatul din faţa ei, iar ea avea de gând să folosească clipa.

– Cum ţi-aş putea spune, Clay? întrebase, stând între băiat şi fată. Ți-aș spune cât de rău îmi pare, cât de fraieră am fost – dar ești aici, și îmi dau seama.

Apoi, uitându-se pentru o clipă la Carey:

– Este Clay un băiat minunat?

Iar Carey, fireşte, se întorsese spre ea, apoi îl privise pe Clay. Pistruii nu mai erau neliniştiţi. Un zâmbet ce amintea de mare. Şi, fireşte, răspunsese:

– Fireşte.

– Aşa mă gândeam şi eu, replicase Abbey Hanley şi în glasul ei erau regrete, dar nu şi autocompătimire. Cred că faptul că l-am părăsit pe tatăl tău a fost de fapt cea mai bună greșeală a mea.

După aceea băuseră ceai, nu putuseră să o refuze, iar Abbey mai avea cafea și le povestise câte ceva despre ea; lucra la una dintre bănci.

– E plictisitor ca rahatul de câine, adăugase, iar Clay simțise spasmul.

– Aşa spun doi dintre frații mei despre filmele lui Matthew.

Ochii ei fumurii se măriseră uşor.

– Dar câți frați ai?

– Suntem cinci, plus cinci animale, inclusiv Ahile.

– Ahile?

– Catârul.

– *Catârul?*

Clay începuse să se relaxeze, iar Carey intervenise brusc:

– N-ai văzut niciodată o familie ca a lor.

Și poate că Abbey s-ar fi simțit rănită de asemenea lucruri – de o viață pe care ea n-avea s-o trăiască niciodată – și poate că lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă atunci, așa că niciunul dintre ei nu

riscase. Nu vorbiseră despre Penny ori despre Michael, și Abbey fusese cea care pusese ceașca pe masă.

Cu o afecțiune reală, exclamase:

– Uitați-vă la voi, copii!

Clătinase din cap și râsese ca pentru sine:

Îmi reamintiți de mine și de el.

O gândise – el își dăduse seama –, dar n-o spusese cu glas tare.

Spusese în loc:

– Cred că știu de ce ai venit, Clay.

Ieșise și se întorsese cu *Pietrarul.*

Era decolorată și arămie, iar cotorul era crăpat, dar vârsta nu făcea decât s-o pună în valoare. Dincolo de fereastră se întuneca; aprinsese lumina în bucătărie și luase un cuțit de pe perete, de lângă ceainic.

Cu gesturi foarte blânde, la masă, făcuse o incizie în interior – exact lângă cotor – ca să scoată prima pagină: cea cu biografia autorului. Apoi închisese cartea și i-o dăduse lui Clay.

Cât despre pagina în sine, le-o arătase.

– O păstrez eu, dacă nu vă supărați. Îl iubesc, îl iubesc și-l iubesc, nu?

Dar o spusese pe un ton mai degrabă nostalgic decât ironic. Cred că am știut întotdeauna că nu mie mi se cuvenea s-o am.

Când plecaseră, îi condusese și stătuseră împreună lângă lifturi. Clay dăduse să-i strângă mâna, dar ea refuzase:

– Hai, mai bine dă-mi o îmbrățișare.

Era stranie senzația de a fi ținut la pieptul ei.

Era mai moale decât părea, și mai caldă.

Niciodată n-ar fi putut explica el cât de recunoscător se simțea – pentru brațe și pentru carnea brațelor ei. Știa că n-avea s-o mai vadă vreodată, că așa se termina totul. În ultima fracțiune de secundă, înainte ca liftul să coboare, ea le zâmbise printre ușile care se închideau.

Ultima scrisoare

N-avea s-o mai vadă niciodată pe Abbey.

Clay, desigur, se înșelase.

Cândva, în urzeala...

Oh, la dracu...

Vedeți dumneavoastră, la înmormântarea lui Carey Novac, când stăteam în ultimele rânduri din biserică, el se înșelase crezând că nu-l vede nimeni – fiindcă printre cei care o plângeau sincer și printre oamenii de la curse, fusese acolo și o femeie. Avea ochi dulci-fumurii și haine frumoase, și o tunsoare bob care te scotea din țâțâni.

Dragă Clay,

Sunt atâtea motive pentru care îmi pare rău.

Ar fi trebuit să-ți scriu mult mai devreme.

Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Carey.

Într-o clipă îi ceream eu să-i tacă gurița, iar în următoarea îmi spunea ea numele câinelui... și încă una mai târziu (cu toate că trecuse mai bine de un an) se strânseseră atâția oameni în biserică. Stăteam în mulțimea din pragul ușii și te-am văzut în spate, împreună cu frații tăi.

Pentru un moment, am vurt să vin la tine. Regret acum că n-am făcut-o.

Când v-am cunoscut pe amândoi, ar fi trebuit să-ți spun că îmi reaminteați de mine și de Michael. Îmi dădeam seama după cum

stăteaţi unul lângă altul – eraţi la numai un braţ distanţă. Vă salvaţi reciproc de mine sau de orice alt lucru care i-ar fi putut face ei rău. Păreai cu adevărat distrus acolo, în biserică. Sper că eşti bine acum. N-o să te întreb unde era mama ta sau tatăl tău, fiindcă ştiu că sunt lucruri pe care le păstrăm pentru noi înşine, mai ales cele ferite de ochii părinţilor.

Să nu te simţi obligat să răspunzi la scrisoarea mea.

N-o să-ţi spun să trăieşti aşa cum ar fi vrut ea s-o faci, ci, poate, să trăieşti aşa cum trebuie s-o faci.

Dar cred că trebuie să trăieşti.

Îmi pare rău dacă m-am amestecat acolo unde nu-mi fierbe oala şi te rog să mă ierţi dacă aşa am făcut.

Cu sinceritate,
Abbey Hanley

Venise la câteva zile după Bernborough, când el stătuse pe pistă până la răsăritul soarelui. Scrisoarea fusese livrată personal. Fără timbru și fără adresă. Doar *Clay Dunbar*, și lăsată în cutia poștală.

O săptămână mai târziu, străbătuse cartierul hipodromului și străzile oraşului până ce ajunsese la ea. Refuzase să folosească interfonul. Aşteptase să apară un alt locatar; se strecurase pe uşă în urma lui şi luase liftul până la etajul al optsprezecelea.

Ezitase când ajunsese în pragul apartamentului, şi avusese nevoie de câteva minute ca să bată la uşă, dar chiar şi atunci o făcuse încet. Fusese şocat când ea îi deschisese.

La fel ca înainte, era drăguţă şi imaculată, dar stăpânită rapid de îngrijorare. Părul ei şi lumina erau letale.

– Clay? exclamase şi păşise mai aproape – splendidă chiar şi atunci când era tristă. Doamne, Clay, dar ce slab eşti!

Avusese nevoie de toată voința lui ca să n-o îmbrățișeze iar, ca să nu fie ţinut la pieptul ei în clădura din prag – dar se stăpânise, nu-şi putea permite aşa ceva. Putea să-i vorbească şi atâta tot.

– O să fac ce mi-ai zis tu în scrisoare, îi spusese. O să trăiesc aşa cum trebuie – o să mă duc să termin podul.

Glasul îi era la fel de uscat ca albia râului, iar Abbey se descurcase bine. Nu întrebase la ce pod se referise și nu-l descususe nici în alte privințe.

Deschisese gura să spună ceva, dar se răzgândise și ochii i se umeziseră. Furios, și-i ștersese – iar Abbey Hanley își asumase un risc și un pariu; mizase dublu și la naiba cu îngrijorarea, cu locul ei în toată nebunia asta sau cu ce era corect și ce nu. Făcuse ceea ce mai făcuse o dată înainte:

Își sărutase vârfurile degetelor și le pusese oblic, pe obrazul lui.

Atunci voise el să-i spună despre Penny și despre Michael și despre tot ce ni se întâmplase tuturor – și despre ce i se întâmplase lui. Da, voise să-i spună totul, dar de data asta se mărginise să-i strângă mâna, apoi luase liftul și fugise.

Matador
versus
Regina Inimilor

Și așa s-au petrecut lucrurile încă o dată.

După ce se întâlniseră cu Abbey Hanley, iar ea rupsese pagina din carte, nu putuseră să-și dea seama ce însemna asta. La început, fusese doar o altă bornă; începutul unui nou început, pe măsură ce lunile se scurgeau pe lângă ei.

În primăvară se întorseseră amândoi:

Matador și Regina Inimilor.

Vara – angoasa așteptării, Carey fiind deja prevenită:

Ea trebuia să taie lemnul mort, iar Clay va avea grijă să nu se lase pe tânjală. El avea să pună la punct un plan.

Între timp, așa cum vă puteți închipui, singura constantă, lucrul la care țineau ei cel mai mult, era cartea despre Michelangelo, pe care ea îl numea afectuos sculptorul sau artistul ori – preferatul lui – al patrulea Buonarroti.

Ședeau întinși la Împrejurimi.

Citeau acolo, capitol după capitol.

Aveau cu ei lanterne și baterii de rezervă.

Ca să protejeze salteaua obosită, ea adusese o uriașă folie de plastic, iar când plecau, înfășau patul cu ea, o acopereau complet. Pe drumul spre casă, ea își trecea brațul pe sub al lui. Șoldurile li se atingeau.

Până în noiembrie, istoria se repetase.

Regina Inimilor era, pur şi simplu, prea bună.

Matador încercase din răsputeri: alergaseră în două curse, iar el își pierduse suflul. Dar mai exista o șansă; o ultimă cursă în liga întâi avea să fie organizată în oraş, la începutul lui decembrie, iar Ennis McAndrew îl consolida. Zicea că își pierduse suflul fiindcă nu era încă pregătit; asta era cea pe care o aștepta. Avea un nume ciudat – nu era nici premiu, nici cupă: se numea Parada Sfintei Anne. Avea să fie ultima cursă din viața lui Matador. Cursa cinci la Royal Hennessey. Pe 11 decembrie.

Într-o zi făcuseră ce-i plăcea ei să facă.

Puseseră un dolar pe Matador într-a cincea.

Carey îi ceruse unui linge-blide să parieze pentru ei.

Omul pariase, dar le spusese râzând:

– Da' știți că n-are amărâtu' nicio şansă, aşa-i? Cu Regina Inimilor se bate.

– Şi?

– Şi n-o să câştige în veci!

– Aşa au zis şi despre Kingston Town.

– Matador nu e Kingston Town.

Dar ea hotărâse să-i dea nițel peste nas.

– Nici nu-nțeleg de ce stau să vorbesc cu tine! Câte câştiguri ai avut în ultima vreme?

El râsese din nou.

– Nu multe.

Şi-şi trecuse palma peste favoriții groşi.

– Aşa mă gândeam și eu. Nu eşti nici măcar suficient de isteț ca să minți în privința asta. Dar, hei, mulțam că ne-ai pus pariul, zâmbise ea.

– N-ai de ce.

Iar când plecaseră fiecare în calea lui, omul strigase către ei:

– Hei, cred că m-ați convins și pe mine!

Mulțimea din după-amiaza aceea era cea mai numeroasă din câte văzuseră ei, fiindcă era ultima cursă și pentru Regina Inimilor, care pleca să alerge în altă țară.

Aproape că nu mai era loc în tribune, dar găsiseră două și-l urmăriseră pe Petey Simms făcând ture cu calul în țarcul de pregătire. McAndrew, firește, arăta cătrănit. Dar era serios ca-ntotdeauna.

Înainte de start, ea îl luase de mână.

El privise înainte și zisese:

– Baftă!

Carey îi strânsese degetele și pe urmă le dăduse drumul – căci în clipa în care caii porniseră, mulțimea se ridicase în picioare; oamenii urlau și ceva se schimbase.

Caii ajunseseră la turnantă și lucrurile nu erau cum trebuie.

Când Regina Inimilor țâșnise înainte, Matador, negru cu auriu, rămăsese umăr la umăr cu ea – ceea ce spunea multe, fiindcă pașii ei erau mult mai mari. Când ea accelerase, el rămăsese cumva lângă ea.

Umbra din tribune devenise disperată.

Strigau încurajări răgușite, aproape îngrozite, către regină – fiindcă nu se putea, pur și simplu nu se putea.

Dar așa era.

Când trecuseră linia, se decisese la fotografie.

Părea că Matador o luase, și chiar așa sunase, fiindcă tăcerea se așternuse asupra mulțimii.

Carey se uitase la el.

Îl strânsese de mână.

Pistruii aproape că-i explodaseră.

Matador a câștigat.

Asta gândise, dar n-o spusese, și era bine că n-o făcuse, fiindcă fusese cea mai tare cursă la care asistaseră sau la care luaseră parte din tribună, și gândul în sine avea o poezie a lui.

Atât de aproape, atât de aproape, și apoi nimic.

Fotografia o dovedise:

Regina Inimilor câștigase cu o lungime a nărilor.

– Nările, scârbele de nări! strigase Petey după cursă, în intimitatea grajdurilor, dar de data asta McAndrews zâmbea.

Când o văzuse pe Carey atât de tristă și de amărâtă, venise și se uitase atent la ea. Ca la o examinare. Ea își zisese că poate se uita la picioarele ei.

– Dar cu tine ce naiba s-a întâmplat? Calul trăiește încă, nu?

– Ar fi trebuit să câștige.

– N-ar fi trebuit nimic. A fost ceva ce n-am mai văzut niciodată, o cursă ca asta, ripostase el și o silise să ridice privirea spre ochii lui albaştri oțeliți, de sperietoare. Plus că tu o să câștigi într-o zi o cursă din liga întâi cu el, bine?

Începuturile unui soi de fericire.

– Bine, domnule McAndrew.

De atunci avea să-și înceapă Carey Novac, fata din strada Gallery, ucenicia cu avânt. De la 1 ianuarie.

De acum muncea zi lumină.

Nu mai avea timp pentru nimic altceva și pentru nimeni altcineva.

Călărea, lucra pe pistă, participa la triale și implora, în sine însăși, o cursă. De la început McAndrew îi spusese:

– Dacă mă baţi la cap, n-o să capeți nimic, niciodată.

Iar ea își pleca bucuroasă capul, ținea gura închisă și își vedea de treabă.

Cât despre Clay, el era hotărât.

Știa că ea va trebui să-l părăsească.

Putea s-o determine să stea departe de el.

Plănuise deja să reînceapă antrenamentele, cât de intens putea, și Henry era gata de asemenea. Ședeau amândoi pe acoperiș într-o seară, iar Miss Ianuarie era peste tot. Obținuseră cheia de la blocul în care stătea Crapper și reveniseră la Bernborough Park. Erau în joc bani și o sumedenie de pariuri.

– Rezolvat? întrebase Henry.

– Rezolvat.

Își dăduseră mâna și era așa cum trebuie, fiindcă și Henry renunța – la femeia aceea cu anatomie superbă. Dintr-un motiv oarecare, decisese:

O împăturise și o pusese jos, pe țiglele înclinate ale acoperișului.

În seara de 31 decembrie, Carey și Clay se duseseră la Bernborough.

Alergaseră o tură pe pista decimată.

Tribuna era un infern în asfințit – dar un infern în care ai fi intrat bucuros.

Se opriseră amândoi, iar el strânsese cârligul în mână.

Și-l întinsese încet spre ea.

– Acum trebuie să-ți spun, o anunțase, și chiar îi spusese totul, despre apele acelea care aveau să vină mereu. Erau la zece metri înainte de linia de sosire, iar Carey ascultase tăcută; strânsese cârligul prin mâna lui.

După ce îi spusese povestea în întregime, o întrebase:

– Înțelegi acum? Îți dai seama? A durat un an și n-am meritat-o nicio clipă. Un an *cu tine*. Nu poți să rămâi cu mine, niciodată.

Întorsese ochii spre teren, spre jungla aceea deasă, și își zisese că n-avea cum să-l contrazică, dar Carey Novac nu putea fi surclasată. Nu, caii puteau să piardă, dar nu și Carey; și la naiba cu ea pentru asta, însă o iubim, fiindcă iată ce a făcut mai apoi.

Îi întorsese fața către ea și i-o ținuse între palme.

Luase cârligul în mâna ei.

Îl ridicase încet la buze.

Și spusese:

– Dumnezeule, Clay, bietul de tine, bietul băiat, bietul copil...

Tribuna îi aureola părul. Și continuase:

– Avea dreptate Abbey Hanley, să știi, când a zis „minunat“ – nu înțelegi?

De aproape era luminoasă, dar viscerală, putea să te mențină în viață cu insistențele ei; cu durerea din ochii verzi și buni.

– Nu înțelegi că n-o să te părăsesc niciodată, Clay? Nu înțelegi că n-o să plec niciodată?

Clay păruse atunci gata să se prăbușească.

Iar Carey îl strânsese tare.

Îl strânsese lângă ea și-l ținuse, și-l îmbrățișase, și-i șoptise, iar el simțise toate oasele din trupul ei. Carey zâmbise și plânsese și iar zâmbise. Și spusese:

– Du-te la Împrejurimi. Du-te sâmbătă seara.

Îl sărutase pe gât și apăsase cuvintele în el:

– N-o să te părăsesc niciodată, în veci.

Și așa îmi place să mi-i amintesc:

O văd ținându-l în brațe, strâns, la Bernborough.

Erau o fată, un băiat și un cârlig de rufe.

Văd pista și focul acela, în spatele lor.

Patul arzând

La numărul 18 pe Archer Street, eram entuziast, dar temperat de tristețe.

Clay își făcea bagajele.

Pentru o vreme am stat împreună afară, pe veranda din spate, iar Rosy ședea pe canapea. Dormea pe fotoliul cu pelete golit de pelete, pe care-l aruncasem, scofâlcit, peste canapea.

Ahile era sub uscătorul de rufe.

Își clefăia calea către jelanie.

Am stat până când cerul a pălit, și curând am văzut perfecțiunea fraților, care n-au spus nimic, dar știau că el pleacă.

Vedeți dumneavoastră, când Clay ne-a spus că mai e un singur lucru de făcut și să se ducă Tommy să aducă terebentina, dar nu și chibriturile, am ieșit cu toții în tăcere. Ne-am dus la Împrejurimi.

Ne-am oprit printre monumentele locului:

Distanța și împilarea lor.

Ne-am apropiat de saltea și am stat cu el și n-am zis nimic despre folia de plastic; nu, tot ce-am făcut a fost să stăm, când bricheta a apărut din buzunarul lui.

Am stat până când Tommy a stropit-o, iar flacăra s-a înălțat dreaptă. Clay s-a lăsat pe vine cu bricheta, iar la început patul a rezistat, dar în scurt timp s-a aprins cu vuiet. Zgomotul – sunetul valurilor.

Câmpul aprins.
Toți cinci în picioare.
Cinci băieți și o saltea arzând.

Când noi ne-am întors, Împrejurimile au rămas.
Nu suflase niciun vânt din vest.
El plecase singur la gară.
Ne îmbrățișase pe toți, cald și separat.
După Tommy, încheiase cu mine – și amândoi i-am spus să mai aștepte, în momente diferite – iar eu am ridicat capacul pianului și am căutat prin rochie după nasture. Cărțile, știam asta, mai aveau de așteptat.
El îl luase, nasturele de la Viena.
Ea, din nou în încleștarea deciziei.
Era vechi, dar imaculat în palma lui.

Cât despre Tommy – trecuseră aproape zece minute, când noi ceilalți stăteam pe verandă și ne uitam după Clay îndepărtându-se, iar el a făcut ceva complet nebunesc:
A avut încredere să-l lase pe Hector în grija lui Rosy.
– Ia, ține-l tu!
Fusese un șoc deopotrivă pentru Rory și pentru Hector, și o neîncredere nu chiar firavă. În vreme ce ei se studiau îndeaproape, Tommy a dat fuga în casă și s-a întors tot în fugă.

Stăteam și ne uitam după Clay.
Iar Tommy a alergat după el.
– Clay! a strigat. Hei, Clay!
Și sigur că îl luase pe Ahile cu el, iar catârul – uluitor – alerga. Alerga! I se auzeau copitele clămpănind în vreme ce copilul îl mâna pe stradă. Iar Clay s-a întors și s-a uitat la băiat și la fiară.
N-a existat nicio clipă.

Nicio secundă de ezitare.

Așa trebuia să fie, iar mâna lui s-a întins spre căpăstru.

– Mulțumesc, Tommy.

Vorbise încet, dar am auzit cu toții, iar el s-a întors și a plecat și l-a luat cu el când dimineața s-a așternut peste Archer Street – iar noi ne-am dus spre Tommy. I-am privit cum ne lasă în urmă.

Acolo, în lumea suburbiilor, un băiat mergea pe stradă cu un catâr. Plecau spre un pod din Silver, luând cele mai întunecate ape cu ei.

Partea a VIII-a

Orașe + ape + criminali + arce + povești + supraviețuitori + poduri + foc

Ștrengarii de pe hol

Cândva – și scriu asta pentru ultimele ori, cel puțin – în urzeala trecutului Dunbar, a fost o femeie care ne-a spus că avea să moară, și lumea s-a sfârșit în seara aceea, în bucătăria aceea. Erau băieți întinși pe jos, arzând; iar soarele răsărise a doua zi dimineață.

Toți ne treziserăm devreme.

Visele noastre fuseseră ca zborul, ca turbulențele.

La ora șase, chiar și Rosy și Henry erau în mare parte treji; recunoscuții noștri somnoroși.

Era martie, scăldat în rămășițele verii, și stăteam cu toții în hol – brațe subțiratice și umeri ancorați. Stăteam, dar eram ca înțepeniți. Ne întrebam ce să facem.

Tata venise și încercase; o mână pe ceafa fiecăruia.

O încercare de alinare, cumva.

Problema era că atunci când a plecat l-am văzut agățându-se de perdele, cu o mână pe pian; stătea și trupul i se zguduia. Soarele era calm și vălurit, iar noi stăteam tăcuți pe hol, în spatele lui.

Ne-a asigurat că era în regulă.

Când s-a întors cu fața spre noi însă, ochii albaștri ca apa erau stinși.

Cât despre noi:

Eu, Henry și Clay eram în maiouri și șorturi vechi.

Rory și Tommy erau doar în lenjeria de corp.

În ea dormiseră.

Am strâns din dinţi, toţi.

Holul era plin de oboseală, de picioare şi de glezne de băieţi. Toți ieşiți din dormitoarele lor – înşirați către bucătărie.

Când ieşise şi ea, era îmbrăcată pentru serviciu, în blugi și o bluză albastru-închis. Nasturii erau fante de metal. Părul îi era împletit în coadă pe spate. Părea gata să plece la o tură călare, sau aşa ceva şi, precauţi, o priviserăm – iar Penelope nu se putuse stăpâni.

Era blondă, cu cosiţă, zâmbind.

– Ce-i cu voi, băieţi? ne întrebase. Doar n-a murit nimeni, nu-i aşa?

Şi asta ne mişcase în cele din urmă.

Ea râsese, dar Tommy plânsese, iar ea se lăsase pe vine lângă el şi-l strânsese la piept – şi apoi veniserăm şi noi, ceilalţi, în maiouri şi şorturi, prăbuşindu-ne.

– Prea mult? ne întrebase, și știuse că aşa era, mânjită fiind de toate trupurile acelea.

Simţise încleştarea braţelor de băieţi.

Tata se uita, neajutorat.

Catârul de argint

Așa fusese ea deci.
Mama noastră.
Cu atâția ani în urmă:
Pe hol, dimineață.
Iar acum era Clay, după-amiază, pe un hol al lui propriu sau, așa cum prefera el, pe un coridor.
Coridorul eucalipților boltiți.

Ennis McAndrew a fost cel care l-a dus, cu un camion pentru cai. Cel puțin trei luni trecuseră de când se dusese Clay la el.
Grozav era faptul că McAndrew antrena din nou, iar când îl văzuse cu Ahile la Hennessey, clătinase din cap și se apropiase, lăsând orice altceva.
Spusese:
– Hei, ia te uită cine a apărut pe aici!

Făcuseră o mare parte a drumului în tăcere, iar atunci când vorbeau, se uitau afară; la lumea de dincolo de parbriz.
Clay îl întrebase la un moment dat despre Spaniol.
Și despre solistul de operă, Pavarotti.
– Pava-*cum*?
Încheieturile degetelor îi erau albite, pe volan.

– Așa i-ați zis o dată lui Ted Hipodromistul, când l-ați întâlnit în strada Gallery. Ați dus doi tineri jochei să-l vadă, vă amintiți? Să-l vadă și să învețe să călărească.

Atunci însă Clay luase privirea de la parbriz și se uitase în schimb pe geamul portierei. La mormanele acelea de pământ gol.

– Mi-a povestit ea o dată, adăugase.

– Ah, da, răspunsese Ennis McAndrew, continuând să conducă dus pe gânduri. Jocheii ăia erau niște hiper-nulități.

– Hiper?

– Nulități.

Apoi reveniseră la durere.

Vina pentru că se bucurau de ceva, orice.

Mai ales de bucuria uitării.

Când ajunseseră la cotitură, Clay spusese că se descurcă de acolo, Dar Ennis nici nu voise să audă.

– Vreau să-l cunosc pe tatăl tău. Vreau să văd podul acela. Și-ar fi cazul... Am ajuns prea departe ca să nu-l văd.

Urcaseră dealul și apoi intraseră pe coridor, iar eucalipții erau mereu aceiași. Erau strânși și așteptau acolo, ca niște coapse musculoase la umbră. O echipă de fotbal alcătuită din copaci.

Când îi văzuse, Ennis McAndrew observase.

– Cerule, exclamase, uită-te la ei!

Pe cealaltă parte, în lumină, îl zăriseră în albia râului, iar podul rămăsese același. Nimic nu se mai lucrase de câteva luni încoace, de când mă prăbușisem eu în genunchi, în praf:

Arcuirea, lemnul și piatra.

Fragmentele așteptau.

Coborâseră din camion.

Când ajunseseră în albie și se uitaseră, Ennis vorbise cel dintâi:

– Când o să fie gata, o să fie magnific, așa-i?

Iar Clay răspunsese simplu, doar:

– Da.

Când deschiseseră camionul și-l scoseseră, ducându-l pe fundul albiei, catârul se uitase atent în jur. Studiase uscăciunea râului. Clay avusese două întrebări.

– Ce? întrebase animalul.

– Ce-i atât de neobișnuit la asta?

Păi, unde naibii-i apa?

Dar Clay știa că avea să vină și, la un moment dat, avea s-o știe și catârul.

Între timp, Ennis dăduse mâna cu Michael.

Vorbiseră reținut, ca prietenii, ca doi egali.

McAndrew îl citase pe Henry.

Arătase spre căpăstru și fân.

Și spusese:

– Cu chestiile alea probabil că poți să faci ceva, dar animalul e total inutil.

Michael Dunbar știuse cum să răspundă și, aproape absent, se uitase la Clay, iar știința se întruchipase în catâr.

– Știi, răspunsese el, n-aș fi chiar atât de sigur de asta – se pricepe destul de bine să intre prin efracție.

Dar apăruseră iar vinovăția și stinghereala, iar dacă McAndrew și Clay știau cum să le domolească, Michael știa că și el trebuie s-o facă.

O vreme se uitaseră la catâr – la Ahile cel încet și rătăcitor – cum urcase din albia râului și își începuse munca pe câmp; stătea gheboșat și mesteca alene.

Fără să se gândească, McAndrew vorbise – cu un gest mărunt, dar sigur, către băiat.

– Domnule Dunbar, fiți blând cu el, bine?

Și de data asta, în sfârșit, chiar o spusese:

– Are o inimă la fel de mare ca a afurisitului Phar Lap.

Iar Michael Dunbar se arătase de acord.

– Și nu știi nici măcar pe jumătate.

Zece minute mai târziu, după ce invitația la o cafea și la un ceai fusese făcută și declinată, McAndrew pornise spre casă. Dăduse mâna cu băiatul și cu tatăl lui din nou și își urmase drumul printre copaci; Clay se dusese în fugă după el.

– Domnule McAndrew!

La umbră, camionul se oprise, iar antrenorul coadă de mătură coborâse. Pășise de la întuneric la lumină.

– Spune-mi Ennis, pentru numele Domnului!

– Bine, Ennis...

Iar acum Clay întorsese privirea. Erau amândoi arși de soare, ca niște vreascuri, băiat și om bătrân.

– Știți... știți bicicleta lui... Carey?

Chiar și să-i rostească numele era dureros.

Ennis înclinase din cap și se apropiase cu un pas.

– Știu eu combinația lacătului... E treizeci și cinci douăzeci și șapte.

Iar Ennis recunoscuse numărul imediat.

Cifrele acelea, calul acela.

Se întorsese la camion, în umbră.

– O să-i spun lui Ted. Și lui Catherine, bine? Dar nu cred că o vor lua ei. E a ta, pentru când o să vii și-o să descui lacătul.

Și așa plecase apoi:

Urcase iar în camion.

Ridicase o mână ca mătura, scurt, în aer.

O fluturase către băiat, pe geamul deschis, iar băiatul se întorsese treptat înapoi.

Înainte ca primii zori să atingă casa

Deci şase luni îi dăduseră – și poate că așa ar fi fost mai bine. Cu siguranță ar fi durut mai puțin, sau mai scurt decât Hartnellingul ei epopeic, acea moarte fără a muri vreodată.

Cu toate sordidele detalii, firește.

Le dau doar o atenție redusă:

Medicamentele toate par aceleași în final – un index al variațiunilor. E ca învățatul unei limbi străine, cred, când privești pe cineva murind; un fel cu totul nou de antrenament. Construiești turnuri din cutii de pilule, numeri pastile și lichide otrăvitoare. Apoi, minutele care se fac ore în saloanele spitalelor, şi cât de lungă e cea mai lungă noapte.

Pentru Penelope, mai important fusese limbajul, cred.

Moartea și dialectul ei.

Pastilele ei se numeau *Farmacia*.

Fiecare medicament era un *oximoron*.

Prima dată când spusese asta era în bucătărie și le studiase aproape bucuroasă; toate cutiile acelea cu etichete. Citise numele cu glas tare, de la Cyclotassin la Exentium și la Dystrepsia 409.

– Hei! exclamase și le configurase; prima ei aventurare în farmacia etajată.

Era ca și când ar fi fost trasă pe sfoară (și chiar fusese, să recunoaştem).

– Toate par exact la fel!

Din multe puncte de vedere, găsise numele perfect pentru ele, fiindcă într-adevăr toate păreau niște anagrame, cu *oxi* și *moron* combinate. Și elementul ridicol al încercării – imbecilitatea oricărei lupte – de a te sinucide lent pentru a supraviețui. Chiar ar fi trebuit să includă unele avertismente, ca acelea de pe pachetele de țigări. Înghite asta și mori cu *încetul*.

Oricând de inutilă, fusese totuși o operație, și gustul spitalului reîncălzit.

Să nu vă lăsați niciodată păcăliți atunci când oamenii vorbesc despre mirosul de spital. Există un moment în care treci dincolo de el, în care îl simți în hainele tale. Săptămâni mai târziu, ești înapoi acasă, și ceva pare exact ca... acolo.

A fost odată, la masă într-o dimineață, când Rory s-a ales cu o erupție de frisoane. În timp ce o cuprindeau și apoi i se opreau pe brațe, Penelope făcuse semn peste masă.

– Vrei să știi ce-i aia? întrebase. (Stătea cu privirea în bolul cu fulgi de porumb; dilema încercării de a-i mânca.) Înseamnă că un doctor tocmai s-a întors în somn.

– Sau mai rău, intervenise tata. Un antestezist.

– Daa, spusese Rory din toată inima, șterpelind din micul dejun al mamei. Pe ticăloșii ăia îi urăsc cel mai tare!

– Hei, copile, îmi mănânci fulgii de porumb!

Împinsese bolul către el și-i făcuse cu ochiul.

Apoi tratamentele reveniseră în valuri, și primele fuseseră sălbatice și biciuitoare, ca un corp pus pe revoltă. Pe urmă, treptat, mai profesionale; o dezintegrare relaxată.

Cu timpul, începuseră să vină ca atacurile teroriste.

Un haos calculat.

Mama noastră mistuindu-se, prăbușindu-se.

Un 11 septembrie uman.

Sau ca o femeie devenită o țară, și o vezi părăsindu-se *ea însăși*. Ca iernile de demult în Blocul Estic, amenințările începuseră să vină mai rapid.

Furunculele se înălțau ca niște câmpuri de bătălie.

Un *blitzkrieg*[1] pe spatele ei.

Tratamentele îi dereglau complet termostatul intern; o pârjoleau, apoi o înghețau, o paralizau, iar când se ridica din pat, se prăbușea – părul rămas ca un cuib pe pernă, sau ca penele pe o pajiște, în urma pisicii.

La Penny, se vedea că fusese o trădare. Se vedea în ochii de un verde-șters; și cea mai rea era *dezamăgirea* cruntă. Cum putea fi trădată așa, de lume și de propriul ei trup?

La fel ca în *Odiseea* și în *Iliada*, unde zeii interveneau – până când ceva anume se îndrepta către catastrofă –, la fel se întâmpla și aici. Încerca să se re-asambleze, să revină la ea însăși, și uneori chiar reușea să creadă. În cele mai bune cazuri, în scurt timp eram istoviți:

Lumina stupidă a saloanelor de spital.

Sufletele încântătoarelor asistente.

Cât uram felul în care pășeau:

Picioarele în ciorapi ale asistentelor-șefe!

Dar pe unele nu puteai să nu le admiri – cât detestam să le îndrăgim pe cele deosebite! Chiar și acum, în timp ce scriu cele întâmplate, le sunt recunoscător tuturor acelor asistente; cum o ridicau ele pe perne, ca pe un obiect fragil, așa cum era. Cum o țineau de mână și îi vorbeau, în fața întregii noastre uri. O încălzeau, stingeau pârjoluri și, la fel ca noi, trăiau și așteptau.

Într-o dimineață, când chinul atinsese aproape punctul de frângere, Rory furase un stetoscop – luând ceva înapoi, bănuiesc – atunci când mama devenise o impostoare. Avea deja pe atunci culoarea icterului, și n-avea să mai revină niciodată la culoarea ei firească. Recunoșteam deja pe atunci deosebirea dintre galben și blond.

---

[1] Termen împrumutat din germană, care se traduce prin „război-fulger“ și desemnează o ofensivă militară generalizată, cu atacuri foarte rapide (n.tr.)

Se agăța de noi ținându-ne de antebrațe, ori de carnea palmelor noastre. Din nou, educația primită – atât de ușor era să numeri încheieturile degetelor și oasele din mâinile ei! Privea departe pe fereastră, la lumea atât de vie și de fără griji.

Și asta-i o imagine pe care s-o privești, atunci când îți vezi tatăl schimbându-se.

Te uiți cum se pliază în diverse locuri.

Îl vezi dormind în alt fel:

Aplecat în față, peste patul din salon.

Trage aerul în el, însă nu-l respiră.

Atâta presiune de la tot ce ține înăuntru.

E în el ceva obosit și strivit, și haine care suspină la cusături. Ca Penny care n-avea să mai fie niciodată blondă, tata își pierdea fizicul. La amândoi, moartea culorii și a formei. Nu doar moartea *ei* o vezi atunci când te uiți la o persoană cum moare.

Dar pe urmă... reușea.

Cumva, ieșea din nou la suprafață și trecea de ușile spitalului. Se întorcea direct la muncă, deși moartea îi ședea lângă umăr.

Deja nu mai atârna de firele de curent electric.

Și nu mai stătea drapată în jurul frigiderului.

Întotdeauna era pe acolo, pe undeva:

În tren sau în autobuz, ori pe vreo alee.

Pe drumul înapoi spre aici.

Până în noiembrie, devenise un miracol.

Opt luni, și izbutea să mai trăiască.

Urmaseră alte două săptămâni de spital, iar doctorii erau evazivi, dar uneori se opreau și ne spuneau:

– Nu știu cum a putut. N-am văzut niciodată ceva atât de...

– Dacă spuneți *agresiv*, zicea tata și arăta, calm, spre Rory, o să... Îl vedeți pe băiatul ăla?

– Da.

– Ei bine, o să-i spun să vă ia la bătaie.

– Scuze, ce-ați...?

Doctorul se alarma, iar Rory se trezea brusc – fraza aceea era mai eficientă decât sărurile mirositoare.

– Serios? întreba el, aproape frecându-și mâinile de bucurie. Chiar pot?

– Sigur că nu. Glumeam.

Dar Rory își încerca norocul.

– Hai, dom'le doctor, după un timp nici n-o să mai simțiți!

– Măi oameni buni, zicea specialistul cu pricina, sunteți țicniți de-a binelea.

În stânga lui se auzea râsul lui Penny.

Râdea și pe urmă își ostoia durerea.

– Poate că așa am reușit, îi spunea ea doctorului.

Era o creatură vesel-tristă între pături.

Cu ocazia aceea, când se întorsese acasă, decorasem casa întreagă:

Panglici, baloane, Tommy făcuse o pancartă.

– Ai scris greșit „bunvenit", observase Henry.

– Cum?

– Nu e corect într-un cuvânt.

Pe Penelope însă n-o deranjase.

Tata o adusese în brațe de la mașină și, pentru prima dată, chiar îl lăsase; iar a doua zi dimineață am auzit cu toții, înainte ca primii zori să atingă casa:

Penny cânta la pian.

Continuase să cânte la răsărit și printre certurile noastre. Cântase la micul dejun și mult după el, și niciunul dintre noi nu cunoștea muzica aceea. Poate că avea o logică greșită, aceea că atunci când cânta, nu murea – fiindcă știam că în curând totul avea să se întoarcă, sărind de pe un fir pe altul.

N-avea niciun rost să tragem perdelele sau să încuiem vreo ușă.

Fiindcă era acolo afară, era acolo înăuntru, așteptând.

Moartea trăia pe veranda noastră.

Pactul cu diavolul

Când Clay s-a despărţit de McAndrew şi s-a întors în fugă, tata stătea lângă Ahile.

L-a întrebat dacă era în regulă.

I-a spus că, sincer, i-a fost dor de el.

– N-ai mai construit cât am lipsit eu?

– Nu, a replicat el mângâind catârul, dar cu precauţie. Mii de oameni ar putea lucra la podul ăsta, şi lumea ar putea veni să-l vadă... dar toţi ar şti cui aparţine de fapt. Tu eşti singurul care-l poate termina, adăugase apoi, dându-i căpăstrul.

Mult timp, Clay a rămas afară.

L-a privit pe Ahile cum mănâncă.

Înserarea avea să coboare curând.

Un singur gând nu-i dădea pace, şi la început nu ştiuse de ce.

Cred că voia doar să vorbească cu el.

Era legenda despre Pont du Gard:

Cândva demult în Franţa, care pe atunci nici măcar nu era Franţa – fiindcă era în lumea antică – era un râu ce se dovedea de neînfrânt. Râul acela se numeşte azi Gardon.

Vreme de secole, oamenii care locuiau acolo nu reuşiseră să construiască un pod, iar dacă-l construiau, venea râul şi-l distrugea.

Apoi, într-o zi, în sat venise diavolul și le făcuse localnicilor o ofertă. Le spusese:

– Eu pot să vă construiesc podul cu ușurință! Pot să-l ridic într-o singură noapte!

Iar sătenii aproape că strigaseră de bucurie.

– Dar... adăugase diavolul înfierbântat, primul care îl va traversa a doua zi va fi al meu, să fac ce vreau cu el.

Așa că sătenii au organizat o adunare.

Discutaseră problema și ajunseseră la un acord.

Acceptaseră oferta diavolului și toată noaptea priviseră fermecați cum încornoratul smulgea pietre din coastele munților și tot ce-i mai ieșea în cale. Arunca în aer și jongla cu bolovanii și modela arcele câte două și câte trei. Construise podul și un apeduct, iar dimineață își aștepta plata.

El își făcuse partea de târg; fusese la înălțime.

Dar sătenii, de data asta, se arătaseră mai isteți decât el – dăduseră drumul unui iepure peste pod, ca să fie primul care-l traversează. Iar diavolul se înfuriase.

Luase iepurele și-l zdrobise.

Îl izbise epic de unul dintre arce, iar conturul lui e încă vizibil și azi.

Pe câmp lângă Ahile și râu, Clay și Michael Dunbar stăteau, iar el l-a privit și i-a vorbit.

– Tata?

Insectele erau mai degrabă tăcute.

Întotdeauna fuseseră asfințiturile astea sângerii aici, iar acesta era primul pentru Ahile. Catârul, desigur, l-a ignorat și și-a văzut de treaba pentru care se născuse; câmpul ăsta era făcut pentru a fi mâncat.

Dar Michael s-a apropiat și a așteptat.

Nu era sigur cum anume să-l abordeze pe Clay, fiindcă băiatul văzuse atât de multe – și apoi s-a întâmplat ceva ciudat:

– Îți amintești că m-ai întrebat dacă o știu? Legenda despre Pont du Gard.

Michael fusese surprins în toiul răspunsului.

– Sigur, dar...

– Ei bine, eu n-aş face-o.

– Ce anume n-ai face?

Ahile asculta şi el acum; ridicase privirea din iarbă.

– N-aş face înțelegerea aceea... ca podul să fie construit într-o noapte.

Se întunecase deja, se întunecase bine, iar Clay a continuat să vorbească.

– Dar aş face un târg pentru *ele*. M-aş duce şi-n iad, doar ca ele să trăiască din nou – şi ne-am putea duce amândoi, ai putea veni şi tu cu mine: unul dintre noi pentru una dintre ele. Ştiu că ele nu-s în iad, ştiu asta, dar...

S-a oprit, s-a aplecat de spate şi pe urmă a vorbit din nou:

– Tata, trebuie să mă ajuți.

Întunecimea îl retezase în două. Ar fi fost în stare să moară ca să le aducă înapoi. Pe Penelope, şi-a spus el. Şi pe Carey. În cel mai rău caz, le datora asta.

– Trebuie să-l facem perfect, a adăugat. Trebuie să-l facem grozav.

S-a întors apoi cu fața spre albia râului.

Un miracol, nimic mai puțin.

Cele șapte beri ale lui Penny Dunbar

Cumva reușea să înșire zilele una după alta.

Le transforma în săptămâni.

Uneori, nu puteam decât să ne întrebăm:

Făcuse oare o înțelegere cu moartea?

Dacă da, atunci era șmecheria secolului – era o moarte care nu se lipea de ea.

Cel mai bine fusese când trecuse un an.

Lunile ajunseseră la norocosul număr treisprezece.

Cu acea ocazie, ieșită din spital, Penny Dunbar zisese că-i e sete. Că vrea bere. O ajutaserăm să urce pe verandă, când ne spusese să nu ne mai obosim. De obicei nu bea niciodată.

Michael o prinsese de brațe.

Se uitase la ea și întrebase.

– Ce e? Vrei să te odihnești?

Femeia replicase imediat, emfatic:

– Hai să mergem la Brațele Goale!

Noaptea coborâse în stradă, iar Michael o strânsese mai aproape.

– Poftim? Ce-a fost asta?

– Am zis – hai să mergem la bar!

Purta o rochie pe care o cumpăraserăm pentru o fetiță de doisprezece ani, dar una care nu exista.

Ea zâmbise în întunecimea din Archer Street.

Pentru un moment foarte lung, lumina ei luminase strada, şi ştiu că sună bizar, dar aşa o descria Clay. Zicea că atât de palidă ajunsese pe atunci, şi pielea îi era subțire ca hârtia. Ochii ei continuau să fie galbeni.

Dinții îi deveniseră o veche șarpantă.

Brațele îi erau ca niște ace la coate.

Gura era o excepție – sau conturul ei, cel puțin.

Mai ales în momente ca acela.

– Haideee! insistase ea și trăsese de el; fisurată şi secată, dar în viață. Hai să ieșim la un pahar – doar ești Mikey Dunbar, la urma urmei!

Noi, băieții, sigur că-i ținuserăm isonul.

– Da, hai, Mikey, haide Mikey!

– Hei! exclamase el, Mikey încă mai poate să vă trimită să faceți curat în casă și să tundeți iarba.

Rămăsese aproape de verandă, însă văzuse că apelul la rațiune nu mai avea rost, când ea se întorsese, mergând pe alee. Și totuși, trebuia să mai încerce:

– Penny... *Penny!*

Și cred că a fost unul dintre momentele acelea, știți?

Se vedea cât de tare o iubește.

Inima îi fusese distrusă, dar găsise în el voința de a accepta.

Era obosit, atât de obosit, în lumina verandei.

Doar fărâme și frânturi de om.

Cât despre noi – noi eram băieți, ar fi trebuit să devenim un sitcom.

Eram tineri și proști și neliniștiți.

Chiar și eu, viitorul responsabil, mă răzgândisem când el se întorsese spre noi.

– Știu și eu, tata? Poate că e bine să meargă.

– Niciun *poate*...

Dar ea îl întrerupsese.

Un braț septic, cavernos.

Întinsese o mână ca o gheară de pasăre.

– Michael, te rog! Un pahar n-o să-nsemne moarte de om.

Iar Mikey Dunbar cedase.

Își trecuse mâna prin părul ondulat.

Ca un băiețel, o sărutase pe obraz.

– Bine, spusese el.

– Bun, spusese ea.

– Bine, repetase el.

– Ai mai zis asta o dată! Și îl îmbrățișase; și îi șoptise: Te iubesc, ți-am spus asta vreodată?

Iar el plonjase drept în ea.

Micul ocean negru al buzelor ei.

Când o dusese spre mașină, hainele lui erau umede și întunecate pe el, iar ea, din nou, nu dăduse înapoi.

– Nu! replicase. Mergem pe jos.

Și gândul îl izbise clar. Femeia asta moare naibii – și are grijă să mă ia și pe mine cu ea.

– În seara asta, mergem pe jos împreună.

Un grup de cinci băieți și o mamă deci – am traversat întinderea drumului. Îmi amintesc de șorturile și de tricourile noastre. Îmi amintesc de picioarele ei de fetiță. Fusese întuneric, apoi luminile străzii și aerul de toamnă cald încă. Imaginea prinde contur încet pentru mine acum, dar în scurt timp ajunge la final:

Tata rămăsese în urmă, pe peluză.

O parte din el se prăbuşea acolo, iar noi ne întorseserăm să ne uităm. Părea atât de afurisit de singur.

– Tata?

– Haide, tata!

Dar tatăl nostru se aşezase jos, cu tâmplele în mâini, și sigur că nu putuse să fie decât Clay:

Se întorsese pe peluza noastră din Archer Street și se apropiase de umbra aceea de tată. Se oprise lângă el și pe urmă, încet, se lăsase în jos, pe vine – și exact când credeam că avea să rămână cu el, era din nou în picioare, era în spatele lui. Îşi pusese palmele în zona aceea în care fiece bărbat de pe lume are:

Ecosistemul fiecărei subsuori.

Îl trăsese pe tatăl nostru în sus.

Se ridicaseră amândoi în picioare, se clătinaseră, se echilibraseră.

Când am pornit, merseserăm în ritmul lui Penelope, atât de palidă clipă de clipă. Cotiserăm după alte câteva colțuri, pe strada Gloaming, unde barurile ședeau calme și strălucitoare. Dalele erau crem și castanii.

Înăuntru, în timp ce noi ne uitam după un taburet, tata se dusese la bar.

– Două beri și cinci beri de ghimbir, spusese, dar Penny se ivise lângă el, toată asudată și oase expuse.

Îşi pusese palmele pe tejghea.

Şi le înfipsese adânc, în plămânii pustiiți.

Părea să caute ceva acolo, ceva ce știa și iubea.

– Ce-ai zice, încropise întrebarea, bucată cu bucată, să fie totuși șapte beri?

Era un barman tânăr, întors deja după răcoritoare. Pe ecusonul lui scria *Scott*. Lumea îi zicea Scotty Bils.

– Poftiți?

– Am spus, reluase ea și îl privise drept în ochi – părul începuse să-i dispară, însă nas avea din plin –, să fie șapte beri!

Atunci se apropiase Ian Bils; pulsul de la Brațele Goale.

– Totu-i în regulă aici, Scotty?

– Doamna, răspunsese Scotty, a cerut șapte beri. Băieții de acolo...

Iar Ian Bills... nici nu se uitase.

Rămăsese cu privirea pe femeia în flux, care își aduna forțele lipită de barul lui.

– Toohey Light e bine? o întrebase.

Penny Dunbar îi ieșise în întâmpinare.

– Perfect.

Bătrânul cârciumar încuviințase solemn.

Purta o șapcă și o mustață galopantă.

– Să zicem că-s toate din partea casei.

Există victorii și victorii, cred, iar cea despre care vă spun n-a fost deloc ieftină. Am crezut că-n noaptea aceea avea să se desprindă, când o aduseserăm în sfârșit acasă.

A doua zi rămăseserăm toți acasă, cu ea.

O vegheam și verificam dacă respiră.

Brațele ei goale și Brațele Goale.

Duhnea a bere și a boală.

Seara, scrisesem biletele de motivare a absențelor.

Cel mai grozav scris al tatei pe care l-am putut încropi:

> Soția mea este grav bolnavă, după cum știți...

Dar știu acum că ar fi trebuit să scriu în loc:

> Stimată domnișoară Cooper,
>
> Vă rog să-l scuzați pe Tommy fiindcă a lipsit ieri. A crezut că mama lui va muri, dar n-a murit, și ca să vă spun adevărul, era și puțin mahmur...

Ceea ce, tehnic vorbind, nu era adevărat.

Cel mai mare fiind, doar eu îmi terminasem berea, și fusese un efort, nu glumă, vă spun eu. Rory și Henry băuseră câte o jumătate fiecare. Clay şi Tommy sorbiseră spuma – şi totuşi, nimic nu contase, nici pe departe, fiindcă o privisem pe Penny Dunbar zâmbind pentru sine; oasele și rochia albă a unei fete. Crezuse că va face bărbați din noi, dar ăsta era un caz de fiecare femeie pentru ea însăși.

Greșelnica nu greșise aici.

Avea să rămână până ce-i va termina complet.

Plimbarea la Featherton

Când au vorbit din nou despre Pont du Gard, au făcut-o pentru a vesti începutul sfârșitului.

S-au dus și au reluat lucrul.

Munceau, iar Clay nu se mai oprea.

De fapt, Michael Dunbar numărase o sută douăzeci de zile consecutive în care Clay muncise la pod, cu foarte puțin somn, foarte puțină mâncare – doar un băiat care putea să tragă scripeți și să ridice pietre pe care n-avea niciun drept să le care.

– Acolo, îi zicea tatălui. Nu, nu acolo, dincolo.

Se oprea doar ca să stea o vreme cu catârul; Clay și credinciosul Ahile.

Deseori, dormea acolo, în țărână.

Acoperit cu pături și schelărie.

Părul îi era murdar și lipit de el.

Îl întrebase pe Michael dacă nu voia să i-l tundă.

Căzuse la picioarele lui în smocuri.

Îl tăiase afară, lângă pod, la umbra arcelor.

El spusese *mulțumesc* și se întorsese la treabă.

Când Michael pleca la mine, îi cerea lui Clay să-i promită că o să mănânce.

Ne-a telefonat chiar și nouă aici, să se asigure că aveam să-l sunăm ca să-l verificăm, și ăsta a fost un lucru pe care eu l-am făcut cu religiozitate; îl sunam de trei ori pe săptămână și număram douăzeci și patru de apeluri până să răspundă: lungimea sprintului până în casă.

Vorbea numai despre pod și despre construirea lui.

Nu trebuie să venim, ne spunea, înainte să-l termine.

Podul și construcția lui perfectă.

Probabil că unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-a făcut Michael a fost să-l silească să ia o pauză.

Un weekend.

Un weekend întreg.

Clay, desigur, nu fusese dornic. Zisese că se duce în magazie; avea nevoie iar de lopata aia chinuitoare.

– Nu.

Ucigașul, tatăl nostru, fusese ferm.

– De ce nu?

– Vii cu mine.

Nu fusese de mirare că Clay dormise tot drumul în mașină cât condusese el până la Featherton; îl trezise când parcase pe strada Miller.

Clay se frecase la ochi și se aprinsese.

– Aici i-ai îngropat? întrebase.

Michael încuviințase și-i dăduse o cană de cafea.

Peisajul începuse să se rotească.

Înăuntrul mașinii, în vreme ce Clay băuse, tata îi explicase frumos. Nu știa dacă mai trăiau, dar era un cuplu, cei doi Merchison, care cumpărase locul acela, deși se părea că nu era nimeni acasă – cu excepția celor trei din curtea din spate.

Multă vreme fuseseră tentați să traverseze peluza aceea pârjolită, dar în scurt timp plecaseră și parcaseră lângă bancă. Străbătuseră orașul vechi și străzile lui.

– La cârciuma asta, spusese el, aruncam eu cărămizile-n sus... aruncam cărămizi către un alt tip care arunca și el cărămizi în sus...

Iar Clay îl întrerupsese:

– Abbey a fost aici.

Ei, Dunbar, potaie bună de nimic, unde-s cărămizile mele?!

Michael Dunbar răspunsese, simplu:

– Poezie.

Pe urmă se plimbaseră până seara, chiar pe autostradă; iar Clay putea să vadă începutul lucrurilor, de pildă pe Abbey mâncând o înghețată, pe tatăl lui și câinele pe care îl chema Luna.

În oraș, văzuse clinica:

Infamul cabinet de tăiere al doctorului Weinrauch.

Apoi pe femeia-bătător a locului, care bătea pe taste în birou.

– Nu e chiar așa cum mi-am imaginat eu, spusese el. Dar cred că, până la urmă, lucrurile nu sunt niciodată așa.

– Niciodată nu ne închipuim lucrurile exact, replicase Michael, ci întodeauna puțin mai la dreapta sau mai la stânga... Nici eu, măcar, cu toate că am locuit acolo.

La căderea nopții, spre final, trăseseră de timp.

Trebuia să hotărască într-un fel sau altul.

– Vrei să mergi acolo și s-o iei? întrebase Michael. Vrei să mergi și să dezgropi mașina de scris? Sunt sigur că oamenii aceia nu se vor supăra.

Dar acum, Clay era cel care hotărâse. El fusese ferm și categoric. Atunci, cred, înțelesese el:

În primul rând, povestea nu se încheiase încă.

Și nici chiar când avea să se încheie, nu el avea să fie acela.

Povestea era a lui, dar nu și scrierea ei.

Fiindcă era suficient de greu s-o trăiască și să fie el însuși.

Negustori și șarlatani

Cele șapte beri fuseseră un alt început:

O cronologie a morții și a întâmplărilor.

Privind acum înapoi, îmi dau seama cât de neobrăzați eram, iar Penny însăși – insolență pură.

Noi, băieții, ne certam și ne băteam.

Prea mult din murirea aceea ne durea.

Dar uneori încercam să i-o luăm înainte, ori să râdem și s-o scuipăm – totul în vreme ce păstram distanța față de ea.

În cel mai bun caz, o întrerupeam.

Dat fiind că moartea venise s-o ceară, puteam cel puțin să ne lăsăm înfrânți cu greu.

În iarna acelui an îmi luasem de lucru în vacanță la o firmă locală de podele și covoare. Îmi oferiseră un post cu normă întreagă.

La școală, pe la șaisprezece ani, eram deopotrivă priceput și nepriceput la o sumedenie de lucruri, iar preferata mea era de obicei engleza; îmi plăcea să scriu, iubeam cărțile. Odată, profesoara noastră a pomenit despre Homer, iar ceilalți au făcut haz și au râs. Au amintit de un personaj îndrăgit dintr-un desen animat american îndrăgit; eu n-am spus nimic. În aceeași zi au glumit și pe tema numelui profesoarei, iar la sfârșitul orei i-am zis:

– Preferatul meu a fost întotdeauna Ulise.

Doamna Simpson rămăsese oarecum perplexă.

Îmi plăceau buclele ei trăsnite și mâinile ca niște fuse pătate de cerneală.

– Știai despre Ulise și n-ai spus nimic?

Îmi era rușine, dar nu mă puteam abține.

– Ulise cel descurcăreț. Agamemnon, regele oamenilor, și... Ahile, cel iute de picior, am răspuns într-o suflare.

Îmi dădusem seama că se gândește, *La naiba!*

Când plecasem, nu le cerusem lor permisiunea.

Îi spusesem mamei la patul ei de suferință, iar lui Michael Dunbar, în bucătărie. Amândoi ziseseră că ar trebui să nu plec, însă eu mă hotărâsem deja. Vorbind despre descurcăreți – facturile veneau ca un potop – sfidarea morții n-a fost niciodată ieftină; și totuși, nu de asta o făcusem. Nu, pur și simplu mi se părea că trebuie, asta e tot ce pot să zic, și chiar și atunci când Penny se uitase la mine și-mi spusese să mă așez lângă ea, fusesem pe deplin sigur și convins.

Se străduise să ridice o mână.

Până la obrazul meu.

Îi simțeam acoperișul fierbinte în timp ce mocnea pe așternuturi; era din nou unul dintre acele *oximoroane* – o prăjea din interior.

– Promite-mi că o să citești în continuare, îmi ceruse ea și înghițise, ca un utilaj greu. Promite-mi, copile, promite-mi, bine?

– Sigur, răspunsesem, și ar fi trebuit s-o vedeți și dumneavoastră.

Luase foc acolo lângă mine, pe pat.

Fața ei ca de hârtie era aprinsă.

Cât despre Michael Dunbar, în bucătărie – tata făcuse un lucru ciudat.

Se uitase la facturi și apoi la mine.

Pe urmă ieșise luându-și ceașca de cafea și o azvârlise spre gard – dar greșise, cine știe cum, unghiul, și ceașca aterizase în toiul peluzei.

După un minut, se dusese, o ridicase, și ceașca rămăsese intactă.

De acolo, ușa fusese deschisă, iar moartea intrase de pretutindeni; jefuise tot ce-i aparținea ei.

Și totuși, ea refuza să-i permită.

Una dintre cele mai bune seri fusese la sfârșit de februarie (aproape douăzeci și patru de luni trecuseră în total), când o voce sosise în bucătărie. Era foarte cald și foarte umed. Chiar și vasele de pe raftul de scurs transpirau, ceea ce însemna că era o seară perfectă pentru Monopoly. Părinţii noştri erau în camera de zi, se uitau la televizor.

Eu eram jobenul, Henry mașina, Tommy cățelul, iar Clay, degetarul. Ca de fiecare dată, Rory era fierul de călcat (și așa se apropiase cel mai mult de folosirea unuia); câștiga și ne dădea cu tifla.

Rory ştia că nu suport trișorii, iar lăudăroșii nici atât, și le făcea pe ambele, pe față, ciufulindu-ne tuturor părul de fiecare dată când trebuia să-l plătim – până când, la câteva ore de la începutul jocului, începuse:

– Hei!

Ăsta fusesem eu.

– Ce?

Ăsta fusese Rory.

– Ai dat nouă, dar ai mutat zece.

Henry își frecase palmele; avea să fie grozav!

– *Zece?* Ce naiba vorbești acolo?

– Uite! Acolo erai, nu? În Leicester Square. Așa că mută-ți fierătania de fund înapoi cu o căsuță, în gara mea, și scoate douăzeci și cinci.

Lui Rory nu-i venea să creadă.

– Zece a fost, am dat *zece*!

– Dacă nu te întorci cu o căsuță, iau eu fierul și te dau afară din joc.

– Mă dai *afară*?

Asudam ca negustorii și șarlatanii, iar Rory, ca să mai schimbe melodia, se asmuțise asupra lui însuși – o palmă prin părul lui sârmos. Mâinile îi erau deja foarte aspre. Iar ochii îi deveniseră și mai aspri.

Zâmbise către mine, ca o amenințare.

– Glumești, spusese. Glumești.

Dar trebuia să merg până la capăt.

– Ți se pare cumva că aș glumi, Rory?

– Vorbești idioțenii.

– Cum să nu!

Întinsesem mâna după fierul de călcat, dar nu înainte ca Rory să-și pună pe el degetele asudate și unsuroase, așa că ne luptaserăm – ba nu, ne ciupiserăm, până când din camera de zi răsunase un acces de tuse.

Ne opriserăm.

Rory îmi dăduse drumul.

Henry se dusese să vadă, iar când se întorsese, cu un semn din cap că era în regulă, întrebase:

– Bun, și unde rămăseserăm?

Tommy:

– Fierul.

Henry:

– Ah, da... perfect, unde e?

Eu, sec:

– A dispărut.

Rory căutase pe tabla de joc înnebunit.

– *Unde?*

Eu, și mai sec:

– L-am mâncat.

– Nu se poate!

Incredulitate. Strigase:

– Îți baţi joc de mine!

Dăduse să se ridice, dar Clay, în colț, îl redusese la tăcere.

– L-a mâncat, îi confirmase. L-am văzut eu!

Henry palpita:

– Ce? Vorbești serios?

Clay încuviințase.

– Ca pe un analgezic.

– Cum adică? L-a halit?

Izbucnise într-un râs zgomotos – blond în bucătăria alb-blondă –, iar Rory se răsucise rapid cu fața spre el.

– Eu mi-aș ține gura în locul tău, Henry!

Iar o clipă mai târziu ieșise în curte și se întorsese cu un cui ruginit. Îl înfipsese în căsuța cu pricina, plătise suma și se încruntase la mine.

– Uite, lepădătură puturoasă. Încearcă să înghiți *asta*!

Dar, sigur, n-a trebuit s-o fac – fiindcă atunci când jocul a început din nou și Tommy a dat cu zarul, am auzit vocea din camera alăturată. Era Penny, parțial dusă, parțial vie.

– Hei, Rory!

Tăcere.

Ne opriserăm cu toții.

– Da?

Și privind înapoi acum, îmi place cum răspunsese – cum se ridicase, și fusese gata să se ducă la ea, s-o poarte în brațe sau să moară pentru ea, dacă trebuia; ca grecii când erau chemați la arme.

Iar noi ceilalți stătuserăm ca niște statui.

Nemișcați și atenți.

Doamne, bucătăria aia și căldura ei, și vasele părând toate agitate; și vocea sosind împleticită. Era pe tabla de joc, între noi:

– Uită-te în cămașa lui... (O simțiserăm zâmbind.) Buzunarul din stânga.

Și nu avusesem cum să nu-l las. Îl lăsasem să întindă mâna și să caute.

– Ar trebui să-ți stâlcesc sfârcul dacă tot sunt pe-aproape, lepădătură!

Dar izbutise curând să-l găsească.

Mâna lui se afundase și ieșise cu fierul, iar el clătinase din cap și-l sărutase; buze aspre pe fisa argintie.

Pe urmă îl luase și se oprise în prag, și era Rory, copil și ne-aspru pentru un moment, metalul înmuiat într-o clipită. Zâmbise și își strigase nevinovăția, glasul ridicându-i-se până în tavan.

– Penny, Matthew trișează din nou!

Iar casa se zguduia în jurul nostru, iar Rory se zguduia odată cu ea – dar se întorsese repede la masă și pusese fierul peste gara mea, după care îmi aruncase o privire care se prăbușise peste mine, pe urmă peste Tommy și peste Henry și peste Clay.

Era Rory băiatul cu ochii de șpan.

Nu-i păsa lui de nimic.

Dar privirea aceea, atât de speriată, atât de disperată, și cuvintele, ca ale unui băiat frânt în bucăți:

– Ce-o să ne facem fără ea, Matthew? Ce naiba o să ne facem?

Fotbal în albia râului

Am făcut-o la începutul lui decembrie.

Am urcat toți în mașina mea.

Clay putea să zică el ce dorea, cum că să așteptăm până ce termina. Noi însă, toți, ne săturaserăm, așa că mi-am scos din mașină uneltele și hainele de lucru; am pus banchetele la loc. Rosy a venit și ea cu noi. Tommy încercase și cu Hector, însă i-am zis să nu-și forțeze norocul – și, Doamne, cum am mai mers și ne-am gândit la el.

Mormanele acelea de spațiu gol!

Am mers, dar abia dacă am vorbit.

Între timp, norii se adunau, ceea ce însemna una din două posibilități.

Furtunile aveau să treacă, fără să lase ploaie; iar ei aveau să aștepte ani de-a rândul să testeze podul. Sau apele aveau să vină umflate mai devreme, în timp ce ei încercau cu disperare să termine.

Probabil că cel mai grozav moment fusese când scoseseră mulajele – cintrul – și arcele au rămas în picioare. Erau pe atunci oameni ai altor cuvinte – ai construcției în opoziție cu moartea –, așa că vorbeau despre rezistența grinzilor și despre sperantele pe care le nutreau pentru fiecare cheie de arc.

Dar pe urmă simplitatea îi cotropise, sau pe Michael, cel puțin, în albia râului:

– Să sperăm că afurisitele astea rezistă.

Era ca atunci când vezi înotătoare tăind apa în ocean – ești sigur că sunt doar niște delfini, dar, de fapt, chiar poți să știi? Nu înainte de a le vedea de foarte aproape.

În inimile lor, știau că făcuseră totul.

Făcuseră totul ca să fie perfect.

Gresia lucea dimineața.

– Ești gata? întrebase Michael, iar Clay înclina din cap în semn că da.

În cel mai sigur dintre teste, coborâse el dedesubt.

Și spusese:

– Clay, tu rămâi acolo – stai la lumină!

Apoi scosese ultimele bucăți, iar arcele se dovediseră sigure, încă în picioare. Și pe urmă veniseră și zâmbetul lui, și râsetele:

– Vino aici, aici, Clay! Vino dedesubt!

Se îmbrățișaseră ca doi copii sub arc.

Când am ajuns noi acolo, îmi amintesc cum l-am văzut.

Podul părea complet finalizat, cu suprafața de gresie polizată.

– Isuse, exclamase Rory, uitați-vă la asta!

– Hei! strigase Henry. Uite-l și pe el!

Sărise din mașina încă în mișcare.

Se împiedicase și râsese, pe urmă fugise la el, îl luase pe sus și-l dărâmase la pământ.

Din nou, încă o poveste.

Despre cum iubesc băieții și frații.

Seara, jucasem fotbal în albia râului.

Era ceva ce trebuia făcut.

Țânțarii abia dacă țineau pasul cu noi.

Pământul era brutal de tare, și ne placam unii pe alții și iar ne ridicam.

Erau și momente în care ne opream însă și ne uitam doar, uluiți, la pod – la întinderea lui monumentală și la arcele, ca niște gemeni, din fața noastră. Chiar se înălța ca un edificiu religios, ca o catedrală a unui tată și a unui fiu; eu stăteam lângă arcul din stânga.

Și știam că era făcut din el însuși:

Din piatră, dar și din Clay.

Ce altceva aș fi putut să fac?

Erau multe lucruri pe care încă nu le știam, iar dacă le-aș fi știut, aș fi strigat poate mai devreme – către locul în care stătea, între Rosy și Ahile.

– Hei!

Și din nou:

– Hei! am strigat și aproape că am adăugat „tata", dar am zis în loc „Michael", iar el s-a uitat la mine, în albia râului. Avem nevoie de tine ca să echilibrăm echipele!

Și, straniu, el s-a întors spre Clay.

Aici era albia lui Clay, podul lui Clay; prin urmare, era și terenul lui de fotbal, și înclinase din cap în semn că da, iar Michael venise repede.

Dacă am avut atunci o discuție serioasă, despre cum să fim mai uniți ca niciodată, mai ales în momente ca ăsta?

Sigur că nu, doar eram băieții Dunbar.

Henry fusese cel care îi vorbise apoi.

Îi dăduse lista de instrucțiuni:

– Poți să treci direct prin arce, bine? Și să șutezi pe deasupra. Înțeles?

– Înțeles.

Și Ucigașul zâmbise din urmă cu mulți ani, fie și numai pentru o frântură de clipă.

– Și, continuase Henry ca să încheie, spune-i lui Rory să nu mai trișeze...

– Nu trișez!

Jucasem apoi în sângeriul soarelui.

Cupa mondială la murit

Ceasul bătuse delicat împlinirea a doi ani.

Apoi, oribil, doi și jumătate.

Ea se întorsese la lucru ca suplinitoare.

– Tâmpenia asta cu muritul e simplă, spusese.

(Tocmai vomitase în chiuvetă.)

Când reușea să se ducă la lucru, uneori nu se mai întorcea, și o găseam la jumătatea drumului spre casă, ori în mașină, în parcare. Odată o găsisem lângă linia de tren aproape de gară, întinsă pe locul ei, şi trenurile treceau printr-o parte, iar maşinile prin cealaltă. Bătusem în geam ca s-o trezim.

– O, exclamase ea, încă-s vie, nu?

În unele dimineți, începea să ne prelucreze.

– Băieți, dacă vreunul dintre voi se întâlneşte azi cu moartea, trimiteți-o la mine.

Știam că face paradă de curajul ei. În zilele în care îi era prea rău ca să plece, ne chema spre pian.

– Hai, băieți, dați-mi un pupic aici.

Ședeam la rând ca să-i sărutăm obrazul.

De fiecare dată ar fi putut fi ultima.

Ori de câte ori vedeai ușurință sau vioiciune, știai că prăbușirea nu era departe.

După cum s-a dovedit, al treilea Crăciun a fost ultimul pentru ea.

Şedeam la masa din bucătărie.

Trecuserăm printr-un iad de eforturi; făcuserăm *pierogi* şi imposibil de rostitul *barszcz.*

Până atunci, ea era gata să cânte din nou *Sto Lat*, şi cântaserăm şi noi de dragul lui Penelope; şi al lui Waldek statuia, şi pentru nicio ţară. Cântaserăm doar pentru femeia din faţa noastră. Cântaserăm doar pentru toate poveştile ei.

Curând însă, nu avea cum să nu se întâmple.

I se dăduse o ultimă alegere.

Putea să moară la spital sau putea să moară acasă.

În salon, se uitase la Rory, pe urmă la mine şi la toţi ceilalţi, şi se întrebase cine să vorbească.

Dacă l-ar fi ales pe Rory, el ar fi zis: „Hei, tu de-acolo... soră! Da, tu, aşa e... desfă-i toate rahaturile alea de tuburi!" Dacă s-ar fi hotărât pentru mine, aş fi fost mai puţin obraznic, dar la fel de dur. Henry ar fi fost prea încrezător, iar Tommy n-ar fi zis nimic – era prea mic.

După o scurtă deliberare, se hotărâse pentru Clay, şi-l chemase lângă ea şi-i şoptise, iar el se întorsese spre doctoră şi spre asistentă; erau amândouă femei, amândouă amabile peste măsură.

– Zice că aici i-ar fi dor de bucătăria ei, şi vrea să fie acasă pentru noi. Şi trebuie să poată cânta mai departe la pian... şi să stea cu ochii pe *el*.

Dar nu spre Rory arătase, ci spre bărbatul care stătea cu o mână pe umărul lui Tommy.

Din pat, ea vorbise către ele:

– Vă mulţumesc pentru tot.

Clay împlinise treisprezece ani pe atunci, era în al doilea an de liceu.

Fusese chemat în sala de clasă a unui îndrumător, după ce Henry tocmai ieşise; fusese întrebat dacă simte nevoia să vorbească. Zile întunecate, înainte de Claudia Kirkby.

Numele lui era domnul Fuller.

La fel ca ea, nici el nu era psiholog, ci un profesor căruia îi fusese atribuit postul, un tip de treabă, dar de ce ar fi vrut Clay să discute cu el? Nu vedea rostul.

– Păi, știi, replicase profesorul. (Era tinerel, într-o cămașă albastru-deschis. Și o cravată cu broscuțe, iar Clay se întrebase *Broaște?*) Uneori e mai ușor să vorbești cu cineva din afara familiei tale.

– Sunt în regulă.

– Bine, dar, știi tu... Sunt aici.

– Mulțumesc. Să mă întorc acum la ora de matematică?

Erau vremuri grele, firește, vremuri oribile, ca atunci când o găsiserăm pe pardoseala de la baie, ca o ciocârlie care nu putuse să zboare.

Era deci Penny, și tatăl nostru pe hol, și felul în care o ajutase el să se ridice. Așa era el, idiot, tatăl nostru, fiindcă se uitase la noi atunci și rostise neauzit – „Ia uitați-vă ce fată grozavă!", dar atent să n-o rănească.

Vânătăi, zgârieturi. Leziuni.

Nimic nu merita riscul.

Ar fi trebuit să se oprească la pian, pentru o pauză și o țigară.

Dar nu există pauze de la moarte, cred; moartea e de neoprit și neobosită. E o prostie, știu, să mă exprim așa, dar odată ajuns acolo, deja nu-ți mai pasă. E o moarte la dublu.

Se silea uneori să mănânce dimineața, să stea la masa din bucătărie; niciodată nu putea dovedi fulgii de porumb.

Henry o dată, în garaj:

Trăgea pumni cu nemiluita într-un covor rulat, apoi mă văzuse și se prăbușise la podea.

Eu stătusem locului, neajutorat, dezarticulat.

Apoi mă apropiasem și-i întinsesem o mână.

Trecuse un minut înainte să mi-o ia, și ne întorseserăm în curte.

Uneori stăteam cu toții în camera lor.

Pe pat, sau întinși pe covor.

Eram băieți și trupuri, expuși pentru ea.

Zăceam ca prizonierii de război.

Și, desigur – pe noi înșine ne imitaserăm mai târziu, în ziua comemorării, când citisem eu o vreme din *Odiseea*.

Numai că acum Michael era cel care ne citea:

Sunetele mării și ale Ithacăi.

Stătea lângă fereastra din dormitor.

La intervale regulate, venea o asistentă să vadă ce mai face. O încredința morfinei și își făcea de lucru luându-i pulsul.

Sau se concentra așa ca să uite?

Ori să ignore lucrul pentru care venise, și cine și ce era ea?

Glasul renunțării.

Mama devenise cu siguranță un miracol, o minune a tristei deteriorări.

Era un deșert proptit pe perne.

Buzele ei, atât de uscate și de aride.

Trupul ei, eșuat între pături.

Părul îi rămăsese pe poziție.

Tata putea citi despre ahei și despre corăbiile gata de lansare.

Dar pârloaga apoasă nu mai era.

Și nici marea întunecată ca vinul.

Doar o singură barcă putrezită, dar incapabilă să se scufunde complet.

Dar, da.

La naiba, da!

Uneori erau și vremuri bune, erau vremuri grozave.

Erau Rory și Henry așteptând în fața clasei de matematică, ori de științe, a lui Clay, rezemați alene.

Părul ruginiu-întunecat.

Zâmbetul cotit.

– Hai, Clay, să plecăm!

Fugeau până acasă și stăteau cu ea, iar Clay citea și Rory vorbea:

– Chiar nu pricep de ce Ahile e așa un fătălău.

Atunci, cea mai firavă tresărire a buzelor ei.

Încă mai avea daruri să ne ofere.

– I-a furat Agamemnon iubita.

Tata îi ducea înapoi cu mașina, mustrând parbrizul, dar vedeau și ei că nu-i stătea mintea la asta.

Erau apoi nopțile în care stăteam treji până târziu, pe canapea, uitându-ne la filme vechi, de la *Păsările* până la *Pe chei* și la altele la care nu te-ai fi așteptat din partea ei, ca *Mad Max 1* și *2*. Preferatele ei erau tot cele din anii '80. De fapt, astea două din urmă erau singurele pe care Rory și Henry le suportau; restul erau mult prea lente. Ea zâmbea când ei pufneau și se văietau.

– Plictisitor ca rahatul de câine! bombăneau, și era ceva sigur, o rutină.

Un metronom.

Și în sfârșit, apoi, dimineața la care mă gândesc, iar ea trebuie să fi simțit că era aproape – și venise după el la ora trei:

Își târâse perfuzia peste pragul dormitorului nostru, și la început se așezaseră pe canapea.

Zâmbetul ei avea deja cârje.

Fața îi era în descompunere.

– Clay, a venit timpul, da?

Și îi spusese toate adnotările și corecturile.

El avea doar treisprezece ani, era încă prea tânăr, dar ea zisese că a venit timpul. Îi vorbise despre clipe de demult, în Pepper Street, îi împărtășise secrete despre sex și despre picturi. Îi spusese:

– Să-i ceri tatei într-o zi să deseneze. Doar să nu bagi în seamă expresia de pe fața lui.

După o vreme zisese însă că-i e cald.

– Putem ieși afară, pe verandă?

Ploua, iar ploaia strălucea – atât de fină, încât scânteia printre luminile din stradă – și se așezaseră cu picioarele întinse. Rezemați de perete. Încet, îl strânsese lângă ea.

Își dăduse la schimb viața pentru povești:

Din Europa până în oraș și în Featherton.

O fată pe nume Abbey Hanley.

O carte cu titlul *Pietrarul.*

O luase cu ea când plecase.

Și mai spusese:

– Tatăl tău a îngropat cândva o mașină de scris, știai asta?

Cu detalii perfecte, în prag de moarte. Adelle și gulerul ei apretat – ea-i zicea *bătârna MS* – și fusese o vreme când se duseseră ei amândoi acolo, în orașul acela dosnic, și îngropaseră bătrâna Remington – și aia era viață, spusese ea, era totul.

– E cine suntem noi cu adevărat.

Până la final, ploaia era și mai măruntă.

Perfuzia aproape că-i căzuse.

Al patrulea băiat Dunbar era înmărmurit.

Căci cum poate un copil de numai treisprezece ani să stea, să vadă și să priceapă toate astea? Și toate venind peste el deodată?

Dar sigur că înțelesese.

Era somnoros, dar era și treaz.

Erau amândoi ca niște oase-n pijama în dimineața aia, iar el era singurul dintre noi – cel căruia-i plăceau poveștile lor și care le

iubea din suflet. În el avea ea deplină încredere. Pe el și-l imaginase ducându-se într-o zi și dezgropând vechea mașină de scris. Ce crude au fost acele întorsături ale sorții!

Mă întreb când și-a dat el seama prima dată.

Mi-ar fi dat indicațiile acelea mie.

Mai era o jumătate de oră până la primii zori, și uneori norocul e real – fiindcă vântul începuse să se schimbe. Venise asupra lor umbrind pieziș și îi ținuse acolo, pe verandă. Venise și se înfășurase în jurul lor și „Hei", spusese ea, „hei, Clay" – iar Clay se înclinase mai aproape de fața ei blondă și fragilă. Ochii îi erau înfundați și deja închiși. „Acum, tu să-mi spui mie poveștile."

Iar băiatul s-ar fi putut nărui atunci, și ar fi putut să urle atât de tare pe genunchii ei. Dar nu făcuse decât să întrebe:

– De unde să încep?

– De oriunde vrei tu.

Iar Clay zăbovise apoi își adunase forțele.

– Cândva, începuse el, a fost o femeie care căpătase o sumedenie de nume.

Ea zâmbise, dar rămăsese cu ochii închiși.

Zâmbise și, încet, îl corectase.

– Nu... spusese, iar vocea ei era vocea morții.

– Așa... răsunase vocea supraviețuirii.

Un efort crucial de a rămâne alături de el.

– A fost odată, în urzeala trecutului Dunbar, o femeie cu multe nume.

Și se auzise de la mare distanță de lângă el, iar Clay se îndreptase atunci spre ea; avusese ceva personal de adăugat.

– Și ce mai femeie era!

Peste încă trei săptămâni, era deja dusă.

Portretul unui tată ca om bătrân

În scurt timp, nu mai rămăsese nimic altceva:

Sfârșiseră, dar nu fuseseră niciodată sfârșiți – fiindcă știau că avea să mai vină ceva.

În privința construirii podului însă, lucrările și curățenia se încheiaseră; îl priviseră din toate unghiurile. Seara părea să strălucească mai îndelung, de parcă s-ar fi încărcat de la căldura zilei. Era luminat, apoi întunecat, apoi de nevăzut.

Primul care îl traversase fusese Ahile.

Părea gata să ragă, dar tăcuse.

Norocul nostru că nu fusese făcut vreun pact cu spiritele rele ori corupătoare; pășise delicat mai întâi, examinându-l, dar pe la mijloc și-l însușise:

Curți dosnice, bucătării suburbane.

Terenuri și poduri artizanale.

Toate erau o apă și-un pământ pentru Ahile.

Pentru o vreme, nu știuseră ce să mai facă.

– Cred că ar trebui să te întorci la școală.

Dar vremurile acelea se duseseră, cu siguranță. De la moartea lui Carey Novac, Clay își pierduse voința de a socoti. Acum era doar

un constructor, fără nici măcar o diplomă. Dovada era doar în mâinile lui.

Când trecuse o lună, Clay se întorsese în oraş, dar nu înainte ca Michael să-i arate.

Erau în bucătărie, cu maşina de gătit – iar el nu era un băiat obişnuit. Oamenii nu construiesc poduri atât de rapid şi în niciun caz de o asemenea magnitudine. Băieţii nu cer să clădească arce; dar pe de altă parte, băieţii nu fac atâtea lucruri – iar Michael se gândise la dimineaţa care se revărsase peste ei, în ultimele ape care aveau să vină.

– Mă duc acasă, să muncesc cu Matthew, spusese Clay, iar Michael răspunsese:

– Vino cu mine.

Mai întâi se duseseră sub pod; mâna lui pe curbura arcului. Băuseră cafea în răcoarea dimineţii. Ahile stătea mai sus de ei.

– Hei, Clay, spusese Michael încet. Tot nu e terminat, nu-i aşa?

Băiatul de lângă piatră răspunsese:

– Nu.

Îşi dăduse seama din felul în care vorbise că atunci când avea să se întâmple, el avea să plece definitiv – şi nu fiindcă ar fi vrut, ci fiindcă trebuia, şi asta era tot.

Urmase ceva ce se anunţase demult, din vremea lui Penelope, a verandei şi a poveştilor:

Să-i ceri tatei într-o zi să deseneze.

Sau să-ţi arate cum să pictezi.

– Vino, îl chemase Michael. Aici.

Îl dusese afară, la magazie, iar Clay văzuse de ce-l oprise – când se dusese după lopata chinuitoare în ziua aceea, când plecaseră împreună la Featherton –, fiindcă acolo, pe un şevalet încropit acasă, uşor întoarsă într-o parte, era schiţa unui băiat într-o bucătărie, care întindea spre noi *ceva*.

Palma era deschisă, dar cu degete încovrigate.
Dacă te uitai atent, îți dădeai seama ce e:
Resturile unui cârlig de rufe rupt.
Doar unul dintre *la început*-urile noastre.

– Știi, rostise Clay, ea mi-a spus. Ea mi-a spus să te rog să-mi arăți.

Înghițise greu: se gândise și exersase:
E bună, tată, chiar e bună.
Dar Michael i-o luase înainte.
– Știu, spusese, ar fi trebuit s-o pictez pe ea.
N-o pictase, dar acum îl avea pe el.
Avea să-l deseneze pe băiat.
Avea s-o facă de-a lungul tuturor anilor.
Dar înainte de acel început, fusese asta:

Curtea luminată

În ultimele săptămâni, în cea mai mare parte, cochilia ei goală mai rămăsese cu noi. Restul ființei ei, intangibil pentru noi. Era suferință, asistenta și vizitele ei; ne surprinsesem citindu-i gândurile. Sau să fi fost oare gânduri de mult înscrise în noi?

Cum Dumnezeului mai are încă puls?

Era un timp în care moartea tândălea acolo, sau plonja de pe firele de curent electric. Sau atârna, agățată, de frigider.

Era întotdeauna acolo, să ia de la noi.

Dar acum, atât de mult de dat.

Erau discuții șoptite, nu puteau să nu fie.

Ședeam de partea bucătăriei, cu tata.

El zicea că încă mai erau câteva zile.

Doctorul ne explicase asta cu o zi în urmă, și iarăși cu o dimineață înainte.

Acele *zile dinainte* erau nesfârșite.

Ar fi trebuit deja să avem un cronometru pe atunci, și cretă ca să notăm pariurile cu ea; dar Penny continua să trăiască. Nimeni n-ar fi câștigat câștigurile.

Ne uitam toți în jos, la masă.

Avuseserăm vreodată solniță și piperniță la set?

Și da, mă întreb despre tata și despre cum era să ne trimită de acasă în fiecare dimineață – fiindcă fusese una dintre dorințele ei ultime, să ne ridicăm toți și să plecăm. Să ieșim și să trăim.

În fiecare dimineață, îi sărutam obrazul.

Părea că rezistase doar pentru asta.

– Du-te, băiat drag... ieși de-aici.

Nu era vocea Penelopei.

Și nu era nici fața ei – acel lucru care se răsucea și țipa.

Perechea galbenă de ochi.

Niciodată n-avea să ne vadă crescând.

Doar țipete și plâns tăcut.

Niciodată n-avea să-i vadă pe frații mei terminând liceul, și nici alte jaloane absurdiste; niciodată n-avea să ne vadă străduindu-ne și suferind prima dată când aveam să ne punem cravată. N-avea să fie acolo, să ne ia iubitele la întrebări. A auzit fata asta măcar de Chopin? Știe despre viteazul Ahile? Toate lucrurile astea mărunte, toate încărcate cu minunate înțelesuri. Mai avea acum doar puterea de a ficționaliza, de a ne imagina viețile în fața ochilor noștri:

Eram niște Iliade goale și nescrise.

Eram Odisee la libera alegere.

Iar ea pleca și revenea dusă de imagini.

Acum știu ce se petrecea.

Îl implora în fiecare dimineață s-o ajute.

Cel mai rău era fiece moment în care plecam.

– Șase luni, spunea ea. Michael... *Michael!* Șase luni... Mor deja de o sută de ani. Ajută-mă, te rog, ajută-mă!

Rar se întâmpla acum – nu se mai întâmplase de câteva săptămâni – ca Rory, Henry și Clay să chiulească de la școală și să vină acasă mai devreme. Sau cel puțin eram noi suficient de fraieri s-o credem – fiindcă unul dintre ei chiar se întorcea, dar se pricepea să rămână neobservat. Pleca la ore diferite și se uita de pe marginea

unui pervaz – până într-o zi când n-o mai văzuse. Plecase de la școală imediat ce ajunsese acolo.

Ajuns acasă, traversase peluza.

Se apropiase de fereastra dormitorului lor.

Patul era nefăcut și gol.

Fără să se gândească, făcuse un pas în spate.

Simțise sângele și graba...

Ceva nu era în regulă.

Ceva nu e în regulă.

Știa că trebuie să intre; trebuia să se ducă imediat în casă, și când intrase, fusese izbit de lumină; venea direct prin hol. Îl lovise în ochi.

Și totuși continuase să meargă – ieșise pe ușa din spate.

Pe verandă, se oprise când îi văzuse.

Din stânga auzise mașina – o singură notă, atonă – și știuse adevărul în inima lui: mașina nu avea să iasă din garaj.

Îl văzuse pe tata stând în picioare, în lumina orbitoare a curții, iar femeia era în brațele lui; femeia pianului demult pierdut, care murea, dar nu putea să moară sau, mai rău, trăia, dar nu putea trăi. Zăcea în brațele lui ca o arcadă, iar tata căzuse în genunchi.

– Nu pot s-o fac, zisese Michael Dunbar, și o așezase ușor pe pământ.

Se uitase la ușa laterală a garajului și apoi vorbise către femeia de sub el, cu palmele pe pieptul și pe un braț al ei.

– Am încercat atât de tare, Penny, dar nu pot, chiar nu pot.

Bărbatul în genunchi, tremurând ușor.

Femeia de pe iarbă se disipa.

Iar el stătuse și plânsese, al patrulea băiat Dunbar.

Își amintise, din cine știe ce motiv, o poveste:

O văzuse acolo, în Varșovia.

Fata în pârloaga apoasă.

Şedea şi cânta la pian, iar statuia lui Stalin era lângă ea. Îi lovea degetele cu o zvâcnire economică de fiecare dată când mâinile i se înmuiau sau când mai făcea o greşeală. Era atât de multă dragoste tăcută în el, iar ea era doar un copil mic şi palid. De douăzeci şi şapte de ori, pentru douăzeci şi şapte de păcate muzicale. Iar tatăl îi dăduse o poreclă.

La sfârşitul lecţiei o rostise, cu ninsoarea căzând afară.

Asta fusese când avea ea opt ani.

Când avusese optsprezece, el hotărâse.

Hotărâse s-o scoată din ţară.

Dar mai întâi, până la urmă, o oprise.

O oprise din cântat şi-i luase mâinile într-ale lui, şi erau lovite, şi mici, şi calde. Le strânsese, dar delicat, în lărgimea degetelor lui ca nişte obeliscuri.

O oprise şi până la urmă îi spusese...

Iar băiatul...

Băiatul nostru...

Acest băiat al nostru mic de ani, dar întărit de poveşti, făcuse un pas înainte şi crezuse în totul.

Făcuse un pas înainte şi se lăsase în genunchi, încet.

Încet. Îi vorbise tatălui nostru.

Michael Dunbar nu-l auzise venind, şi dacă fusese surprins, n-o arătase – era amorţit în iarbă, nemişcat.

Băiatul spusese „Tata... e-n regulă, tata", şi îşi trecuse braţele pe sub ea şi se ridicase şi o luase cu el. Fără o privire înapoi, tata nu reacţionase, iar ochii ei nu păreau galbeni în ziua aceea; erau ai ei şi aveau să fie întotdeauna. Părul îi era lăsat din nou pe spate, iar mâinile îi erau reci şi curate. Nu arăta deloc ca un refugiat. Băiatul se îndepărtase uşor, cu ea.

– E în regulă, spusese din nou, de această dată către ea. E în regulă.

Şi era sigur că o văzuse zâmbind în vreme ce făcuse doar ce putea el să facă şi doar aşa cum putea el să facă:

– *Juz wystarczy*, şoptise încet, şi o purtase dincolo de traducere. E de-ajuns, Greşelnică.

Și se oprise cu ea sub uscătorul de rufe, și atunci închisese ea ochii, încă respirând, dar gata să moară. Ducând-o spre nota aceea pe care o auzise, din lumină spre fumul din pragul ușii, Clay fusese pe deplin sigur; ultimul lucru pe care Penelope îl văzuse pe lume fusese o bucată din sârma aceea și culoarea ei – cârligele pe uscător, deasupra lor:

Ușoară ca vrabia și strălucitoare în lumină.

Pentru o clipă, eclipsaseră orașul.

Acoperiseră soarele și câștigaseră.

Ora apelor mari

Și așa s-a întâmplat.

Totul a dus la pod.

Fusese în sfârșit de-ajuns pentru Penelope, însă pentru Clay era încă un început. Din clipa în care o dusese în brațe, fusese o viață așa cum n-o știuse niciodată. Când ieșise spre uscătorul de rufe, ridicase mâna după primul dintre cârligele lui.

Tatăl lui nu putuse să-l privească.

Niciunul dintre ei n-avea să mai fie același vreodată.

Ceea ce făcuse, și ceea ce devenise el în momentul acela aveau să se transforme rapid în regrete.

Niciodată nu-și mai amintise drumul înapoi spre școală.

Doar senzația imponderabilă a cârligului.

Stătea jos, rătăcit pe terenul de joacă, atunci când îl găsiseră Rory și Henry, când îl ridicaseră și pe jumătate-l căraseră.

– Ne duc pe toți cu mașina acasă, îi spuseseră – glasurile lor, ca păsările frânte. E Penny, Penny, a...

Dar fraza nu avusese nicicând un sfârșit.

Acasă, poliția, apoi ambulanța.

Felul în care plutise totul pe stradă.

Trecuse bine de amiază deja, iar tatăl nostru mințise în toate privințele, și ăsta fusese mereu planul ei. Michael avea s-o ajute și pe urmă avea să le spună că plecase pentru scurt timp. Că Penny însăși, de disperare...

Dar băiatul venise acasă și stricase totul.
Venise și salvase situația.
Noi aveam să-i spunem tatei Ucigașul.
Dar salvatorul ucigaș fusese el.

În final, rămăsese mereu podul.
Fusese construit, iar acum aștepta revărsarea.
Furtuna nu vine niciodată când ar trebui.
În cazul nostru, se întâmplase iarna.
Întregul stat fusese curând acoperit de ape.
Îmi amintesc de vremea nesfârșită, în orașul biciuit de ploaie.
Dar asta nu era nimic în comparație cu Amahnu.

Clay încă lucra cu mine.

Alerga pe străzile din cartierul hipodromului, unde bicicleta ei, surprinzător, încă mai stătea; nimeni nu venise cu cleștele de sârmă și nici nu reușise să spargă cifrul. Sau poate că pur și simplu nu voiseră.

Când venise însă vestea despre vreme, ploaia începuse cu mult înainte; Clay stătuse sub primii stropi de apă. Dăduse fuga la grajduri, la Hennessey.

Formase toate cifrele corecte în lacăt și plecase atent cu bicicleta. Își adusese chiar și o pompă mică, să sufle aer în cauciucurile pleoștite. Cootamundra, Spaniolul și Matador. Curajul lui Kingston Town. Pompase îndârjit, cu numele înlăuntrul lui.

Când traversase în șa cartierul hipodromului, văzuse pe Poseidon Road o fată. Era chiar sus, aproape de partea nordică, aproape de sala de sport Tri-Colors și de frizeri. Era blondă pe fondul cerului vinețiu.

– Hei! strigase el.

– Ce vreme! replicase ea, iar Clay coborâse de pe bicicleta veche.

– Vrei chestia asta ca să te duci acasă cu ea?

– Niciodată n-am avut *atâta* noroc.

– Ei bine, azi ai, răspunsese el. Hai, ia-o!

Lăsase cricul jos și se îndepărtase. Din cer începuse să plouă, iar el se uitase și o văzuse apropiindu-se și luând-o. Strigase spre ea:

– O știi pe Carey Novac?

– Ce? întrebase ea. Cine?

Durerea de a-i striga numele – dar se simțise cu atât mai bine apoi.

– Cifrul! mai strigase, prin furtună. E treizeci și cinci douăzeci și șapte!

Și se mai gândise un ultim moment și înghițise acele de ploaie.

– Dacă îl uiți, caută la Spaniol!

– La *ce*?

Acum însă, fata era pe cont propriu.

O mai privise o clipă, și gata.

De acolo, urmase doar mai multă ploaie.

Nu fusese patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

Pentru un timp însă, așa păruse.

În prima, Clay ieșise, către trenul spre Silver, dar noi, ceilalți, nu puteam accepta. Ne înghesuiserăm toți cinci în mașina mea, cu Rosy, firește, în spate.

Doamna Chilman avusese grijă de restul.

În Silver, ajunseserăm exact la timp:

Când traversaserăm podul, priviserăm în jos.

Apa mușca din arce cu sete.

De pe verandă, în ploaie, Clay se gândise la ele; își amintise despre aval și despre copacii aceia hârșiți, și despre pietre și eucalipții uriași. Acum erau toți bătuți de vânt. Sfărâmături se prăvăleau în jos.

Curând, părea că lumea întreagă fusese potopită, iar podul fusese acoperit. Zile la rând, apa continuase să crească. Violența ei avea ceva magnetic; îți băga groaza în sânge, dar era greu să nu te uiți, și era greu să crezi.

Și apoi, într-o noapte, ploaia se oprise.

Râul continuase să vuiască, dar cu timpul începuse să se retragă. Nu puteai ști încă dacă podul rezistase – ori dacă Clay avea să reușească încununarea finală:

Traversarea apei.

Mereu în cursul zilelor, Anahnu era maroniu și învolburat ca un vas cu ciocolată caldă. Dar la răsărit și la apus erau culoare și lumină – lucirea și apoi pieirea focului. Zorii erau aurii, iar apa clocotea și sângera în întuneric la căderea nopții.

Încă trei zile așteptaserăm.

Stăteam și ne uitam la râu.

Jucam cărți în bucătărie, cu tata.

O priveam pe Rosy încovrigată lângă aragaz.

Nu era loc pentru toți, așa că întinsesem banchetele din mașină, iar eu și Rory dormeam acolo.

De câteva ori, Clay se dusese în spate, la magazie, unde Ahile făcea de pază, și văzuse alte lucrări în devenire. Una dintre preferate era o schiță cu tușe largi, a unui băiat la poalele eucalipților – până când se întâmplase, duminică.

Ca întotdeauna, se trezise pe întuneric.

Nu cu mult înaintea zorilor, auzisem pași – alergau, pleoscăiau – și pe urmă, portiera mașinii deschizându-se; și simțisem forța mâinii lui.

– Matthew, șoptise. Matthew!

Pe urmă:

– Rory! *Rory!*

Și curând înțelesesem.

Era acolo, în glasul lui Clay.

Tremura.

Luminile se aprinseseră în casă, iar Michael ieșise cu o lanternă, și când se dusese spre apă, curând venise înapoi în fugă. În vreme ce

mă străduiam să cobor din mașină, se împleticise, dar îmi vorbise clar, cu un aer șocat și neîncrezător.

– Matthew, trebuie să vii!

Căzuse oare podul?

Ar fi trebuit să încercăm să-l salvăm?

Dar înainte să pot face un pas mai departe, prima lumină a zorilor căzuse pe câmp. Mă uitasem în zare și-l văzusem.

– Oh, Doamne! exclamasem. I-su-se Hris*toase*!

Apoi:

– Hei! Hei, Rory!

Când ne adunaserăm pe treptele de ciment ale verandei, Clay era pe cea de jos și se auzise pe sine însuși vorbind, din trecut.

Nu am venit aici pentru tine, îi spusese lui – Ucigașului, Michael Dunbar –, dar stând aici acum, știa că nu era așa. Venise aici pentru noi toți. Numai că n-ar fi avut de unde să știe că va durea atât de tare, în fața a ceva miraculos.

Pentru o clipă, se uitase la câine, care ședea și se lingea pe bot – dar se întorsese brusc spre Rory. De ani întregi se pregătea deja – dar îi ripostase drept în ochi:

– La naiba, Tommy, câinele ăla chiar trebuie să gâfâie atât de tare?

Iar Rory, la rândul lui, zâmbise.

– Vino, îi spusese acum lui Clay, pe cel mai blând ton pe care-l auzisem la el. Hai să mergem și să-l vedem împreună.

Când ajunseserăm cu toții, răsăritul era deja în apă. Râul umflat ardea; era înflăcărat cu fuioarele zorilor, iar podul era încă acoperit de apă – dar intact, și făcut din el însuși. Podul era făcut din Clay, și știți ce se spune despre lut, nu-i așa?[1]

---

[1] Vezi nota autorului; Clay, prenumele protagonistului, este totodată substantiv comun în limba engleză, și se traduce prin „lut“ sau „argilă“ (n.tr.)

Putea să traverseze oare peste Amahnu?

Putea fi mai mult decât un simplu om, pentru o clipă?

Răspunsul, desigur, e nu, cel puțin la a doua întrebare, iar acum o văzusem de aproape.

În urma pașilor noștri, el le auzise:

Alte cuvinte pe care le rostiseră aici, în Silver.

Aş da orice ca să ating şi eu măreţia într-o zi, aşa ca David...

Dar noi trăim vieţile acelor Sclavi.

Visul se sfârşise acum, şi îşi primise răspunsul.

El nu avea să traverseze niciodată apa aceea – un miracol alcătuit dintr-un pod – şi nici vreun altul dintre noi; fiindcă în focul încastrat în arce, acolo unde râul şi piatra îl susţinuseră, era cineva autentic şi miraculos, şi ceva ce nu aveam să uit vreodată:

Fireşte, numai el ar fi putut să fie.

Da, el, care stătea aidoma unei statui, la fel de neşovăitor ca şi când ar fi stat într-o bucătărie. Privea şi ronţăia, nonşalant – cu acea expresie banală pe faţa lui păroasă – cu nările fremătânde, stăpân pe sine însuşi până la final:

Avea apă şi zori pretutindeni în jurul lui; nivelul, la două degete pe picioarele lui – cu copitele pe râu şi pod. Până când, curând, se simţise îndemnat să vorbească. Obişnuita lui pereche de întrebări în mijloc de ronţăit, şi un zâmbet catârcesc:

– Ce? întrebase el, dinspre lumină.

Ce-i atât de neobişnuit în asta?

Dacă se afla aici pentru a testa podul lui Clay în locul lui – dacă ăsta era motivul pentru care venise –, noi nu puteam decât să fim de acord şi s-o recunoaştem: făcea o treabă al naibii de bună.

După sfârșit
Bătrâna MS
reîncărcată

La sfârșit au fost un râu, un pod și un catâr, dar nu acesta e sfârșitul, e după sfârșit, și iată-mă aici în bucătărie, dimineața, având în spate curtea luminată. Soarele se ridică lent pe cer.

Așa că, prea multe nu mai pot să spun:

Doar cât de lung a fost.

Câte nopți am stat aici, în bucătăria asta care ne-a văzut viața curgând? Aici a fost odată o femeie spunându-ne că va muri, și un tată întors să ne înfrunte. Aici a avut Clay focul trosnindu-i în ochi, iar astea-s doar câteva momente din multe. Mai de curând, au fost patru dintre noi; patru băieți Dunbar și tatăl lor, stând toți și așteptând împreună...

Dar până la urmă doar *asta* a rămas; stau și bat pe taste. După ce ne-am întors din Featherton cu o mașină de scris, un câine și un șarpe, am stat aici noapte de noapte, când toți ceilalți dormeau, ca să scriu povestea lui Clay.

Și cum aș putea să încep măcar?

Cum să vă spun despre ce a urmat în viețile noastre de când podul a fost construit?

Cândva, în urzeala trecutului Dunbar, s-a întors el aici la noi, pe Archer Street, și apoi ne-a părăsit – pentru totdeauna, ne-am spus noi; iar anii au adus cu ei multe alte lucruri.

La început, când am plecat de la râu, Clay l-a îmbrățișat pe tata și l-a sărutat pe Ahile pe obraz. (Tâlharul acela e pe-afară acum – se va întoarce la noi cu lehamite.) Pentru Clay a fost un triumf

necartografiat, atâta minunare la ceea ce văzuse. Și apoi tristețea fără margini, incurabilă. Încotro a pornit-o de aici?

Chiar în timp ce-și aduna lucrurile – cutia de lemn cu amintiri și cărțile, printre care *Pietrarul* – privise podul pe fereastră. La ce era bun însemnul unei capodopere? Rezistase și probase toate lucrurile acelea pentru care muncise el, și nu salvase absolut nimic.

Când am plecat, i-o întinsese tatei:

Cartea cu coperte deschise la culoare și litere de bronz.

– E timpul să ți-o dau înapoi.

Când el se îndreptase spre mașina mea, răsunase un ultim icnet al tatei, care venise fuga în urma lui.

– Clay... Clay!

Iar Clay știuse ce voia să-i spună.

Dar știa și că ne părăsea pe toți.

– Clay... curtea...

Iar Clay îl întrerupsese cu un gest al mâinii. Și-i spusese ce-i spusese el cu ani în urmă – copil, dar încă fără pod:

– E-n regulă, tata. E-n regulă.

Curând însă, mai adăugase ceva:

– Chiar era o figură fata aia, nu-i așa?

Iar tata nu putuse decât să fie de acord.

– Da, chiar era.

Când urcaserăm în mașină, Clay se uitase la noi.

Dăduserăm toți mâna cu tata.

Se schimbaseră vorbe, Tommy o strigase pe Rosy, iar Clay adormise în mașină; obrazul lui, lipit de geam.

Dormise când traversaserăm podul.

Acasă, a durat aproape o zi și o noapte, cât am stat amândoi în bucătărie. Fratele meu mi-a povestit tot – despre Penelope și Michael, și despre noi toți – și despre Carey, tot ce fusese cu ea. De două ori aproape că n-am rezistat și o dată am crezut că vomit; chiar și atunci însă, el a vorbit mai departe, și m-a salvat. Zicea: „Dar, Matthew, ascultă aici!“ Mi-a povestit că, atunci când a ridicat-o în brațe, era din nou fetița aceea palidă și blondă, cu părul

pe spate, și că ultimul lucru pe care-l văzuse ea fuseseră cârligele. Mi-a spus apoi: „Acum e rândul tău, Matthew. Trebuie să te duci și să îi spui lui. Trebuie să te duci și să îi spui tatei. El nu știe că așa am văzut-o. Nu știa că așa era ea."

Când a terminat, m-am gândit la Penelope, la saltea și la Împrejurimi. Ah, dacă am fi ars-o atunci când ar fi trebuit! Doamne, la câte alte lucruri m-am gândit! Nu e de mirare, nu e de mirare. El n-a fost niciodată băiatul care fusese; acum avea să plece ca să nu se mai întoarcă niciodată. Prea mult din el rămăsese aici: povara prea multor amintiri. M-am gândit la Abbey Hanley, apoi la Carey – și la felul în care-i spusese ea în Bernborough Park.

Ne-am pierdut băiatul minunat.

Când a plecat, a doua zi, nu s-au spus prea multe, știți deja cum suntem noi. Clay a fost cel care a vorbit mai mult, cred, fiindcă el era cel care se pregătise.

Lui Rory i-a zis:

– O să-mi fie dor de momentele alea calde dintre noi.

Și a fost împresurat de păr sârmos și ruginiu.

Cu Henry, a fost simplu. I-a spus:

– Succes cu numerele la loto – știu că o să câștigi.

Iar Henry, desigur, aproape că l-a placat. Și i-a răspuns:

– Unu la șase.

Când a încercat să-i ofere, încă o dată, niște bani, Clay a clătinat din cap, iar.

– E-n regulă, Henry. Păstrează-i tu.

Iar Tommy... tânărul Tommy...

Clay și-a pus mâinile pe umerii lui.

– A zis că vă-ntâlniți la tigrul tasmanian.

Și asta aproape că ne-a pus capac – până când nu mai rămăsesem decât eu.

Pentru mine, a fost în stare să aștepte.

Curând, a pășit între noi, așa cum fac băieții deseori. Nu ne deranjează atingerile – umeri, coate, degete, brațe. Iar apoi s-a întors și m-a privit.

Pentru o vreme, n-a spus absolut nimic; s-a îndreptat doar spre pian și, fără o vorbă, i-a ridicat capacul. Înăuntru rămăseseră rochia, *Iliada* și *Odiseea*.

Încet, a dus mâna înăuntru și mi-a întins mie cărțile.

– Hai, mi-a spus. Deschide-o pe prima.

În interior erau două bilete.

Primul era scrisoarea lui Waldek.

Al doilea era de dată puțin mai recentă:

În caz de urgență
(de pildă, dacă rămâi fără cărți de citit)

Era scris apoi numărul și semnat, *ck*.

Am dat să spun că ar trebui s-o lase naibii baltă, dar el mi-a luat-o înainte:

– Citește tot ce-ți dă ea, dar să te întorci mereu la astea, mi-a spus, iar privirea îi era aprinsă și fierbinte când a continuat: Și apoi, într-o zi, o să știi. O să știi să te duci la Featherton, să sapi după bătrâna MS, dar va trebui să ai coordonatele exacte, altfel ai putea să dai de Luna sau de șarpe...

Și vocea i s-a transformat în șoaptă:

– Promite-mi, Matthew, promite-mi!

Și așa a fost.

Ne-a părăsit în seara aceea.

L-am privit îndepărtându-se, coborând de pe verandă, traversând peluza către Archer Street, iar viețile noastre au rămas fără el. Uneori zăream o umbră, sau îl vedeam mergând pe străzile din cartierul hipodromului – însă știam că nu e niciodată Clay.

În vreme ce anii au trecut, un lucru vă pot spune:

Am avut, fiecare dintre noi, viața lui.

Când și când, mai vine o vedere din locurile în care probabil a muncit – ca Avignon sau Praga ori, mai târziu, dintr-un oraș numit Isfahan – și sigur că erau locuri cu poduri. Preferata mea e cea de la Pont du Gard.

Aici, ne-a fost dor de el în fiecare clipă, dar sigur că nu ne-am dezmințit; anii care s-au scurs sunt deja unsprezece – din ziua în care a venit tata și ne-a întrebat dacă am putea construi un pod.

Cât despre Tommy în acest răstimp – el a crescut.

S-a dus la universitate și nu, nu a devenit veterinar.

E asistent social.

Ia la lucru cu el un câine pe nume O (deja ar trebui să știți de la ce vine asta), și are douăzeci și patru de ani. Lucrează cu tineri duri, rebeli, dar toți îl iubesc pe O. Toate animalele lui au trăit la nesfârșit, desigur, sau la nesfârșit până când au murit. Mai întâi s-a dus peștișorul, Agamemnon, apoi T, porumbelul mărșăluitor, pe urmă Hector și în cele din urmă Rosy.

Rosy avea șaisprezece ani când n-a mai putut să meargă și o căram cu toții de colo-colo. La veterinar, dacă vă vine să credeți, s-a dus Rory, care a spus: „Cred că a încercat să reziste... aștepta, înțelegeți?“ S-a uitat drept spre perete și a înghițit greu. Primise numele după cer și după Penelope, cățeaua Rosy. „Cred că îl aștepta pe Clay.“

Doar Ahile, în Silver, mai trăiește acum.

Catârul acela zici că e de neucis.

Tommy locuiește aproape de muzeu.

Apoi, Henry.

Ei bine, ce credeți despre Henry? Chiar sunt curios.

La ce v-ați aștepta de la fratele numărul trei?

A fost primul dintre noi care s-a însurat, și apărea mereu la noi zâmbind. S-a angajat, firește, în imobiliare, însă nu înainte de a face un pachet – cu pariuri și cu tot ce mai strânsese.

În timpul uneia dintre Super-promoțiile lui la cărți și muzică, o fată își plimba câinele pe Archer Street. Numele ei era Cleo Fitzpatrick. Pentru unii oameni, viața curge pur și simplu de la sine, iar Henry e unul dintre ei.

– Hei! strigase, și ea la început îl ignorase (într-o cămașă și șort încropit). Hei, tu, fata cu Corgiul corcit cu Shi-tzu sau ce-o fi el!

Ea își dusese la gură o bucată nouă de gumă.

– E un Kelpie, ratatule!

Dar eu eram acolo, și-mi fusese ușor să văd. Fiindcă era vizibil în ochii ei negri-pământii. Și, sigur, cumpărase un exemplar din *Idiotul* lui Dostoievski, și se întorsese în săptămâna următoare. Un an mai târziu erau căsătoriți.

Cât despre Rory, oricât de straniu ar părea, el e cel mai apropiat de tata, din nou, și se duce des la pod. Încă-i la fel de necioplit ca naiba – sau necioplit ca piatra seacă, așa cum ar zice oamenii ca doamna Chilman – dar anii l-au mai cizelat, și știu că-i e tot timpul dor de Clay.

De fapt, nu mult după ce a murit doamna Chilman, s-a mutat el într-o suburbie din apropiere: Somerville, la zece minute spre nord. Îi place să vină însă și să stea aici, să bea bere și să râdă. Îi place și de Claudia, și vorbește cu ea, dar mai mult cu mine. Vorbim despre Clay, despre Penny și despre povestea petrecută între noi:

– Deci i-au mai dat șase luni – cam o sută optzeci de zile. Da' habar n-aveau ei cu cine au de-a face!

La fel ca toți ceilalți, acum știe ce s-a întâmplat în curte, în dimineața aceea plină de lumină; cum tata n-a putut s-o facă, dar Clay, cine știe cum, a reușit. Știe ce s-a întâmplat și în afară de asta, cu Carey și la Împrejurimi; și totuși, inevitabil, întotdeauna revenim la asta – când ne-a spus ea acolo, în bucătărie.

– Ce-a zis Clay despre seara aia? întreabă, și așteaptă câteva clipite să audă răspunsul.

– A zis că ai ațâțat focul din ochii lui.

Iar Rory zâmbește, de fiecare dată.

– L-am ridicat de pe scaunul ăla pe care stai tu acum.

– Știu. Îmi amintesc.

Iar eu?

Ei bine, am făcut-o.

Mi-a luat doar câteva luni, dar am citit cărțile lui Penelope – Everesturile ei de imigrant – și apoi scrisoarea lui Waldek; am memorat numărul Claudiei.

Și apoi, într-o marți, nu am sunat la numărul acela, ci m-am dus direct la școală. Ea era acolo, în aceeași sală, corectând lucrări, și când am bătut la ușă, m-a zărit în prag.

Și a zâmbit cu zâmbetul cuprinzător al celor vii.

– Matthew Dunbar, a zis, uitându-se la mine; s-a ridicat apoi și a continuat: În sfârșit!

Așa cum m-a rugat Clay, m-am dus la Silver.

Am fost acolo de multe ori, adesea cu Claudia Kirkby.

Ezitant la început, ne-am depănat povești, eu și tata – despre Clay ca frate și ca fiu. Și i-am spus ce mi-a cerut el să-i spun, despre ultima dată când a mai văzut-o pe Penelope – ca fetița ce fusese odată. Tata a fost uluit.

La un moment dat, aproape că i-am zis; aproape că i-am zis, însă m-am abținut:

Acum știu de ce ai plecat.

Dar la fel ca atâtea alte lucruri, putem să știm ceva, și să-l lăsăm nerostit.

Când au demolat tribuna din Bernborough Park și au înlocuit vechea pistă roșie de cauciuc, am reținut data greșit și am lipsit de la momentul lipsit de glorie.

– Toate acele amintiri minunate! a spus Henry când ne-am dus să vedem resturile. Toate pariurile acelea superbe!

Toate acele porecle și acei băieți la gard – izul celor niciodată pe deplin bărbați.

Mi-am amintit momentele pe care le petrecusem acolo cu Clay, și apoi Rory, și oprirea lui și pedepsirea.

Dar, sigur, acolo sunt Clay și Carey.

Pe ei mi-i imaginez cel mai limpede.

Ghemuiți unul lângă celălalt, aproape de linia de sosire.

Unul dintre cele mai sacre locuri ale lui, rămas pustiu fără el.

Și dacă a venit vorba despre locuri sacre, Împrejurimile încă există.

Familia Novac a plecat de mult din Archer Street, înapoi la o viață la țară. Dar așa cum se întâmplă cu consiliile locale și cu șantierele, la Împrejurimi nu s-a construit încă nimic, deci locul este încă al lui Carey și Clay, cel puțin după părerea mea.

Sincer să fiu, am ajuns să iubesc terenul acela, adesea atunci când mi-e cel mai dor de el. Ies, de obicei seara târziu, iar Claudia vine după mine. Mă ia de mână și mergem acolo.

Avem două fetițe, și sunt minunate – lipsite de regrete, sunt sunetele și culorile traiului aici. Vă vine să credeți că le-am citit *Iliada* și *Odiseea*, și că amândouă învață să cânte la pian? Eu sunt cel care le duce la lecții și apoi exersăm aici, acasă. Stăm împreună la clapele TE ROG SĂ TE MĂRIȚI CU MINE, iar eu supraveghez, metodic. Stau cu ramura de eucalipt și ezit când mă întreabă: „Vrei să ne povestești despre Greșelnica, tata?“ Și, desigur: „Vrei să ne povestești despre Clay?“

Și ce altceva aș putea să fac?

Ce altceva pot să fac decât să închid capacul pianului și să mergem să ne confruntăm cu vasele?

Și totul începe de fiecare dată la fel:

„Cândva, în urzeala trecutului Dunbar...“

Pe cea mare o cheamă Melissa Penelope.

Cea mică e Kristin Carey.

Și așa, ajungem aici:

O singură poveste mai pot să vă spun acum, înainte să vă las în pacea voastră. Sincer să fiu, e și povestea mea preferată, a Claudiei Kirkby cu brațe calde.

Dar e și povestea tatălui meu.

Și a fratelui meu.

Și a celorlalți frați ai mei, și a mea.

Vedeți dumneavoastră, cândva... cândva, în urzeala trecutului Dunbar, am cerut-o de soție pe Claudia Kirkby: am cerut-o cu o

pereche de cercei, nu cu un inel. Erau doar două semiluni mici din argint, însă ei i-au plăcut și a zis că sunt grozavi. I-am scris și o scrisoare lungă, despre tot ce mi-am putut aminti, despre când am cunoscut-o; și despre cărțile ei, și despre cât de drăguță a fost cu noi, băieții Dunbar. I-am scris despre gleznele ei și despre pata aceea din mijloc de obraz. I-am citit scrisoarea în pragul ușii, iar ea a plâns și a spus „da“ – însă știa deja.

Știa că vor fi și probleme.

Știa asta după expresia din ochii mei.

Când i-am spus că ar trebui să-l așteptăm pe Clay, m-a strâns de mână și a zis că am dreptate – și uite așa, anii au trecut. Au trecut, iar noi am avut fetițele. Am privit cum totul prinde formă și se schimbă, și cu toate că ne temeam că el nu se va întoarce niciodată aici, ne-am zis că, dacă-l așteptăm, poate că asta-l va aduce iar la noi. Când aștepți, începi să simți că merită.

După ce au trecut însă cinci ani, ne-am tot întrebat.

Vorbeam noaptea, în dormitorul nostru, care fusese odinioară al lui Penny și Michael.

În cele din urmă am luat o hotărâre, după ce Claudia m-a întrebat într-un târziu: „Ce-ai zice de ziua în care o să împlinești treizeci de ani?“

Am spus că da și, iarăși, anii au trecut, iar ea mi-a oferit chiar o prelungire; dar treizeci și unu avea să fie, se pare, limita. Deja pe atunci nu mai primisem de mult nicio vedere, iar Clay Dunbar ar fi putut fi oriunde – și atunci mi-a venit în sfârșit ideea:

M-am urcat în mașină și m-am dus acolo.

Am ajuns în Silver seara.

Am stat cu tata în bucătăria lui.

Așa cum se întâmpla deseori cu Clay, am băut cafea, iar eu m-am uitat la aragazul acela și la cifrele lui, și am stat și pe jumătate am plâns și l-am implorat.

Am privit în zare, dincolo de masă:

– Trebuie să te duci să-l cauți.

Cât de rapid a putut, Michael a plecat din țară.

A luat un avion către un oraș și a așteptat.

În fiecare dimineață, ieșea în zori.

Se ducea acolo la deschidere și pleca pe întuneric, la închidere.

Ningea pe atunci acolo, și era ger, iar el se descurca, știa câteva fraze în italiană. Ridica ochii cu dragoste spre David; iar Sclavii erau exact așa cum îi visase. Sforțându-se și străduindu-se, și răsucindu-se după aer în vreme ce polemizau din marmura lor. Personalul de la Accademia ajunsese să-l cunoască, și să se întrebe dacă nu cumva o fi smintit. Iarnă fiind acolo, nu erau turiști mulți, așa că îl remarcaseră după o săptămână. Uneori îi dădeau câte ceva să mănânce la prânz. Într-o seară, nu se mai putuseră stăpâni.

– Oh, răspunsese el, aștept doar... Dacă am noroc, poate că va veni.

Și așa s-a întâmplat.

În fiecare zi timp de treizeci și nouă de zile, Michael Dunbar a stat în Florența, în galeria de artă. I se părea incredibil să fie alături de ei atâta vreme – fiindcă David și Sclavii aceia erau de neînchipuit. Uneori se întâmpla să mai ațipească, așa cum stătea rezemat lângă piatră. Paznicii erau cei care îl trezeau adesea.

Dar atunci, în a treizeci și noua zi, o mână se întinsese spre umărul lui și un om se aplecase către el. Era o umbră de Sclav alături de el, însă mâna de pe umăr era caldă. Fața lui era mai palidă și mai ostenită, dar fără nicio îndoială, el era. Avea douăzeci și șapte de ani, dar fusese atunci ceva ca în momentul acela, cu atâția ani în urmă – Clay și Penelope, în curtea luminată – fiindcă îl văzuse așa cum fusese cândva. Tu ești cel căruia îi plăceau poveștile, își spusese – și deodată nu mai era decât o bucătărie când Clay îl chemase, cu vocea ca o șoaptă, din întuneric spre lumină.

Îngenunchease pe podea și spusese:

– Bună, tată!

În ziua nunții, nu eram siguri.

Michael Dunbar făcuse tot ce putuse, dar speram din pură disperare mai degrabă decât din vreo speranță reală.

Rory era cavalerul de onoare.

Ne cumpăraserăm toți costume și pantofi frumoși.

Tata era și el cu noi.

Podul era o construcție constantă.

Ceremonia urma să fie seara, iar Claudia le luase pe fete.

După-amiază târziu ne strânseserăm – de la cel mai mare la cel mai mic: eu, Rory, Henry și Tommy. Michael venise și el în scurt timp. Eram toți aici, pe Archer Street, la costum, dar cu cravatele lejere. Așteptam, așa cum era potrivit, în bucătărie.

Erau momente, sigur, când auzeam câte ceva.

Cel care ieșea se întorcea.

De fiecare dată cu „Nimic", dar Rory, ultima speranță, spusese:

– *Aia.*

Și:

– Ce naiba a fost *aia*?

Se gândise să facă mai tot drumul pe jos, dar luase trenul și apoi autobuzul. Pe Poseidon Road, coborâse cu o stație mai înainte, iar soarele era cald și prietenos.

Mersese și se oprise, se aplecase în aer – și mai repede decât și-ar fi închipuit sau decât ar fi sperat, ajunsese în capăt pe Archer Street, și nu simțise nici ușurare, și nici teroare.

Știuse doar că era aici, că izbutise.

Ca întotdeauna, nu se putea să nu fie porumbei.

Cocoțați sus, pe firele de curent electric, când intrase el în curte. Ce altceva ar fi putut să facă decât să meargă înainte?

Mersese și în curând se oprise.

Stătea pe peluză și, în spatele lui, în diagonală, era casa lui Carey, unde fusese ea, cu firul prăjitorului de pâine. Aproape că izbucnise în râs când se gândise la bătaia noastră de acolo – violență de băieți și de frați. Îl văzuse parcă pe Henry, și pe el însuși, sus pe acoperiș, ca doi puști pe care îi cunoscuse cândva și cu care vorbise.

Înainte să-și dea seama, rostise „Matthew".

Doar numele meu, și atâta tot.

Atât de calm și de încet – însă Rory auzise – și ne ridicaserăm cu toții în picioare, în bucătărie.

Nu sunt sigur că pot să explic, sau că pot să sper ori să zic un I-su-se Hristoase.

Oh, Doamne, cum să fac ca să nu greșesc?

Așa că tot ce pot e să bat pe taste și mai tare, ca să vă arăt totul așa cum a fost:

Vedeți dumneavoastră, mai întâi am alergat cu toții în hol și am smuls ușa de plasă din țâțânile ei – iar de acolo, de pe verandă, l-am văzut. Era jos, pe peluză, îmbrăcat ca pentru nuntă, cu lacrimi în ochi, dar zâmbind. Da, Clay, zâmbitorul, zâmbea.

Uluitor e că niciunul dintre noi nu s-a apropiat.

Am rămas cu toții neclintiți.

Dar pe urmă, dintr-odată, ne-am mișcat.

Eu am făcut un pas, iar de acolo totul a fost, dintr-odată, mai ușor. Am zis „Clay“, și „Clay“, și „Clay, băiatule“, și vijelia fraților mei a trecut pe lângă mine; au sărit peste treptele verandei și l-au placat doborându-l în iarba peluzei. O liotă de corpuri și de râsete.

Și mă întreb cum trebuie să-i fi părut atunci tatălui nostru – o harababură lângă balustradă. Mă întreb cum o fi perceput el când în sfârșit Henry și Tommy, și pe urmă Rory, au coborât cu toții de pe fratele meu. Mă întreb cum trebuie să fi fost să vadă cum îl ajutaseră apoi să se ridice, iar el se scuturase de praf, iar eu am străbătut ultimii metri ca să-l întâmpin.

– Clay, am rostit. Hei, Clay...

Dar nimic altceva nu mai puteam să-i spun – când băiatul acela, care fusese totodată bărbatul casei, își dăduse în sfârșit voie să se prăbușească – iar eu îl ținusem, ca pe o iubire, în brațele mele.

– Ai venit, am șoptit. Ai venit.

Și l-am strâns atât de tare, și apoi noi toți, bărbații de acolo, am râs și am plâns, am plâns și am râs; și un lucru fusese mereu bine știut, sau cel puțin fusese știut de el:

Un băiat Dunbar putea să facă multe lucruri, dar întotdeauna trebuia să aibă grijă să vină acasă.

Mulțumiri

N-ar fi existat nici băieții Dunbar, nici podul și nici Clay fără râsetele, asprimea și sufletul colectiv al lui Cate Paterson, Erin Clarke și Jane Lawson – toți cu priviri limpezi și rostitori de adevăr. Toți, băieți Dunbar ei înșiși. Vă mulțumesc pentru tot.

Prietenilor și colegilor mei: Catherine (Ecaterina cea Mare) Drayton, Fiona (Riverina) Inglis și Grace (PP) Heifetz – vă mulțumesc pentru că ați rezistat. Vă mulțumesc pentru disponibilitatea de a îmbătrâni cu zece ani în acele zile spartane de lectură.

Tracey Cheetham: Dacă s-a putut întâmpla anul 2016, atunci se poate și asta. Ce-i mai bun de peste podurile acelea.

Judith Haut: Puțini sunt cei care mi-au suportat stupiditatea mai mult decât ai făcut-o tu. Arkansasul din sângele tău e „de vină". Îți mulțumesc pentru dragoste și prietenie, oricare ar fi râul sau orașul.

William Callahan: Poate că nu vei ști niciodată ce însemni pentru cartea asta. Ai fost mereu aproape ca să mă susții. M-ai momit afară din Hades.

Georgia (GBAD) Douglas: Penultima ultimă. Îmi va fi dor de momentele alea calde dintre noi. Enervant de corectă. Încă nu s-au făcut tricouri cu numele tău pe ele.

Bri Collins și Alison Kolani: Ambele salvatoare perene, ambele maeștri; de neînlocuit.

Tuturor acestor destoinici (un cuvânt cu adevărat ales), vă mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați oferit în ultimii zece ani și, în unele cazuri, mai recent:

Richard Pine, Jenny Brown (cea mai amabilă din toate timpurile), Kate Cooper, Clair Roberts, Larry Finlay, Praveen Naidoo, Katie Crawford, Kathy (reparatoarea de *orice*) Dunn, Adrienne Waintraub, Dominique Cimina, Noreen Herits, Christine Labov, John Adamo, Becky Green, Felicia Frazier, Kelly Delaney, Barbara Marcus, Cat Hillerton, Sophie Christopher, Alice Murphy-Pyle și (geniile) Sandy Cull, Jo Thomson și Isabel Warren-Lynch.

Următorilor: să nu subestimați niciodată prietenia și camaraderia pe care ni le-ați arătat mie și acestei cărți:

Joan DeMayo, Nancy Siscoe, Mandy Hurley, Nancy Hinkel, Amanda Zhorne, Dana Reinhardt, Tom și Laura McNeal, Andy, Sally, Inge, Bernd, Leena, Raff, Gus, Twain, Johnny și TW.

Mulțumiri speciale următorilor:

Blockie: Pentru plimbările cu Floyd; pentru că ai ascultat. Picasso. Toate drumurile duc la Huddart.

Angus și Masami Hussey: Inovatori în muncă și-n viață, cei mai buni pe continente diferite.

Jorge Oakim: M-aș cățăra pe orice zid, oriunde. Îți mulțumesc pentru tot.

Vic Morrison: Nu doar pentru muzică și pentru sfaturile privind mutarea (și acordarea) pianelor, și pentru o viață întreagă de artă și riscuri, și pentru povestea care a dus la Sclavi.

Halina și Jacek Drwecki: Pentru dragoste și dispute privind intimitățile limbii polone și pentru poveștile despre tabere și gândaci: *atât de mari!*

Maria și Kiros Alexandratos: Pentru primele discuții despre construcția de poduri.

Tim Lloyd: Pentru ajutorul și sfaturile privind tot ce ține de cabaline, dar și pentru că m-a condus prin Oxford, găsindu-mi ceva care să aproximeze un catâr.

HZ: Pentru sfaturile sarcastice referitoare la scâlcierea limbii germane.

Zdenka Dolejskă: Pentru acea frază în cehă... Fiece detaliu contează. Îți mulțumesc.

Jules Kelly: Extraordinară păstrătoare de secrete.

Misterioasa Frau H.

Și Tim Smith: Pentru toată inspirația și pentru că a așteptat în apă.

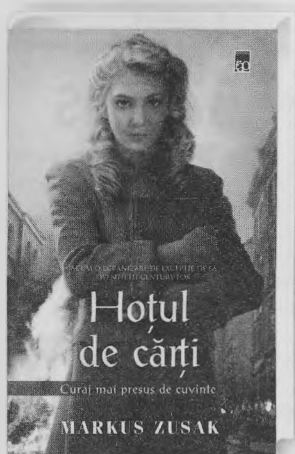
Pentru celălalt mz: Deceniile nu dispar pur și simplu. Ci dispar așa. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să înțeleg cum ar fi viața *fără* să închei. Ca de fiecare dată, tu ai făcut diferența.

Și în final, tuturor cititorilor de pretutindeni: Fără voi nu există nimic. Vă mulțumesc pentru tot și pentru toate.

mz

Editura RAO vă recomandă de același autor

Hoțul de cărți

Este anul 1939. Germania nazistă. Ţara îşi ţine răsuflarea. Moartea nu a avut niciodată mai mult de lucru, și va deveni chiar mai ocupată. Liesel Meminger și fratele ei mai mic sunt duși de catre mama lor să locuiască cu o familie socială în afara orașului München. Tatăl lui Liesel a fost dus departe sub șoapta unui singur cuvânt nefamiliar – Kommunist –, iar Liesel vede în ochii mamei sale teama unui destin similar. Pe parcursul călătoriei, Moartea îi face o vizită băieţelului și o observă pe Liesel. Va fi prima dintre multe întâlniri apropiate. Lângă mormântul fratelui ei, viaţa lui Liesel se schimbă atunci când ea ridică un singur obiect, ascuns parţial în zăpadă. Este Manualul Groparului, lăsat acolo din greșeală, și este prima ei carte furată. Astfel începe o poveste despre dragostea de cărţi și de cuvinte, pe măsură ce Liesel învaţă să citeasca cu ajutorul tatălui ei adoptiv, care cânta la acordeon. În curând, va fura cărţi de la incendierile organizate de naziști, din biblioteca soţiei primarului, și de oriunde le mai putea găsi.